

seZgi

ÖNGÖRÜ SERİSİ
2. KİTAP

AMY
A. BARTOL

Sisters Planet

Sürgünlerin dünyasında kâbuslar gerçek oluyor,
karanlık gelecek daha da kaçınılmaz hale geliyor...

Evie onu görmemek için gözlerini açmadı ama onun kokusu yine de burnuna doluyordu. Soluduğu havayı yoğunlaştırıyor, Evie'yi kokusuyla... aromasıyla boğuyordu. Titredi. Direnmeliydi. Eğer yeterince güçlü olamazsa, hastalığı şimdi bile ona bulaşmış olan bu avcıyla aynı kadere sürgün edilecekti. Ama artık Evie, ona açtı ve o bunu biliyordu; kendisini kemiren acıyı sonlandıırma ihtiyacına güveniyordu. Teslimiyetinin nasıl da tadını çıkarırdı.

Evie şimdilik hayattaydı ama aksi için yalvarması ne kadar sürecekti?

Sisters Planet

Çeviren: Merve Özcan

YABANCI

9 786055 016456

27 TL

www.yabanciyyinlari.com
facebook.com/yabanciyyinlari
twitter.com/yabanciyyinlar
internet satı: ilknokta.com

Sezgi

Özgün Adı | *Intuition*

Amy. A. Bartol

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Düzeltili | Gizem Sert

Kapak Tasarımı | Aslıhan Kopuz

Grafik Uygulama | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | shutterstock.com

1. Baskı, Ağustos 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-45-6

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Amy. A. Bartol, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Amy A. Bartol

SEZGİ

Öngörü Serisi

2. Kitap

Çeviren

Merve Özcan

*Ben daha yazamadan okuyacak sayfaları tüketen
heyecanı için kız kardeşim Aprille'e*

*ve öz kardeşlerim gibi sevdiğim
Buns, Brownie ve Weitz'e*

Evie

BÖLÜM 1

yılbaşı akşamı

"Yeter tatlım, artık kalkma vakti geldi," diyerek şakıyan Buns, öğle vakti odamın içine hızla girdi. Hemen perdeleri açıp mağara benzeri atmosferi dağıtmak için pencereye yönelmişti. Odaya dolan ışık ona gözlerimi kısarak bakmama ve ardından kapatmama neden oldu.

"Buns, burada ne yapıyorsun?" diye ona uyuklu uyuklu sorarken kolumla gözlerimi kapattım. Reed'in Crestwood'daki evindeki odama bayılıyordum ama pencerelerden çok fazla ışık giriyordu. "Gelecek haftaya kadar Russell'in evinde kalman gerekmiyor muydu?" diye aklım karışarak sorduktan sonra yastığıma tutunarak kendimi oturur hale getirmiştım.

"Beni gördüğüne sevinmedin mi Evie?" Bana karşılık verirken Buns'ın elleri kalçalarındaydı. Kötü görüldüğümden emindim çünkü bugün saçımı taramamıştım, yani büyük ihtimalle kocaman bir yatak saçım vardı.

"Elbette seni gördüğüme sevindim. Seni özledim. Güneydeki tatilin nasıldı?" diye sordum. Buns'ın telefonda bana Russell'in ailesinin ne kadar samimi ve güzel olduklarını anlatışını düşündüm. Sömestr tatili için Buns ve Brownie, Russell'in North Carolina'daki evine gitmişlerdi. Koruma amaçlıydı ama böylelikle Russell ailesini görebilecekti. Brownie, Russell'in kız arkadaşı gibi davranmış, Buns da Brownie'nin kız kardeşi rolünü üstlenmişti.

Bu planı gerçekleştirirken hiç sorun yaşamamışlardı çünkü ikisinde de aynı ailedenlermiş gibi gözükmelerine neden olan o elfvari, orman perisi havası vardı. Bu, sarı saçları ve mavi gözleriyle birleşince oyunlarını inanılır kılmıştı. Russell'ın ailesinin, onların gerçekte melek olduklarından şüphelendiğini sanmıyordum, ben bile ikisinin kelebek karnatlarını görene dek tahmin edememiştim.

"Çok eğlenceli, oldukça sevimliydi. Harika vakit geçirdim. Russell'ın kardeşi Scarlet aynı bizim gibi. Her an belaya davetiye çıkarmaya hazır," derken Buns kurnazca beni gözlüyordu.

"Russell da geldi mi?" diye sordum, yataкта daha dik oturup gözlerimi ovaladım.

"Russell hâlâ ailesinin evinde. Brownie onunla kaldı. İyiler. Birkaç gün sonra, dersler başlamadan hemen önce dönecekler. Reed çağırdığı için ben erken geldim," dedi azarlayan bir bakış atarak.

"Çağırdı mı? O zaman Russell'la kalmalıydın. Sana ihtiyacı var. Ya ona bir şey olursa?" diye sordum. Russell hâlâ birkaç eyalet uzaktaydı, onu güvende tutacak sadece Brownie kaldığı gerçeği yüzünden huzurum kaçmıştı. Dövüşürken Brownie güçlü ve saldırgandı ama yine de endişelenmişim çünkü Sürgün melekler daha saldırgandılar.

"Hiçbir şey olmaz. İyiler. Öte yanda, sen değilsin. Reed yataktan dışarı adım atmadığını söyledi. Endişelenmiş," derken yanıtı sertti, bana onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyordu.

"Yataktan çıkıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. En son ne zaman çıktığımı hatırlamaya çalıştım. Belki dündü ya da belki de değildi. "Sadece yorgunum," diye savunmaya geçerek bitirdim.

"Hayır, Reed seninle konuşmadığında yaptığın, o yardıma muhtaçlık şeyini yine yapıyorsun. Bir tane daha kaldırabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden şimdi kalkıyorsun,"

dedi Buns. Çaba sarf etmeden beni yataktan çekip çıkardı, çok güçlüydü. “Banyo yapıp giyinene kadar bu konuda tek bir söz daha işitmek istemiyorum. Saat işliyor, hadi!” dedi komutan edasıyla.

“İYİ!” diyerek karşılık verdim ve tacize uğramış gibi hissederek hızla banyoya gittim. Duş alıp giyindikten sonra Buns’ın yanına döndüm. Yatağıma oturmuş beni bekliyordu.

Buns yataktan kalkarken, “Bugün seni evden dışarı çıkarıyoruz. Ne yapmak istersin?” diye sordu ve gardirop kapısının yanında dikildiğim yere yürüdü.

“Evden ayrılmaya iznimiz var mı?” diye şok içinde sordum çünkü sömestr tatilinin büyük çoğunluğunda dışarı çıkmamıştım.

Buns kaşlarını çatı. “Artık var ve eğer bununla bir sorunları varsa aklımı kaçıracağım. Bu kadar çökmüş olmana şaşmamalı, başına gelen her şeye kafa yormak dışında yapacak bir şeyin olmadan burada kös kös oturuyorsun. Şu Güç melekleri bunu anlayamadılar mı hâlâ?” Laf olsun diye sormuştu. “Her açının düşünüldüğünden emin olma ihtiyaçları konusunda uzlaşmak zorunda kalacaklar, ayrıca bir parçanın hâlâ insan olduğunu akıllarında tutmaları gerekiyor. Bir şeyler yapman gerek. Genç bir kızsın sen!” dedi bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Birkaç hafta önce yaralı halde uyandığımdan beri fiilen ev hapsindeydim. Sadece yaşananları düşünmek bile sırtımdan aşağı soğuk terlerin dökülmesi için yeterliydi ve gardirobumun kapısının yanındaki duvara yaslanmam gerekti. 7-Eleven’daki katliamı, panik dalgasıyla vurulmuş gibi hissetmeden zar zor düşünebiliyordum. Eski arkadaşım Alfred tarafından tüm hayatımın içine edilmiş olması beni çok yaralamıştı.

“Ne yapacağız?” diye sormuştum ona ama aslında vatağın içine emekleyip uyumak istiyordum yine.

"Koşarak başlayalım, ardından yarın akşam ne yapacağımızı planlarız," dedi kızlara özgü bir heyecanla.

"Yarın akşam ne var?" Aklım karışmıştı, çünkü günlerden ne olduğunu bile bilmiyordum.

Bana endişeli bir bakış atarak, "Evie, yarın yılbaşı akşamı. Bunu bilmiyor muydun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Gittiğinizden beri olan biten biraz bulanık, adeta soyutlanmış gibiyim. Reed ve Zee harikalar. Onları hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten kötü hissediyorum," diyerek yanıtladım.

"Onları hayal kırıklığına uğratmadın. Sadece neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorlar. Aynı bir melek olduğunu bilmediğin zamanlardaki gibi. Reed seni kontrol ediyordu ve sen de anlamaya ihtimalin olmayan yetenekler geliştiriyoordun. Dikkatinin dağılması gerekiyordu. Bu yüzden Brownie'yle beraber yapabildiğimiz zamanlar bunu yaptık, böylece üzerine pek düşünmeyecektin," diyerek bana gülümsedi.

"Neler döndüğünü bildiğinizden ve Brownie ile senin Ölüm melekleri olduğunuzdan habersiz olduğuma hâlâ şaşkınım. Bana çıtlatabilirdiniz."

"Tatlım, sana söyleyemezdik ve zaten insanları kandırmakta iyi olduğumuz için sen de hiç tahmin edemedin," dedi ve omuz silkti. "Sana Ölüm melekleri olduğumuzu ilan etseydik iyi karşılayacağından kuşkuluyum. İnsanlar söz konusu olduğunda, semalarda gezen kara bir bayrak olmakla aynı durumumuz. İkimiz de senin hem melek hem insan olduğunu biliyorduk ancak senin bundan haberin olmadığı kanısına vardık."

"Neden bana yardım etmeye karar verdiniz?" diye sordum çünkü hâlâ bana neden bu kadar iyi davrandıklarını anlayamamıştım.

"Aynı önceden söylediğimiz gibi Evie, tanıdık bir ruh-sun. Aynı Brownie ve benim gibi içinde biraz çılgınlık var. Meleklerin hepsi böyle değil, en azından ilahi meleklerle-

rin," derken bana gardıroptan koşu ayakkabılarımı uzattı. "Ve tüm tehlikeler sana ulaşmak istiyor. Tanıdığımız her melek âni lekeleyecek korku ve kaygı olmaksızın güven içinde cennette saklanarak dönüşmüşken, bir meleğin evrimini burada, yeryüzünde geçirmesinin pek de adil olmadığını düşündük."

"Ya, kulağa güzel geliyor... Tamamen kandırıldığımı bilmiyordum," dedim alay ederek. Bunların hepsini yaşarken bütünüyle güvende hissetmek nasıl olurdu acaba diye merak etmiştim.

"Evie, sana bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama eğer dönüştüğünde cennetteki bir Serafim olsaydın, adamakıllı şımartılırdın," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Serafimlerin gözbebeği olurdun, bundan eminim."

Buns'a şüpheli bir bakış attım. Saf kan yerine, Serafim ve insan karışımı olduğum gerçeği yüzünden, onlardan herhangi birinin göz bebeği olabileceğimden kuşkuluydum. "Şımartılmak mızımızlara yaraşır," diyerek durumu yumuşatmaya çabaladım.

"Kesinlikle!" diyerek neşeyle yanıtladı. "Ee, şimdi çocuklara koşmaya gideceğimizi söyleyeceğiz ve sonra da yılbaşını planlayacağız. Büyük ihtimalle buralarda bir yerlerde kalmamız gerekecek çünkü Reed'in Londra'ya ya da Paris'e gitmemize izin vereceğinden şüpheliyim. Büyük ihtimalle New York'ta da sorun yaşar. Belki Chicago'ya gitmemiz için onu ikna edebilirim. Bu efsane olurdu." Crestwood'dan ayrılma konusunda heyecanlanmaya başlamıştı.

"İyi şanslar. Avluyu geçmeme izin vermesi için bile ikna edemedim onu." Ona karamsar bir gülümseme fırlattım. Reed son derece tatlıydı ama konu tehlikeli ve riskli görüldüğü şeylere vardığında taviz vermiyordu.

"Yaa, o zaman bu enteresan bir konuşma olacak çünkü istediğimi elde etmeyi planlıyorum," dedi sesinde tutkulu la

Ancak görünüşe göre Reed, konu Buns'ın ricalarına geldiğinde oldukça uyumlu olabiliyordu. Koşmayı planladığımızı duyduğunda sadece ayakkabılarıyla montunu almış ve tek kelime etmeden bizi evin dışına takip etmişti. Benim için gerçekten endişelendiğini fark edene dek buna çok şaşırmıştım.

Arden Gölü'nde koşarken günlerdir ilk defa nefes almıyormuşum gibi hissetmiştim. Kış başlangıcı olduğu için soğuktu ama evrim geçirmeye başlamadan önce olduğu kadar beni rahatsız etmiyordu. Soğuktan ve aşırı sıcaktan beni koruyan zırh gibi bir melek derisine sahip olmaya başlamıştım. Dönüşüm kusursuzdu, her gün biraz biraz gerçekleşiyordu. Reed dönüşümün tamamlanmasının birkaç ay daha süreceğini söylemişti.

Bu yeni ten tuhaftı. İnsan teninden daha yumuşak ve onun genel kusurlarından yoksundu. Ayrıca insan tenimden bir ton açıktı ve benimkisi gibi aşırı hassas görüşlerin bile ayırt etmekte zorlanacağı bir parlıltısı vardı. Ona hayrandım çünkü önceden sahip olduğum tenden daha sert ve daha dayanıklıydı.

Gölün etrafında koştuğundan sonra Buns Reed'in evine giden yolda durdu. "Tatlım, ben geri dönüp Zee'yi göreceğim. Onu özledim," derken Reed'den bana bakarak gülmüştü. "Yılbaşını planlamaya başlamak da istiyorum. Kalmalı ve şey, biraz daha spor yapmalısın."

"Peki," diye yanıtladım, Reed'i izliyordum. O da başıyla onayladı. Saniyenin ufak bir parçasında giderek karın üzerinde hafif ayak izleri bırakmıştı.

"Bu sefer yürümek ister misin?" diye sordu Reed, yolda adımlarıma ayak uydurarak.

"Elbette," diyerek yanıtladım. Etrafımdaki manzaraya odaklanmaya çabalıyordum, böylece profiline dik dik bakmayacaktım. Yüzünün güzel açıları elimi uzatıp ona dokunmayı istememe neden oluyordu.

Reed eldivenli elini benimkinin üstüne koyarak kolumu kendi koluna sıkıştırdı. Bir süre yürümüş ancak konuşmamıştık. Beni ona çeken kelekler hep oradaydı ama o anda erotikten çok güven vericiydiler. Başımı göle doğru çevirerek rüzgârın esişini hissettim. Buharlı soluklar bizden yükselerek başlarımızın üzerinde kucaklaşan sevgililer gibi birleşiyordu.

En sonunda sessizliği bozdum. "Özür dilerim, Reed," dedim karla örtülmüş ağaçların sakın sessizliğini bozan gergin bir tonda.

Bana yüzünü döndüğünde şaşkın görünüyordu ve yeşil gözleri yüzümü inceliyordu. "Ne için?" diye sordu.

"Bununla daha iyi başa çıkamadığım için," dedim kederle. Yürüyüşümüz sırasında yaklaşarak kolumu biraz daha sıktı.

"Evie, özür dileyecek bir şey yok," dedi hafifçe. "Özür dilemesi gereken kişi benim. Seni koruyacağım diye seni tutsak ettim ancak bu seni öldürüyor, yeni fark edebildim," derken sesi kulağa pişman geliyordu.

"Hayır, bundan değil gerçekten. Oturup Alfred'i ya da dayımı düşünmekten başka yapacak pek bir şeyim yok," dedim kısık bir sesle. Jim dayıyı ve onu bir daha asla görmeyecek olduğum gerçeğini düşünüyordum. Alfred bundan emin olmuştu. Ölmeden önce dayımın acı çektiğinden emin olmuştu.

Birkaç adım attıktan sonra konuşabildim. "Sadece uyumak ve hiçbir şey düşünmemek daha kolay geldi." Uyku mu dehşete çeviren kâbuslar yokmuş gibi davranıyordum. "Buns'ı aradığına göre gerçekten endişelenmiş olmalısın."

Reed kaşlarını çattı. "İnsan duygularıyla pek tecrübem yok. Bunların hepsi bana yeni geliyor. Senin duygularını anlamaya çalışıyorum ve kendiminkileri de. Seninle tanıştığımдан beri farklı türde duygular hissediyorum." Biz kol kola yürürken başını eğerek bana gülümsedi.

“Farklı türde mi?” diye sorarken kaşını kaldırmıştım.

Reed tutuşan ellerimizi inceledi. “Düşünmeme izin ver...” İç çekti. “Eh, coşku uzun zamandır tecrübe etmediğim bir duyguydu. Yeryüzüne geldiğimden beri tatmamıştım ve hiçbir zaman bu kadar yoğun olmamıştı,” dedikten sonra gülümseyerek başını salladı.

“Coşku duymanı ne sağladı?” Güzel gülümsemesi kalbimi eritirken soluğum kesilmişti.

“Bana hiçbir şeyi beni sevdiğin kadar sevemeyeceğini söylemen,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Yanaklarım mutlulukla kızarmıştı ve o devam ederken pür dikkat dinledim. “Ayrıca arzu da çok güçlü, daha etkili.”

Anlayarak başımla onayladım çünkü ben de aynı bastırılamaz arzuyu paylaşıyordum.

Devam ederken Reed’in gözleri karardı. “Eh, Güç melekleri genelde kıskançtır ama ben o duyguyu seni Russell’la izlemek zorunda kaldığım andaki kadar güçlü hissetmemiştim asla, gelecek seksen yıl boyunca seni *benim* diye çağırarak için beklemem gerekeceğini düşünmüştüm,” dedi çenesi kasılırken. “Bu kıskançlıktan öteydi, bu hüsrandı.”

Gölün kenarını dönerken kolunu sıkma sırası bana gelmişti. “Ve sonra bir daha asla tatmak istemediğim bir duygu var. Onun adı ızdırıp,” dedi ve adlandırırken birazcık kaşlarını çattı. “Bunu öleceğini düşündüğümde hissetmiştim.”

Aniden nefes alıp vermekte güçlük çekmeye başlamıştım ve kalbimin atışlarını yavaşlatmak için birkaç defa derin derin nefes alıp vermem gerekti. Russell’ı kurtarmak için ruhumdan vazgeçmeyi denediğimde Reed’i derinden yaralamıştım. Bu, onda henüz iyileşmeyen bir iz bırakmıştı. Neden yaptığımı anladığına inanıyordum, ruh eşimin Sürgün meleklerce paramparça edilmesine göz yumamadım ama kalbin ve aklın nasıl farklı olabileceğini de bili-

yordum. Bunu fark ederek beni ayaklarımı yerden kesen bir kucaklama için durdurdu.

“Ve sonra aşk var,” dedi sevgiyle dolu yumuşak bir sesle. “Gerçekten varlığına inanmadığım bir duyguydu. Ancak gerçek ve bir adı var ve onun adı Evie.” Bana daha da sıkı sarıldı. “Ve onsuz yaşayamam. Onu bulduktan sonra olmaz. Bu yüzden bana geri dönmeni sağlamak için ne yapmam gerekiyor, onu söyle ve ben de yapayım.”

Kollarımı Reed’in boynuna sıkıca doladım. Ona soku-lurken bana ne ifade ettiğini bilmesi için söylemem gereken kelimeleri oluşturmaya çabaladım. “Senin ve kalbimi duyabilme şeklin hakkında bol bol düşündüm. Sana şarkı söylediğini belirtmiştin, aynı Sirenlerin denizcileri çağır-dığı gibi. Yapayalnız yüreğinle dinlediğin için sana şarkı söylediğini ve sana ait olduğu için de seni çağırdığını dü-şünüyorum. Hâlâ buradayım... Sen olmasaydın pes eder-dim. Sen benim hayatta olma sebebimsin. Sadece dayımı özlüyorum,” dedim, sonra boğazımdaki yumruyu yok et-mek için serçe yutkundum.

“Yardımcı olacağım ve Buns da döndü. O ne yapılması gerektiğini bilir. Ölüm melekleri Buns ve Brownie hakkın-da hatalıydım. Onlar sana iyi geliyor,” dedikten sonra beni yere bıraktı.

“Hayır, sen bana iyi geliyorsun,” diyerek elini tuttum ve sonra evine doğru yürüdüm. *Ve ben de bundan sonra se-nin için en iyisi olmaya çabalayacağım*, diyerek kendime söz verdim. Beni keder içinde boğulurken izlemenin ona ver-diği acının farkına varmıştım.

Reed’in evine geri döndüğümüzde, Buns çoktan oyun odasında internetten siteleri araştırıyordu. “Ah, tatlım! Yarın Chicago’da birkaç parti veriliyormuş! Navy Pier’da bir tane var! Dokuz farklı DJ ağrılıyorlar ve gece yarısında havai fi-şek gösterisi varmış. Evie, sana hiç Song Hanedanı’nın do-kuzuncu yüzyılda fırlattığı havai fişekleri anlatmış mıydım?

O zamanlar gerçekten gençtim ve neden pek uyum sağlamadığımı anlamaya başlıyordum." Bana gülümsedi ama ben şaka mı yapıyor, yoksa ciddi mi anlayamamıştım.

Reed'e baktım ve kaşlarını çatıldığını gördüm. "Buns, başka bir şey bulabilir misin? Taktiksel olarak biraz daha makul bir şey?"

Buns Reed'e şüpheyle bakmak için döndüğünde yakınında oturan Zephyr tartışmaya katılmaya karar verdi. "Buns, balım, bu kötü bir fikir. Öyle bir organizasyonda kaç tane Sürgün meleğın olacağının farkında mısın? Ve Reed haklı. Tuzağa düşüren bir arazi, Evie olmasaydı çekici gelirdi. Belki ikimiz gelecek yıl gider ve top düşmeden önce kaç tane Sürgün meleğı sonlandırabileceğimize bakarız," dedi Buns'ın ona gülümsemesine sebep olan kibirli bir gülümsemeyle.

"Crestwood'dan gidiyoruz, bu konuda tartışma kabul etmiyorum," dedi Buns kesinkes.

"Peki ama belki de büyük partileri es geçebiliriz. Daha az kalabalık bir şeye ne dersin?" Zephyr'ın Buns'ın kutlama algısını idare edişini izleyen Reed'in hafifçe gülümsediğini gördüm. "Bilirsin, Evie için. Tanıdığımız en iyi organizatör olmadığından falan değil." Stratejide gerçekten başarılıydı. Konudaki tezlerini daha dikkatli dinlemem gerekiyordu.

"Evie için," diyerek sertçe katıldı Buns, ardından bilgisayar ekranına geri döndü. Süratle site ardına site açıyordu. "Tamam, biraz rekabete ne dersiniz?" diye teklif edince Zephyr ve Reed'in yüzlerinin ilgiyle parıldıldığını gördüm.

"Rekabet mi?" diye sordu Zephyr, ekrana bakmak için Buns'ın yanına sıkışmıştı. Reed gelişigüzel biçimde elini omzuma koyarak okşadı.

"Kar kayağı?" derken bize haylaz bir sırıtiş fırlattı Buns. "Bu bölgede yılbaşı akşamında gece seferleri yapan, kayak teleferikleri olan ufak birkaç yamaç var. Onların birinde gece

yarısına kadar ya kayak ya da snowboard yapabileceğimiz bir şeylerin olduğundan eminim ve sonra gece yarısı kadeh kaldırmak için dağ evine gidebiliriz," dedi ve Zephyr'in yüzünün aydınlandığını gördüğünde gülümsedi.

"İşte bu benim kızım!" dedi Zephyr sahiplenerek, Buns'ı koltuğundan kaldırdı ve onu öyle hızlı döndürdü ki bir anlığına sadece birer iz oldular. Sonra onu yine ayaklarının üzerine bıraktı.

Buns, "Çok eğlenceli, değil mi tatlım?" diye sordu bana dönerek. "Ne düşünüyorsun?"

"Kulağa harika geliyor."

Reed, "Gerçekten doğal afet gibisin, Buns," diyerek kattı, ardından eğilerek Buns'ı alnından öptü. Bu, Buns'ın gülümsemesinin daha da büyümesine neden oldu. "Hadi, gideceğimiz tatil yerine karar verelim. Böylece strateji için Zephyr'le beraber uydu görselleri alabiliriz. Sonra yamaçlara saldırımızı planlarız."

Yüzümü mümkün mertebe duygusuz tutarak içimde bir savaşın sürdüğünü görmemelerini sağlamaya çalıştım. Bir tarafım evden dışarı çıkıp yine hayata dönme olasılığıyla havalara uçarken, diğer tarafım evi terk ettiğimde olacıklardan ölesiye korkuyordu. Kalbim beni ele vermiş olmalıydı çünkü Reed beni kollarının arasına çekti. Konuştuğunda bana sarılmıştı. "Her şey iyi olacak. Sana hiçbir şey dokunmayacak." Yanağını benimkine bastırduğunda ürettiğimiz ateş sarhoş ediciydi.

"Snowboard yapmak için sabırsızım. Meleklerin bir dağı nasıl avlayacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek kulağına fısıldadığımda yanağımın onunkini okşamasına izin verdim.

"Avlamak için yaratılmışım," diye kalbimi neredeyse durduran bir gülümsemeyle yanıt verdi Reed.

"Buldum!" Sandalyesini bizimle yüzleşmek için çevirdiğinde Buns'ın ses tonu kendini beğenmişti. "Buradan

birkaç saat kuzeyde beş yıldızlı bir tatil yeri var. Burada tatil için dolu olduklarını söylüyor ama biz bunun ne demek olduğunu biliyoruz.” Kahkaha attıktan sonra yine işine döndü.

İlk Reed’in yüzüne baktım, sonra da Zephyr’in. İkisi de ne demek istediğini biliyormuş gibi görünüyorlardı. Aklim karışmış bir şekilde, “Pardon Buns, bu gidemiyoruz mu demek?” dedim.

“Hayır tatlım, elbette değil. Bu sadece VIP’ler için gerçekten lüks sütleri var demek.”

“Ya, biz VIP miyiz?” Cahil görünmemeye çalışıyordum. Bu bir şaka yapmışım gibi Zephyr’in gülmesine sebep oldu. Gözleri başka komik bir şey söylememi bekliyormuş gibi parlayarak bana bakıyordu.

Buns da pis pis sırtarak cevapladı. “Üzerine bastın. Reed ona bir tane kara kart al.”

“Zaten aldım. Sadece kullanacağı bir yere henüz gitmedi.”

Kuşku içinde, “Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum. Sanırım ne söylediklerini biliyordum çünkü Buns’ı parayı kendi basıyormuş gibi kara kredi kartını kullanırken görmüştüm.

“Senin için bir kartım var. Planlarıma göre yakın zamanda birbirimizden ayrılmıyoruz ancak onu taşıyabilir ve istediğin gibi kullanabilirsin,” dedi Reed ve ağzımın bir karış açıldığını gördüğünde kaşlarını çatı. “Ne dedim ki?”

“Senin paranı alamam,” diye yanıtladım ve yüzünün karışını izledim.

“Neden alamazsın?” diye aklı karışarak sordu.

“Çünkü doğru olmaz.”

“Neden olmaz?”

“Çünkü senin,” diyerek kaçamak yanıt verdim. Gerçekten de parasını almamın bütünüyle iğrenç olduğunu fark etmiyor muydu?

“Ama sana verdiğimde senin oluyor,” derken bana gü-lümsüyordu çünkü söylediğinin mantıklı olduğunu dü-şünmüştü.

“Buns, sen onun parasını neden alamayacağımı anlıyor-sun, değil mi?” Yardım arıyordum.

“Hayır... Para işte.” Omzunu silkti ve artık bir yerlerde para *bastıklarını* düşünmeye başlıyordum.

“Benim param var Reed ama teşekkür ederim,” dedim utanç içinde.

“Evie birkaç bin doların var, para değil bu. Bu...” Utanç yüzünden daha da kızaran yüzümü saklamak için başı-mı eğdiğimi gördüğünde sesi kesildi. Evim satılıktı ama kimse ilgilenmiyordu çünkü önceki sahibi içinde vahşice katledilmişti. Eşyalarımızın çoğu kaldırılmış ve depoya konulmuştu. Bunun bedelini ev satıldığında Reed’e geri ödemem gerekiyordu. Ancak bana izin vereceğini sanmı-yordum. Dayımın cenaze masrafları da büyük ihtimalle çok tutmuştu ama kimse bana ne kadar tuttuğunu ya da kimin ödediğini söylemiyordu. “Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim?” diye sorarken Reed benimle göz göze gelmeye çalışıyordu.

“Hayır... Sadece internet kumarına falan bakıp şansım yaver gidiyor mu görmem gerekiyor,” dedim çünkü para kazanmak için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Alfred gibi katil bir meleğin ruhumu benden çalmayı aklına koy-muş olması maaşlı bir işe girip orada kalma şansımı cid-den mahvediyordu.

“Evie, eğer senin daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bun-ların hepsini borç sayabiliriz ve bana daha sonra geri öde-yebilirsin.” Çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Endişeli bir tonda, “Sana ne zaman geri ödeyebileceğim peki cici babacığım?” diye sordum.

Gülümsememeye çalışırken seksi dudaklarının kurnazca kıvrılışını izledim. Gülümsemediğimi fark ettiği için, "Seninle ilgilenmeme izin ver. Tek yapmak istediğim bu," dedi.

İç çektim. "Şu noktada yardım etmen için sana güvenmekten başka bir seçeneğim yok zaten ama kredi kartını almıyorum," dedim son söz olarak.

"Evie," Reed'in ses tonu tatlı tatlı kandırıyordu.

"Reed," dedim inat ederek.

Bana, "Cici baba nedir?" diye sordu Reed ve sonra yüzümün daha çok kızardığını gördüğünde kahkahayı bastı. "O kadar kötü ha?"

"Evet, o kadar kötü. Ne zaman gidiyoruz, Buns?" diyerek konuyu yetim hayatımdan başka bir yöne çekmeyi denedim.

"Onları arayıp düzenlemeleri yapacağım. İkinizin komplo kurmak için ne kadar zamana ihtiyacı var?" diye Zephyr ve Reed'e sordu Buns.

"İki saat kadar. Bu akşama hazır oluruz," diyerek Zephyr yanıtladı ve Reed de onayladı.

"Yaşasın! Bu akşam gidebilir ve yarın sabah kahvaltıdan sonra yamaçlarda olabiliriz," dedi neşeyle ve sonra telefonunu alıp hazırlıkları yapmak için saniyenin sekizde birinde odadan hızla ayrıldı.

"Gidip valizimi hazırlayacağım," derken yine heyecanla dehşet arası bir duygu hissediyordum. Saniyeler içinde, hızla odama gitmiştim. Böylece sadece heyecanlı olduğumu düşüneceklerdi.

Odamda tek başımaydım. Bavulumu almak için dolabıma yürüdüm. Üst raftan aşağı çekerken bir bölümü gizlenmiş bir kutu da onunla beraber geldi. Kutuyu almak için yere diz çöktüğümde taş kesildim. Kapağına yusufçuklar işlenmiş ahşap bir kutuydu. Eşyalarımı getirdiklerinde biri onu odamdan almış olmalıydı. Ona uzanırken elim titriyordu.

Ahşabın üzerine parmak ucum değdiğinde dokunu-

şum hafifti, yüzeyi kaplayan detaylı oymaları hissetmiş-tim. *Freddie bunu bana doğum günümde vermişti*, diye düşünürken yanmışım gibi parmak uçlarımı kutudan çektim. Hediyesiyle bana ne olduğunu söylemişti ama ben zamanında fark etmemiştim. Sürgün bir Ölüm meleğiymiş ve yusufçuğa benzeyen yanardöner kanatları vardı, burada tanımlananların aksi değildi. Sinirle titreyip vızıldayan kâğıt gibi kanatlara dokunduğumu hatırladığımda ürperdim.

Öyle aptalım ki. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Suçluluk hissi ve utanç bana çarpmıştı. Kutunun kapağını açtım ve içindeki küçük, gümüş pudralığı gördüm. Kapağa oyulmuş detaylı yusufçuğun gövdesini, içine gömülmüş opaller kaplıyordu. Taşlar dolabın loş ışığında şeytance parlıyordu.

Ne olduğunu göremedim ve sonuç olarak dayım da dahil olmak üzere bir sürü insan acı çekti ve öldü, diye düşünürken ellerim yumruk halinde kıvrıldı. Bu hediye aptallığımın fiziksel temsiliydi. Bundan sonra olaylara farklı bakmam gerektiğinin bir yadigârıydı. Artık aptal ya da saf olmayı kaldıracak gücüm yoktu, yoksa sevdiklerim bunun ızdırabını çekeceklerdi. Bu benim acı gerçeğimdi. Pudralığı kaldırdım ve kederle bedenime yasladım. Artık başarısız olamazdım çünkü bedeli çok ağırdı.

Parmak uçlarımla pudralıktaki ufak mandalı hissettiğimde pudralığı ters çevirerek ona baktım. Düğmeye bastığımda hafif bir tıkla açılarak içerisinde tutsak kalmış azıcık havayı saldı. Kapağı kaldırıp aynayı ortaya çıkardım. Bir anlığına sadece kendi gözlerim bana geri bakıyordu. Bitik görünüyordum: Elimde tuttuğum şey yüzünden mahvolmuştum. Ama sonra aynadaki bir hareket dikkatimi kendi görüntümden çekti. Beni korkutmuştu, bu yüzden arkama ne hareket etmiş olabilir diye bakındım. Bir şey yoktu. Yine aynaya göz attığımda kendi görüntümün daha bulanık, daha az net olduğuna dikkat ettim.

Aynada yansıma olmayan bir şey hareket etmişti. Biçimsiz ve gölgemsi bir şekil camın içinde hareket ediyordu gerçekten de. Ne kadar uzun süre izlersem o kadar yakına geliyor gibi görünüyordu ve biçimi tanımlamak o kadar çok sürüyordu. Aynanın içindeki bir gölge, bu evdeki odalardan birinin asla yansıması olamayacak uzun bir koridordan bana doğru koşuyordu. Ancak sadece bir gölge değildi, bir adamın şeklini yaratmaya çalışan bir sinek sürüsüydü.

Sonraki an aklımı toparlamıştım ve pudralığın kapağını kapatmaya çabaladım ama açık kalıyor ve kapanmayı reddediyordu. Pudralığı öteye fırlattım ve yere çarptı. Aynadan bir tıslama yayılarak etrafa asla koklamamak için dua ettiğim pis bir koku saldı. Karasinek bulutları akın akın geliyordu. Garip bir şekilde dalgalanıp kıvrılarak aynadan yükseliyorlardı. Ta ki kara topluluk tek bir adamın görüntüsünde patlayana dek, gölge bir adamın. Freddie'yle Coldwater'da gördüğüm adam gibiydi. Gölge adamın şeytanice sırtıp beni öldürmek için öne atılması sadece sanienin ufak bir parçası sürmüştü.

BÖLÜM 2

yusufçuluk

Gölge adam tehdidini değerlendirmek için sadece göz açıp kapayacak kadar vaktim vardı. O önümde dikilirken korkunç biçimi hareket edip değişiyor ve karanlık, tutarsız ruh yükselip etrafında dönüyordu. Gölgemsî varlık, şeytani adamı bir sevgili gibi kucaklıyordu. Varlığından dolayı felçli gibi hissettiğimden saldırısından kaçmayı bece-remedim. Beni boğazımdan yakalayıp ayaklarımı yerden keserek kaldırdı. Birkaç hafta önce olsa demir gibi tutuşu büyük ihtimalle beni ezerdi ama o zamandan beri evrim geçirmiştım. Artık öldürölmesi daha zordum. İblis bunu fark edip daha fazla baskı uygulamak için öbür elini kaldırdığında yüzünde öfke belirmişti. Görüşümde kara noktalar dans ediyordu ve gözlerim odanın etrafında dolandı. Serbest kalmamı sağlayacak bir şeyler arıyordum.

Bilincim bir vızıldama idrak etti. İlk başta, boğularak hayatımın benden çalınmasının bir sonucu olduğunu düşün-müşüm. Ancak gözlerim, beni boğarken şeytanice sırttan yaratıktan uzağa kaydığında yatak odamın penceresinin dışarıdan yusufçuklarla kaplandığını gördüm. Yusufçuk-lar bir adamın kara silüetini şekillendiriyordu, bu da son-ra çok da iyi tanıdığım bir görüntüye dönüştü. Alfred'di ve odamın dışında, havada duruyordu. Yanardöner, ma-vimsi yeşil kanatları havada kalmasını sağlamak için hızla

çarpıyordu. Odamın içindeki sahneyi gözlemlerken ağzı tatminkâr bir sırıtlıla yukarı kıvrılmıştı.

Ellerimi boğazıma getirdiğimde ayaklarım sarhoş gibi altımda dans ediyordu. Gölge adamın ellerine saldırdım, aklımda tekrar ve tekrar haykırdığım ismi söylemeye çalışıyordum. *Reed*. Panik bacaklarımın daha fazla sallanmasına neden olmuştu, önümdeki canavarı tekmelemeye çabaladım. Vahşi bir kükreyişle dişlerini açığa çıkardı, yapabildiğim kadar hızla onu tekmelediğimde gölge adam irkildi. Tek gereken buydu ve bunu biliyordum. O ufak sesle gölge adam kendi kaderini çizmişti.

Bir anda kapı çarpılarak açıldı ve kapının duvardan sekmeye fırsatı olamadan beni havada sallandıran boğucu tutuştan salındım. Yere düştüm ve gölge adamın bedeni gölgesiyle beraber benden geri geri kaçtı. Ses çıkarak ilk nefesimi aldığım anda, gölge adamın odaya sinen tiksinc kokusunun ciğerlerime doğru kavuran bir yol açtığını hissetmiştim. *Reed*'in kömür rengi kanatları genişçe etrafa yayarak iblisi koridora fırlattı ve *Zephyr* onu yakaladı. *Zephyr* gölge adamı parçalarken tuhaf kırılna ve yırtılma sesleri kapımdan uzağa taşınıyor ve hafifliyordu. Sonraki an *Reed* beni kollarına almıştı.

"Alfred..." diye hırıldayarak ona Alfred'in penceresinin dışında olduğunu söylemeye çalıştım. Ona bakmak ve işaret etmek için döndüm ama Alfred artık pencerede değildi. Ödle, Güçler beni kurtarmak için odaya girdiğinde yine kaçmıştı.

"Evie, yaralı mısın?" diyerek *Reed* tedirgin bir tonda sormuştu, muhtemel yaralar için beni inceliyordu. Başımı hayır anlamında salladım, içime çok fazla hava çekmeye çalıştığım ve zorla dışarı çıktığı için öksürdüm.

"Hayır," dedim zayıf ve boğuk sesle. *Reed* nazikçe çenemi elinde tutuyordu. Çenemi kaldırıp boynumu ince-

liyor ve ben iyileşene kadar iki saat çirkin kalacağından emin olduğum morluklara dokunuyordu.

"Nasıl içeri girdiğini bilmiyorum Evie. Zephyr ve ben burada olduğundan habersizdik. Bizi geçememesi gerekirdi." Reed sıkılmış dişlerinin arasından bana durumu açıklamayı deniyordu. Yüzümü çıplak göğsüne bastırdı. Göğsünde atan kalbinin güçlü vuruşlarını ve kanatlarının endişeli kıpırtılarını duyabiliyordum.

"Alfred de burada," dedim hırıltılı bir sesle ve yine pencereyi işaret ettim.

Saniyeler içinde kaldırılmış ve odanın kapısı sımsıkı kapatılmış halde bitişikteki banyoya bırakılmıştım. Tek başıma makyaj aynasıyla yüzleştim. Gölge adam gerçekten de bende izini bırakmıştı. Büyük, kara ezikler henüz mor renge dönüşmemişti. Aynaya yürüdüm ve gözlerim yüzünden ürktüm. Beyaz olmaları gerekirken çatlayan kılcal damarların kanıyla kırmızıya boyanmışlardı. Şu vasat korku filmlerindeki bir canavar benden daha az ürktücü görünürdü, üstelik debelenirken bir noktada kırmızı kanatlarım sırtımdan fırlamışlardı. İki yanımda öylece sallanıyor ve çektiğim kötü muameleye itiraz ediyorlardı.

Banyonun kapısı hızla açıldı ve korkuyla yerimden zıpladım. Buns saniyeler içinde yanımdaydı, beni kucakladı. "Tatlım, ne oldu?" diye sordu. Geri çekildiğinde gözleri boynuma odaklandı. Dudağını ısırırken kaşları birleşerek çatıldı. "Nasıl oldu?" diye tehditkârca sordu.

"Gölge adam beni boğmaya çalıştı," diye yanıtladım.

"Gölge adam da nedir? Hiç duymadım. Görmedim. Nasıl içeri girdi?" diye bana öfkeli bir tonda sorarken nazikçe saçımı okşuyordu.

"Ele geçirilmiş bir ruh o. Pudralığımdan geçerek geldi." Tezgâhtaki bardağı suyla doldurmak için arkamı döndüm. Ondan ufak bir yudum aldım, şu anda alev alev

yanan boğazımı yumuşatmayı deniyordum. “Zee ve Reed nereye gitti?” diye ona halsiz halsiz sordum. Kendimi durumun gerçekliğine odaklamakta güçlük çekiyordum.

“Bir saniye içinde kapıdan Sheol tazılarını kovalıyorlarmış gibi uçarak çıktılar. Kovalıyorlar mı peki?” Musluğun altından bir havlu getirdi ve sonra boğazıma bastırdı.

“Alfred penceredeydi. Büyük ihtimalle ruhumun bedenimi terk etmesini bekliyordu, böylece onu alabilecekti,” diyerek kısaca açıkladım, soğuk kumaşın boğazımın acısını azalttığını hissediyordum.

“Alfred!” Buns tıslarken altın rengi kelebek kanatları çabasızca havada durmak için sırtından fırlamışlardı. Peri kraliçesi gibi görünüyordu ve öfkeyle banyoda ileri geri yürüyordu. “Alfred ölmene izin vermezdi. Büyük ihtimalle seni ölüme yaklaştırmak istedi, böylece seni ruhunu teslim etmeye ikna edebilecekti. Sen ona izin vermeden alabileceğini hiç sanmıyorum. Umarım onu darmadağın ederler. Damarıma öyle basıyor ki. Ele geçirilmişsin pudralığından geldiğini mi söyledin? Bununla ne demek istedin?”

“Pudralık odamda. O şeyin yansımamdan doğru bana koştüğünü gördüğümde aynayı yere bıraktım. Kapağını kapatamadım çünkü kapanmıyordu,” dedim bıkkınlıkla. “Ve sonra odamdaydı ve çığlık atamayayım diye beni boğazımdan tutmuştu.” Şokun yarattığı hissizlik geçiyordu. Ellerim titredi ve sallanmalarını engellemek için kollarımı önümde çapraz yaptım. Buns bir anlığına yok olduğunda banyonun kapısını açık bırakmıştı ve sonra pudralığın kapağı sımsıkı kapalı halde geri döndü.

“Ah, onu ellerime geçirdiğimde öyle mahvolacak ki. Öldürmekten zevk almıyorum. Brownie ve ben bize yakışmadığını düşünüyoruz. Sakınmak için çaba harcıyorum ancak onun varlığına son vermek bir onur olacak,” derken ileri geri yürüyüşüne devam etti.

“Bunu yapmanı istemiyorum. Sadece ondan uzak dur. Gerçekten delirmiş ve kötü. Sana dokunmasını istemiyorum,” dedim Alfred’in Buns’ın sırtındaki altın kanatları kopardığını hayal ettiğimde.

Buns gözlerini devirdi. “Lütfen ama... Alfred?” Buns benimle alay etti. “Evie, o geri zekâlının teki. Gerçekten onu haşat edebilirim. Bu yüzden tetikçisi olarak irileri seçiyor çünkü kendisi zayıf ve ezik,” diye cümlesini öyle bir kendine güvenle bitirdi ki Alfred’in bıçağını Russell’a sapladığı anı aklımda belirdiğinde tiksintiyle titrememe rağmen ona inanmak istedim.

“Eğer yaralanırsan ne yaparım bilemiyorum Buns.” Düşünceyle beraber içimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

“Tatlım, Alfred istediğini deneyebilir ama bu ona sadece yepyeni bir acı seviyesi kazandıracak,” dedi kendine güvenerek. “Şimdi, Alfred sana başka bir şey verdi mi? Mücevher, parfüm gibi ya da yenilebilir bir şey?”

Kaşlarımı çattım, düşündüm. “Sadece pudralığın geldiği ahşap kutu var. Dolabımın içinde.” Gözlerimi kırpmadan yine gitmişti. Banyoya girdiğinde yanında kutu da vardı. “Nedir?” diye sordum çünkü ne olmadığını biliyordum. Bir hediye değildi, bir Truva atıydı.

“Bir sürü şey ama öncelikle bir portal.” Aklım karışmış görünüyor olmalıyım, çünkü açıklamaya devam etti. “Bir kapı gibi. Sen kapağını kaldırdığında bu geçidin eşi kimde varsa ona bir yol açmış, tünel gibi. Alfred diğer pudralığı onu izleyen ele geçirilmişse vermiş olmalı, açılmasını bekliyordu. Buradaki eşige ulaştığındaysa açıldı ve gerisini biliyorsun işte.” Boynuma dokundu. “Bazı iblisler bunları Güçlerden kaçmak için kullanıyor. Bir tanesini güvenli bir bölgede açık bırakıyorlar ve diğerini de yanlarında taşıyorlar. Eğer tehlikeyle karşı karşıya gelirlerse kanala atıyorlar ve güvenli yere gidiyorlar. Oraya vardıklarındaysa bir şey onları takip edemeden portalı yok ediyorlar.”

Aklım karıştığı için, "Nasıl biri bir aynaya girebilir ki? Özellikle bu kadar minik bir taneye?" diye sordum.

"Başkalaşım," dedi gelişigüzel biçimde.

"Hı hı," dedim aptal aptal. "Şekil mi değiştiriyorsun yani?" dedim açıklığa kavuşturmak için.

"Öyle." Bana gülümsedi.

"Bunu yapabilir misin?" diye sordum ve başıyla onaylamasını izledim. "Göster bana." Ardından ellerimi kalçalarımaya koydum çünkü herkes benden bir şeyler saklıyordu.

Omuz silkti. "Peki."

Tezgâha ilerleyerek pudralığı ve kutusunu üstüne koydu. Yine bana döndü, bedeni ışıpta titremeye başladığında bana parlak bir gülümseme fırlattı. Saniyeler içinde gözlemin önünde güzel, altın kelekler sürüsüne dönüşerek eskiden dikildiği yerde kıyafet yığını bırakmıştı. Kelebekler, kendilerinden beklendiği şekilde banyonun etrafında doluyor ve pır pır ediyordu, belirli bir düzenleri yoktu. Sonra hepsi birleşerek yine arkadaşımaya benzeyen bir silüet şekillendirdiler ve bir patlamayla Buns önümde normal şekline geri dönmüştü.

"Lanet olsun, Buns!" dedim ona hayranlık içinde.

"Kesinlikle!" Giyinirken tüm süre boyunca bana gülümsemişti.

"Ya ben, şey?" Cümlelerin tamamını biçimlendiremiyordum.

"Evet. En azından yapabileceğini düşünüyorum. Tamamen emin değilim çünkü hem melek hem insansın ama her şeyin melek gibi evrimleştiği için bunun da öyle olacağını varsayabilirim sadece."

"İstediğin her biçimi alabilir misin?"

"Hayır, yapabileceğimin hepsi bu," dedi rahat bir havayla. "Brownie de aynı. Biz aslında yeteneklerimizi çok geliştirmedik, nadiren kullanıyoruz çünkü. İnsanlardan

kaçmak istediğimde ve bir şekilde tutsak kalmışsam işe yarıyor ama genellikle onlardan koşarak ya da uçarak kaçabilirim.”

Sinirli sinirli alnımı ovdum. “Tamam. Sanırım Meleklerle Giriş dersine başlama zamanı geldi, böylece takılıp durduğum bütün o küçük tuzakları açıklığa kavuşturabilirim,” dedim abartarak, odada bir aşağı bir yukarı yürüyordum. “Öbür türlü, yan odadaki sandalye gerçekten sandalye mi, yoksa beni öldürmek için üzerine oturmamı bekleyen kötü bir melek mi diye endişelenmek zorundayım artık.”

“Evie canlı bir şeye dönüşmemiz gerekiyor. Sandalyelerden korkmana gerek yok,” dedi kıkırdayarak.

Ellerimi kalçalarıma koydum ve neşeli yüzüne dik dik baktım. “Ya, harika. Yani bana gördüğüm her böceğin tehlikeli olabileceğini söylüyorsun.”

“Eh, onlardan koca bir sürü görene kadar böcekler için de endişelenmezdim. Ardından endişelenmeye başlayabilirsin. Eğer dikkat ettiysen, kelebek sürüsüne dönüşüyorum, tek bir tanesine değil.”

“Yani oran önemli mi?”

“Evet ve o Meleklerle Giriş şeyiyse...” dedi Buns çekingen bir sesle.

“Ona ne olmuş?” diye sorarken tonum şüpheciydi.

“Hmm, hepimiz sana ne söyleyip söylemeyeceğimiz konusunda tartıştık. Reed önemli bir konuya parmak bastı ve haklı olduğunu düşünüyorum. Sana öylece cennetin ve Sheol’un sırlarını veremeyiz. Bize insanlara bazı şeyleri açıklamamızı yasaklayan kurallar var. Senin bir parçan insan ve ayrıca ruhun olduğu için de dikkatli olmamız gerekiyor,” dedi yüzümün kararmasını izlerken. “Beni yanlış anlama, onların tarafı hata yaptığında ve bir şeyi gün yüzüne çıkardıklarında hemen sana açıklamaktan yanayım. Bak işte: Eğer ruhun bedeninden ayrılırsa, cennete ulaştığından

emin olmak istiyorum çünkü seni bir daha göremeyeceğim düşüncesine bile katlanamıyorum,” derken sesinde keder vardı. “Senin inançla davranmanı engelleyen bir şey açıklarsam, ruhun terazinin dengesini onların lehine çevirebilir ve ben pazarlıklara mecbur kalmak istemiyorum.”

“Buns sırtımdan kanatlar çıkıyor, daha nasıl bir kanıtla gerek var ki?” diye usulca sordum.

Buns buna gülümsedikten sonra yanıtladı. “Ucubenin teki olabilirsin ve ben de sana her şey hakkında palavra sıkıyor olabilirim.”

“Eh, ucube olduğumu biliyorum ama bunların hepsinin gerçek olduğuna da oldukça eminim.”

“İşte. *Oldukça eminsin...* Ama bilmiyorsun. Yani Tanrı’nın varlığına *inancın* var, ben de ilahi bir meleğim ve korumak istediğimiz bölüm bu. Sana çok fazla şey söyledim diye Sheol’da acılar içinde kıvranmanı istemiyorum. Ancak Alfred işleri eline yüzüne bulaştırdığında buna bayılıyorum, sonrasında sana çok daha fazlasını anlatabiliyorum,” derken pis sırıttı.

“Bu adil değil, Buns,” dedim, haklı olduğunu anlamak istemiyordum.

“Biliyorum, bir de benim nasıl hissettiğimi düşün. Sana anlatmak istediğim çok sır var ancak anlatamam. Gerçekten güç,” dedi her şeyi saklamanın verdiği sinirle.

Onu rahatlatmam gerektiğini biliyordum çünkü bir ay önce Russell’a olan biteni söyleyememenin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Gerçekten de sadece bir ay önce miydi? Yıllar geçmiş gibi geliyordu. Sanki o zamanlar daha gençtim ve artık daha yaşlıyım. Bazen antik çağlardan kalma hissediyordum, bunlar başıma ilk kez geliyor gibi hissettiriyordu.

“Onu yakalayabileceklerini düşünüyor musun?” diye fısıldadım ve şunu fark ettim: Bir parçam Alfred’in ölmesi-

ni öyle istiyordu ki yeryüzünden silinmesi dışında bir şey kâfi gelmeyecekti. Kanını istiyordum, dayımın intikamını almayı. Ancak başka bir parçam benim yüzümden Reed'in artık Alfred'i avlarken tehlike içinde olduğu gerçeğine hâlâ razı gelemiyordu. Herkes riskin çok düşük olduğunu söylüyordu ancak bir şey olacak da onu sonsuza kadar kaybedeceğim diye içimi tırmalayan korkuyu hissediyordum.

Buns omuz silkti. "Bilmiyorum tatlım."

"Şu an güvenli mi sence? Bu akşam gelirlerse gideriz diye toparlanmak istiyorum." Banyonun kapısına doğru yürüdüm.

"Tatlım, Reed'in gitmene izin vereceğini düşünüyor musun?" diyerek sordu, çekingen görünüyordu.

"Gitmemiz gerek Buns! Buradan gitmem gerekiyor," dedim çaresizce. "Biraz önce olanlardan sonra odamda oturup duvarlara bakarak Alfred'in beni ne zaman ele geçireceğini merak edemem," diye ekledim. Banyo kapısının kolunu çevirdim. Banyonun dışına adım attım ve hemen Reed'in kollarına düştüm. Üzgün görünüyordu, yüzünde keder maskesi vardı.

"Asla seni ele geçiremeyecek. Lütfen, asla seni ele geçirmesine izin vermeyeceğime güven," dedi Reed kulağıma.

"Reed, dışarıda olduğunu bilmiyordum... İyi misin? Sorun ne?" diye sordum çünkü beni öyle sıkı tutuyordu ki bir şeyin olduğundan emindim. "Zee nerede? İyi mi peki?" derken ses tonumdan endişe sızıyordu.

"Zee iyi. Alfred kaçtı," dedi. Kulağa kelimeler onu boğuyormuş gibi gelmişti. Nefesimi verdim, sevdiğim herkes güvende olduğu için minnettardım.

"Tamam. Hepimiz iyiyiz o halde," dedim rahatlayarak.

"Ben iyi değilim," deyince anında yine panikledim. Üzerinde hiç yara görmemiştım ama belki de bir şev kaçırmıştım. Tam panik atak geçiriyordum ki konuştu. "Ele geçirilmiş beni nasıl aşabildi?"

İç çektim. "Ah, şey... Bu benim hatamdı çünkü Freddie'nin, yani Alfred'in bana doğum günüm için hediye ettiği pudralığın aslında portal olduğunu bilmiyordum. Sanırım kapağını kaldırdığımda içeri girmesine izin verdim." Ne yaptığımdan habersiz oluşuma rağmen yaptığım şeyden dolayı suçlu hissediyordum.

Reed pudralığı ve kutuyu tezgâhtan almadan önce beni bıraktı. Açıklamamda yardımcı olabilsin diye etrafta Buns'ı aradım ama odayı çoktan terk etmişti.

"Bu mu?" Reed artık bana karşı hiç kullanmadığı öfkeli ses tonuyla sordu. Biraz irkilerek banyo kapısına yaslanıp başımla onayladım. "Sana başka bir şey vermiş miydi?" diye sordu, hâlâ öfkesini kontrol edemiyordu. Betim benim atarak başımı hayır anlamında salladım. Reed eliyle önce pudralığı, sonra da kutuyu çok ufak bir metal parçası haline gelene dek ezdi.

İrkilerek konuştum. "Özür dilerim, böyle şeylerin var olduğunu hiç düşünmemiştim. Demek istediğim, belki permasallarında varlar ama gerçekte değil. Senden saklamıyordum. Gardırobumda dikkatimi yeni çekti. Bavulumu almaya çalışırken raftan aşağıya düştü..." derken gevezelik ediyordum ama duramıyordum. "Sadece aptalım, olay bu. Hiç düşünmüyorum ve aptalca şeyler yapmayı bir türlü kesemiyor gibî görünüyor..." Konuşmayı kesmem gerekti çünkü Reed işaret parmağıyla ağzımı kapatmıştı. Özümlün, üzerinde hiç etkisi oldu mu diye yüzünü inceledim.

Konuşurken bana hâlâ öfkeliymiş gibi görünmüştü. "Bu *senin* hatan değil. Bu *benim* hatam. Açtığına ne olacağını bilmene imkân yoktu. İçinden bir iblisin aniden çıkıp seni boğmayı deneyeceğinin aklından hiç geçmediğinden eminim. Lütfen yine kendine aptal deme," diyerek bitirdi, sonra parmağını ağzımdan çekti. Sırtını dönerek odamın kapısına doğru yürüdü, omzunun üzerinden seslendi.

“Toparlan. Buradan gidiyoruz.”

Kayak merkezine yolculuğumuz için eşyalarımı toplamam sadece yarım saat sürmüştü. Reed’le Zephyr bir yerine iki arabayla gitmenin daha iyi bir fikir olduğunu kararlaştırmışlardı. Buns ve Zephyr siyah Range Rover’la önden gideceklerdi. Reed’le bense yılbaşında hediye olarak verilen kırmızı Range Rover’la onları takip edecektik. Sanırım strateji şuydu: Bir araba yem olarak düşmanı başka yöne çekerken, diğeri de ben içinde güvendenken gizlice uzaklaşacaktı.

Bavulumu arabaya tıktıktan sonra Reed anahtarları bana fırlattı. Onları yakaladım ve kısa bir anlığına sorgulayarak Reed’e baktım. Sonra gülümsedim ve sürücü koltuğuna aceleyle giderek koltuğa yerleştim. Emniyet kemerimi takarak kontağı çevirdim, ayağımla gaz pedalına dokunduğumda araba hafifçe gözdağı verip hırlayarak canlandı. Dikiz aynasını ayarlarken gözlerimin yansımasını gördüm. Neredeyse yine beyazdılar, sadece köşelerde kırmızı izler vardı. Hâlâ bir ucube gibi görünmediğim için rahatlayarak iç çektim. Çenemi oynatarak boynum daha iyi görünüyor mu diye bakmak için etrafına doladığım fuları biraz kenara aldım. Bu iyiydi işte, morluklar sarımsı bir renge dönüşmüşlerdi. Fuları izleri gözlerden saklamak için yine yukarı çektim. Reed gülümsemeden yolcu koltuğuna oturmuş beni seyreliyordu.

Emniyet kemerimi çıkardıktan sonra konsolun üzerinden emekleyerek geçip Reed’in kucağına oturdum. Kollarımı boynuna dolayıp alnımı onunkine yasladım ve gözlerinin içine baktım. “Teşekkür ederim,” dedim nazik bir tonda. “Bu gezintinin seni zorladığının bilincindeyim. Büyük ihtimalle beni kucaklayıp eve geri götürme ya da en azından arabayı kendin kullanma içgüdünle savaşıyorsun. Böylece başıma bir şey gelmediğinden kesinlikle emin olacaksın.”

Ufak bir gülümseme Reed'in dudaklarına dokundu. "Beni bu kadar iyi tanıman beni hayrete düşürüyor. Keşke ben de seni bu kadar iyi tanıyabilsem. Ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyorsun, bense çoğu zaman sonraki hareketinin ne olacağından habersizim," dedi.

"Hatan var. Çoğu zaman ne düşündüğünü bilmiyorum ama son zamanlarda bir tema sende süreklilik gösteriyor. Bu da 'Evie Hayatta Kalmalı Listesi' ama olumsuz tarafları kenara fırlatmışsın gibi duruyor. Artık sadece olumlulara odaklanmışsın." Ona daha da sokuldum ve kulağının altındaki noktayı nazikçe öptüm.

"Olumsuz tarafı yok," diyerek saçıma nefesini verdi ve bir saniye için ona inandım. Dişlerimi kulak memesine bastırarak nazikçe onu ısırdım.

"Peki ya şimdi?" diye sordum, ona gülümsedim ve inlediğini duydum.

"Tamam, bir olumsuz tarafı var ama bunun çok uzun süre problem yaratmayacağından eminim." Ben kaldıracı kadar güçlenene kadar birbirimize olan arzumuza göre hareket edememe acizliğimize gönderme yapmıştı. "Sanırım Zephyr gitmemizi bekliyor," diyerek Reed bana onları beklettiğimizi hatırlattı. Öbür araca baktığımda Zephyr'in sürücü koltuğundaki pencereyi indirdiğini ve sabırla bizi beklediğini gördüm.

"Ah," dedim. Yüzüm kızarmıştı. "Gitme zamanı." Koltuğuma geri emekledikten sonra yine emniyet kemerimi taktım. Çıkarken siyah Range Rover'ı takip ettim ve tatil merkezi yoluna koyulduk. "Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye Reed'e sorarken önümdeki yolu izliyordum.

"Ne kadar hızlı sürdüğüne bağlı. Hız sınırında gidersen üç saatten fazla sürmemeli," dedi tekdüze ve ben arabayı yavaş sürmenin zaman kaybı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim. İçinde hiç tehlike ve heyecan yoktu. Ay-

rica Zephyr'in de bu felsefeye tüm kalbiyle katıldığını görebiliyordum çünkü otoyolda ona yetişmek için neredeyse gaz pedalını zemine dayalı tutmam gerekiyordu.

"Bana seni çok iyi tanıdığımı söyledin. Bazı konularda haklısın. Ama diğerlerinde seni neredeyse hiç tanıımıyorum," diye kabul ederken Reed elimi tutuyordu ve ne kadar mükemmel olduğunun farkında bile değildi.

"Benim hakkımda ne öğrenmek istersin?" diye sordu biraz çekinerek. Büyük ihtimalle söylemesi yasaklı olan meslek sırlarının ardında olduğumu düşünmüştü.

Peşinde olduğum bu değildi. "Rahatla. Sana eğer Yaratılış hikâyesi gerçekse, arkeologlar neden dinazor kemikleri buldu diye sormayacağım," derken ona gülümsedim ve gülümsemesinin gözlerine ulaşmasını seyrettim. *Buna bayılıyordum.* "Hayır, sadece hayatına dair bir hikâyenin peşindeyim. Senin hakkında bir şeylerin."

"Sana söyledim Evie, seninle tanışana kadar gerçekten yaşamaya başlamamıştım." Ona gözlerimi devirdim, yememiştım. "Bana inanmıyor musun?" diye sorduğunda yüzümü inceliyordu.

"Hayır, bir sanatçısın. Yarattığın tüm o güzel oyma işlerini gördüm, bu nedenle en azından benden önce bir şeyler yaşadığını biliyorum," diyerek mantık yürüttüm.

"O işlerin çoğu, bir yerdeki ıssız bir delikte oturmuş avımın gelmesini beklerken yapılmıştı," diye yanıtladık-tan sonra pencerenin dışında akan manzaraya baktı. "Tartışılan duyguyu hiç bilmediğim için anlayamadığım bir sone daha okuyamadığımda yaptığım bir şeydi. İnsanların medeniyetinde kenarlarda dolaştım hep." O anda bana baktı, büyük ihtimalle bana anlattıklarına verdiğim tepkiyi kestirmeye çalışıyordu. Yüzümü düzelterek bu yapayalnız yaşamı yüzünden yüreğimin ne kadar acıdığını ona göstermemeye çabaladım.

Devam etmeden önce biraz sessiz kaldı. "Çoğunlukla medeniyetlerin yükselişini izliyor ve sonra yıkıldıklarını görüyordum. Arada sırada katılmaya çalışıyordum, aynı burada son zamanlarda yaptığım gibi ama amacım bu değil. Olduğum şey konusunda ihtiyatlı davranmalıyım. Sana İspanyol Engizisyonu'ndan ve Tanrı adına yapılmış tüm vahşetlerden bahsedebilirim ama ben sadece insanoğlunun davranışlarının bir gözlemcisi oldum. Büyük vakalara dahil olamam, hatta o adamların bazılarının parçalanması gerektiğini hissetmiş olsam bile." Gülümseyişi acımasızdı. Tanık olduğu tüm kötülükleri düşünürken titredim.

"Beni rahatsız eden bazı şeyler gördükten sonra insanlardan biraz uzaklaştım." Hayal gücüm tek amacı öldürmek ve diğer melekleri parçalamak olan bir meleği rahatsız edecek ne olabilir diye düşünürken çıldırdı. Aklıma birkaç şey gelince utandım, bazı olaylar pek de uzak geçmişte değildi. "Bazen insan toplumlarından onlarca yıl uzak kaldım. Artık bu eskiden olduğundan daha zor ama imkânsız değil.

"İnsanlarla fazla iletişime geçtiğimde onlarla uzun süreli arkadaşlıklar kuramam. Bazen insanlar belirsiz bir nedenden dolayı bana bağlanıyorlar." Bir anlığına bana bakmak için ara verdi. "Mesela JT ve Pete. Neden beni sevdiklerini bilmiyorlar, sadece seviyorlar," derken tanımladığı üzücü hayata rağmen gülümsüyordu. "Ancak onlarla en fazla birkaç yıl daha takılabileceğim çünkü onlar yaşlanırken benim hâlâ on dokuz olduğumu fark edecekler." Neşesizce kaha kaha attı. "Bu yüzden taşınacağım ve başka bir yerde yeni bir hayata başlayacağım ama artık sen varsın. Benimle gelebilirsin. Arzuladığımız her yere gidebiliriz, senin arzuladığın her yere," dedi ve ardından elimi dudaklarına kaldırıp öptü. Avucumu yanağına götürdüm ve o gözlerini kaparken onu izledim. Tenine değen tenimin tadını çıkardım.

Dokunmaya ihtiyacı var... İlk tanıştığımız zamanlar yanımdayken bu kadar kayıp görünmesine şaşmamalı. Kaybolmuştu ve ben onu buldum... Ne olursa olsun öyle kalacak, diye düşündüm.

"Seni seviyorum. Birlikte olduğumuz sürece istediğin her yere gidebiliriz," dedim açıkça, böylece aramızda yanlış anlaşılma olmayacaktı. Kaza yapmayalım diye, ısıldayan gülümsemesinden gözlerimi çekmek zorunda kaldım.

"Bugünlerde aklımın kaydığı yerler çok ilginç... Oturup asla olmayacak şeyleri düşleyişim."

"Ne demek istiyorsun?" diye aklım karışarak sordum.

Bir an bana çok fazla şey söylemiş gibi kaçamak bir bakış fırlattı. Sanki utanç verici bir şeyi açığa çıkarmıştı. Bana yanıt vermeyeceğini düşünmeye başlamıştım ama sonra konuştu. "Oturup saatlerce seni götüreceğim yerleri ve oralara nasıl tepki vereceğini hayal edebilirim. Sonra, eğer oraya gidersek ne yapacağımızı düşünüyorum ama sonraki hayal için o yeri göz ardı ediyorum. Öyle tatmin edici ki..." derken neredeyse özür diliyordu.

"Benim hakkımda hayal kurduğunu mu söylüyorsun?" diye sorarken bu güçlü savaşçının beni öyle hayal ettiğini düşündüğümde biraz yüzüm kızarmıştı.

"Evet," derken beni izliyordu. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Plan yaptığımda, bunlar bütünüyle stratejiye dayanır. En fazla Sürgün meleği nerede bulacağım gibi. Bölgeyi avımı tuzağa düşürmek için en iyi nasıl kullanabilirim gibi. Düşmanlarımı nasıl birbirine düşürebilirim ya da en sağlam yandaşları nasıl bozabilirim?" dedi güven vererek. "Ama artık kendimi seni nasıl güldürebileceğimi ya da Giza'daki piramitleri gördüğünde nasıl tepki vereceğini ya da bu akşam odanda saçlarının yastığının üzerinde nasıl dağılacağını düşünürken buluyorum," dedikten sonra sustu ve sevinç içinde yüzümün kızarıklığı arttı.

Reed... Bu öyle seksi ki," derken gülümsememi bastırmaya çabalıyordum.

"Öyle mi?" dedi şaşkınlık içinde.

"Öyle. Gerçekten seksi."

"Ah. şey... Güzel. Bende bir sorun var diye düşünmeye başlamıştım." derken sözlerine olan tepkime gülümsemişti.

"Hayır. Ben de bazen bunu yapıyorum. Seni öptüğümde, durmak için bir nedenim olmadığı zaman nasıl olacağını düşünüyorum."

"Haklıymışsın, bu çok seksi," diye mırıldayarak saçlarına hafifçe dokundu.

"Dedim sana."

"Başka ne hayaller kuruyorsun?" diye sordu nazik bir ses tonuyla. Kesinlikle bu konuyu sevmişti. Boğazımı temizledim ve bir saniye düşündüm. "Hmm, bakalım. Tam da bu sabah, bu geziye çıkacağımıza karar verdiğimizde, eğer fırsat verilirse uyku düzenimizi nasıl yapardım diye aklımın biraz gezinmesine izin vermiş olabilirim."

"Gerçekten mi?" diye sorarken kaşını kaldırmıştı.

"Hı hı. Üstelik yolculuk için hazırlanırken birkaç parça kıyafet de ekledim, hani baştan çıkarma yasağını kaldırırsın belki diye."

"Sadece kelimelerinle bana yapabildiklerin gerçekten akla hayale sığmıyor," derken başını sallıyordu. Aniden çok güçlü hissederek gülümsemiştim. Gülümsememi saklamak için yanımızdan geçen manzaraya pencereden baktım. Bölgedeki bütün büyük şehirleri geçmiştik ve kalacağımız tatil yerine ve Michigan Gölü'ne ilerleyen yolculuğumuzda küçük bir köyden diğerine gidiyorduk. İki şeritli yolun kenarlarındaki köknar ağaçları sıkı ve etraf-taki sesleri bütünüyle örten beyaz bir battaniyeyle kaplanmışlardı. Gecenin renkleri batan güneşin ışığını ittirirken, alacakaranlığın gölgeleri göz alıcıydı. Gökleri aydınlatacak

şehir ışıkları ya da sokak lambaları olmadığından buralar çok karanlık olacaktı. Ama önemi yoktu çünkü melek görüşümle artık karanlığın ne kadar şahane olduğunu görebiliyordum. Büyük ihtimalle arabayı kullanmak için farlara ihtiyacım yoktu ancak diğerleri beni görebilsin diye onları açtım.

Reed'in cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu açtığı anda Zephyr arabalara benzin almak için kararlaştırdıkları noktaya ulaştıklarını bildiriyordu. Ufak bir marketle bağlantılı benzin istasyonuna yanaştık. Arabayı bir pompanın yanına park ettim ve Buns'la Zephyr'in, arabadan inip bizimkine geldiğini gördüm. Etrafımızdaki alanı inceleyordlardı. Reed arabanın ortasındaki konsolunun üzerinden eğilerek beni öptü. Depoyu doldurmak için arabadan inmeden önce benimkine dokunan dudakları bir fısıltı gibiydi. Bacaklarımı germek için kapımı açıp dışarı çıktım.

"Tatlım, hadi gidip biraz abur cubur alalım," dedi Buns ve koluma girdi. "Meyankökü havamdayım, ya sen?" diye sordu biz beraber birkaç adım yürürken.

Marketin pencerelerinden, içeride sıra sıra dizilmiş abur cuburla dolu koridoru aydınlatan floresan lambalarının ürkütücü biçimde titrediğini gördüm. Olduğum yerde dondum ve Buns'ın kolunu sertçe çekiştirerek beni bırakmasını sağlamaya çalıştım. Tüm bedenim buz gibi terlerden panik beni ele geçirmişti.

"Olmaz... Beni bırak!" dedim hafifçe, ardından Buns'ın hemen beni bıraktığını hissettim. Panik tüm bedenimi titretirken önümdeki kapılardan geri geri kaçıyordum.

Buns'ın bana, "Tatlım, sorun ne?" diye sorduğunu hayal meyal duydum ama gözlerim karşımdaki kapılara sabitlenmişti. Her an açılabilirlerdi ve ben de kasmama neden olan o tiksiniç kokunun saldırısına uğrayabilirdim. Gaspard içeride benim için bekliyor olacaktı.

Sırtımı döndüp benzin istasyonundan kaçarken mantıklı düşünemiyordum. Bacaklarımın kaldırabileceği kadar hızla koştum. aklımda nereye gittiğime ya da kimin beni göreceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yolum karşısına geçerken, kesilmiş köknar ağaçlarıyla dolu kamyondan kıl payı kaçabilmişim. Yoldaki sürücü büyük ihtimalle koştuğum hızda görünmez olduğum için beni hiç görmemişti. Aceleyle yolun diğer tarafındaki ormana daldım. Dik yamaça tırmanırken ağaçların arasında öyle çevik hareket ediyordum ki bir tane dal bile bana çarpmamıştı. Kocaman kayaların üzerinden atladım. Koşmaya devam ettim, hiç tökezlemedim. Koşma hızımdan hiç yorulmuyor, hiç durmayacakmışım gibi koşmaya devam ediyordum.

Uzaklardan adımın bağırıldığını duyuyordum. Koşmaya devam ederken hızımı arttırdıkça arttırdım. Devasa kar yığınları sorun değildi. Bacaklarımı daha hızlı ittirerek aralarından kolayca geçtim. Önümdeki kayalara tırmanıyor, bir çıkıntıdan diğerine atlıyordum ve ayağımın tehlikeli arazide inmesini istediğim yere sağlam basacağına dair inancımdaydı asla vazgeçmiyordum. Uzaktan yine adımı duydum. Kayalık bir yamaçta durdum.

Aklım, *Nereye kaçıyorsun?* diye fısıldarken, yüreğim *7-Eleven'dan uzaklara, Reed'e,* diyerek yanıtladı. Dondum. Ondan kaçamazdım. Zaten olmuştu. Alfred'le beraber markete girerek Russell'ın hayatını sonsuza dek değiştirmiş ve dayımın yaşamını sonlandırmıştım. *Bunu yaptım ve geri alamam,* diye düşündüğümde içimde kavuran bir şey büküldü. Yine adımı duyduğumda bu sefer daha yakındı. Reed'in yaklaştığını bildiğimden arkamı döndüm.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle Reed ağaçların arasından fırladı. Yukarıda, kayalık yamacın kenarında dikildiğini gördüğünde durmuştu. Büyük ihtimalle kaçık gibi görünüyordum, montum yırtılmıştı ve gerisi de kanatlarım çık-

tığında ardımdaki patikada kalmıştı. Buns'ın benim için ayarladığı hafif kazak hâlâ üzerimdeydi. Kanatlarım çıktığında sırtımdaki cırt cırt açıldığı için yırtılmamıştı.

Reed nazik bir tonda, "Evie, ne yapıyorsun?" diye bana sorarken dikkatle bana doğru yaklaşıyordu.

Etrafımdaki ağaçlara ve kara baktım çünkü ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. "7-Eleven'dan kaçıyordum. Seni arıyordum."

Reed'in aklı karışmıştı ama hepsini birleştirip anladığını gördüm. Russell'ı esir tuttuğunu ve öldüreceğini öğrendiğimde Alfred'den kaçmamış, onunla iş birliği yapmışım. Bana yoğun yoğun bakarken Reed çenesini sıkı, ardından aramızdaki birkaç adımı kapatarak beni kollarına aldı. Reed telefonu için cebini karıştırdıktan sonra hızlı arama butonuna bastı.

"Benimle, iyi. Birazdan geleceğiz. Bizi yolda bekleyin." Telefonu kapattı. Beni kucağına aldı ve biraz önce tırmandığımız dik tepeden aşağıya doğru beni taşıdı. Dümdüz, kum dolu bir sahilde yürüyormuş gibiydi. Arabaya dönüş yolunda sessizdim, tüm duyguları bir anda yaşıyordum. Tam ağaçlardan dışarı çıkacaktık ki Reed montunu çıkardı ve kanatlarımı etraftan saklamak için omuzlarımin üzerine örttü. Zephyr arabamızı yolun karanlık tarafına götürmüştü. Arabaya yaklaştığında Reed beni yolcu koltuğuna yerleştirdi. Buns benim pencereme gelirken Zephyr hemen Reed'in yanına gitmişti.

Pişmanlık içinde, "Tatlım... Fark edemedim. Oraya gitmek isteyeceğini düşünmem çok aptalcaydı," derken açık pencereden koluma dokunuyordu.

"Buns ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama çıldırmam senin suçun değildi. Panikledim ve..." diyerek açıklamaya çalıştım ancak yapamıyordum.

“İyi olduğunu öğrendikten sonra markete gidip sana su ve neredeyse her şeyden bir tane aldım,” dedi gergin bir gülümsemeyle, ardından arabanın arka koltuğunda duran kocaman abur cubur poşetini gösterdi.

Poşetten taşan yiyecek dağını görmek için arkamı döndüğümde, gerçek bir gülümseme yüzüme yerleşti. “Seni hak etmiyorum, Buns,” dedim.

“Şaka mı yapıyorsun? Kızımıza bir şey olmasına izin verirsem Brownie beni asla affetmez,” dedikten sonra bana sarılmak için pencereden içeriye uzandı. “Artık yola koyulmaya hazır mısın?”

“Evet. Tatil merkezinde görüşürüz,” dedim ve ardından hemen önümüzde park halinde olan Range Rover’a gidişini seyrettim.

Zephyr pencereme yaklaştı. Gülümsüyordu. “Koşunun tadını çıkardın mı?”

Çenemi birazcık kaldırarak yanıtladım. “Evet, yenilenmiş gibiyim.” Zephyr pis pis sırtıttıktan sonra pencereden içeri eğilerek beni alnımdan öptü.

“Öyle, sen etraftayken bir daha asla sıkılmayacağım,” dedi. Arabasına geri yürürken gülüyordu.

Reed arabaya binerken penceremi kapattım. Bir saniye için sürücü koltuğunda oturup yüzüme baktı. Konuşurken karmaşık duygularımı saklamaya çalışıyordum. “Sanırım ‘Hareketlerim için özür dilerim,’ demek için bir işaret falan bulmamız gerekiyor çünkü özür dilerim demek artık sıradan hale gelmeye başladı. Artık nasıl inanabilirsin bilmiyorum. Belki de melek lisanında bana kelimeler öğretebilirsin. Senin dilinde her şey kulağa çok daha iyi geliyor.”

“Melek lisanında özür dilerim anlamına gelen kelimeler yok,” dedi Reed ve ben bilginin ağırlığı karşısında akmaması için gözyaşlarımla savaştım. *Elbette, mükemmel bir varlık ne için özür dileyebilirdi ki?* diye kederle düşündüm.

"Ayrıca beni aradığın için daha fazla memnun olamazdım," derken gözlerini üzerimde tutuyordu. "Senden özür istemiyorum, asla. Hep yüreğini takip ediyorsun, bu mantığına tamamen zıt olsa ve yüreğin daha önce yaptığın seçimden farklı bir tane yapman için sana beni bulmanı söylese bile."

Arabayı çalıştırdı ve yolda Zephyr'i takip ettik. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Reed. Başımınla onayladım, kendime konuşabilecek kadar güvenmiyordum. "Eğer kaçabilseydin ne olacağını düşünüyorsun? Eğer Alfred'in planına uyup onunla beraber markete gitmeyip Russell için ruhundan vazgeçmeseydin?" diye sordu. Omzumu silktilim ve gözyaşlarımı görmesini istemediğim için yolcu koltuğunun penceresinden dışarı baktım.

"Olaylar nasıl farklı gelişirdi?" Israrla sormaya devam ediyordu.

"Alfred'i durdurmayı başarabilirdin," dedim kısık bir sesle.

"Hayır," dedi güçlü bir sesle. "Eğer evime varabilseydin, tek fark sen güvende olurdun ve Russell ölmüş olurdu. Alfred anında Russell'ı öldürürdü ve sonra hemen dayını öldürmek için yola koyulurdu. İtaatsizliğinin intikamını almak için hemen dayının evine giderdi. İş işten geçene kadar haberimiz bile olmazdı. Eğer ondan kaçabilseydin, onu öldürebileyim diye orada beklemezdi."

"Bazen bir insanın üzüntüden ölebileceğini düşünüyorum," diye fısıldadım.

"Üzülecek neyin var?" diyerek bana sordu Reed, yanıt arıyordu.

"Eğer ben olmasaydım Russell şu anda cennette olurdu. onu avlanan bir ucube yaptığım için korunmak zorunda kalmazdı," diyerek acı acı yanıtladım.

"Onun oldukça gelişmiş bir varlık olmasına yardım ettin. Onu Serafım yaptın, cennetteki en üst dereceli melek türü ve üstelik hâlâ senin ruh eşin. Daha seçkin olamazdı," derken Reed başını sallıyordu. "Russell bunun için senin ayaklarını öpmeli."

"Ya ya, değil mi? İblislerden ve meleklerden kaçmak öyle harika bir yaşam tarzı ki... Kesinlikle seçkiniz," diyerek alay ettim.

"Hep böyle olmaması için bir şey bulacağız. Zephyr'le, seni tehlikeye maruz bırakmadan çevreye anlatmayı düşünüyoruz."

"Halkla ilişkiler yemeği mi planlıyorsun?" diye sordum yüzsüzce.

"Belki," derken bana seksi bir bakış fırlatmıştı. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, senden gizli saklım yok," derken bana ne soracağını merak ediyordum.

Bunun üzerine gülümsemesi büyüdü. "Ormanda durmanı ne sağladı?"

"Sana koştuğumu ve senin arkamda olduğunu fark ettim, uzaklarda bir yerlerde değil."

"Yorulmamış ya da bitap düşmemiş miydin?"

"Hayır, hiç de değil," dedim ve sırtmasını seyrettim. "Neden ki?"

"Çünkü seni yakalayamadım. Benim için çok hızlıydın."

"Gerçekten mi?" diye sordum çünkü şaka yapıyor olmalıydı. O bir Güç meleği idi. Hız, kuvvet, dayanıklılık ve güç için yaratılmıştı sadece. "İMKÂNSIZ!" dedikten sonra ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Beni koşuda yendiğin için seni uçarak arayacaktım," derken sırtıyordu. "Ayak izlerini takip ettim ve kayaların üzerinden ne kadar uzaklara atladığına inanamadım. İnişlerin hiç kaymamış. Tereddüt etmemişsin. Etkileyiciydi ve

artık iyi olduğuna göre, seksiydi. Zee seni kovaladığı gün gerçekten hızlı olduğunu söylemişti ama ne kadar hızlı olduğunu fark edememiştim.”

“Gerçekten mi? Bu çok ilginç,” derken onu inceliyordum.

“Bu senin gizli silahın Evie. Eğer düşmanla karşı karşıya gelirsen, elinden geldiğince uzağa, elinden geldiğince hızlıca koş ve arkana bakmadan git. Her zaman yanında bir cep telefonu olduğundan emin olacağız. Güvenli olduğunda seni arayabilirim ya da sen benimle iletişime geçersin ve buluşuruz,” dedi sesinde otoriteyle.

“Ne yani, bir korkak gibi kaçmam mı gerekiyor?” diye sorarken bu yeni plan yüzünden alınmışım.

“Evie, kurtulmak ve korkaklık arasında bir fark var,” dedi sakince.

“Öyle, biri kaçınmak demekken diğeri ise ödlelik demek ve ikisi de bana çekici gelmiyor.”

“Peki ya itaat, bu sana çekici geliyor mu?”

“Teslimiyet... Hmm. Pek değil,” diyerek inatla karşılık verdim.

“Saygı, teslimiyet değildir,” dedi mantıklı bir tonda. “Strateji söz konusu olduğunda neden bahsettiğimi bildiğime saygı duymak.”

“Sana saygı duyduğumu biliyorsun,” derken neden taktikler hakkında tartıştığımızı merak ediyordum.

“O zaman eminlerime uyacaksın,” dedi uysal uysal.

“Ben kaçarken sen ne yapıyor olacaksın?” diye kasvetli bir tonda sordum.

“Yapmak için yaratıldığım şeyi. Meleklerle başa çıkabilirim. Başa çıkamayacağım şey sensiz yaşamak, bu yüzden seni güvende tutmanın bir yolunu bulmamız gerek.”

“Neden benim güvenliğim seninkinden önemli olsun?” diye sorarken bu yeni strateji hakkındaki kararını test ediyordum.

“Bütünüyle evrimleşmiş bir Gç meleği karşısında ne kazanmayı umuyorsun Evie? Savaş anında bana yardım-
dan çok bir yükümlülük olursun. Bir Gç meleği benim
için ne kadar önemli olduğunu anladığı anda çok ciddi so-
runlarımız olur.”

“Bir yükmllğm,” diye kısık bir sesle konuştuğum-
da ona bakmamak için ellerimi inceliyordum. “Sanırım öy-
leyim, değil mi?”

Bana yükümlülük diyerek duygularımı incittiğini fark
ettiğinde Reed inledi. “Sadece şimdilik. Eğer bu şekilde ev-
rimleşmeye devam edersen, bir gün güçlü olacaksın ve ben
de söylediklerimi yutmak zorunda kalacağım.”

“Peki, o gün geldiğinde, yutarken birazcık da boğulaca-
ğına söz verir misin?” diye sordum açık açık, çünkü haklı
olduğunu biliyordum. Ama yine de o hayatı için savaştığın-
da ben kaçarsam, ona ihanet edecektim gibi geliyordu.

“Söz veririm,” dedikten sonra ellerimden birini alarak
dudaklarına götürdü. Avucumu öptü. Erotik okşayışı y-
znden dudaklarımı ısırmam gerekti.

“Eğer sana kaç dersem beni dinleyeceğine söz verir mi-
sin?” diye sorduktan sonra yine avucumun içini öptü, ben-
se koltuğmda kıvranıyordum.

“Tamam,” diyerek iç çektiğimde bana bakmasını sey-
rediyordum. Gözleri büyüdü ve sonra kaşlarını çatı. Bu,
bir kaşının üzerine saç tutamının kaymasına neden oldu.
Aslında tam olarak “Söz veririm,” dememiştim. Sanırım
bunu yakalamak üzereydi, bu yüzden emniyet kemerimi
açtım ve saçını kaşından kaldırdım. Sırtımı dönerek arka
koltuktaki abur cubur poşetini karıştırdım. “Twinkies?”
diye sordum.

“Evet,” dedi. Poşetten ikiz bir paket aldım ve ikimiz için
iki tane su buldum. Twinkies’i açarak bir tanesini Reed’e
verdim.

“Demek diğer meleklerle benden bahsetmenin yollarını düşünüyordun?” diye sohbet konusu açtım, konuyu başka bir şeye getirmek istiyordum.

“Evet.”

“Ama henüz bundan emin değilsin?”

“Hayır.”

“Cin şişeden bir kez çıktıktan sonra geri dönüş olmayacağından mı endişeleniyorsun?” diye sorarken düşünceli halde Twinkies’imi çiğniyordum.

Kuşkuyla bana baktı. “Evie, çok keskin bir zekân var.”

“Eh, güzel tarafından bak. Cephaneimizde yeni bir silahımız var: kaçmak,” derken son kelimeyi ağzımda kötü bir tat bırakıyormuş gibi telaffuz etmişim. Reed’in, duyduğu en komik şakayı yapmışım gibi kahrkaha attığını duyduktan sonra kendi gülümsemem de büyüdü.

BÖLÜM 3

tatıl merkezi

Buns'ın seçtiği tatil mekânı büyü gibiydi, en azından benim için. Melekler pek etkilenmiş görünmüyorlardı ama uzun hayatları boyunca büyük ihtimalle birkaç saray ziyaret etmişlerdi, bu yüzden fikirlerinin bu şekilde olmasına şaşmamak gerekiyordu. Otelin lobisi kocamandı ve yamaçlara bakan geniş pencereleriyle Bavyera'ya özgü av köşklerine benziyordu. Lobinin iki ucunda bütün gece eklenmese bile yanmasına yetecek kadar odunla doldurulmuş iki kocaman taş şömine vardı. Buns bizi kayıt ettirirken pencerelerin oraya ilerledim. Yokuşlar dünyanın çeşitli yerlerindeki çoğu kayak merkezleri gibi büyük değildi ama nihayetinde burası da Alp dağları değildi ve istediğim şey için mükemmeldiler: Dikkatimi dağıtacaklardı.

Pencereden dışarıyı seyrederken bir grup genç gözüme çarptı. Tepeden aşağıya doğru kayarak bitiminde buluşmuşlardı. Birbirlerini tebrik ederken attıkları kaygısız kahkahalar beni neredeyse şoke etmişti. Böyle şeylerin yaşandığını unutmuştum. Tek endişesi arkadaşlarını etkilemek için yeni numaralar öğrenmek olan insanlar vardı. Cama biraz daha yaklaştım. Birinin pistte serbest kayak yaparken karşılaştığı feci hava dalgasıyla ilgili bir şey söylediğini zar zor yakalayabilmişim. Sonra boardlarının kayışlarını çıkardılar ve teleferiğin yakınlarındaki ışıklara doğru yürü-

meye başladılar. İlerleyişlerini takip ettim, lobinin arkasına doğru yürürken parmaklarım pencerenin soğuk camında kayıyordu. Pencere bitip grup görüşümden çıkana dek onları izledim.

Gittiklerinde hayal kırıklığı beni ele geçirmişti. Büyük ihtimalle benim akranlarımdılar ama ben o kadar genç hissedemiyordum. Onları takip etmek ve bana yine nasıl genç olunabileceğini öğretilmelerini istiyordum çünkü ben unutmuştum. O parçamın parmaklarımdan kayıp gitmesine izin vermiştim ve nasıl geri alacağımı bile bilmiyordum. Sadece bu da değildi belki. Belki de insan olmak ne demekti, onu unutmuştum. Ben bile artık onlara "insanlar" diye sesleniyordum, sanki onlardan biri değildim. Ama değildim, artık değildim ve belki de bir daha asla olamayacaktım. Reed'i bulduktan sonra onunla beraber olabilmek için evrim geçiriyor oluşuma minnettar olsam da, insanlığımın birazını kaybettiğim için hissettiğim kederi kabullenişime şaşırmıştım.

Kollar arkamdan bana dolandı ve pencerede Reed'in yansımaları gördüm. Güvenerek sırtımı ona yasladım. Boynuma burnunu sürterken, "Ne düşünüyordun?" diye sordu.

"Ne zaman?" diyerek kaçmaya çalıştım.

"Biraz önce. Kaybolmuş görünüyordun," dedi nazik bir tonda.

"Kaybolmadım. Sen beni buldun, hatırlamıyor musun? Yamaçlarda sana nasıl tozumu yutturacağımı düşünüyordum. Senin için olaylar çirkinleşebilir, kendini en kötüsüne hazırlasan gerçekten iyi olur." Biraz önceki düşüncelerimi saklamak için boş boş konuşuyordum.

"Evie, ciddi olamazsın," derken gülümsüyordu.

"Ah ama öyleyim. Hiç şansın yok." Başımı göğsüne yaslamıştım.

“Sana karşı hiç yok, haklısın.” Sözleri gülümsememe neden oldu.

“Gördün işte,” dedim ve kahkahasını duydum.

“Tamam, her şey ayarlandı,” dedi Buns arkamızdan. Başımı Reed’in göğsünden kaldırdım, sonra ikimiz de yüzümüzü ona döndük. “Dağ evi hazır. Sadece bu haritayı takip etmemiz gerekiyor.”

Aklım karıştığı için, “Ana binada kalmıyor muyuz?” diye sordum.

Buns, “Hayır. Daha mahrem bir yerin daha iyi olacağını düşündük,” diye açıklarken arabalara gitmek için dışarı çıktık. Ağaçların arasında yılan gibi kıvrılan özel araba yolunda haritayı takip ettik. Bizi تنها bir alandaki inanılmaz dağ evine götürmüştü. Diğerlerinden daha etkileyici tepelerden birinin hemen arkasına inşa edilmiş dağ evi, permasallarından fırlamış gibiydi. Çatıdaki tahta kiremitler yeni düşmüş karlarla kaplanmıştı. Bütün pencerelerin ve kapıların üstü ovaldi ve dövme demir panjurları vardı. Her oda kendine özel bir balkona sahipti ve dağ evinin arkasında ortak bir balkon vardı. Burası açık hava şöminesiyle tamamlanmıştı.

Reed arabanın motorunu kapattı ve ben bir saniyeliğine yolcu koltuğunda oturup kaldım. Hareket edemiyordum. “Öyle güzel ki,” diyerek soludum çünkü bu dağ evi mükemmeldi. Daha romantik bir yer seçemezdim.

“Evie, sana dünyayı göstermeyi istememe neden oluyorsun. Eğer seni ormanda ufak bir kabine götürdüğümde senden bu tepkiyi alıyorsam, Versailles Sarayı’nı gördüğünde ne söyleyeceksin?” diye sordu sesinde şefkatle.

“Bilemiyorum Reed ama bu oldukça tatlı,” derken gülümsüyordum.

Önümüzde park edilmiş siyah Range Rover’ın kapısı açıldı ve Zephyr sürücü tarafından dışarı çıktı. Yolcu tara-

fına hızla döndü ve uzanıp Buns'ı arabadan çıkardı. Tutkuyla onu öptükten sonra omzuna attı. Zephyr Buns'ı dağ evinin kapısından içeri taşıyıp orada kaybolurken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Bunun olacağını öngörmüş müydün?" diye sordum Reed'e.

"Evet."

"Ya. Ben neredeydim yahu?"

"Aklında çok şey vardı." Elimi kaldırıp dudaklarında tuttu.

"Güçlerin Ölüm melekleriyle pek iyi geçinemediğini sanıyordum." Hâlâ anlamaya çabalıyordum.

"Eh, genellikle birbirimizin etrafında vakit geçirmekte zorlanırsınız çünkü çoğu ilahi Ölüm meleği sinir bozucudur." Bunu söyledikten sonra gülmeye başladım ve devam ederken o da gülümsedi. "Bu doğru. Ölüm melekleri gökkuşaklarından, gün ışığından ve parlak, mutlu duygulardan konuşmak istiyor. Güçlerin öyle mutlu duyguları yok. Uzun süre onların yakınlarında bırakılırsak Ölüm meleklerini parçalara ayırma dürtülerine kapılıyoruz. Ancak Buns pek de öyle değil. Bizimle takılabiliyor. Strateji ve taktiklerden bahsedebiliyor ve bir kez olsun gökkuşaklarından bahsetmedi bile," dedi Reed.

Kocaman bir kahkaha attım. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Buns hiç gökkuşaklarından bahsetmez ve Brownie... İmkânı yok," derken Brownie'nin nefesini böyle bir şey için harcadığını düşünüyordum.

"Hayır, dalga geçmiyorum. Buns ve Brownie tanıştığım en tuhaf Ölüm melekleri. O gruba ait gibi görünmüyorlar. Sinir bozucu şekilde mutlu veya hep sevinç içinde değiller. Bu onlar hakkında meraklı olmama neden oluyor," derken önemli bir sorun üzerinde düşünüyormuş gibiydi.

"Yani bize gösterdiklerinden daha fazlası olduklarını mı düşünüyorsun?" diye endişe içinde sordum.

"Evie, normalde Zee bir Ölüm meleğiyle arabada bir dakika oturmaktansa, kendi kanatlarını yolmayı tercih eder. Ancak Buns'la bu olmadı. Ona doyamıyor. Buns ve Brownie gerçekten özeller. Ama hepimiz senin etrafında tuhaf davranıyoruz. Belki de sana olan bir tepkidir."

"İlginç bir topluluğuz, ha?" diye sorduktan sonra kaşının sorgulayarak kalktığını gördüm. "Bakalım... Normal Ölüm melekleri gibi davranmayan bir çift Ölüm meleği-miz var. Sonra Güç meleği, en güçlü yanı strateji ve savaş olan Zee. Russell'la bendeniz yüksek rütbeli birer Serafimiz. Yarı insanız ve sonra sen varsın. İnsanları ikna ederek kontrol edebilen, yaratılmış en mükemmel melek."

"Evie, ben mükemmel değilim," derken kaşlarını çatmıştı. "Ama haklısın, garip bir topluluğuz," diyerek kısık bir ses tonuyla bana katıldı. Arabadan çıktı ve kapımı açmak için dolandı. Ben dışarı çıkamadan içeri uzandı ve beni kollarına aldı, ardından beni dağ evinin kapısından içeri taşıdı.

Reed beni tutkuyla öptükten sonra yere bıraktı, bu yüzden ayaklarım zemine ulaşırken bedenim onun bedeninden aşağıya doğru kaymıştı. Şu an için aramızda olabilecek tek şeyin kollarının arasında böyle tutulmak olması enfes bir işkenceydi. Eğer benimleyken olağanüstü dikkatli olmazsa engin kuvveti beni ezebilirdi. Kendimi ondan koparıp girişin hemen içerisinde olduğumuzu fark ettim.

Üç odalı dağ evinin içi yuva gibiydi. Parkeler çok parlak, mat ve cilasızdı. Akçaağaç ahşaba sade bir hava katıyordu. Salondaki şömine yumuşak gri tonlardaki taşlardan oluşuyor, tavanın açıktaki ışıklarına kendi yolunu düşüyordu. Şömine rafı parkeyle aynı ahşaptan yapılmıştı ve üzerinde içinde ufak alanı aydınlatmak için kâselerin

içinde yüzen mumların hepsi yakılmıştı. Ayrıca ufak, açık bir mutfak vardı. Mutfakta akçaağaç dolaplar, dövme demir gereçler, taş tezgâh ve porselen bir lavabo vardı.

Şöminenin oraya gittim ve odunu yalayan ateş dalgalarını seyrettim. Bir an için, burada hayatımın geri kalanı boyunca yaşamak için her şeyi verebileceğimi düşündüm. Burada güvende ve korunmuş halde mutlu olurdum. Melek değilmişiz ve kimse beni incitmek istemiyormuş gibi davranırdık. Alfred'i ve intikamı unuttuk. Bizi burada asla bulamazdı. Burada çok fazla Sürgün meleğin takıldığından kuşkuluydum, daha heyecanlı bir yer arıyor olmalıydılar. Ancak mükemmel olsa bile sonsuza dek burada kalamazdık. Nihayetinde birisi yaşlanmadığımızı fark ederdi ve ayrılmamız gerekirdi. Asla bir yerde kalamayacaktık. Kısa fantezim gerçekler tarafından paramparça edilirken iç çektim.

"Sorun ne?" diye sordu Reed.

"Bir şey yok, sadece burada sonsuza dek kalabilsek keşke."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Eğer yanımdaysan, bundan daha fazlasına ihtiyac duyabileceğimi sanmıyorum."

Ona gülümseyerek karşılık verdim. Daha fazla konuşabilirdim ancak evin arkasındaki yatak odalarından birinden yüksek bir çarpma sesi geldi. Buns'ın, susturmaya çalıştığı kahkahalarından birini duyana kadar korkmuştum, sonra iyi olduklarını fark ettim. Reed'e baktığımda yüzüm biraz kızarmıştı.

Reed, "Acıktın mı, Evie?" diye hızla sordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedim çünkü evden çıkmak ve yatak odalarından uzaklaşmak için güzel bir bahaneydi.

"Yamacın zirvesinde oldukça güzel olduğunu düşündüğüm bir restoran var. Sadece bir telesiyej hattına binmemiz

ve zirveye çıkmamız gerekiyor,” derken en uzaktaki yatak odasından daha fazla ses gelmeye başlamıştı. Zee ve Buns melek lisanında konuşuyorlardı ve Reed’in yüzündeki ifadeden dolayı bir kez olsun onların dilini konuşmadığım için oldukça minnettar kalmıştım. “Bavulu ben alırım,” dedi Reed ve hemen evden dışarı koştu.

Zephyr’in ve Buns’ın odasının yanındaki odayı seçtim. Reed benim odamın diğer yanındaki odayı almıştı. Hızla duş aldıktan sonra saçımı şekillendirdim. Günlük bir kazak, kot pantolon ve dizlerime varan bağcıklı bot giydim. Çok fazla vakit harcamadan Reed’le salonda buluşmuştum. Kanepeye oturmuş, son ses açtığı iPod’unu dinliyordu, çoktan üstünü değiştirmiş ve saç örgüsü desenli kazağıyla bir kot giymişti. Akşam için yanıma aldığım montu üzerime geçirip atkımı boynuma doladıktan sonra, “Hazır mısın?” diye ağzımı oynattım. Başıyla onayladı ve nazikçe kulaklıklarını çıkardı.

Montunu giydikten sonra elimi tuttu, ardından dışarı çıkıp yamaçlara götüren ağaçlarla sarılmış aydınlık yoldan aşağıya yürüdük beraber. Buradaki çam ağaçları kalın gövdeli ve heybetliydi, aynı Kara Orman’dan beklenir türdeydiler ve etraf öyle sessizdi ki gecenin suskunluğunu sadece adımlarımızın gürültüsü bozuyordu. Bir an için kendimi gardıroptan kaçan ve kendisini Narnia’da bulan Lucy gibi hissetmiştim. Ağaçlık bölgeden karla kaplı bir alana çıktık. Burası yukarıya sabitlenmiş uzun fenerlerin ışığıyla yıkanmıştı. Telesiyej hattı ağaçların arasından çıkan yolun bitimine yakındı. Oraya yürüdük ve tepeye yine çıkmak için sabırla bekleyen kayakçıların sırasına katıldık.

Telesiyeje girdikten sonra kabinin sonuna sürüldük. Birlikte dikiliyorduk ve diğer yolcular yer için hareket edip kıvrılırken en dipteki köşeye dayanmıştık. Kabin kısa sürede tepeden bir sonraki kayışlarını yapmaya hazır kayak-

ılarla dolup taşmıştı. Yoğun saatte kalabalık bir metroda olmaya benziyordu, aradaki tek fark kabindeki insanların heyecanla birbirleriyle konuşuyor olmasıydı. Gereğinden fazla birkaç tane yolcu daha aralara sıkıştıktan sonra kapılar kapandı ve kablo kabini yukarı doğru çekmeye başladı. Reed'in bedenine sımsıkı yapışmıştım ve yakınlığımızın karnımdaki kelebeklere çılgınca şeyler yaptırdığının farkına varıyordum.

Arzu dudaklarımı ıslatmama neden olurken parmak ularıım Reed'in kazağındaki desenleri hafifçe takip ediyordu. Ellerimi kazağın altında dolaştırmak, parmak uçlarımla çıplak tenini hissetmek istiyordum. Ellerimi iki yanıma indirerek yumruk yaptım. Alt dudağımı ısırırken yeşil gözlerinin içine bakıyordum. zerinde, biraz önce içinden yürüyerek geçtiğimiz am ağaçları ve kendine mahsus o harika, erkeksi kokusu vardı. *Onu büyük ihtimalle gözlerim kapalı halde, sadece kokusundan bulabilirim,* diye düşünürken ona daha da yaklaştım.

Kabinin kablosu makaradan geçerken telesiyej hafifçe sallandı. Bu, destek için Reed'e tutunmama neden oldu. Dokunuşun tadını çıkarmak için kısa bir anlığına gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Reed'in ağzı benimkine tehlike anlarını hareketlendirecek kadar yakındı. Gözlerim erotik dudaklarının her kıvrımını hafızama kazıyordu. İçimde büyüyen bir ihtiyaç vardı. Böyle bir güzelliğe yakın olmak cennetti ve eğer hiç maruz kalmasaydım, bu varlığından asla haberdar olmayacağım bir işkence olurdu.

Sonraki makaradan geçerken kabin yine sarsıldı ama bu sefer Reed saldırganca bana doğru döndü. Beni kabinin duvarına sertçe bastırırken, her iki tarafımdaki kolları beni oraya tutsak ediyordu. Yüzü yakınladı ve yanağı nazikçe benimkine değerken ben de çenemi kaldırdım. Ben teninden yayılan ısıyı hissederken o da saçımın kokusunu

içine çekmişti. Ellerinden biri hafifçe belimin kıvrımından geçti, sanki bedenimi hafızasına kazımak istermişçesine hatlarımı takip ediyordu. Kalbim göğsümde şiddetle gümbürdüyordu.

“Evie,” diyerek Reed kulağımın yanına soludu, içimde çaresiz bir özlem hissi yaratmıştı.

Bundan hayatta kalmayı nasıl başaracağız? diye merak ederken arkamdaki duvarda sabitlenmiş tırabzanı tutmak için ellerimi Reed’in üzerinden çektim. Tırabzanı sımsıkı tuttuğumda soğuk metal borunun parmak uçlarımla altından hafifçe boyun eğişini hissetmiştim. Zihnim metalin ezilme sesini algıladı. Kulağa teneke kutunun bükülmesi gibi gelmişti. Gözlerim kocaman açıldı ve bir saniyeliğine taş kesildim. Borudaki tutuşumu gevşeterek belirgin parmak izi çıkıntılarını hissettim.

Reed de yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gördüğünde donup kalmıştı. Eli boruyu incelemek için duvardan hareket etmişti. Tırabzanda bıraktığım izleri hissederken ona fısıldadım. “Özür dilerim, benim hatam.” Diğer yolcular borunun çıkardığı sesi duydu mu diye etrafa bakındığımda kimsenin aldırış etmediğini gördüm.

Yine Reed’e baktığımda, yüzüne saniyeler önce olduğundan daha derin bir arzu yazılmıştı. “Evie,” diye fısıldadı. “Bu yaptığın herhangi bir meleğin müthişlik derecesini yükseltirdi.”

“Yani bana bir tırabzanı bükmenin seksi olduğunu mu söylüyorsun?” diyerek kulağına fısıldadım. Bana bakarken gözlerinin içindeki karanlık yüzünden büyülenmiştim.

Seksi sesiyle, “Oldukça,” dedi.

Kabin artık zirvedeki varış noktasına giriyordu ve insanlar kabinden çıkmak için daha iyi bir pozisyon arayarak kıpırdanıyorlardı. İki saniye kadar nefes alamadım çünkü Reed’in yüzü ışıldıyordu. Sanki benimle gurur duyuyor-

du ki bu deli saçmasıydı çünkü az önce metal bir tırabzanı parmaklarımla ezmiştim. Şimdi de kimse yeni gelişen gücümü görmesin diye bunu saklamamız gerekecekti.

Kapılar açılıp kabine aniden soğuk hava dolduğunda tatilcilerin hepsi çıkmak için birbirini ittiriyordu. Tırabzanı elimden geldiği kadar sakladım ancak Reed nazikçe beni çıkışa doğru çekmişti. Bir şey olmamış gibi kabinden öylece çıkarken kolunu omzuma atmıştı. Telesiyejin varış noktasından çıktığımızda restoran hemen önümüzde, dağ sırtındaydı. Aşağıdaki küçük köyün ışıklarına bakıyordu. Yavaş yavaş restorana yürürken etrafımızda dönüp duran soğuk havaya minnettardım çünkü Reed'le aramda parlayan ateşin bir kısmını yumuşatmaya yardımcı oluyordu.

Restorana girer girmez sıcak havanın ve abartısız Bav-yera tarzı binanın çekiciliğine kapılmışım. Bembeyaz duvarlardaki lekeler, başımızın oldukça yukarısına uzanan çıplak ahşap kirişleri güzelleştiriyordu. Reed beni ileriye götürdü ve hostesle masa için fısıldayarak konuştu. Reed'den danışmadaki genç kadına doğru sessiz bir nakit akışı oldu. Kadının kızaran yüzü rüşvet olmadan da ona istediği her şeyi vereceğini işaret ediyordu. Reed'e fiziksel tepkisinin sinirlerimi bozmaması için çaba sarf ettim çünkü onu kim suçlayabilirdi ki? Ama sinirimi bozmuştu ve ona hırlamak istiyordum. *Sorunum ne?* diye merak ettim.

Dakikalar içinde Reed ve ben pencerenin önünde, yamaçlara ve aşağıdaki köyün yanıp sönen ışıklarına bakan oldukça hoş bir masaya götürüldük. Başımı kaldırıp henüz bana açıklanmamış varış yerlerine doğru yol gösteren gizemli bir yol haritası gibi yayılmış gece göğüne baktım.

"Gün geçtikçe güçleniyorum," derken tepkisini görmek için Reed'e bakıyordum.

"Evet," dedi tatlı bir gülümsemeyle, ardından elimi tuttu.

"Yani bu, anlaşmamızdaki baştan çıkarma yok yasağını kaldıracabiliriz demek mi oluyor?" diye elimden geldiğince normal biçimde sordum.

"Hayır."

"Neden hayır?" diye sorarken uzun uzun nefesimi verdim.

"Sormana gerek var mı?" Başımla onayladığımda devam etti. "Bu sabah sana saldıran gölge adam neredeyse seni boğmayı başardı. Ben ondan son derece glym ve o üzerinde üç saat elli iki dakika boyunca geçmeyen morluklar bıraktı."

"Bu oldukça kesin bir gözlem gibi geldi. Saniyeleri de saydın mı?" diye onunla şakalaştım. Saniyeleri de saydığını fark ettiğimde glmsememin bir kısmı solmuştu.

İçki siparişimizi almak için garsonumuz masaya geldi ve adının Katie olduğunu söyledi. Reed şarap menüsünü aldı. Garsonumuz güzel sarı saçlarının uçlarıyla oynayıp onları parmağının etrafında döndürüyordu. Reed'le beraber şarap listesini inceliyor, ayrıca hoşlandığı bir şeyi ona yaklaşarak öneriyordu. Bir anlığına kolu Reed'in koluna değdiğinde ona menüdeki bir şeyi gösteriyordu. Karşılık olarak Reed başını kaldırıp baktığında, Katie ona mükemmel dişlerini gösteren parlak bir gülümseme fırlatmıştı.

Gözlerim dokunuşa odaklanırken aklım kızı hızla ldrebileceğim yolları arıyordu. Duruma uygunsuz tepkimden korktuğum için onları incelemeyeyim diye önüme bıraktığı menüyü kaldırdım. Reed'in kimliğini bile görmek istemeden bizim için sipariş ettiği şarabı almaya gittiğinde sinirlenmemeye çabalıyordum. "ok arkadaş canlısı," derken menmden başımı kaldırmamıştım.

"Evet," diyerek yoruma katılırken Reed masadan menüyü aldı ve sonra incelemeye başladı.

"şaraptan anlıyormuş gibi görünüyor," derken bir şey olmamış gibi garsona olan tepkisini ölçmeye çalışıyordum.

“Evet,” diye dikkati dağılmış şekilde katılırken menüyü okuyordu.

Garsonumuz döndü ve Reed’e şarap doldurdu, ardından rekabet oranını hesaplıyormuş gibi bana değerlendiren bir bakış fırlattı. İşini bitirdiğinde, tüm dikkatini Reed’e verirken ona doğru çeşitli bahanelerle çeşitli başlangıç yemekleri önermek için eğildi. Reed’in kokusunu içine çekerken domates gibi kızardığını gördüm. Sonra kolu kaza gibi görünen ancak bilinçli bir hareketle yine Reed’in koluna değdi ve gözlerim dokunuşa sabitlendi.

İçimdeki derin bir yerlerden alçak bir hırlama geldi. O kadar alçaktı ki sadece Reed duymuştu ve gözleri masadaki bıçağın üzerinde kıpırdayan elime sabitlendi. Telaşla elini benimkinin üzerine koyduğunda elimi masaya yapıştırmıştı ve gözlerimin içine bakıyordu.

“Somon alabilir miyim lütfen?” diye aniden garsona sordu, söylediği her neyse onu yarıda kesmişti ve gözlerini benden ayırmıyordu. “Evie, sen ne istersin?” diye bana sorarken hâlâ elimi aşağıda tutmaya devam ediyordu.

“Aynısını,” diye kısa ve öz biçimde yanıtladım. Üzerine atlayıp onu paramparça etmemek için garsona bakmamaya çalışıyordum.

“Harika. O da aynısını alıyor,” dedi hemen ve garson masadan yeterince uzaklaşana kadar elini kaldırmadı. Bana bir bardak şarap doldurduktan sonra ben içkiyi dudaklarıma kaldırırken yüzümü inceliyordu. Bakışlarından kaçmayı denedim ve pencereden dışarı baktım. Bütünüyle kaybolmuş hissediyordum. “Evie?” diye endişeyle sordu.

“Biraz önce ne oldu bilmiyorum ancak şuraya yazıyorum. Eğer o kız sana bir kere daha dokunursa, bir yerine çatal saplanacak,” dedim açıklayarak, hâlâ ona bakamıyordum.

“Gerçekten mi?” diye sorduğunu duydum ancak sesi tuhaf gelmişti. Göz ucuyla ona baktığımda, istememesine

rağmen ağzının kenarlarına bir gülümsemenin sızdığına dikkat ettim. *Kendini beğenmiş!*

“Komik mi bu sence?” diye alçak bir tonda sorduğumda tüm dikkatimi ona vermiştim. “Büyük ihtimalle on beş dakika içinde olmayacak. Geri geldiğinde ve yine sana dokunduğunda gerçekleşecek. Şimdi gitmem gerek, onu incitmeden önce,” dedikten sonra masadan kalkmışım.

“Evie, lütfen otur,” dedi Reed telaşla. “Halledeceğim ve bana bir daha dokunmadığından emin olacağım.” Tereddütte geri oturmamı izledi. Saldırgan hissediyordum, sanki her an sert tepki verebilirdim. O kadar yabancı hissediyordum ki, sakinleşmek için şarabımdan başka bir yudum daha aldım.

“Benim sorunum ne?” diyerek neler oluyor biliyor mu diye öğrenmek için Reed’e sordum. “Diken üstünde hissediyorum, bir şeyler kırmak ister gibi.”

Reed omuz silkti ama gülümsemesi hâlâ oradaydı, dudaklarının kenarlarında zar zor bastırılmıştı. Her ne ise bundan mutsuz olmadığını ortaya çıkarıyordu. “Sen bir Serafimsin,” dedi sakın bir tavırla.

“Ve?”

“Ve bu, konu özellikle duygusal ilişkilerine geldiğinde seni oldukça koruyucu ve sahiplenici yapıyor,” derken bana pis pis sırıtıyordu.

“Duygusal ilişkilerim mi?” dedim akıl karışıklığı içerisinde.

“Senin olanı koruma ihtiyacı içgüdüselidir,” diye yumuşak bir tonda konuşurken beni izliyordu.

Bana söylediğini anlamaya başladığımda korku bilincime sızmaya başlamıştı. “Yani bana biraz önce benim bölge mi işgal eden birine içgüdüsel bir tepki verdiğimi mi söylüyorsun?” diye sorarken yanaklarımın utanç yüzünden kızardığını hissetmiştim.

"Hayır, bundan daha fazlasını söylüyorum," derken gülümsemesi ışık saçıyordu.

"Ne kadar daha fazlasını?" diye sordum, ardından da şarabımdan başka bir yudum aldım.

"Çok ama çok fazlasını," dedi, kibri artık kontrol edilemezdi. "Beni sevdiğini söylüyorum."

"Ah... Ama sana bunu zaten söyledim," derken ona şüpheyle bakıyordum.

"Evet, söyledin ve bana insan dilinde dediğinde sana inanmıştım ama bana hiç Melek lisanında beni sevdiğini söylememiştin," dediğinde donup kaldım.

"Melek lisanında 'Seni seviyorum' böyle mi deniyor?" diye sordum inanamayarak, masanın karşısından onu izliyordum. Sandalyesinde geri yaslanmasına ve şarap bardağıyla sakince oynamasına bakarsak oldukça memnun görünüyordu.

"Bu bir yolu. Beni senin olarak işaretledin. Senin aşkın ve cennette bir hırlama, diğer melekleri beni paylaşmaya-çağına dair uyarmak için yeterlidir."

"Ciddi misin?"

"Son derece. Sen de bir Serafim olduğun için, başka bir Serafim sana meydan okuyana dek sana aidim."

"Ancak söz hakkın var. Değil mi? Demek istediğim, öylece senin üzerinde hak iddia edemem. Değil mi? Özgür iraden var mı?" Kuşkusuz bu yeni bilgi karşısında dehşete düşmüştüm.

"Evie, seninle tanıştığımдан beri özgür iradem yok. Ama evet, teorik olarak eğer ilgine karşılık vermiyorsam, sevgilin olmam gerekmiyor," dedikten sonra yine elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi.

"Birisi senin için bana meydan okuyabilir mi?" Reed'i başka bir meleğe kaybetme düşüncesi yüzünden panikle-miştim.

"Evet, ancak son söz benim, yani endişelenmene gerek yok aşkım," derken sesi rahatlatıcıydı. "Ve bir Serafinin bir Güç için dövüşmesi oldukça nadirdir," dedi düşüncesizce.

"Senin için dövüşürdüm," diyerek düşünmeden yanıtladım çünkü benim için nefes almak gibi içgüdüsel. Reed benimdi ve her zaman onu arzulayacaktım.

Yanıtlarken Reed'in gözlerine yine o erotik karanlık oturdu. "Biliyorum. Saniyeler önce son derece ikna edici olarak gösterdin."

"Sanırım kültür şoku yaşıyorum Reed. Anlattığın her şey o kadar ilkel geliyor ki."

"Evet, oldukça eski. Temelde hayvanlara özgü."

Derin derin iç çektim ve göz göze gelmemeye çalıştım. "Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"Neden?"

"Çünkü garsona hırladım Reed. En basitinden, geldiğim yerde bu kabalık olarak adlandırılır ve bazı insanlar bunun tekinsiz olduğunu düşünür. Bazen yarı melek olmak berbat bir şey," dedim, ardından şarabımdan bir yudum daha içtim. Yorumuma gülümseyen Reed'in gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm.

"Evie, neden böyle söyledin ki?" dedikten sonra güldü.

"Çünkü melekler mantıklı ve üstün düşünce kurabiliyorlar ama sınırlı duyguları ve oldukça içgüdüsel çekimleri var." Devam etmeden önce nefes almak için ara bile vermemiştim. "Üstelik hiç onaylamadığım bir kast sisteminiz var. Rütbelere ve ayrımlara mı? Hadi ama," diyerek alay ettim.

"Herkesin yapması gereken bir işi ve onu elde etmesinin düzenli bir yolu olmasında ne sorun var ki?"

"Teoride bir sorun yok ama bir Serafinin bir Güç için dövüşmeyeceğini söylediğin zaman ilahi sisteminizden hoşlanmıyorum. Benim gibi birinin senin gibi biri için dö-

vüsmek istememesi için bir neden düşünemiyorum,” diyerek tutkuyla yanıtladım. Sanırım onu şaşırtmıştım. Birkaç saniye boyunca konuşmadan bana baktı.

“Hayır, düşünemiyorsun. Gerçekten göremiyorsun, değil mi? Sana göre hepimiz eşitiz. Buns bir Ölüm meleği değil, sadece bir melek. Zephyr bir Güç meleği değil, sadece bir melek. Görebildiğin tek fark iyi ve kötü. Brownie iyi. Alfred kötü.”

“Haklısın ama bir fark daha var.”

“Peki o fark nedir?” diye sorarken sesi kulağa aklı karışmış geliyordu.

“Benim meleğim,” diyerek yanıtladım. “O da sensin, eğer hırlamam yeterince açık olmadıysa diye söylüyorum.”

“Sen tanıştığım en tehlikeli yaratıksın,” dedikten sonra şarabını yudumladı ama sözlerime sevinmiş, hatta sözlerim tarafından gururu okşanmış görünüyordu.

Ona gözlerimi devirdim. “Kulağa ben avcıymışım, sen de avmışsın gibi gelmesini sağladın.”

Reed masadan aniden kalktığında korkmuştum. “Bir saniye bana izin vermelisin, garson geri gelmek üzere ve beni ondan korumaya mecbur kalmanı istemem.”

Katie tam yemeğimizi getirirken Reed yürüyerek uzaklaştı. Onun sandalyesine hayal kırıklığı içinde bakan Katie, yemeğimizi masaya yerleştirdikten sonra gönülsüzce, “Afiyet olsun,” dedi.

Katie ayrıldıktan sonra Reed’in masamıza yaklaşmasını seyrettim. Zarif hareketlerine hayran kalmamak benim için imkânsızdı, sanki vahşi bir orman kedisiydi. Ancak ona hayranlık duyan tek ben değildim, şarabımdan bir yudum içerken gözlemde bulundum. Çeşitli yaşlardaki kadınlar o masalarının yanından geçerken başlarını çeviriyor, ilerleyişini gözlemliyorlardı. Hatta bazıları, söyleyecekleri şeyleri unuttuklarından susmuştu. *Hiçbir kadının ona bağışıklığı yok.*

Reed yine masaya oturduğunda çatalımı aldım ve sessizce yemeğimi yemeğe başladım. Onu inceliyordum.

Reed bir süre beni izledikten sonra sordu. "Evie, sorun nedir?"

"Bir şey yok," dedim kaçamak yanıt vererek.

"Üzgün görünüyorsun," derken ben de yemeğimle oynuyordum.

Omuz silktim ve yemek yemeğe devam ettim. "Lütfen bana anlat," dedi Reed. Seksi sesini üzerimde kullandığında o kadar ikna edici oluyordu ki boyun eğip aklıma girmesine izin vermek zorunda kalmıştım.

"Sadece birkaç şeyi anladım ve artık anladığım için, lanetlendiğimi görebiliyorum," dedim ve Reed'in sanki tehlike sezmişçesine yemek yemeği kesişini seyrettim. Bu yüzden hemen devam ettim. "Anladım ki birini sevmek büyük bir riske girmekmiş. Er ya da geç bir şey olacak ve her şey sona erecek." Kaşlarının çatıldığını gördüğümde, bir şey söylediğim için üzül müştüm. "Reed, kendimi senden korumalıydım ama korumadım ve artık burada, içimde yaşıyorsun," derken kalbimi işaret ediyordum. "Sana karşı olan sevgimden asla kaçamayacağım. Senin adın yüreğime yazılı. Ondan saklanamam ve eğer sana bir şey olursa bu beni harap edecek, dayımda olduğu gibi."

"Evie, sen bundan daha güçlüsün. Hayatta kalmayı başarırısın," dedi nazikçe.

"Öyle olacağını sanmıyorum Reed ama artık önemi yok. Çok geç. Zaten sana âşığım, yani çoktan kayboldum."

"Benim dünyama hoş geldin Evie," derken kederle gülümsüyordu. "Seni tanıdığımdan beri aklımda ve yüreğimde yaşıyorsun. Aklımı senden alamıyorum. Sonraki hareketini ya da ağzından bir dahaki sefere ne çıkacak her zaman merak ediyorum. Odaya girdiğinde, gözlerimle seni takip edip yaptığın her şeyi incelemekten kendimi alamı-

yorum. Benim için de riskler var. Hâlâ sana ait olabilecek ruh eşinle yarışmam gerekiyor,” derken gülümsemedi. “Neredeyse öldüğün zamanı düşündüğümde, göğsümün en derinlerinde, kelimeler kifayetsiz olduğu için kimseye açıklayamadığım bir acı belirliyor. Bazen kendime işkence etmek için seni benim yarattığımı düşünüyorum ve diğer zamanlar da gerçek olman gerektiğini, böyle bir mükemmeliyeti asla hayal edemeyeceğimi biliyorum.”

Şaşıрма sırası bu sefer bendeydi. Onun aldığı riskler benimkilerden büyüktü. Bunu nasıl unutabilmişim? Hâlâ bana yardım ederken Sürgünlere mi yardım ediyor bilmiyorduk. En başında yürüyüp gidebilirdi ve büyük ihtimalle şu an bile gitmesi gerekiyordu ama hâlâ burada, benimleydi. “Russell ailemden biri gibi ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yaparım, çünkü onu seviyorum. Onu seviyorum ama sana olan sevgimle aynı yoğunlukla değil,” derken başımı sallamıştım. “Sanki sen onun asla ulaşamayacağı boşlukları dolduruyorsun,” diye ekleyerek anlamasını sağlamaya çalıştım.

Başarmış olmalıydım çünkü yüzü yine ışıldadı ve mükemmel görünüyordu. Tam bir melek gibi görünüyordu. Nasıl olmuştu da daha evvel fark edememişim? Nasıl olmuştu da artık bana gün gibi bariz olan ilahiliği anında görememişim? Kimsenin nasıl fark etmediğini de aklım almıyordu. Böylesine ilahi bir varlığın sadakatini nasıl kazanmıştım?

“Bana bir söz verir misin, Reed?” dedim ani bir dürtüyle.

O anda gülümsedi ve yanıtlamadan önce tereddüt etmedi. “Ne istersen.”

“Asla seni sevdiğimden şüphe etme. Benim hakkımda her şeyden kuşkulatabilirsin ama bu dünyada ya da sonrakinde, seni her şeyden daha çok sevdiğimden asla şüphe duyma.”

Reed sandalyesinde yaslandı ve beni bir an değerlendirdi. Neden bu sözü vermesinin benim için önemli olduğunu bilmiyordum, sadece öyleydi. Söylediğimin doğru olduğunu anlamasına hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar muhtaçtım.

"Sen bana çok yaklaştığı için garsona hırlyorken bundan nasıl kuşku duyabilirim ki?" diye sordu, benimle hafifçe dalga geçerek.

"Reed," dedim nefesim kesilerek.

"Sana bu sözü vermem neden bu kadar önemli?" diye sorduğunda aniden çok ciddileşmişti.

Ona açıklamak için bir yol düşünmeyi denedim. "Bana küçük bir denizde değil de okyanusta olduğumuzu ve sadece benim gibi bir balığın çekeceği köpek balıklarının olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?" diye sorduğumda kayıt gününde bana söylediklerini hatırlamıştım.

"Evet," derken son derece hareketsizdi.

"Eh, akıntı değişir de seni benden uzaklara sürüklerse tutunacak bir şeyin olsun istiyorum," dedikten sonra yüzünün soluşunu seyrettim.

"Söz veriyorum," diyerek yemin etti.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim.

"Öngörün sana daha açık gelmeye başladı mı?" diye alçak bir tonda sordu. Yüzü artık neşeli değildi, tehlikeli ve keskindi. Beden dilimle verdiğim üstü kapalı işaretlerin birini bile gözden kaçırmamıştı.

Ben, "Sadece bir kâbus," diye inat ederken son kâbusumdaki karanlığı düşünmemeye çabalıyordum. "Ama hayır, sadece dehşete düşüren korkuyu ve..." derken sustum.

"Ve?" diyerek beni teşvik etti, tonu beni sorgulamak istediğini ele veriyordu ancak beni zorlamak da istemiyordu.

"Ve açıklıktan ölüyormuşum gibi bir his," dediğimde sesim kulağa endişeli gelmişti.

“Bana bir söz verir misin?”

“Ne istersen.”

“Eğer akıntı bize karşı çalışırsa, seni bulacağımı bil. Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim.”

“Ben de buna güveniyorum,” diyerek dürüstçe yanıtladım. “Tek istediğim sensin. Sen ve ben... Sonsuza dek.” Gözlerinin içine baktığımda görmeyi umduğum şeyi görmüştüm, şüphenin yok oluşunu.

“Garson yine geliyor. Onu çatal bıçak takımıyla süsleme ihtiyacı hissetmeden önce ayrılalım mı?” dediğinde Reed kocaman gülümsüyordu, ardından masaya parayı fırlattı.

Restorandan çıkar çıkmaz, vagonların çoğunun akşam vakti olduğu için kapandığını fark ettim. O aydınlık yamaçlar karanlıkla kefen gibi sarılmışlardı. Sadece bir çift telesiyej yemek yiyen misafirleri ve restoran çalışanlarını yamaçtan aşağıya götürmek için çalışıyordu. Reed’e dönüp, “Tepeden aşağı yarışalım,” dedim. Ne yapacağını görmek için beklemeden dağ evine giden kar yığınlarının arasına hızla fırladım.

Tepenin sonuna ulaştığımda, Reed’in peşimden geldiğini görebilecek miyim diye omzumun üstünden baktım ama bir şey görememiştim. Kibirle gülümseyerek dağ evine götüren yoldaki ağaçlara doğru koştum. Tam ağaçları geçecektim ki birisi önümde durarak yolumu kapattı. Duramadığım için Reed’e çarptım, beni belimin etrafından tutarak yakaladıktan sonra bedenimi bedeniyle sarıp kahkaha attı.

“Yakaladım seni,” derken gülümsedi ve göğsünün çıplak olduğunu, kömür rengi kanatlarının genişçe açıldığını fark ettim.

Kollarım boynunun etrafına dolanırken, “Hile yaptın! Uçtun!” diyerek onu suçladım.

“Sana seni koşarak yakalayamayacağımı söylemiştim,

bu yüzden başka metotlara başvurmak zorunda kaldım,” dedi ve onu böyle görmenin yarattığı etkiyle zar zor düşünabiliyordum. Bu nedenle düşünmeyip direkt harekete geçtim. Dudaklarımı onunkilere değdirdim, nazikçe onu öptüm. Güçlü olması ve beni incitebilecek olması umurumda değildi. O acıyı seve seve kucaklardım çünkü o anda onu ittirerek uzaklaştırmanın yaratacağı acıdan farklı bir acı olurdu. Ancak Reed bunun devam etmesine izin veremezdi. Riske girmeye gönüllü değildi. “Evie,” diyerek benden çekildi.

“Uslu davranmam gerektiğini biliyorum ama gerçekten yaramaz olmak istiyorum,” diye kulağına fısıldadığımda beni kendisine daha sertçe bastırıldığını hissettim.

“Dikkatimizin dağılmasına ihtiyacımız var,” derken ağacın arkasına sakladığı kazağını ve montunu eğilerek geri aldı. Onları bana verirken sordu. “Hazır mısın?”

“Ne için?” Bana sadece gülümsedi ve ardından ayaklarımı yerden keserek beni havaya kaldırdı. Saniyeler içinde ağaçların üzerine hızla fırlamış, birkaç dala çarpmaktan sadece milimlerle kaçabilmiştik. Önümde gece göğünün uzandığını görür görmez, saf bir şaşkınlıkla nefesim boğazımda kaldı. Reed’in göğsüne sımsıkı tutunmuş bir halde, bizi havada tutmak için gereken hızda çarpan kanatlarını seyrediyordum. Gece göğünün mükemmelliği ve kapkarlık sonsuz derinliği, Karayipler’in gündüz göğüyle bile karşılaştırılmazdı.

“Reed, uçuyorsun... Biz uçuyoruz! Bu öyle harika ki!” diyerek soludum, yeryüzünün üzerinde Reed’in kollarının arasında tutulmanın nasıl da inanılmaz olduğunu tam olarak kelimelere dökemiyordum. “Uçabiliyorsun,” dedim kendimi durdurmadan, şaşkınlık içinde.

“Evie, bir süredir uçabildiğimden haberdarsın,” diyerek aklımı kaçırmışım gibi yanıtladı. Kaçırmış olabilirdim

çünkü bu, gerçeklikten o kadar uzaktı ki yine kendi akıl sağlığımdan kuşkulanmıştım.

"Eh bilmek var bir de *bilmek var*," derken altımda yeşil bir okyanus gibi hızla uzanan ağaç zirvelerine bakarken kelimeyi vurgulamıştım. Şu anda zeminden birkaç kat yukarıda *olmalısınız*, diye düşünürken Reed'e daha sıkı tutunmuştum. Güçlü kanatlarının havayı döverken çıkardığı sesi dinliyordum, yerçekimine karşı koyarak havada kalmamızı sağlıyorlardı. Biz yukarı hava akımına karşı kayarken sakın rüzgârın esişini dinliyordum.

"Neden bunu daha önce yapmadık ki?" diye sorarken rüzgârın saçımı yakalayıp biz daha hızlı uçarken arkama süpürüşünü hissediyordum.

Bu düşünce onu neşelendiriyormuş gibi, "Benim için sadece A noktasından B noktasına gitmenin bir yolu. Ama sen eğleniyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Öyle... İlk kez uçtuğun ânı hatırlamıyor musun? Heyecanlı ve biraz korkmuş hissetmemiş miydin? Altındaki rüzgârın verdiği hisse, böyle harika bir sihri başarmanın verdiği kuvvet ve güce hayran kalmamış mıydın?"

Sihir numaraları yapan gizemli kişi benmişim gibi, "Bu senin için böyle mi?" diye sordu. Başımla onayladığımda, "Senin gözlerinden bakmak o kadar farklı ki. Bizim hakımızda her şeyi bilerek büyümemişsin, bu yüzden bu büyü gibi," diye kocaman gülümseyerek tahminde bulundu. "Benim için sadece bir ergenlik ayını diye tanımlamak sanırım en iyi yol ama büyülü değildi. Çünkü tanıdığım herkes yapabiliyordu."

"Ya, bu çok kötü. O zaman bu ânın olağanüstü büyü-sünü kaçırdın demek ki," derken ağaçların arasından hızlı inişimize başlamıştık. Düşüp yanma olasılığımız var diye düşündüğüm için gözlerimi sınıksı kapatmıştım. Çam kokusu, ormana vardığınıza dair beni uyarıyordu. Gözlerimi

hafifçe açtığımda fena bir hızla geçen ağaçları gördüm. Hemen onları tekrar kapattım çünkü heyecan, korku hissine doğru kaymaya başlamıştı.

Yere indiğimizde gözlerimi açmak istememiştim çünkü bitmesini istemiyordum. Ayaklarım zemindeydi ama gözlerim hâlâ kapalıydı. "Teşekkür ederim," derken Reed'e sarılmışım.

Konuşurken nazikçe sırtımı okşuyordu. "Büyülü olan sensin, ben değil. Bana neyi kaçırdığımı gösterdiğin için teşekkür ederim." Gözlerimi açtığımda ormanın içindeki ufak dağ evinin kapısını karşımızda gördüğüme şaşırmıştım. Bu ânın sonsuza dek zihnime kazınmasını istiyordum, böylece Reed'in bana kusursuzmuşum gibi bakışını hatırlayabilirdim.

Ufak dağ evimizin kapısı hızla açıldı ve kapı girişinin hemen ötesinde Buns dikiliyordu. "Ah, işte buradasın tatlım!" dedi parıldayarak, heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyordu. "Tam zamanında geldin, ders için neredeyse hazırız."

"Buns, sanırım bu akşamki snowboardı kaçırdın," derken eve girmiştim ve montumu çıkarıyordum. "Tüm tele-siyejler bu akşamlık kapandı." Zephyr bunu duyduğunda yine komik bir şey demişim gibi derin derin güldü.

"Tatlım, kabinlere ihtiyacımız yok," dedi ve kanıtlamak için kanatları sırtından fırladı. Önümde bir çeşit orman perisi gibi görünüyordu. "Üstelik gündüz vakti karanlıkta eğleneceğimiz kadar eğlenemeyiz. Geceleyin ışıklar kapalıyken orada kimse bizi göremez. Harika olacak, göreceksin," derken Buns beni odama doğru götürüyordu. "Hadi, hazırlan da çıkalım."

Odama giderken onların yatak odasından içeri gözüyle baktım ve donup kaldım. Daha iyi günler görmüş yatak haricinde her mobilya devrilmişti. Oda tamamen kar-

man çormandı. Biraz kızardım ve odama doğru yürümeye devam ederken alçak sesle, "Rock yıldızı falan mısınız siz?" dedim. Bunun üzerine, ardımda kalan odadan yorumumu duyan Zephyr ve Reed kahkaha atarak güldüler.

Hızla snowboard kıyafetimi ve yumuşak botlarımı giydim. Odamdan çıktığımda şöminenin yanındaki salonda onlara katıldım. Onlar zaten giyinmişlerdi ve benim için beklerken yayılmışlardı. Buns dışında her biri uzun kollu tişört ve kayak pantolonları giyiyordu. O da tasarımı benimkine benzeyen, sırtındaki kanatlarına uyum sağlayacak bir kazak giyinmişti. "Tamam, bu ilginç olacak" diye yorumda bulundum, daha maçın başında rakiplerime hakaret etmişim gibi hissediyordum.

"Endişelenme, eğlenceli olacak," derken Reed beni evin kapısına götürdü. Dışarıdaki avluda Reed snowboardlarımızı Zephyr'e verdi. "Al, bir işe yara."

Zephyr, "Buns, ona ne kadar işe yaradığımı söyle," dedi.

"Tatlım, benim çok işime yarıyorsun," dedi Buns, snowboardım tutarken ona ısıldıyordu. Bir anda parlayan altın rengi kelebek kanatlarını salıp kendini havaya fırlattıktan sonra görüşten kaybolmuştu.

"Gördün mü? Oldukça işe yarıyorum," dedi Zephyr, tişörtünü çıkarıp beline bağladı. Bana göz kırptıktan sonra o da kocaman, açık kahverengi kanatlarını çıkardı. Pervasız bir güç ve kıvraklıkla hareket ediyordu. Zephyr snowboardlarını kollarının arasına aldıktan sonra ondan önce giden Buns gibi havaya fırladı ve saniyenin ufak bir parçasında gözden kayboldu.

Reed'e döndüm, aynı Zee'nin yaptığı gibi tişörtünü çıkarıp beline bağlarken onu izledim. Reed, "Hazır mısın?" diye sorarken başını boynuma gömmüş, bir anda sıcaklığın artmasına neden olmuştu.

“Mmm.” diyerek yanıtlamayı becerdim. Reed çaba harcamadan havaya fırlarken beni kollarının arasında tutuyordu. Gecenin karanlığında uçarken daha hızlı gidiyormuş gibi görünüyordu. Ağaçların arasından geçtiğimizde saatler önce yürüdüğümüz yolu takip ediyorduk. Uzun, SUV genişliğinde gövdesi olan bir çam ağacı önümüzde dikildiğinde, ufak bir korku çığlığı içimde patlak verdi. Reed son saniyede kıl payı çarpmamayı başardı. Konuşma yetimi yeniden kazandığımda, “Yarı insanı korkutmamaya çalışalım, olur mu?” dedim.

Güldü. “Özür dilerim.” Kısa sürede yamacın zirvesine ulaşmıştık ve Buns’la Zephyr’i snowboardlarını giyinmiş halde bizi beklerken bulduk. Halfpipe*, handrail**, kicker*** ve diğer atlama yerlerinin hepsi tepenin diğer tarafındaydı. Etrafa bakındım, heyecandan ölüyordum çünkü iyi bir pozisyon için manevra yapmamız ya da çabalamamız gerekmiyordu. Yapayalnızdık.

Aramızda sadece Buns sağ ayak önde kullanıyordu ama bu benim için harika olmuştu çünkü ona yüzümü dönebilir ve halfpipe pistin oraya geri gitmeden onunla konuşabilirdim. Yanımızdaki tüm snowboardlar iki uçluydu, yani iki yönde de eşit derecede iyi kayabilirlerdi. “Tahtam harika Buns! Reed konu kayak olunca ne yaptığını çok iyi biliyor, ha?” diye ona sordum.

“Tatlım, Güçlerin öldürecek çok vakitleri var. Avlarının sonraki hareketi yapmalarını beklemediklerinde, zamanlarını geçirecek şeyler bulmaları gerekiyor. Bu, sıkıntıdan ölmek için güzel bir eğlence.”

Pistin kenarında Reed’in yanında dikilirken, duvarın aşağısındaki zeminin düzlüğüne baktım. “Kar kurşungeçirmez görünüyor,” dedim çünkü kar oldukça sert görünüyordu.

---

* İng. Yayvan U harfine benzeyen bir şekli olan pist türü.

** İng. Tırabzanların üzerinden kayılması esasına dayanan pist türü.

*** İng. Kısa bir rampadan oluşan pist türü.

“Evet,” diyerek katıldı, bana şeytani bir sırıtış fırlattı çünkü hızlı olacağını biliyordu. “Nasıl demiştin? Bana tozunu yutturmaya hazır mısın?” diye sorarken başını eğerek bana baktı. Başımın belada olduğunu biliyordum çünkü büyük ihtimalle bunda harikaydı.

“Evet, hazırım. Sende altı tane işlevsel uzuv varken, bende dört adet olduğunu unutma sadece. Burada bir engelle çalışıyorum.”

“Dikkate alındı. Neyin var görelim bakalım Betty,” derken yine gülümsüyordu.

“Peki,” dedikten sonra dönerek pistten aşağıya kaydım. İlk önce diğer duvara kadar gittim. Bir iki kere karı hissetmek için gidip geldim. Üçüncü dönüşümde sertçe tahtamı pompaladım, hızlanmaya çalışıyordum. Dikildiğimde ve havalandığımda, Japon adı verilen bir numara yaptım: Tahtanın önünü, öndeki elimle tutup öndeki dizimi kırdım ve sırtımı yay gibi yaparak tahtayı yukarı çektim. Yine piste indiğimde dengemi korumuştum ama yüz üstü kapaklanmamak için birazcık eğilmem gerekmişti. Tam dengemi sağlamıştım ki pistten ayrılmış ve bana ulaşmak için düzlükte kayan Reed beni kardan kaldırarak kollarının arasına aldı.

“Yukarı çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu, neredeyse becerdiğim numaraya verdiği aşırı tepkiyi saklamaya çalışıyordu.

“Elbette ama daha önce kayak yaparken düşmüştüm. Eğer düşersem hayatta kalırım.” Beni pistin tepesine uçururken gülümsüyordum.

“Sen hayatta kalmayı başarabilirsin ama ben başaramayabilirim,” dedi kendini geri tutarak. “Numara iyiydi. Adı nedir?”

“Japon. Ama cenneti görmek istiyorum, bana göstermeye hazır mısın?” Beni pistin duvarına bıraktığında onu baştan aşağıya inceledim.

"Benim için bir zevk," derken yine şeytanice sırıtıyordu. Pistten aşağıya kayarken büyük beklentilerimin olduğunu itiraf etmem gerekiyordu. Ancak beklentilerim Reed'in gösterisinin en berbat bölümüne bile dokunmamıştı. İnanılmazdı çünkü yapabildiği şeylerin adları bile yoktu. Sanırım bir noktada McTwist'in değiştirilmiş bir versiyonunu yapmıştı ancak o kadar çok dönüş içeriyordu ki, en azından bin beş yüz derece, hepsini sayamamıştım.

Reed yine bana uçtuğunda bir meleğe değil de, bir snowboard tanrısına bakıyormuşum gibi hissediyordum. "Gerçekten ama Reed, bir daha asla sana hakaret etmeyeceğim. Yapabildiklerin muhteşem." İltifattan hoşlanmış olmalı ki beni kollarının arasına çekti ve sarıldı.

"Evie, Reed benim yanımda acemi kalır. Bunu izle!" dedikten sonra Zephyr pistten aşağı kaydı. Zee de fizik kanunlarını numaralarıyla delerken yine aklımı kaçırdım. Dönüşler ve taklaldaki saf güç oldukça şeytaniydi.

Buns'ın tarzı oğlanlardan çok farklıydı. Onlar güç ve kesinlikle hareket ederek ölümcül manevraları hallederken, Buns zarif ve nazikti. Numaralarının hepsi yavaştı. Böyle havada çaba harcamadan dururken, zarafetle uzuvlarını açıyordu. Bedenini karmaşık hareketlerle esnek biçimde bükteğinde, havada poz veriyormuş gibi görünmesini sağlıyordu. Nasıl yaptığını öğrenmek istiyordum ancak başarabilir miydim bilmiyordum çünkü benimkisi Güç meleklerine benzer biçimde güç ve hız için uygunken, onun kanatları havada asılı duruyormuş gibi görünmesini sağlıyordu.

"Buns, bu kesinlikle harikaydı. Bir balerini snowboard üzerinde izlemek gibiydi." Çünkü bu, yapabildiklerini be-timlemenin en iyi yoluydu. Pistin duvarında birlikte otururken, Reed ve Zee'nin numaralarıyla yer çekimine karşı koymalarını seyrettik.

"Tatlım, kanatlarını kullanabildiğinde, yapabildiklerimiz karşılaştırıldığında bunları basit göstereceksin," dedi Buns güven vererek.

“Bu çok şüpheli ama yine de teşekkürler.”

“Hayır Evie. Bu fikir değil, bu bir gerçek. Sen bir Serafimsin, yaptığın her şeyde inanılmaz olacaksın, sadece bunda değil.” Kuşkulu görünmüş olmalıyım, çünkü devam etti. “Serafimler Tanrı’nın özel korumalarıdır. Sen hız, kuvvet, dayanıklılık, güç ve kurnazlık için yaratılmışsın. Bütün melekler Serafim olmak ister ve sen bir adım ötedesin. Sana bir ruh bahşedilmiş, bu seni Tanrı’nın çocuklarından biri yapıyor.”

“Eğer bu kadar harikaysam, neden karşılaştığım her melek, elbette senin ve Brownie’nin dışında, beni öldürmek istiyor?”

“Biraz tabu sayılırsın. Sen Sürgün meleklerin hep istediği şeylerden birisin.” Aklımın karıştığını gördüğü için devam etti. “Bazıları, Tanrı’nın çocukları olan insanoğlu gibi olabilmek için ruh istemişlerdi. Cennette melekler ruhlarla ilgilenirler ancak Sürgünler insanlardan kurtulup onların ruhlarını almamız gerektiğini düşündüler, böylece Tanrı’nın çocukları bizler olabilecektik.” Bana söylediğini anlamaya başladığımda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Ancak bundan daha kötü olanlar da vardı. Onlar Tanrı’nın üzerinde olmayı arzuluyorlardı. Tanrı’yı ve onun egemenliğini yönetmeyi.”

“Yani bazıları, Sürgünlerin yapamadığını bir şekilde başardığımı düşünebilir ya da bir Sürgün başardı ve ben de bu başarının bir ürünüyüm,” derken korkuyla irkildim.

“Öyle. Bir meleğin aklından geçen her düşüncenin nedenisin. Ancak kendin hakkında bir şeyi anlamamı istiyorum Evie. Bizi kendine çekiyorsun ama aynı zamanda da biz seni çok tehlikeli buluyoruz. Seni iğrenç bulmuyoruz. Tamamen aksi, sen bir idealsin, mükemmel bir modelsin. Eğer sen varlığın yeni bir sembolüysen, bazıları bize ne olacağını merak edecektir, ruhsuzlara...” dedi kısık bir sesle.

“Sanırım ne dediğini anladım, melekler zaten Tanrı’nın sevgisi için insanlarla yarışmak zorundalar. Peki ya karıştıma benim gibi birini eklersen ne olur?” dedim ve sırt üstü yatmak için uzandım. Ayaklarım pistin kenarından sallanıyordu.

Yukarıdaki yıldızlara bakarken bu konuyu çözmeye çalışıyordum ama becerememiştim. Eğer bu bir tartışmay-sa, beni yok etmek için olan sebepler beni korumak için de vardı. *Belki de yok etmek için daha çok,* diye düşünürken bilincime korku sızmıştı. Ancak bana ne olacağından pek korkmayışım tuhaftı, beni korumak için savaşacaklara olacıklardan korkuyordum. Yüz yüze olduğum sorunun büyüklüğü tüm enerjimi emiyordu. *Herkesi nasıl güvende tutacağım?* diye düşünüyordum zeminde uzanırken.

Esnedim ve Buns görmesin diye saklamaya çalıştım ancak beni yakaladı. “Ah, tatlım. Yorgunsun, değil mi?” diye sorarken duvarın kenarında dikildi. “Güçlere geri gitmen gerektiğini söylüyorum şimdi,” dedi. Yalan söyleyip iyi-yim diyemeden önce pistten aşağıya atlamıştı.

Neredeyse anında Reed tepemde dikiliyor ve görüşüm-deki yıldızları kapatıyordu. “Selam,” derken ona gülüm-sedim.

“Bizden fazla uykuya ihtiyacın olduğunu unutup du-ruyorum. Dinlenebilesin diye seni dağ evine geri götürce-ğim.” Beni zeminden kaldırarak çocukmuşum gibi karı üzerimden temizledi. Ona gülümserken, onun için yapma-yacağım hiçbir şey olmadığını düşündüm.

Reed beni dağ evine geri uçurdu ve varana kadar onun tarafından tutulmanın verdiği mutluluk, beni uyanık tut-maya yetti. Odamın kapısının girişinde güzel bir iyi gece-ler öpücüğünden daha fazlasına enerjim yoktu. Sallanarak içeri girdim ve yumuşak yatağımın sıcak yorganının altına girmeden önce üzerimi değiştirdim.

BÖLÜM 4

snowboard

Etrafımı çevreleyen melekler dengemi bozuyordu. Hareketleri bana ölümcül olan asker eşek arılarını hatırlatmıştı. Sanki arıların olduğu kovanın içinde tutsak kalmıştım. İşgalci, benim tarafımdan çılgına dönmüş bir kargaşa başlamıştı. Bu melekler nefretlerini saklamaya bile çalışmıyorlardı. Ancak bir şey eksikti, böyle bir sahneye eşlik edecek ses yoktu. Bu yerin gerçekte korkunç bir katil yuvası olduğunu ele verecek uğultulu vızıltıdan yoksundu.

İleri yürürken arkamdaki asker önümüzdeki Güç meleklerini takip etmem için beni ittirdiğinde yüreğim göğsümde küt küt atıyordu. Orada oluşumdan rahatsız oldukları için yavaş yavaş hareket ediyorlardı ve bu sebeple benim tarafıma korkunç bakışlar atmaya meyilliydiler. İçlerinden birinden, bakışları üzerime düştüğünde alçak, öfkeli bir hırlama kaçmıştı. Hâlâ onları takip ettiğimden emin olmuştu. Onu takip ettiğini gördüğü şeyin ne olduğunu anlamakta zorluk çekiyordu. Zaten ben hakkımda ne düşündüklerini umursamaktan da vazgeçtiğim için bütün enerjimi önümde yatan şeye saklayıp onu göz ardı etmiştim: idamını.

Beni ilerideki lüks, Rönesans tarzı bir bekleme odasına götürürlerken, arkadaki bir çift kapıya yürüdük. Görünüşe göre bu kapılar bizi “kovanın” daha da derinlerine götüreceklerdi. Müzeye benzeyen odaya göz gezdirirken, bekleme salonunun geniş bir parçasını saran güzel, varaklı bir ayna dikkatimi çekti.

Canımda yansımanı baktığımda durdum. Artık kendim gibi görünmüyordum. Aynadaki görüntü bir kıza ait değildi. O, kan kırmızı kanatları, vahşi kestane rengi saçlarıyla yüzüne intikam arayışı eturmuş bir Serafım'dı.

Kâbustan şimdiye kadar hissettiğim en kötü dehşet hissiyle uyandım. Kâbusun yarattığı korku o âna dek hissettiğim hiçbir şeyle karşılaştırılmazdı. Diğerlerinde olan kandan yoksun olmasına rağmen, öyle yoğun bir kayıp ve son hissi vardı ki keder ve öfke içinde boğuluyormuşum gibi hissettirmişti.

Şaşkın şaşkın yataktan sallanarak çıktım, ufak dağ evinin mutfağına musluktan bir bardak su almak için ayaklarımı sürüyerek gittim. Suyu yudumlarken alnımı ovuyor, rüyadan kalan görüntüleri temizlemeye çalışıyordum. O rüyadan sonra nasıl uyuyacağımı merak ederken Reed'in konuştuğunu duydum. "O kadar kötü, öyle mi?"

Sesinden ürkerek bardağı bıraktım. Ancak Reed bir anda karşıma geldiği için bardak paramparça olmamıştı. Bir damla su bile dökmemiş, Reed bardak yere ulaşmadan yakalamıştı. "Ödümü patlattın. Uyuduğunu sanıyordum," derken bir kez daha yerçekimine karşı gelişinin şokunu atlatıyordum.

"Zaten uyudum ancak sen dört saat, yirmi yedi dakikadır uyuyordun. Bu da yatağa geri dönmek gerek demek," dedi ve bardağı tezgâha bıraktı.

"Sen ne kadar uyudun?" diye sorarken uyku süremi kesinliğine gülümsemiştim.

"İki saat, on üç dakika. Gerçekten yorgun olduğum için uyuyakalmışım," dedi ciddi ciddi. Bu da başımı ona sallarken gülümsememin büyümesine neden oldu. İki saatlik kestirmeyi uyuyakalmak olarak algılamak ne kadar iyi olurdu.

"Buns ve Zephyr uyuyor mu?" diye sordum çünkü arkadaki yatak odasından sesler gelmediği için kulübe kuşku uyandıracak kadar sessizdi.

"Hayır, kalktıklarında başka bir tur için geri gittiler."

"Ya, kalkmamı beklemek yerine onlarla gitmeliydin," derken kanepenin oraya gittim ve ateşe yüzümü dönerek oturdum. Yastıklardan birini kollarımın arasına alarak, çatırdayan ateşi izlerken rahatlamak için ona sarıldım. Reed bedeni bana dönük olarak kanepede yanıma oturdu.

"Sen buradayken neden bunu yapayım?" diye sorarken sesi kulağa ciddi gelmişti. "Ee, bana anlatacak mısın, yoksa ağzından zorla mı almam gerekiyor?"

"Bu akşamki yeniydi. Sürekli gördüğümle aynı değildi."

"Oyuncular kimdi?" Yüzünde yoğun bir ifadeyle öne eğilmişti.

"Emin değilim. Tanıdığım biri yoktu. Sadece ben ve yirmi ya da daha fazla..." derken durdum çünkü ona söylemek istemiyordum.

"Ne?"

"Güçler," dedim istemeyerek.

"Sürgün mü?"

"Belki, emin değilim. Ama önceden gördüklerim gibi iğrenç bir koku yoktu. Hayır, bu farklıydı," dediğimde ona nasıl anlatacağımı düşünüyordum. "Sanki bir eşek arısı kovanına uçan bir arı gibiydim. Kesinlikle öldüğünden emin olarak ilerliyorsun ancak iğnenin tam olarak ne zaman ya da nereden geleceğini bilmiyorsun."

Bunu söylediğimde biraz irkilmişti. Bana "Orada mıydım?" diye sorarken gergindi. Başımı hayır anlamında salladım ve çenesi kasılırken kaşlarının sertçe çatılışını seyrettim. "Bana mekânı tarif et. Bölge nasıl? Silahlara ulaşabiliyor muydun? Bir şekilde bağlanmış mıydın?" diye hızla sordu.

"Rönesans tarzı bir karşılama odası, kristal olduğunu düşündüğüm avizeler vardı ve her şey varaklıydı. Parlayan mermer zeminde harika halılar bulunuyordu. Ağır sırmalı ipek kumaştan perdeler, Sistine Şapeli'ni parmak boyası gibi gösterecek tavanlar. Hatırladığım kadarıyla hiç silah yoktu. Bağlanmamıştım," derken gerçekten çok düşünmem gerekti. "Ve..."

"Ve?" diye sert bir tonda sordu.

"Korkuyordum elbette ve dehşet içindeydim, bundan da öte inanılmaz derecede sinirlenmiştim," diyerek yanıtladığımda rüyadan kalan öfkeyi sesimde hissetmiştim.

"Sinirli mi?" diye sorarken sanki kelimenin anlamından habersizdi.

"Evet, 'intikam meleği' tarzında sinirliydim," derken gözlerimi ona diktim. "Kaçarken kaç tanesini yanımda götürebilirim, onu düşünüyordum sanki," derken yine yan kılanan öfkeyi hissetmiştim.

"Evet. Nasıl bir sinirden bahsettiğinden haberdarım," dedi düşünceli düşünceli. Söyleme şekli öyle hevesliydi ki konunun ciddiyetine rağmen gülümsememe neden oldu. "Kaçış mümkün mü?" diye sordu. "Çıkışlar nerede? Korumuyorlar mı?"

Yine rüyamdaki sahneyi düşünmeyi denedim. "Her yerde melekler vardı. Kaçışın mümkün olduğunu sanmıyorum. Önümde ve arkamda saldırgan korumalar vardı."

"Korumalar?" diye sorarken kelimeyi vurgulamıştı. "Seni bir yere mi götürüyorlardı?"

"Daha çok yön gösteriyorlardı çünkü kendi irademle hareket ediyordum."

"Nereye gidiyordun?"

"Bilmiyorum ama..."

"Ama?"

"Ama gitmek istiyordum. Daha hızlı gitmem gerekiyordu. Bana araba kazası ya da gözlerini alamadıkları bir şeymişim gibi bakıp durdukları için çok yavaş olduklarını hissediyordum," derken aklımdaki meleklerin yüzlerini okumayı deniyordum.

"Neden oradaydın peki?" Öfkeyi sesinden uzakta tutmak için verdiği savaşı kaybettiğini görebiliyordum.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Evie bu senaryo bana pek de bizim stratejimiz gibi görünmüyor," dedi suçlayarak.

"Stratejimiz mi? Stratejimiz nedir ki?" diye ona sordugumda aklım allak bullak olmuş hissediyordum.

"Kaçmak. Senin bütün meleklerden rüzgâr gibi kaçıp uzağa gitmen," dedi yavaşça, böylece her kelimeyi açıkça duyabilecektim.

"Evet, haklısın. Benim hatam. 'Terk etme' stratejisinden bahsediyorsun, hani kendimi herkesin ve her şeyin önüne koyduğum o strateji?" diyerek alay ettim.

"Evie." Tonu sertti, sanki adımın ağzından çıkmasına engel olamıyordu. Onunla tartışmak istemiyordum, bu yüzden ona döndüm ve kanepede ona yaslanabilmek için kaydım. Bir anda kolları benim etrafıma dolanmış, beni kendisine yaklaştırmıştı. "Eğer fırsatını yakalarsan kaçman gerek. Eğer sen güvendeysen, geri kalan her şeyi alt edebilirim," deyince gözlerimi kapayarak dediğini düşündüm.

"Reed, sadece günah keçisi sen olmadığında kaçabilirim."

"Günah keçisi derken ne demek istiyorsun?" diye sordu akli karışarak.

"Eğer kaçarsam ve tehditle uğraşman için seni arkada bırakıyorsam, bu seni günah keçisi yapıyorum demek. Bu benim için olan tehlikeyle seni karşı karşıya bırakmam demek," diye kederle açıkladım.

"Ben bir Güç meleğiyim, tehlike için yaşıyorum. Onu arzuluyorum. Kanımda var. Bu yüzden senin için mükemmelim. Sen tehlikeyi çekiyorsun ve ben de onunla başa çıkıyorum," dedi ciddiyetle.

İrkildim. "Tehlike mıknaatısı olduğum için mi beni seviyorsun?"

"Hayır, sen olduğun için seni seviyorum. Sen tanıdığım en olağanüstü varlıksın. Tehlike sadece bir ikramiye."

"Bu gerçekten delice ve iyi türde değil, kötü türdeki delilikten bahsediyorum."

"Neden delice? Yeni yeni anlıyorum ki olduğum şey yüzünden, şimdilik sana en uygun kişi benim. Gücüm seni korumaya yeter," derken beni kendisine yakın tutuyordu.

"Peki, ben seni nasıl koruyacağım?" diye sorarken göğsüne daha da sokulmuştum.

"Sana korunmaya ihtiyacım olmadığını açıkladığımı sanıyordum," derken bedeni gerilmişti.

"Peki... Aman, hemen alınma. Sen gördüğüm, kimse-nin savunmasına ihtiyacı olmayan en korkunç meleksin. Mutlu oldun mu?" dedim bıkkınlıkla.

"Evet, teşekkür ederim," diye cevapladıktan sonra başımın üstünü öptü.

"Yani tehlikeli tiplerden mi hoşlanıyorsun? Bu çok ilginç çünkü ben de tehlikeli tiplere çekiliyorum," derken parmak ucumla tişörtünün üzerindeki deseni takip ediyordum.

"Gördün mü? Birbirimiz için mükemmeliz," derken sesinde memnuniyet vardı. Etrafa sıcaklık yayıyordu ve onu daha fazla birbirimiz için yaratıldığımıza ikna etmem gerekmediğini fark edince uykulu uykulu sırtıttım. Beni kucağına aldıktan sonra odama ilerledi. "Artık uyuman gerekiyor. Eğer Buns'ı ve kutlama anlayışını birazcık biliyorsam, önümüzde yorucu bir gün var."

"Yılbaşı akşamı!" dedim şaşkınlık içinde. Artık ona

bağlı olmadığımından zamanın benim için bir önemi yoktu. Ölümsüz bir varlık olduğumu öğrenmek, önceliklerime ve neyi önemli olarak gördüğüme garip şeyler yapmıştı. Beni odamdaki büyük yatağa bıraktı ve hemen yanıma geçebil- sin diye diğer tarafa kaydım.

“Eğer yanımda kalırsan daha hızlı uykuya dalarım,” dedim gülümseyerek. Ricama boyun eğip yanıma emek- lemeden önce fikri ölçüp biçmesini seyrettim. Mutluydum ve uyudum.

Buns odamın içine, “Tatlım, kalk da mutfığa gel. Kahvaltı geldi ve bu akşam için kıyafetini seçmene ihtiyacım var,” deyip rüzgâr gibi eserek girmişti.

“Buns, neden bahsediyorsun?” diye sorarken gözlerimi ovaladım.

“Görürsün,” dedi ve odamdan ayrılmadan önce elime bir kupa kahve tutuşturdu. Yataktan kalkıp duş aldım ve odamı terk etmeden önce saçımı şekillendirdim. Meyve ve kruvasandan oluşan hafif bir kahvaltı mutfakta beni bekli- yordu. Yerken Buns’ın elbiselerle dolu tekerlekli bir askılı- ğı bulunduğum yere ittiğini seyrettim. Askılığa, ardından da Buns’a soru sorarak baktım. Bütün melekler merakla beni izlerken Zephyr salonda gülümsüyordu.

“Bu nedir?” diye sorarken elbise askılığını incelemek için tezgâhtan uzaklaştım. Düzinelerce elbise askılardan ipek sanat eserleri gibi akıyordu.

“Bu akşam için bir tane seçmen gerekiyor. Ana Bina’da bir parti var, gece yarısı şampanya kaldırma tarzı bir şev. Rıhtımdaki havai fişekler gibi heyecanlı değil ama şimdilik yetmek zorunda,” dedi Buns sakın sakın.

“Bütün bunları satın alacak zamanı nereden buldun. Buns?” derken parmaklarımı nazikçe çeşit çeşit elbiselerin üzerlerinde gezdiriyordum.

Buns bana gözlerini devirdikten sonra tebessüm etti. "Onları satın almadım. Bu VIP olmanın faydalarından biri. Otel görevlileri neye ihtiyacım olduğunu söylediğinde gönderdi. Sadece bir tane seçmen gerekiyor," derken elbiselere hafifçe dokunmamı seyrediyordu.

"Kesinlikle rock yıldızlarısınız," dedim fısıldayarak ama Zephyr yine güldüğünde kendime bunu yapmayı bırakmam gerektiğini hatırlattım çünkü beni duyabiliyorlardı.

Elbiseleri karıştırdım, hepsi oldukça hoştu. Başımı kaldırdığımda Reed'in beni izlediğini fark ettim. "Beğendiğin var mı?" diye sordum, bir fikri var mı diye merak içindeydim.

Fikrini sorduğum için şaşırmış göründü. "Kadın modasından ne anlarım ki?" diye sorarken elbiselerin yanında benimle beraber dikilmek için yaklaştı.

"Bilmem, son kez baktığımda erkektin. Büyük ihtimalle neyi görmekten hoşlandığını biliyorsundur. Hoşlandığın bir şey gördün mü?" diye ne yapacağını görmek için yine sordum. Gözleri elbiselerin üzerinde gezindi. Diğerlerinden daha uzun baktığı özel bir tane vardı. Şampanya rengi ipek bir elbiseydi, üst kısmı korseliydi ve omuzları açıktı. Uzun, dökümlü etek yere kadar her kıvrımını saracaktı. "Bu mu?" diye sorarken askıdan çekip almış ve bakması için ona tutmuştum. İncelerken bedeni kaskatı kesilmişti. Ardından omuz silkti, sanki elbiseye kayıtsızdı. Duruşuyla ilgili bir şey bu elbiseye karşı kayıtsızdan çok öte olduğunu bilmemi sağlıyordu.

Elbiseyle yatak odasına doğru ilerlerken kendi kendime tebessüm ediyordum, omzumun üzerinden arkama doğru seslendim. "Buns, bunu denememe yardım edecek misin?"

"Elbette tatlım," dedikten sonra beni odaya takip etti. Elbiseyi giydim. Aynadaki yansımadan büyülenmiştim. Sonuç zarif ve sofistikeydi. Beni daha olgun gösteriyordu. Elbisenin rengi ten rengimden sadece birkaç ton koyu ol-

duğu için saçımın kırmızı tonlarıyla çatışmıyordu. “Başka elbise denemene gerek olduğunu sanmıyorum, tatlım. Budur. Ama benim sözüme güvenme. Git Reed’e göster.” Gülümsüyordu.

Yatak odasından dışarı çıktım ve Zephyr ile Reed’in kısık sesle bu akşam Ana Bina’nın güvenliği hakkında detayları tartıştığı salona gittim. Şömineye yakın duruyorlardı ve kanepeye yaklaştığımda Reed bana bakıp kalmış, Zephyr’e her ne söyleyecekse açıkça unutmıştı.

Reed sessiz kaldığında, “Bu güzel bir elbise,” dedi Zephyr nazikçe. Reed Zephyr’e hırladı ve Zephyr kocaman gülümserken benim gözlerim büyüdü. Reed’e dönerek, “Sadece olanı söylüyorum,” dedi.

“Sevdin mi?” diye sordum Reed’e, koltuktan yavaşça kalktı ve etrafımda kurbanını kovalayan bir yırtıcı gibi sakin hassasiyetle dönmeye başladı. Etrafımda daireler çizirken hareketlerindeki gerilimi ve kendini zapt edişini hissediyordum, hafifçe titrememe engel olamamıştım.

“Seçkin ve narin görünüyorsun,” derken bana arkamdan yaklaştı. Hafifçe boynuma nefesini verdiğinde bedeninin ısısı bana doğru yayılmıştı. “Kendi iyiliğin için çok fazla kırılgansın,” diye fısıldadı.

“Bana güçsüz mü diyorsun?” diye sordum ve sonra parmak uçlarını omzumun üzerinden koluma doğru hafifçe gezdirdiğinde alt dudağımı ısırdım.

“Hayır, sana tehlikede olduğunu söylüyorum,” diye gergin bir sesle yanıtlarken elini omzumun üzerinden kaldırdı.

“Bu elbise beni riske atıyor, öyle mi?” dedim şakalaşan bir tonda. “Serafim melekleri genellikle onlarla böyle konuşmana izin veriyorlar mı, yoksa sen cömert doğamdan mı faydalanıyorsun sadece?”

“Serafimler söz konusu olduğunda her zaman riskli ama bu tehlikeye değer.”

Buns iç çektiikten sonra konuştu, "Uff, evrim geçirmen için sabırsızım tatlım. Gerilim beni öldürüyor." Beni ondan uzağa çektiğinde Reed gitmeme gönülsüz görünüyordu. "Ana Bina'da spa randevumuz var ve kaçırmayacağız. Ben Evie'yle ilgilenirken siz de her ne yapıyorsanız onu yapın." dedi Buns ilgisiz bir tavırla ve üstümü değiştirmem için beni yatak odasına geri götürdü.

Buns spa randevusu için Ana Bina'ya arabayı sürdü. Ovalandıktan, keselendikten, yolunduktan, ağda olduktan ve kabuk döktükten sonra Buns'ın yanında büyük, rahat bir sandalyeye oturdum ve tırnak uzmanının ayak tırnağıma koyu kırmızı ojenin ikinci katını sürüşünü izledim. Kadın Buns'ın tırnaklarına altın rengi ojenin ikinci katını sürerken aniden bir şeyi merak etmiştim. "Yani JT'nin hiç şansı yoktu?" diye sorarken Buns'a gülümsüyordum.

"Zavallı JT öyle tatlı ki... Ancak benim için biraz fazla kırılğan," derken gülümsüyordu. Ne demek istediğini anlıyordum. JT Buns için fazla insandı. "Artı, Zee çıkageldi ve bu benim için oydu." Sandalyesinin konforlu başlığına kafasını yaslamıştı.

"Brownie ve senin ondan hoşlandığınızı fark etmiştim ama ne kadar olduğunu bilmiyordum." Yatak odasına yaptıkları rock yıldızı düzenlemesini hatırladım ve birazcık kızardım.

"Hoşlanmayacak ne var ki? Yani Güç... Güçlü bir adam," diye yanıtladı Buns, ardından tırnağını boyayan kadına baktı. Üstü kapalı konuşmaya çalışıyordu. "Ve o mavi gözler, hiç öyle mavi görmüş müydün?" Başımı hayır anlamında sallarken Zephyr'in gözlerini ilk kez gördüğüm anı hatırladım. Delt evindeki meleklerden kaçmışım ancak kendimi Reed'in evinde Zephyr'le yapayalnız bulmuştum. O zaman bile, bir katil için harika görüldüğünü düşünmüştüm.

“Onun için endişelenmiyor musun? Eğer benimle takı-
lırsanız, olaylar ters tarafa *Sürgün* edilip ilginçleşebilir.”
Tedbirli olmaya çabalıyordum.

Buns bana gözlerini devirdikten sonra, “Bu ondan hoş-
lanma sebebim çünkü senin benim için ne ifade ettiğini an-
lıyor,” dedi.

“Senin için ne ifade ediyorum Buns?”

“Ailemin bir parçasısın tatlım: sen ve Brownie. Ancak
Russell’a, Zee’ye ve şey, kabul etmekten nefret etsem de
Reed’e de yer açmak için büyümemiz gerekecek. Ona alış-
tım. Düşündüğüm kadar sıkıcı değil ama bu, sen onu ge-
liştirdiğin için,” dedi gönülsüzce.

“Evet, bir aileyiz,” dedim gözlerim yaşlarla dolarken.

“Sizi bulmam çok uzun sürdü. Çağlar boyunca yalnız-
dım. Sizin için savaşmadan pes etmeyeceğim. Sadece bunu
aklında tut üzgün gözlü kız,” dedi anaç bir tavırla. “Belki
bu kederin üstesinden geldiğinde bunun sadece başlangıç
olduğunu görürsün, bir son değil.”

Gergin bir tonda, “Daha önce bir ailen oldu mu Buns?”
diye sordum. Charlie ve Elise’in melek olduğundan kuş-
kulanmayayım diye uydurduğu hayali ailesi olduğunu
hatırlamıştım.

“Hayır,” dedi. “Hep bir amacım olmuştu ve bu son za-
mana kadar yeterli gelmişti. Brownie’yle Crestwood’da ta-
nıştık ve hemen bağlandık, sanırım kız kardeşler gibiydik.
Sonra sen çıkageldin ve özeldin,” dedi göz kırparak çünkü
özel öyle yetersiz bir tanımdı ki. “Artık yepyeni bir amacım
varmış gibi.”

Ayak tırnaklarımız cilalanmıştı ve görevliler diğer
müşterilerle ilgilenmek için ayrılırken kurumaları için
bekletiliyorlardı. “Bunu tuhaf bulmuyor musun?” diye
sorduğumda Reed’in daha evvel arabada bana ne söyledi-
ğini hatırlamıştım. “Reed diğer Ölüm melekleri gibi dav-
ranmadığınızı söylemişti.”

"Reed gözlemci. Böyle bir şeyi algılaması ilginç. Eh, diğer Ölüm meleklerinin yanında sudan çıkmış balık gibi hissetmişimdir hep. Kendi türümdeki melekler genellikle fazla neşelidir ve diğerleriyle karışmaya meyilli değildir. Bazen Ölüm meleği mi olmam gerekiyor, yoksa benim için başka bir amaç mı var merak ederim," dedi kederle ve ardından bana gülümsedi. "Sonra Brownie'yle tanıştım. Öyle benziyoruz ki... Her zaman bir anda parlamaya hazırız. Seni korumak için gönderildiğimize inanıyorum, Brownie de öyle. Belki de Brownie ve benim bize ihtiyacın olduğunda koruyucu meleklerin olmamız gerekiyor. Bilemiyorum çünkü cennette kimse bizimle direkt olarak konuşmuyor. Senin için planın ne olduğunu öğrenmek için çağırıldık."

"Bu nasıl işliyor Buns? Eğer onlarla direkt olarak konuşmuyorsan, ruhları cennete nasıl aktarıyorsun?" diye sordum merak içinde.

Buns uzanıp kendi eliyle elimin üstüne hafifçe vurdu. "Sana anlatamam ama bir gün göreceksin," dedi kendine güvenerek.

İki ay önce 7-Eleven'da Russell ve benimle beraber tuzağa düşmüş tüm o ruhları hatırladım ve titredim. "Sabırsızım," dedim alçak bir tonda. "Yani Brownie gelmeden önce uzun zaman tek başınaydın? Hayatın nasıldı Buns?"

"Ah, her zaman macera doluydu. Bazen kâşif gibi hissediyorum. Çoğu meleğin standardına oranla çok gencim. Burada sadece bir milenyumdan biraz daha uzun süredir bulunuyorum. Zee ve Reed benden çok daha uzun süre burada kaldılar..." diye sözünü yarım bıraktı, düşünüyordu.

"Ne kadar süre olduğunu düşünüyorsun?" diye sorarken bin yaşını aşkın olduğu gerçeği yüzünden dehşete düştüğümü çaktırmamaya çalışıyordum.

"Gerçekten bilmiyorum. Komik aslında, cennetteyken zamanın benim için neredeyse bir anlamı yoktu. Buraya

geldiğimdeyse zaman kavramına alışmam biraz vakit aldı. İnsan bilim adamlarının yeryüzünün yaklaşık olarak dört buçuk milyar yaşında olduğunu hesapladığını duymuştum.” Sanırım o anda nefes almayı bırakmıştım, gözlerim fal taşı gibi açık halde dik dik suratına bakıyordum.

“Şaşırdın mı?” Tebessümünü benden saklamaya çabalıyordu. Sadece başımla onayladım çünkü bu o kadar uzun bir zamandı ki, beni huzursuz ediyordu. “Tatlım, bilim her zaman kesin bir, şey, bilim değildir,” dedi Buns güven vererek. “Bir süre yeryüzünün düz olduğunu da düşünmüşlerdi.”

“Yani hatalı olduklarını mı söylüyorsun?”

“Hayır, haklı olmayabileceklerini söylüyorum.” O bana gülümserken hayal kırıklığıyla başımı sallıyordum. “Reed’e de kaç yaşında olduğunu sorabilirsin. Bilir belki,” dedi Buns heyecanla.

Bu yorumun saçmalığı ona kaşlarını çatmam için yeterliydi. “Ne zaman birisi o soruyu dürüstçe yanıtladı ki? Komşumun annesi her fırsatta hâlâ yaşı hakkında yalan söylüyor ve yaklaşık kırklarının ortasında. Birinin dört milyar yaşında olduğunu özgür iradesiyle söyleyeceğini hayal bile edemiyorum.”

“Dört milyar yaşında olduğundan kuşkuluyum Evie. Buraya gönderilmeden önce bir süre cennette yaşadı, yani ondan daha yaşlı olması gerekiyor,” dedi tatlı tatlı.

“Buns, konuşmayı keser misin? Daha fazla öğrenmek istemiyorum,” dedim sertçe. Ayak parmaklarımı bir parça kâğıtla yelleyerek daha hızlı kurumalarını sağlamaya çalıştım.

“Evie, ne kadar özel olduğunu görüyor musun?” Yanımdaki koltuktan beni izliyordu. “Zaman içinde yeryüzünde insanlarla beraber var olmuş bütün o yaratıkları düşünebiliyor musun? Ve sen hepimizin gördüğü en olağanüstü şeysin.”

“Ne demek istiyorsun Buns? Başka hangi yaratıklar insanlarla beraber yaşadı?” diye sorduğumda ağzından kaçtığı birazcık bilgiyi öğrenmek istiyordum.

“Sadece peri masallarının kuruntu olmadıklarını söyleyebilirim,” dedikten sonra sandallarını giyebilecek kadar kurumuş mu diye ayak parmaklarını oynattı.

“Ne?” Koltuğumda yüzünü daha iyi görebilmek için öne eğildim. “Hangi peri masalları gerçek?” diye sordum heyecanlı bir tonda.

“Neredeyse hepsi,” dedi gelişigüzel biçimde. “Hemen korkma, Evie. O yaratıkların çoğunun soyu tükendi ve bazıları saklanacak gerçekten uzak yerler buldu.” Ojeleri daha hızlı kurutmak için üflüyordu.

“Soyu tükenenlerden bazılarının adlarını ver.” Benimle dalga mı geçiyor çözmeye çalışıyordum ama ondan bu hissi almamıştım.

“Bakalım... Gorgonların soyunun tükendiğinden oldukça eminim ancak son zamanlarda spa tedavisinden faydalanabilecek çok çirkin kadınlar gördüm,” dedikten sonra benim gülmediğimi görene kadar güldü. “Tamam, şimdi de çok fazla ciddisin.”

“Gorgonlar... Medusa gibi mi? Sana bakıp seni taşla çevirebilecek kadınlar mı?”

“Evet. Ama onların soyu ben buraya gelmeden çok önce tükenmişti,” dedikten sonra omuz silkti.

“Başka?”

“Eh... Chupacabraların hepsinin öldüğünü düşünmüş-tük ancak birkaç tanesinin hayatta kalmış olabileceğini düşünüyorum çünkü Puerto Rico’da son zamanlarda haklarında raporlar var.”

“İnsanların uzaylılar olduklarını düşündüğü ufak, yırtıcı yaratıkları mı kastediyorsun?” diye sorarken duyma mesafesinde kimse var diye etrafa bakıyordum.

“Evet. Uzaylı değiller, bir süredir buradalar,” dedi al-dırmadan.

"Soyu tükenmeyen neler var peki?" Kollarımdaki tükeller diken diken olmuştu.

"Sen zaten bir drude ile karşılaştın," dedikten sonra bana göz ucuyla baktı ve onu anlamadığımı görünce ekledi. "Drude, Alman folklorunda ele geçiren bir iblis. Orta Afrika'da mbwiri diye çağrılıyorlar. Sen onlara 'gölge adamlar' diyorsun." Bedenim titrerken dün nasıl biriyle tanıştığımı hatırladım. "Almanlar ve Danimarkalılar ayrıca erlkinglerden bahseder. Ormanda yaşayan kötü, elfe benzeyen ve gezginleri ölümlerine götüren yaratıklar. Sürgün diyebilir misin? Eğer iki yüzyıl önce Alfred kanatları açık halde ormanda ortaya çıksa ve onlara saldırırsa, insanların ne düşüneceğini hayal et. Yusufçuk kanatlı bir peri kralı tarafından saldırıya uğradıklarını düşünürlerdi," diye açıkladı. Şiddetli bir korku dalgası geçti içimden. "La mojana sanırım Kolombiya folklorundan, şekil değiştiren su iblisleri. Yani sakın aşağıdaki suyu içme diyelim."

"Şekil değiştirenler!" diyerek patladım ve spadaki her başın benim tarafıma dönmesini seyrettim. Buns elime bir moda dergisi tutuştururken, kendisi spadaki diğer müşterilerden yüzünü saklamak için başka bir dergiyi kaldırdı.

Sadece benim duyabileceğim alçak bir tonda konuşarak, "Evie, bunların hepsini kavramanın zor olduğunu anlıyorum ama düşündüğünde gerçekten o kadar büyük bir fark var mı? Meleklerin varlığından haberdarsın. Birkaç kültürün bazı efsanelerine bakarsan, hepsinde var olduğumuza dair ipuçları mevcut. Yakından baktığında sayısız yüzyıllarca geriye giden kültürlere ait folklorlarda diğer tüm yaratıklar hakkında benzerlikler bulursun," dedi.

"Eğer orada bir yerde şekil değiştirenler varsa, nasıl benim en olağanüstü varlık olduğumu söyleyebiliyorsun?" Dergiye bakıyormuş gibi yapıyordum.

"Evie. Ben şekil değiştirebiliyorum. Yaptığımı gördün Kelebekler, hatırladın mı?" diye sordu Buns ve bana dün

ne gösterdiğini hatırladığımda sessizleştim. Yanaklarım kızardı. Onun bir kelebek sürüsüne dönüşmesine tanık olmuştum, ancak bu bana şekil değiştirme olarak gelmemişti. Tepkimi gördükten sonra, "İyi misin tatlım?" diye sordu.

"Sana bir şeyi açıklamama izin ver Buns. Son zamanlara dek bütünüyle insan olduğuma inanıyordum. Bir insan olarak gezegendeki en güçlü varlık olduğumu kabul etmiştim. Bir ayıyla, dağ aslanı, timsah ya da köpek balığıyla karşılaşacağım uzak ihtimal dışında, hepsi kolayca kaçınılabılır. Korkmam gereken tek şey başka bir insandı."

"Tatlım, hava durumuna fazlasıyla ciddi bir şekilde saygı duymalısın, çünkü medeniyetleri genellikle salgınlardan daha hızlı yok ediyor, ki salgınlar köpek balıklarından daha korkunç." Kaşlarımın çatıldığını gördüğünde, "Ne? Sadece bakterilerin insan dostu olmadığını söylüyordum," dedi.

"Ve şimdi de," diyerek beni bölmemiş gibi devam ettim, "orada bir yerde 'kemiklerimi ekmek yapmak için öğütecek' bir devin olabileceğini öğreniyorum?" diyerek eski fabldan alıntı yapmışım.

Buns buna burnunu buruşturdu. "Benim gözetimimde böyle bir şey olmaz. Artı, sen bir devden çok daha hızlısın. Yakında yakalaması gerçekten zor ve tutsak etmesi imkânsız olacaksın. Uçabilecek, koşabilecek, şekil değiştirebileceksin ve sahip olacağın güç, Güçlere rakip olabilecek. Bir devin seni alt etmeyi denemesini seyretmek isterdim."

"Yani devlerin *olduğunu* söylüyorsun." İrkilmiştim.

"Evie, rahatla. Çok fazla endişeleniyorsun," dedi Buns, ardından rahatladı ve daha evvel verilen buzlu çayı yudumladı.

"Rahatlamak mı? Ah, rahatım ben. Sadece bu haberi Russell'a ver ve nasıl tepki verdiğini gör," diyerek gerilmiş halde yanıtladım. Russell'ın düşüncesi hiç beklemediğim

bir özlem duygusu çektiirdi bana. *Onu özlüyorum*, diye düşündüm. *Benimle aynı gemide olduğu için bütün bunları paylaşabileceğim biri olduğunu unuttum. O kâinata benim gibi olan tek varlık. Peri masallarının gerçek olduğu haberini nasıl karşılayacak merak ediyorum. Belki de zaten anlamıştır. Nasıl baş ediyor merak ediyorum. Onun bir tutsağı mı, yoksa atlatabilecek, üstesinden gelebilecek mi?*

Crestwood'u terk ettiğimizden beri köşede tutabildiğim suçluluk dalgası ağır bir yük gibi üzerime çöktü. Russell'a sahip çıkmamıştım. Keder içinde boğulurken benden başka herkesin onunla ilgilenmesine izin vermiştim. Yine çok yaşlı hissettim ama pek bilge değildim. Eğer durum tam tersi olsaydı, yüreğimin derinliklerinde benimle, benim onunla ilgilendiğimden daha iyi ilgileceğini biliyordum.

Onu bırakamazdım, bu oldukça açıktı. 7-Eleven'in soğuk, fayans zemininin üstündeki bedeninin yanında diz çöktüğümde, ondan kan akarken ellerinin maviye dönmesini izlemenin nasıl bir duygu olduğunu hatırlıyordum hâlâ. Russell en azından Jim dayı kadar ailem sayılırdı ama farklıydı da. Russell, dayımın asla olamadığı bir şekilde benim ailemdi. Jim dayıyı, Russell'ı sevdiğimden daha az sevmiyordum. Sadece Russell'ı daha uzun, aklımın ermeyeceği kadar uzun zamandır seviyormuşum gibi hissediyordum. Benim ruh eşimdi. Dünyanın neresinde olursa olsun, içimde hep onu aramak isteyecek bir parçam olacaktı.

Buns kolumu çimdikledi. "Offf! Ne?" diye sordum o yanımda sırtıırken.

"Tatlım hazır mısın?" diye sordu Buns.

"Evet. Beni çimdiklemen gerekmiyordu." Sızlamayı geçirmek için kolumun üstünü ovaladım.

"O kadar uzaktaydın ki dikkatini çekemiyordum. Reed'e seni öğleden sonra geri getireceğime söz verdim, böylece akşam için üstümüzü değiştirmemiz gerekmeden önce seninle kayak yapabilecek. Büyük ihtimalle evde seni

beklerken bir ileri bir geri yürüyordur." Satın aldığı bütün ürünleri topladı. Satıcı kadının ona kırıksık kremi satmasına izin verdiğinde ona gülmüştüm ancak bunun başı belaya girmeden insanlara yardım etme şekli olduğunu düşünüyordum. "Ne hakkında düşünüyordun ki?"

"Russell hakkında," diye yanıtladığımda ne düşündüğümü saklamaya çalışmışım.

"Ya, anlıyorum. Yine üzgün gözlerle bakıyorsun," derken beni izliyordu. "İyi olacak, biliyorsun değil mi? O bir Serafim, bu onu güçlü yapıyor. Alışacak."

"Haklı olduğunu umuyorum."

"Haklı olduğumu biliyorum. Alışması gerekiyor, yoksa onu deniz kızlarına fırlatırız." Kucak dolusu güzellik ürününü sıkıca sararak kapıya doğru yürüdü. Ağzımı kapatıp onu dışarı takip etmem bir saniye sürdü.

Dağ evine geri döndüğümüzde Reed tam olarak ileri geri yürümüyordu ancak bizi gördüğüne rahatlamış görünmüştü. O, "Spa nasıldı?" diye sorarken ben de poşetlerimi mutfak tezgâhına bıraktım.

"Oldukça aydınlatıcı. Yeryüzünün yaklaşık dört buçuk milyar yaşında olduğunu ve peri masalı yaratıklarının gerçek olduğunu biliyor muydun?" Ellerimi kalçalarımaya koymuş, belki yirmi, mükemmel vücut yapısı olduğunu hesaba katarsak en fazla yirmi bir gösteren hoş yüzünü inceliyordum.

"Bu doğru mu?" diye karşılık verdikten sonra beni mutfağa takip etmiş ve kollarını belime sarmıştı. "Bu sana ne ifade ediyor?" diye sorarken dudakları hafifçe benimkilerin üzerine değmişti. Öpücükten çok bir dokunuştı.

"Bu ürkütücü derecede yaşlısın demek," diyerek fısıldadım, sonra benimkinin yanında sert ve güçlü hissettiren bedenine yaslandım.

"Evet," diye katılırken yüzünü boynuma sürüyordu. "Müzeliğim."

“Bir kutsal emanet,” diye sataşırken içimden arzu titremeleri geçiyordu. “Benim gibi birine bulaşmaman gerektiğini bilecek kadar yaşlısın.”

Kısık bir ses tonuyla, “Hiç kimse senin gibi değil,” dedikten sonra beni öptü ve kollarım boynuna dolarken, her ne düşünüyorsam pencereden uçup gitti. “Belki de şimdi kayak yapmaya gitmeliyiz. Sanırım siz yokken Zephyr Buns’ı özlemiş,” derken Reed kucaklaşmamızdan geri çekildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Hadi gidelim,” dedikten sonra beni yatak odama geri götürdü.

Üstümü değiştirdim ve onunla salonda buluştum. Çok vakit geçmeden yan yatak odasından çarpışma sesi geldiğini duydum. Reed’e gözlerimi devirerek, “Seninle yatak odası parçalamak için sabırsızım,” dedim.

“Yaratacağımız yıkımdan haberin yok. Birkaç yıl boyunca bir daha gitmeyeceğimiz bir yer bulmamız gerekiyor, görevlilerin değişmesi ve bizi unutmaması şart,” derken bana bakarak gülümsüyordu.

Reed’le ağaçlık boyunca kol kola yürürken, yine yerin harikallığı ve güzelliği tarafından saldırıya uğramıştım. Orman yaşlı ağaçlar yüzünden büyüğü geliyordu ve biz aralarından ilerlerken, Buns’ın önceden söylediklerine inanmakta güçlük çekmiyordum. Mit olduğuna inandığım yaratıkların çoğu gerçektir.

“Neden bana insanlar dışında başka yaratıkların da olduğunu anlatmadın?” diye sordum ormanın boğuk sessizliğinde.

“Çünkü meleklerin gerçek olmasıyla zor başa çıkıyordun, bu yüzden her şeyi bir anda önüne sererek konuyu dağıtmak istemedim.” Kaşlarını çatıyordu. “Evie, içimde öyle bir seni koruma ihtiyacı var ki, kendime bile açıklayamıyorum. Öylece söylemek yerine bu tür şeyleri zaten bildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Ya, bu mantıklı. Sadece bazen herkes benden bir şeyler saklıyormuş gibi hissediyorum. Bazen onlarla kafa kafaya gitmeden önce bazı şeyleri bilmek iyi olurdu. Örnek olarak seni ele alalım. Seninle tanıştığımda bir melek olduğunu bilmenin çok yardımı dokunabilirdi.”

“Üstüne katmadan da yeterinde endişen var zaten. Ne kadar kâbusu omuzlayabilirsin ki?”

“Sanırım bazı şeyleri öğrenmeyi kaldırabilirim. Sen bana anlatana kadar bilemem.” Bu konuda mantıklı olmaya çabalıyordum.

“Birçok efsane ilahi ya da Sürgün meleklerin varlığını açıklamak için yaratıldı. Bu dünyadaki her kültürdeki her dilde bizim için bir ad var. Diğer yaratıklar da var, bu doğru ama melekler en ölümcülleri. Cherokee’lerin Sürgünleri tanımlayan birkaç yaratığı var. Alaycı kuzgunun insan ruhu çalan ve ölümsüzlük kazanmak için onu tüketen bir iblis olduğu söylenir. Tam olarak doğru almamışlar ama yakın olduklarını söyleyebilirsin, değil mi?” diye sorduğunda ormanı terk ederek solan akşam güneşine çıkmıştık.

“Neden alaycı kuzgun demişler?” diye sorarken aklım karıştı.

“Çünkü melekler asla yaşlanmıyor ve ölmüyor, bu yüzden kuzgunlara asla yemek olmuyorlar.”

“Anlıyorum, yani alaycı kuşla alay ettiğimizi söyleyebilirsin. İşte bu ironik.”

Telesiyej kabinine vardık ve on iki-on üç yaşından daha büyük olamayacak bir grup genç kızın önünde sırada dikkildik. Kayaklarını yanlarında taşıyorlardı. Yamaca doğru yavaşça giderken telesiyejde karşımızda oturdular. Reed’le yan yana oturmuş, el tutuşuyorduk. Kızların Reed’e ve bana dik dik bakıp kıkırdayarak ellerinin arkasından yüksek sesle Reed’in ne kadar yakışıklı olduğunu fısıldayışlarını seyrettim. Reed’in gözleri kızların soytarlıklarına fal taşı gibi açılırken, ben başımı eğdim ve gülmemek için

dudağımı ısırđım. Daha heyecanlı olan kızlardan biri en sonunda bize sordu. "Siz manken falan mısınız?"

"Şey, hayır," diye yanıtlarken onu gücendirmemek için kakhahalarımı içimde tutmaya çalışıyordum.

Kuşkulanarak, "Emin misiniz?" diye sordu. İkimize de irdeleyen bakışlar attı. "Çünkü erkek arkadaşın geçen sefer birlikte bindiğimiz diğerk adamdan daha seksi." Reed'in elini sıktım çünkü bu küçük kıza bayılmıştım. Çılgındı.

Arkadaşı onu dürttü ve gözlerini devirerek ona, "Aman Tanrım Stacy!" dedi. Ancak Stacy onu takmayıp Reed'le bana dik dik bakmaya devam etti.

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Çünkü onun gördüğüm en yakışıklı adam olduğunu düşünüyorum," dedim emin bir ses tonuyla ve yine bütün gözlerin Reed'e dönmesini seyrettim.

Açık açık, "Onunla evlenecek misiniz?" diye sorarken bana bakmak için gözlerini Reed'den ayırdı. Reed'e bakmaya devam eden diğerk kızlar daha fazla kıkırdamışlardı.

"Şey..." diye kekeledim çünkü bu tür özel sorular için tamamen hazırlıksızdım. Reed'e baktığımda beni incelediğini, yanıtımı beklediğini gördüm. "Eh, bana evlenme teklifi etmedi ve bu geleneksel olarak erkeğin görevi olduğu için bekleyip göreceğim." Tepeye yaklaştığımız için minnettarđım çünkü daha fazla tuhaf soruyu cevaplamayacaktım.

Yeni en iyi arkadaşım, Reed'e dönüp, "Ona evlenme teklifi edecek misiniz? Çünkü bizimle yukarı çıkan adam gerçekten aşırı seksiydi. Model olduğunu söyledi," dedi. Kakhahalarımı gizlemekten ölmek üzereydim.

Kızlardan biri arkadaşına, "Hayır, öyle demedi Stacy. Melek olduğunu söyledi, model değil," diyerek karşılık verdi. Dondum ve gözümün ucuyla Reed'in de kaskatı keşildiğini gördüm.

Stacy arkadaşına, "Öyle, melekler de iç çamaşırı ya da öyle bir şeyin modelliğini yapmıyorlar mıydı zaten?" diye sordu.

Reed ayağa kalktı ve yamacın tepesini inceledi. Oturdum yerde kaldım, kızların hatalı olduğunu umuyordum. Reed kızlara geri dönerek seksi bir tonda, "Onunla evleneceğim ama yardımınıza ihtiyacım var. Yukarıdaki adamın onu görmesini istemiyorum çünkü o çok güzel ve onu benden çalmaya çalışabilir. Bana yardım edebilir misiniz?" dedi.

Hep beraber kabul ettiler. "Kapılar açıldığında, hepimizin telesiyejden koşarak çıkmanızı ve meleği gördüğünüzde, ona giderek sanki en sevdiğiniz pop yıldızınızmış ve imza almanız gerekiyormuş gibi çılgık atmanızı istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?" Kızlar duydukları en iyi şakaymış gibi kahkaha attılar.

Reed sadece benim duyabileceğim alçak bir tonda, "Yeni silahımızı test etme durumumuz var. Zirveye ulaştığımızda, ilk önce kızların ve benim çıkmamızı bekle, ardından zıt yöne git. Yapabildiğin kadar hızlı koş. Dağ evine geri gitme. Takip mi edildik, yoksa tesadüf mü bilmiyorum." Telefonunu kayak pantolonumun ön cebine soktu ve sonra alnımı öperken beni kemiklerimi ezerek kucakladı. "Saklanacak güvenli bir yer bul. Ben de seni bulacağım. Anlıyorsunuz?" dedikten sonra gözlerimin içine bakabilmek için beni bedeninden uzağa çekti.

"Peki ya sen?" diye sordum çünkü günah keçisi olup sorumluluğu üstlenen o olacaktı. Ya bu bir pusuyusa ve ben onu ölmeye terk ediyorsam?

"Evie, emirlere uyacaksın. Anladın mı?" dedi yine alçak tonda. Bu sefer sesi ilk tanıştığımızdaki gibiydi: soğuk, kibar ve mesafeli.

"Evet," dediğimde yine onu tehlikeye soktuğumdan için için ölüyordum.

Zirveye ulaştık ve telesiyej evine girdik. "İşte bu hanımlar! Gördüğünüz o modeli gösterin bana," dedi Reed. Kabinden dışarı çıkarken benim tarafıma son kez ciddi bir bakış fırlattı. Onların ardından çok beklemeden çıktım ve

zıt yönlelere yürüdük. Bir şey oluyor mu diye omzumun arkasından kaçamak bir bakış atmama engel olamadım. Kızlar birine doğru koşarken Reed kızları izliyordu. Onların zıt yönüne dönerek koşmaya hazırlanırken hemen önümde birini fark ettim.

“İzninizle,” dedim dalgın dalgın. Görülmemek için başımı eğik tutuyordum. Beni engelleyen kişinin etrafından dolanmayı denedim, böylece zirveden aşağı hızla koşabilir ve kimse beni görmeden gidebilirdim ama önümdeki kişiden kaçınmak için bir adım attığımda, genç kadın karşılık verdi ve kaçış yolumun üstünde kaldı.

İçime bir korku hissi çöktüğünde başımı kaldırıp önümdeki şık giyinmiş kadın vücuduna baktım. Şimdiye dek hiç böyle bir melek görmemiştim. Bu meleğin bir Güç olduğunu fark ettim, aynı Reed’in bana tarif ettiği gibiydi. Şüphesiz bir kadın olmasına rağmen çıplak elleriyle güneşi parçalara ayırabilecekmiş gibi görünüyordu. Saçı kısa ve koyu renkteydi. Tarzıysa neredeyse perilerinkini andırıyordu. Bu büyük ihtimalle Sürgünlerle savaşıırken işine yarıyordu. Kusursuz teni, mücevher gibi görünen ela gözleri, mükemmel simetrisi olan yüzüyle güzel olmasına rağmen, onda bir çift cinsiyetlilik vardı. Bu büyük ihtimalle katı bir savaşçı olarak yaratılmasından doğmuştu. Varlığının amacı dişiliğini en aza indiriyordu ve yüzündeki iğrenen ifade onu tamamen tehlikeli gösteriyordu. Nefessiz kalarak, “Nefilim,” diye fısıldadığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

BÖLÜM 5

Kaçış

Bu Amazonvari Güç meleğinden kaçabilmemin tek bir yolu var, diye düşünürken bana can düşmanıymışım gibi bakıyordu. Uygun anı beklemeliyim. Yüzümün kenarından bir damla ter aktı. Sadece saniyenin sekizde biri geçmişti fakat büyük ihtimalle en zayıf noktamı ve beni öldürme senaryolarını düşünen gözlerine bakarak geçirdiğim bir sonsuzluk gibiydi.

O anda bütün duyularım canlandı. Asların gözlerinin içine bakarken antilobun ne hissettiğini biliyordum. Dehşet sürekli artan bir tempoyla kalbimi dolduruyordu, bu Güç meleğinin kokusu burnuma hücum ederek zihnimi mühür-lüyordu. Aklımda stratejiyi belirlediğimde bedenim uygulanacak kaçış beklentisiyle gerilmişti. Bunların hepsi çevremle birleştiğinde aklımın bulanmasına neden oldu.

Kayak yamacının tepesinde dikilirken, etrafımdaki insanların olağanüstü bir şeyin gerçekleştiğine dair fikirleri olmadığını farkındaydım. Aileleriyle bir gezinin tadını çıkaran insanların candan kahkahaları ve mutlu sohbetlerini duyarken, benim dünyamı ele geçiren karmaşadan bihaber olduklarını anlamıştım.

Bana bahsedilen saniyenin ufak bir parçasında stratejim hakkında düşündüm, çim hökeyinde rakiplerimi yanlış yönlendirme hakkında öğrendiklerimi hatırladım. Bakış

yönü yanıltıcı olabilirdi. Sağ tarafına göz ucuyla bakarak gideceğim yönün orası olacağını ona göstermeyi denedim. O yön beni yamacın aşağısına, telesiyeye bindiğimiz yere geri götürecekti. Arkamdan kızlar çığlık atmaya başladığında bir an bile tereddüt etmedim. Onun yerine başımı eğerek neyim varsa yamaçta baktığım yerin aksi yöne gitmeye adadım. Ergen kızların çığlıklarından doğan dikkat dağınıklığına hazırlıksız olduğu için, bir anlığına üzerimdeki dikkatini kaybetti. Kendini toparladığında ise içgüdüsel olarak daha evvel ona gözlerimle gösterdiğim yöne döndü.

Tepenin zirvesinden kaçarken içgüdümlü kontrolü ele geçirmişti. Elimden geldiğince hızlı ve etkili koşmaya odaklanmak dışında ne yaptığımı dair bir düşüncem yoktu. Yukarıdan rahatça görülebileceğim, tepenin arkasındaki açık alana direkt koştuğumu fark ettiğimde zaten birkaç yüz metre koşmuştum. Yolumu yine düzelttiğimde yoğun bir çam ağacı korusuna paralel olduğumu gördüm. Gördüğüm ilk kalın ağaçların arasına daldım. Sesi öldüren yoğun bir karla kaplıydı burası, bu yüzden tek duyabildiğim ayaklarımın hafif kırıltıları ve düzenli nefes alış verişimdi. Dalların koruması altına girdikten saniyeler sonra, başımın üstündeki ağaçtan gürültülü sallantı ve çatırtı sesleri gelmişti. Hemen arkamdaki dallardan aşağı karlar dökülmeye başladı. Omzumun üstünden kısa süreliğine ağaçların zirvelerine göz attığımda, üzerimdeki ağaç çizgisi boyunca yol alan bir melek gördüm.

Ağaç dallarının bu kadar yakında kırılması, dişi meleğin her yönden benim için geldiğini hissettirdiğinden yüreğime bir panik dalgası soktu. Ağır bir gümlenmeyle arkama bir şey düştü ama ne olduğunu görmek için dönüp bakmadım. Ardından sessiz ağaçlığı ılık sesi parçaladı. Kulağımın yanından bir şey hızla geçerek hemen sağımdaki ağaca kendini gömdü. Başka bir ağacın dalı kopartılmış ve beni kazıklama denemesiyle mızrak olarak kullanılmıştı.

Yüreğim ağzıma gelirken sızlandım. Kanatlarım sırtımdan fırlayarak montumu yırttığında giysi ardımda kalan zemine parçalar halinde düşmüştü. *Onun için daha fazla zorlaştırmalıyım*, diye düşünürken sol tarafımın daha karanlık olduğunu fark ettim. O yöne döndüm, ağaçlar daha kalın olduğu için daha karanlık olduğunu biliyordum, bu yüzden de yukarıdan ilerlemek daha zordu. Sadece bu da değildi, görüşünü engelliyordu. Beni kaybetmemek için uçmak yerine koşmasına neden olabilirdi.

Stratejim işe yaramıştı ve bunu henüz kimsenin beni öldürmemesinden anlamıştım ama doksan metre arkamda bir ağacın kökünden söküldüğünü duydum. Sonra sağıma yakın diğer çam ağaçlarının üzerine fırlatıldı. Sağır eden bir gürültü ağaçların arasında yankılanırken, kocaman ağaç dalları diğer ağaçlara çarparak parçalara ayırdı ve düşen ağaç, diğer ağaçların çığ gibi yağmalarına neden oldu. Devasa çam ağaçları dominolar gibi devriliyorlardı ve o büyük ağaçlardan biri tarafından ezilmemek için aniden sola dönmek zorunda kaldım. İçimin korkuyla dolması ondan kaçma hızımı arttırmama sebep oldu. Beni görmediğinden, vahşi fırlatmanın şans eseri olduğundan oldukça emindim çünkü beni görseydi, çam ağacı beni asfalt gibi dümdüz ederdi.

Arkamdan bir çığlık duyduğumda adımlarımı yavaşlattım. Bir öfke çığılıydı ve içimi dondurmuştu. Omuriliğimi titreme aldı. Ardından kadınsı, attığım her adımda daha da sağlam gelen, uzaktan bir ses, "SENİ BULACAĞIM NEPHİLİM VE ŞEYTANI YÜREĞİNİ YERİNDEN SÖKECEĞİM!" diye bağırdı. Çılgınca bağırmaya devam etti ancak ben söylediklerini artık anlayamıyordum çünkü Melek lisanında konuşuyordu ve yine adımlarım hızlanırken, uzaklaştıkça uzaklaşıyordu.

Bundan sonra kendime önümdeki yoldan başka bir şeyi düşünme izni vermedim. Kayaların ve akarsuların üzerin-

den atlamam gerektiğinde atlıyor, asla tereddüdün, şüphenin ya da korkunun görevimi bölmesine izin vermiyordum. Omzumun üstünden bakmadan ne kadar zamandır koştüğümü bilmiyordum ama arkamda mı diye dönüp baktığımda karanlıktı. Hâlâ başımın üzerindeki kalın dalların gölgesiyle saklanmışken yavaşça çevremi kontrol ettim. İlerideki bir yerden hafif motor sesleri duyuyordum, belki birkaç kilometre ötemdeydi. Eğer yolu gizlice takip edersem, bir süreliğine saklanacak bir yer bulabilirdim. Nerede olduğumu anlayabilir ve ardından, eğer iyiye, Reed'i arayıp kendimi aldıratabilirdim. Son düşünce midemi bulandırdı. İyi olmalıydı, yoksa benim için her şey biterdi.

Devam etmek için kendimi zorlayarak araba seslerini iki şeritli kar kaplı yola kadar takip ettim. Ağaçların güvenliğini terk etmeyerek, ağaçları yolun yakınına kadar takip etmiştim. Artık soğuk içime işlemeye başlamıştı ve kollarımı bedenime sararak vücut ısını korumaya çalışıyordum. Artık tenim daha kalındı. Bu, dondurucu havanın beni hipotermiye sokmasını engelliyordu.

Önümdeki parlak ışıklar bir kasabanın varlığını işaret ettiğinden yaklaşıp kadar ağaçların arasında saklandım. Saklanacak bir yer bulmak ya da kalıp ağaçları daha ileriye takip edip etmemek konusunda bir karar vermem gerekiyordu. Titreyen ellerim kararı benim için vermişti. Kısa süre zarfında, ısınmak için sığınmak bulmam ve Reed'le iletişime geçebilmem için nerede olduğumu öğrenmem gerekiyordu. Çekinerek ağaçların korumasını terk ettim, etrafımdaki her canlı şeyi inceliyor ve not ediyordum. Yolun oldukça gerisinde kalarak kasabanın sınırlarına ulaştım ve "Ames'e Hoş Geldiniz, Mutlu Halkın Yuvası ve 1994 Lumberjack Takımının Eyalet Şampiyonu" tabelasını okudum. Normalde bu beni gülümsetirdi ancak bu şartlar altında sadece duyarsız kalmıştım.

İlerideki sokak lambasına ulaşmadan hemen önce kanatlarımın hâlâ dışarıda olduğunu fark ettiğim için sonraki hareketimin ne olacağını düşünmek için durdum. Bir şekilde onları içeri sokmam gerekiyordu. Ames'ten biri beni görüp medyayı uyardıktan önce. Kaygı bunu benim için kolaylaştırmayacaktı. Yamaçtaki diğer meleklerle Reed arasında ne oldu diye endişelendiğim için nefes alamıyordum. Cebimden telefonunu çıkardığımda açık olmadığını fark ettim hemen. Ben kaçarken bir noktada kendisini kapatmış olmalıydı. Güç düğmesine bastım ve ekran parıltıyla yüzümü aydınlattığında otuz üç cevapsız çağrı olduğunu gösteriyordu.

Cevapsız çağrıların birkaçı benim telefonumdan yapılmıştı. Belki de Reed dağ evine geri gitmiş ve beni aramak için telefonumu almıştı. Birkaçı Buns'ın ve Zephyr'in telefonundandı. Saatlerdir benimle iletişime geçmeye çalışıyorlardı. Saati kontrol ettiğimde neredeyse dokuz olduğunu gösteriyordu, bu da ormanda en azından dört saatir koşuyorum demekti.

Meraktan çığına dönmüş olmalılar, diye düşündükten sonra hemen kendi numaramı girdim ve arama tuşuna bastım. İlk çalışta açıldı. "Evie?" diye sordu Reed. Sesi kulağa farklı geliyordu. Kendi sesiydi ancak Alfred beni neredeyse öldürdükten sonra uyandığımda, ilk işittiğim sesi olarak tanıdığım bir tonu vardı.

"Reed, iyi misin?" diye sordum, çünkü sesindeki acı beni korkutmuştu.

Birkaç saniye suskun kaldıktan sonra konuştu. "Evet. Sen?"

"Evet. Ben iyiyim. Ames'teyim. Şimdi vardım. Kasabanın hemen dışındayım çünkü henüz kanatlarımı kontrol edemiyorum. Biraz üşüdüm," derken dişlerimin birbirine çarptığını fark ettim.

Reed'in telefonun diğer tarafından birine Ames dediği-

ni duydum, belki de Buns ya da Zephyr'di. "Yalnız mısın?" diye sordu pratik, askeri tonuyla.

"Evet," derken soğuk yüzünden biraz titremiştim.

"Neden telefona cevap vermedin?" Sesi kendi sesi gibi gelmeye başlamıştı.

Dişlerim birbirine vurarak, "Kapalıydı. Beni aramaya çalıştığını bilmiyordum," diye açıkladım. Daha fazla ses çıkarmasınlar diye onları sıkmayı denedim.

Yine askeri sesiyle, "Ames'te olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet. Mutlu halkla beraberim," diye alay ettim, etrafa mutlu halk için bakındım ve etrafta kimsenin dolaştığını göremedim. Büyük ihtimalle dondurucu hava yüzündendi.

"Kimler?" diye sorduğunda Reed'in sesi bir saniye önce olduğundan daha iyi geliyordu.

"Boş ver, buraya geldiğinde öğrenirsin. Ne zaman geliyorsun?"

"Zaten yoldayım. Zephyr'le beraber senin arabadayız ve Buns bizi öbür arabayla takip ediyor. Haritamıza göre Ames yaklaşık yüz altmış kilometre uzaklıkta ve direkt bir yol yok, yani oraya varmamız en azından bir saat sürecek. Bizi beklerken gidebileceğin ve gözlerden uzak kalabileceğin bir yer var mı?"

Söylediklerini anlamam bir dakika sürdü. "Senden yüz altmış kilometre uzakta mıyım?"

"Evet."

Tam olarak anlayabilmek için tekrar, "Yüz altmış kilometre mi koştum ben şimdi?" diye yine sordum ve etrafta ne kadar süredir koşuşturduğumu merak ettim.

"Evet, emirlere artık daha iyi uyuyorsun. Sana koş dedim ve sen beni hayal kırıklığına uğratmadın." Sanki benimle gurur duyuyordu. "Bir dahaki sefere telefonu aç ki yaşadığını bileyim," diye devam ettiğinde gergin sesi geri gelmişti.

“Elbette,” derken duyarsız hissediyordum çünkü beni kovalayan melekten kaçarken o kadar uzağa gittiğimi fark etmemiştim. Düz bir bölgede olsaydım, bahse varım üç yüz kilometre olurdu. Bu düşünce beni yerle bir etti.

“Evie, ısınmak için gidebileceğin bir yer var mı? Dışlerinin takırdadığını duyabiliyorum.”

Etrafımı inceledim. “Şey, bir problemim var. Kanatlarımı geri sokamıyorum.” Telefonu diğer elime aldım, böylece biraz ısınmak için diğerini koltuk altına sokabilecektim.

“Rahatlamam gerekiyor.”

“Hı,” dedim çünkü dediklerine odaklanmam benim için daha da zorlaşıyordu. “Tamam. Belki bir dakika şuraya oturursam olur.”

“HAYIR! Oturma!” Telefonda neredeyse bağıyordu. “Beni dinle. Oturamazsın. Eğer oturursan daha da üşürsün,” dedi tersleyen bir tonda.

“Peki,” derken buz gibi havanın açığındaki tenime doğru estiğini hissediyordum. Burası ormana göre daha soğuktu. İleriye doğru tökezledim. Ames’e doğru yürürken sokak lambalarının aydınlığından uzakta kalmaya çabalıyordum.

“Yeterince rahatladın mı?” diye sordu Reed.

“Bilmiyorum. Deneyeyim.” Denedim ancak kanatlarım hareket etmiyordu.

“Evie?”

“Ne?”

“İşe yaradı mı?”

“Hayır.”

“Sorun yok. Sadece ısınabileceğin bir yer bul. Ben de yakında orada olacağım. Ayrıca insanları hiçbir şey görmediklerine ikna et,” dedi Reed gergin bir tonda.

“Bunu yapmamam gerekiyor,” dedim ancak çıkaracağımı düşündüğüm sesi çıkarmamıştım. Kulağa uykulu ve kısık geliyordu.

Havlar gibi bir sesle, "Evie, hemen bir yer bul!" dedi beni irkilterek.

"Tamam," diye katıldım ve telefonu kapattım. Aklım karışmıştı ve bağırmak istemiyordum, bu yüzden telefonu kapatmak bana çok mantıklı gelmişti. Işığa doğru giderek caddeden aşağıya yürüyordum ancak yaklaştığımda bir market olduğu ortaya çıktı. Floresan ışıkları şeytanice ışıltıyor, başımın acı ve korku şimşekleriyle dönmesine neden oluyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, bu yüzden caddenin karşısındaki gölgelerin arasında kaldım ve yürümeye devam ettim.

Yüzeylerinde hâlâ neşeli tatil süsleri olan binaların yanından geçtim. Ames kasabası tatil ışıklarını her sokak lambasının çevresine yılanvari bir biçimde dolamıştı. Her birinin zirvesini çelenkler süslüyordu. Altın ziller ve çelenkler tellerden sarkan sokak boyunca asılarak kasaba boyunca güzel bir kemer yaratmıştı. Kaldırımda ilerlerken, sokaktan geçen birkaç arabadan saklanmak için karanlık dükkân kapılarına dalmak zorunda kaldım. Her yer gece için kapanmış görünüyordu, büyük ihtimalle yılbaşı akşamında mutlu halkın katılması gereken partileri vardı.

Telefon çalmaya başladı. *Biri şuna cevap vermeli, sinir bozucu olmaya başladı,* diye sarhoş sarhoş düşünürken kasabanın merkezine doğru ilerlemeye devam ettim. Bir tür belediye binasına rast gelmiş olmalıydım çünkü girişteki çimenlerde büyük bir İkinci Dünya Savaşı havan topuyla beraber Doğu sahnesi, kocaman ve yakılmış haldeki yedi kollu bir şamdan ve "Mutlu Kwanzaalar" tabelası vardı. Doğu sahnesindeki meleğe yaklaştım. Tanıdığım birisi gibi görünmüyordu. *Reed gibi görünen bir tane almalılar. Biri şı çalar gerçi. Ben çalardım mesela.*

Caddenin aşağısından gelen sesler dikkatimi belediye binasında sunulan tatil ruhundan dağıttı. Ona doğru

yürürken caddenin sonundaki kulüpten gelen müzik olduğuna emin oldum. Dışarıdaki sarı sarı yanan tabelada “Kovboylar Hoş geldiniz. Gece Yarısına Kadar Fıçı Bira” yazıyordu.

Kahkaha atan bir çift köşeyi dönüp ahşap kapıya yaklaşıırken, barın girişinin hemen yanındaki arka sokağa daldım. Köşeden onları izliyordum. Adam kapıyı kibarca sevgilisi için açık tuttuğunda sıcak hava dışarı gelmişti. Onlar içeri girerken akılda kalan tatlı bir gitar melodisiyle, şehvetli bir ses dışarı sızdı. Bir adam artık saklanmamak için kaçıp gitmesi gerektiği hakkında bir şarkı söylüyordu. Yakalanmak istemiyordu, hayır.

İçten içe katılarak başımla onayladım. Sorununu anlıyordum. “Haklısın dostum,” diye mırıldadım. “Ben de beni yakalamalarını istemiyorum.” Kapı yine kapandı ve şarkı kesildi.

Bardan ayrılarak arka sokağın aşağısındaki otoparka ilerledim. *Bir şey güzel kokuyor*, diye düşünürken arka sokaktan aşağıya yürümeye devam ettim ve karanlık otoparka geçtim. Bir çeşit restoranın arka kapısıydı. Yaklaştığımda lokanta gibi görünmüştü. Arka kapısı biraz aralıktı. Otoparkta park edilmiş bir kamyonetin arkasında kalarak, restorandan dışarı büyük, kara çöp poşetlerini çöp kutusuna taşıyan işçiyi seyrettim. Zorlanarak kaldırıp içine bıraktığında çöp kutusunun dibine vuran şişeler gürültüyle çınladı. Bir sigara çıkardı ve yaktı. Hızla içtikten sonra kül turuncu turuncu parlarken, parmağının ufak bir hareketiyle uzağa fırlattı.

Adam birine bağırmadan önce arka kapıdan içeri girdi. “Hey, ben gidiyorum! Siz pisliklerle gelecek yıl görüşürüz... Mutlu Yıllar Daryl, Mutlu Yıllar Karen... Hoşça kalın!” Kahkaha attıktan sonra kapıdan çıktı ve arabasına gitmek için köşeyi döndü. Yaşlı bir Pontiac’ı ateşledi ve

motordaki gevşek lastik çığlık çığlığa itiraz ederken otoparktan dışarı arabayı sürdü.

Adam gittikten sonra arka kapıya yürüdüm. Aralık bıraktığı kapıdan sızan sıcak havanın gıcıklayışını hissettim. Çok leziz gelmişti. Kapıyı açtığımda sıcaklığın ve yağlı yemeklerin ağır kokusunun saldırısına uğradım. Hızlı hareketlerle lokantanın arkasında biri var mı diye bakınırken karnım gurulduyordu. Depo bölümüydü ve boş görünmüştü. İçeri adım attım ve kapıyı kapatmak için sırtımla yaslandım.

Izgara birkaç metre ötemde cızırdarken birisi metal ıspatulaıyla her ne pişiriyorsa onu çeviriyordu. Girişe yürümemi isteyen içgüdümü takip edip patates kızartması rica etmek istiyordum. Direndim çünkü yapmamam için bir neden vardı, sadece o nedeni şu an düşünemiyordum. Sağımdaki kapıyı fark ederek açmak için o sırada yaslandığım kapıdan kendimi ittirdim. Kapı, görevli dinlenme alanına götürüyordu. İçerisi, kilitli dolaplar, geniş lamine masa, bir çift kül tablası, katlanan sandalye ve ilerideki duvara dayandırılmış ufak bir kanepesle döşenmişti. Odaya girerek kapıyı kapattığımda telefon yine çalmaya başladı.

Gürültüyü kesmem gerekiyordu, bu yüzden birkaç düğmeye bastım ve "Şşşş!" dedim. Çalmayı kesti ve ben de odanın ışığını kapattım, gözlerimin karanlık odaya alışması için bir saniye bekledim. Yine iyi görebildiğimde kanepesine oturdum, dizlerimi göğsüme çekerek ısınmak için onları kucakladım. Derin, sıcak havayı içime çekip verdiğimde şiddetle titriyordum. Elimdeki telefonda bir sesin konuştuğunu fark etmem bir müddet aldı. Kulağıma koydum. Reed bana seksi sesiyle Melek lisanında konuştuğu için anlayamadığım bir şey söylüyordu. Kanepede otururken uyuşturan bir müzik, nazik bir ninni gibi beni sakinleştiren sesini dinledim.

Reed söylevine ara verdi. "Ne dedin?" diye sordum te-reddüt ederek çünkü bedenimin şiddetli titreyişi konuş-mamı zorlaştırıyordu.

"Evie!" Reed bir şey yüzünden çok rahatlamış gibi iç çekmişti. Cevap vermediğimde, "Orada mısın?" diye sor-du.

İçimden şiddetli titremeler geçerken, "Hı hı," demeyi başardım.

"Neredesin?"

"İlk önce sen."

"Seni sevmek için bütün nedenlerimi sayıyordum," dedi hızla. "Şimdi, neredesin?"

"Lokanta. Arka kapıdan gizlice girdim."

"Sıcak mı?" derken neredeyse mutluydu.

"Evet."

"Geliyorum. Orada kal. Seni bulacağız, anladın mı?"

"Hı hı," derken başımla da onayladım.

"Telefonun şarjı ne kadar var?"

Telefona bakıp, "Bir çubuk," dedikten sonra neredeyse şarjının bittiğini fark ettim.

"O zaman şarjı korumak için kapatmamız gerek, yerini bulmamız için gerekirse diye," dedi sinirle. "Sadece oldu-ğun yerde kal, tamam mı? Geliyorum," dedi yine ve bunun bir şekilde onun için daha kötü olduğunu biliyordum. O güvendeydi ve ben değildim.

"Olduğum yerde kalıyorum. Yakında görüşürüz," de-dim telefonu kapatmadan önce.

Dişi bir ses, "Üşüdün mü canım?" diye sordu yakından bir yerden. Korkuyla yerimden zıpladım. Kanepeden kal-karak benimle kimin konuştuğunu görmek için döndüm. Bir saniyeliğine beni yamaçtan aşağıya, ülke boyunca ko-valayan Güç olduğunu düşünmüştüm ancak eğer o olsay-dı, asla konuştuğunu duymayacağımı fark ettim. Zaten ölü olurdum.

Önümde oturan yaşlıca kadın, "Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim hayatım. Git ve otur, sana zarar vermediğimi," diyerek bana gülümsedi. O kadar yaşlı değildi, belki ellilerindeydi. Gümüş çizgili kahverengi saçları topuz yapılmıştı. Restoranın üniforması olan mavi kot, siyah tişört ve sipariş kâğıtlarını tutmak için uygun cepleri olan siyah kısa önlük giyiyordu.

Ona sadece bakıp kaldım. Yine gülümsedi ve az önce oturduğum yere vurdu. Gösterdiği yere oturmaktan başka bir şey istemiyordum çünkü bacaklarım titriyordu ve güçsüz hissediyordum. "Meleksin," derken sorudan çok durumu özetliyordu. Başımın altına onayladım. "Kanatların ele verdi," derken saklayamadığım kırmızı uzantılarıma işaret etti. "Buraya senin gibiler gelmez pek." Kahverengi gözlerindeki parıltı biraz rahatlamama neden oldu. "Sağdaki en son dolapta genellikle battaniye olur." Parmağıyla dolabı gösterdi. "Almalısın. Çift vardiya yaptığımızda, içerisi sakınlaştığı zaman biraz kestirmek için kullanıyoruz. Adım Brenda bu arada."

Brenda'nın işaret ettiği dolabın oraya tökezleyerek raftaki katlanmış battaniyeyi buldum. Aşağı çekerek etrafıma sardım. Patates kızartması gibi kokuyordu, bu yine karnımın guruldamasına neden oldu. "Bana kızım Jenny'yi hatırlatıyorsun. O da burada çalışıyor ve asla hava için hazırlıklı olmaz. Ona hep evden montsuz ayrılmasını söylerim ama genç işte," dedi Brenda omuzlarını silkerek. "Canım, düşünmeden önce kanepeye oturmalsın." Oturmak için daha çok yerim olsun diye biraz uzağa kaydı. Nazikçe yanına oturdum. "Adın var mı?" diye sordu açık ağız.

"Evie," derken battaniyeye daha fazla sarılıyordum.

"Bu güzel bir isim. Bu ismi olan kimseyi tanımıyorum. Eski kocam Jenny adını severdi. Sanırım eski sevgilisinin adı buymuş, böyle de pisliğin tekiydi işte." Yine omuz

silkmişti. "Ama bu sorun değil. Ben de Jenny ismini severim. Eski sevgilin var mı?"

Dişlerim birbirine çarpmadan, "Hayır," demeyi becerdim. Isınıyordum.

"Telefondaki sevgilin miydi?"

Başım la onayladım.

"Seni almaya mı geliyor?" diye sordu endişeyle.

Yine başım la onayladım.

Samimiyetle, "Sormamı mazur gör ama neden böyle bir gecede tek başınasın?" diye sordu.

"Pek benim tercihim değildi," derken dişlerim artık zangırdamadığı için rahatlamıştım. Dürüstçe, "Birkaç sorunum var," diye ekledim.

"Kimin yok ki hayatım?" dedi kurnazca. "O erkek arkadaşın problemin bir parçası mı, yoksa sana yardım mı ediyor?"

"Bana yardım ediyor ancak..." derken sustum.

"Ama ne?" Kaşları kalktı.

"Ama yardım edebilir mi bilmiyorum. Sorun halledebileceğinden daha büyük ve bana ne kadar yakınsa, o kadar tehlike altında kalıyor." Başka bir insana karşı bu kadar dürüst olmak ve kelimeleri yüksek sesle söylediğimi duy-mak gözlerimi yaşlarla doldurdu. Eğer ben olmasaydım, normalde Reed'i kollarını açarak karşılayacak bir melek-le yüzleşmek için telesiyeyden çıktığını hatırladım. Onları düşman haline getiriyordum. Reed'i bir şüpheli haline getiriyordum.

"Sorunun sen olduğunu sanmıyorum," dedi Brenda nazikçe.

"İnan," diye mırıldadım. "Onu korumak için ne yapmam gerektiğini biliyorum ancak yapacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim."

"Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

“Onu terk etmeliyim. Beni bulamayacağı bir yere gitmeliyim, böylelikle güvende olur. Gitmeme izin vermez asla, bu yüzden ondan kaçmam gerekiyor,” diye fısıldadım. Bunu yapmanın düşüncesi beni öyle hasta ediyordu ki kendime gelebileceğinden emin değildim.

“Terk etmen onu koruyacak mı?” diye sorarken büyük ihtimalle onay istiyordu.

“Evet. En azından hayatta kalır. Yaşayacağından emin değilim ama.” Eğer ona hissettiğimin yarısını hissediyorsa, hayatta kalırdı ancak tekrar yaşayamazdı asla.

“Canım, durumunu biliyordum gibi davranmıyorum ancak tavsiyemi istersen, her şeye hazırlıklı olurdum. Acısını çektiğin seçimi asla yapman gerekmeyebilir ama gün gelir de mecbur kalırsan uygulayacak ve sevdiğini kurtaracak iyi bir planın olur elinde,” diye öğütte bulundu. Elini dizime rahatlatıcı biçimde koymayı denediğinde eli soğuk esen hava gibi bacağımdan geçmişti. Öyle korumasızdım ki sadece oturup Brenda’ya boş boş baktım.

“Bunu en sonunda yapmayı denedim. Biliyor musun? Ancak Jenny’ye planlarımdan bahsetmemiştim, bu yüzden ben ölmeden önce bilemedi. Bir vasiyet yazdım ve ona evi bıraktım ancak ikinci kocam ona söylemedi. Evi kendisine aldı ve onu kovdu.”

Bana ne söylediğini fark ettiğimde nefesim kesildi. *Brenda bir ruh. O ölü, neden fark edemedim? Gerçekten kendimi kaybetmiş olmalıyım,* diye düşünürken Brenda’ya bakıyordum. *Elbette bir ruh. Karanlıkta oturmuş, beni öbür türlü göremeyecek biriyle konuşuyorum. Melek olduğumu fark ettiğinde çok normal davrandı çünkü daha önce bizi gördü.*

“Ölü olduğumu bilmiyordun, değil mi canım?” Başımı hayır anlamında salladım. “Bunda yeni misin?” dedi halden anlayarak. Başımınla onayladım.

Ona, “Bir yerde vasiyetinin kopyası var mı?” diye sorduğumda toparlanmaya çabalıyordum.

"Var. İlk kocamın bana yaşattıklarından sonra ikinci kocama güvenmemiştim. Birden fazla kopyam vardı ve iş yerindeki dolabıma koymuştum," dedi heyecan içinde ve köşedeki dolaplardan birini işaret etti. "Dolabımı temizlediklerinde, arkadaki rafların arasına sıkıştığı için bulamadılar. Crystal dolabımı aldı, oradaki onun kilidi. Büyük ihtimalle açamazsın," dedi hayal kırıklığı içinde.

Kanepeden kalktım. Brenda'nın gösterdiği dolabın oraya battaniyeyi beraberimde çektim. Kilit şifreliydi. "Şifresini biliyor musun?" diye sordum. Brenda üzülerək başını hayır manasında salladı. "O zaman Crystal'ın nalbura bir ziyaret yapması gerekecek, ha?" dedikten sonra kilidi sertçe çektim. Metal mandalın pek direnmeden geldiğini hissettim.

Elimi açtığımda kilidin geri kalanı ezilmiş görünüyordu. Ne kadar güçlendiğimi gördüğümde birazcık tebesüm ettim. Dolabı açarak elimi arkasına götürdüm. Kıvrılmış kâğıt parçasına gelene dek elimi etrafta gezdirdim. Nazikçe, yırtmadan dolabın arkasından çıkardım. Dışarı çıktığımda yasal belgeyi inceledim. Brenda Wilson'ın son arzusu ve vasiyetiydi bu.

"Hangi dolap Jenny'nin?" diye sordum. Brenda aşağıdaki dolabı gösterdi. "Üzerine bir not yazalım mı?" diye sorarken yazacak bir kalem arıyordum. Odanın merkezindeki yuvarlak masada bulunan plastik bardakta birkaç tane vardı. Bardaktan bir kalem çekerek vasiyeti arkasına yazmak için çevirdim. Beni izleyen Brenda'ya bakarken yazmak için bekliyordum.

"Lütfen, 'Sevgili Jenny, anneciğın seni bu dünyadaki ve ötekiindeki, ilk gününden son gününe ve arada geçen her gün sevecek,' yazar mısın?" Söylediklerini yazdım. Jenny'nin dolabının oraya gittim ve dolap kapısının üstündeki boşluktan içeri kaymasına izin verdim. Brenda'ya dön-

düm. Kocaman gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim."

"Tanrı seni kutsasın, Evie. Artık gitmem gerekiyor, beni çağırıyorlar."

Kalabalığın, fısıldayan seslerle aynı anda kendi Melek lisanlarında konuştuklarını duyabiliyordum. Sadece bir uğultuydu. Melodinin titreşimleri yumuşak, tatlı ve içimi hafif hissettiriyordu, sanki ses dalgalarıyla uçarak yükseliyor ve nazikçe düşüyordum. Baştan çıkarıcıydı ve uzanıp müzik nereden geliyorsa oraya yükselmek istiyordum ancak her tarafımdaydı. Ahenk beni sarıp sarmalıyordu.

Brenda'nın şekli hafif hafif solmaya başladı. Ekrana, doğru yansıtılmamış bir film parçası gibiydi; ışık flaşlarıyla parıltıyor ve sonra hızla soluyordu. Önden bakıldığında bedeni olması gereken gibi görünüyordu ancak başımı yana eğdiğimde, yandan düz göründüğünü fark ettim. Artık üç boyutlu değildi, iki boyutluydu. Hatları soluyordu ancak silueti buradaydı. Sanki yıldızlar ve galaksilerden oluşmuştu ve yoğun karanlık ile ufak ışık noktaları etrafında dönüyordu. Eskiden Brenda olan şeklin içindeki gece göğü gibiydi adeta. Siluet yavaşça kendi içinde yok olurken, ufak bir karanlık parçası halinde görüşten kayboldu. Artık ses yoktu ancak bir koku sezmiştim, eğer buna koku diyebilirim. Daha çok şimşek fırtınasından sonraki havanın kokusuna benziyordu. Enerji kokusu bahar akşamındaki bir polen gibi havada dolaşıyordu.

Beni neşe ve huzurla dolduran güzel melodinin yokluğuyla kırılgan ve bedbaht hissediyordum. Terk edilmişlik hissi üzerime çöktü. Diğerlerinin Cennet dedikleri şeye ufacak bir bakış atmıştım ve onu kaybetmek içten içe kanıyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Kaba ve kovulmuş hissediyordum, sanki bir parça çöp gibi bir kenara atılmıştım.

“Evie?” Reed çalışan odasının kapısının girişinden fısıldadı. Ona yanıt vermek istiyordum ancak keder yüzünden zar zor nefes alabiliyordum. Aklım karışarak yerde, tavana bakarak yattığımı fark ettim. “Evie...” dedi Reed ve beni kaldırarak kollarında tuttu.

Zephyr kara kara, “Reed kokuyu aldın mı?” diye sorarken havayı kokluyordu. “Bu geçiş kokusu. Bu mümkün mü?”

Reed aynı kara tonda, “Evie etraftaysa her şey mümkün. Biraz su ve şeker bulabilir misin?” diye sordu Zephyr’e. Beni koltuğa bırakırken yüzümü tutuyor, gözlerimin içine bakmak için hafifçe kaldırıyordu.

Saniyeler içinde Zephyr bir bardak su ve şekerlikle geri geldi. “Ne kadar şeker koyayım?” diye sorarken oldukça cömert bir miktarı suya boşalttı.

Reed, “Yeterli,” diyerek yanıtlarken başımı kaldırıp suyu dudaklarıma tuttu. “İç bunu Evie.” Bardaktan kaçmak için biraz mücadele ettim. Çaresiz hissediyordum ve kanamak için yalnız kalmak istiyordum. Belki yeterince kanarsam, sesler benim için geri gelirdi. “İçmek zorundasın aşkım,” diye ısrar ettikten sonra o çok iyi bildiği hoş dilde konuştu benimle. Dudaklarıma tuttuğu suyu içerken başımı ona çevirmiştim. “İşte bu, hepsini iç.”

Suyu bitirdiğimde Reed beni yine kucağına aldı ve bir anda yıldızlı göğün altında, dışarıdaydık. Nazikçe beni arabanın ön koltuğuna yerleştirdikten sonra emniyet kemeri taktı. Arabanın kalorifer petekleri sıcak hava üflüyordu ve hepsi bana doğrultulmuştu. Reed kısa süre Zephyr’le konuştu, ardından o ve Buns hemen arkamıza park edilmiş arabaya bindiler. Reed’in kasabadan uzaklaştığını zar zor fark ettim. Diğerlerini varlığımızdan haberdar etmemek için farı kapalı olarak bir arabanın gidebileceği kadar hızlı gidiyordu.

Reed'in gözlerini üzerimde hissettiğim için ona baktım ve ona dokunmak için elimi uzattım. Sıkıca tutarak dudaklarına götürdü ve sertçe öptü. Gerilerek, "O odada bir ruh sınırı mı geçti?" diye sorduğunda yanıt için yüzümü inceliyordu.

Başımınla onayladıktan sonra kısa süreliğine gözlerini kapattı ve ardından yine açtı. "Nasıl?" diye sorunca omuz silktim. "Evie, bir ruh sınırı geçtiğinde orada olmak kolay değildir. Bu yüzden Ölüm melekleri çok heyecanlı ve neşeliler, böylelikle ruhla beraber gitmemenin verdiği üzüntüye maruz kaldıklarında bu dayanılır kılınıyor. Ona çok yakındın. Bir kara delik açılmasını izlemek gibi, yolculuk için hazırlanırken kendi içine enerji çeker. Eğer çok yakınındaysan senin enerjinin birazını da alır. Üzgün hissettin mi?" Yüzümü diğer tarafa çevirmem gerekiyordu, böylece göz ucuyla baktığım mutlak sevincin içine girmeme izin verilmediği için nasıl yıkıldığımı görmeyecekti. Konuşmadığım için başımınla onayladım.

"Orada olsaydım, ben bile üzülürdüm. Terk edilmiş, çağrılmaya layık görülmemiş gibi hissediyorsun. Bu normal. Senin gitme zamanının gelmemişi sadece ve ben senin zamanının gelmediği için çok minnettardım." Sessizce ona kaçamak bir bakış attım. "Bunu söylediğim için çok bencil hissediyorum ama bu akşam gitseydin, ne yapardım bilemiyorum."

Bunu düşündüğü için gerçekten kötü hissediyormuş gibi direksiyonu gerilerek kavradı. Emniyet kemerini çıkarmak için düğmeye bastım ve ardından ortadaki konsolun üzerinden emekleyerek Reed'in kucağına oturdum. Kolunun etrafıma dolanarak beni kendisine çektiğini hissettiğimde başımı onunkine yasladım ve hafifçe yanağından öptüm.

"Sen olmadan hiçbir yere gitmek istemiyorum," dedim durüstçe ve eğer bugün Brenda'yla gitseydim, bunun Reed için en iyi şey olacağını bildiğimden bencil hissettim. Artık tehlike altında olmazdı, yani Sürgünlerle savaşırken genellikle olduğundan daha fazla tehlike altında olmazdı. İlahi Melekler de bir sorun oluşturmazdı.

"Güzel," dedi Reed rahatlayarak. Ciddi bir tonda, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Karnım guruldarken, "Seni ve biraz kızarmış patates," dedim eşit derecede ciddi bir tonda. "Ve çikolatalı milkshake," diyerek ekledim. Bundan çok daha fazlasını istiyordum. Onun güvende kalmasını istiyordum. Güvende olmak istiyordum. Reed'le ormanda bir ev ve belki çocuklarla bir hayat ya da bir sonsuzluk ve Buns, Brownie ve Zephyr'in hep bizimle olmasını ve... Russell'ı istiyordum. Artık cenneti hissettiğim için, onu da ümitsizce arzuluyordum. Ancak bütün bunlardan sadece birine sahip olabileceğim, o zaman Reed'i istiyordum.

Sanırım yanıtım o kadar beklenmedikti ki Reed kendini tutamayıp kahkaha attı. "Aç mısın?" diye sorarken gülümseyordu. Başımla onayladım. Reed cep telefonunu cebinden çıkardı ve arama yaptı. "Beklenmedik bir mola vermemiz gerekiyor... Patates kızartması..."

"Ve çikolatalı milkshake," diye hatırlattım ve biraz daha gülümsediğini gördüm.

"Ve çikolatalı milkshake. Biz park ederken siz sipariş verin." Bir fast food restoranı bulduk ve Reed arabayı park ederken Zephyr ve Buns arabalı sipariş penceresine yaklaştı. Tipik melek abartısıyla Zephyr istediğimden daha fazlasını bize teslim etmişti. Birkaç burger, sandviç, turta ve altı büyük patates kızartması vardı. Ayrıca milkshake'i mi de aldım, buna gerçekten minnettardım. Yola koyulmaya sabırsızdık, Zephyr arabasına döner dönmez ilerlemeye

başladık. Reed'e patateslerimden uzattım, onları kuşkuyla izledikten sonra birkaç tane aldı ve yedi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordum çünkü Ana Bina'daki şampanyalı kutlamaya gitmediğimizden son derece emindim.

"Eve gidiyoruz."

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sorarken yüreğimi sökmekle beni tehdit eden kötü Güç meleğini düşündüğüm için biraz titremiştim.

"Kim olduğumuzu bilmiyorlar. Zephyr'le bunu planlamıştık ve gerçek kimliklerimizi kullanmadık. Her şey nakitti ve kimlik olarak da sahte isimler kullanıldı."

Bunun üzerine bir saniye düşündüm, yamaçtan olanları. Reed konu hakkında suskun kalmıştı, sanki bunun ya da başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Biraz daha kızarmış patates yerken onu izledim ve sonra, "Nefilim nedir?" diye sordum.

Reed ayağını pedaldan kaldırdığı için araba nazikçe hızını kaybetti. Bana bakmıyordu, dümdüz karşıdaki karanlığa bakarken yüzündeki tüm renkler solmuştu. Öfkeli görünüyordu. "Ne dedin?" diye sordu kısık sesle. Patateslerimi kemirmeyi bıraktım ve sertçe yutkundum çünkü yanlış bir şey söylemek istememişim ama görünüşe göre durum buydu. Ona yanıt vermediğimde, "O kelimeyi nereden duydun?" dedi.

"Şeytani kalbimi yerinden sökeceğini söylemeden hemen önce dişi bir Güç meleği bana Nefilim dedi," diyerek yanıtladığımda bunu söyleyerek onu daha da öfkeliendirmeyeceğimi umuyordum.

"Dişi Güç meleği mi? Seni takip eden başka bir tane daha mı vardı?" Yolda sürüklenirken hızımız süratle düşüyordu. Telefon çalmaya başladı ama Reed yanıtlamak için bir harekette bulunmadı. Arabayı yolun kenarına çekerek park etti.

Artık gerçekten korkmaya başlamıştım. Çünkü Reed kendine özgü şekilde panik olmuştu, bu da beni panikletmişti. "Evet," demeyi becerdim. "Yüz altmış kilometre koşmamın nedeni buydu büyük ihtimalle. Şeytani yüreğimin yerinden sökülmesini istemiyordum."

"Yüreğin şeytani falan değil," diye bağırdı ve irkildim. Sonra Reed'in penceresinden baktığımda Zephyr'in dikilerek bize baktığını gördüğüm için yerimde zıpladım.

Reed pencereyi indirdi ve Zephyr sordu. "Sorun mu var?"

"Evie sadece yüz altmış kilometre koşmamış, avlanmış," dedi Reed kısık bir tonda. Zephyr Buns'a işaret verdi ve bir anda Zephyr'le beraber arabamızın arka koltuğundaydılar.

Buns'a bakmak için arkama döndüğümde kendini kollarıma fırlattı, geri çekilip konuşmadan önce sıkıca bana sarılmıştı. "Tatlım harikasin. Soğuk, karlı bölgede yüz altmış kilometre! Kahramanımsın."

"O benim de kahramanım. Avlanmış. Seni ne avladı Evie?" diyerek etkili biçimde sordu Zephyr.

"Sanırım bir Güçtü. Savaşçı gibi görünüyordu ama kesinlikle dişiydi. Bakalım, androjen bir mankene benzeyen bir şekilde seksiydi: kısa kahverengi saçlı, ela gözlü, koyu kahverengi kanatlı ve çok güçlüydü. Bir ağacı yerinden söktü ve sanki otmuş gibi bana fırlattı," diyerek açıkladığımda ağacın etrafımdaki ağaçlara çarpınca çıkardığı sesleri hatırladım. Reed oturduğu yerden bir ses çıkardı ancak bana bakmadı. Karşıya, pencereden dışarı bakıyordu. "Ona kız gibi fırlatıyor diyemezsin," diye eklerken Reed'i güldürmeye çalışıyordum. Gülmemişti.

Buns benimle konuşurken solgun görünüyordu. "Tatlım nasıl kaçtın?" Anlamamış gibi görünüyordu.

"Koştum ve durmadım. Bulabildiğim en kalın ağaçların

arasında kaldım, böylece beni gökyüzünden kolayca göremeyecekti. Durmaya mecbur kalana dek sadece ilerledim. Gerçekten üşümüştüm.”

“Ama ondan koşarak kaçsan bile, kasabaya varabildiğin için bunu başardığına hiç şüphem yok, neden hâlâ hayat-tasın?” diye sordu Zephyr.

“Özür dilerim ama anlamıyorum,” dedim aklım karış-tığından.

Reed kısık bir tonda, “Durmazdı. İzlerini takip ederek devam ederdi. Kasabada başka nereler açıktı?” diye sordu. “Ne dikkatini çekti?”

Kasabaya olan yolu hatırlamayı denedim. “Market açıktı ancak kendimi oraya gitmeye zorlayamadım,” derken yere bakıyordum çünkü o tür yerlere olan korkumun üstesinden gelemediğim için utanıyordum. “Sanırım köşedeki bar açıktı. Vahşi batı tarzı bir yer ancak kanatlarım dışarı-daydı, bu yüzden içeri gidemezdim ve bar ya da meyhane yok kuralını hatırladım.”

“Normal bir av gibi davranmıyor,” dedi Zephyr aniden. Gururla bana gülümsüyordu.

Reed, “Öyle. Biz onu barda arardık çünkü tüm diğer Sürgünler gibi davranacağını düşünürdük. Ama davranmıyor, yani diğer Güç kasabaya vardıysa bile Evie’yi aramak için hemen bara giderdi,” diyerek özetledi. “Bar lokantadan ne kadar uzaktı?”

“Sanırım barın arkası lokantanın otoparkına bağlıydı. Otoparkı karşılıklı olarak paylaşıyorlardı.” Düzeni hatırlamayı deniyordum ama yine de biraz eksikti çünkü o noktada artık kendimi kaybetmişim.

Reed arabanın arka koltuğuna doğru döndü ve “Bir Güç meleğinin direnen bir ruhun geçişini o uzaklıktan hissedebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Buns’a.

Buns. "Tatlım o ruha yardım ettin, değil mi?" diye sordu bana gurur duyarak. Başımınla onayladım. Reed'e geri döndü ve sorusunu yanıtladı. "Evet. Eğer avlanıyorsa, bir Güç böyle bir şeyi araştırır mı?"

Zephyr ve Reed birbirlerine baktı ve sonra birlikte, "Hayır," dediler.

Buns sorarken sinirli görünüyordu. "Ne, size yakışmaz mı?" İkisi de yanıt vermediği için soru kendi kendini yanıtlamıştı. Buns birazcık huysuzca, "Yani burada kumar mı oynuyoruz? Hâlâ bizi görmediğini ve arkadaşlarıyla iletişime geçemeyeceğini mi umuyoruz? O yamaçta kaç tane melek vardı?" dedi. Büyük ihtimalle Güçlerin Ölüm meleklerine yaklaşımları yüzündendi.

Reed tavrını göz ardı ederek sorduğu soruları yanıtladı. "Evie ile ben oraya vardığımızda en azından yedi Güç vardı. Hepsisi beraberdi. Eğer onlarla bağlantıya geçtiyse, onun görevi olduğu için emirlerine uyacaklardır. Evie'yi arabaya bindirip yola koyulduğumuzu görmüş gibi ilerleyeceğiz. Telefonu olduğunu ya da bizi takip etmek için her türlü mesafeyi uçmaya hazırlıklı olduğunu varsayacağız. Yeni araçlara ihtiyacımız var Zephyr. Bir melekten kaçmak için ne tür bir araba seçerdin, Evie?" diyerek bana sordu Reed. Koltuğundan beni inceliyordu ve ben strateji hakkında fikrimi sorduğu için şaşırmıştım. Bu konuda uzmandılar.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden bütün seçenekleri düşündüm ve biri aklıma takıldı. Bu yüzden hemen, "Minivan," dedim.

Zephyr sanki beni doğru duymamış gibi, "Ne?" diye sordu.

"Bir minivan bul," diye tekrar ettim.

"Neden?" Sanki üç tekerlekli bir bisiklet çalmasını önermişim.

"Ölseniz bile birine binmezsiniz. Bu yüzden mükemmel bir kamuflaj."

“Öyle ama yakalanırsak neredeyse hiç kaçış şansımız yok. Sıkışıp kalırız. O zamanda savaşmak zorunda kalacağız çünkü tersi ölmek demek.” Çelişkiyi görebiliyordum. Sürgünlerle savaşmayacaklardı, kendi türleriyle savaşacaklardı. Ancak bir şekilde haklı olduğumu bildiğimden önerimi savundum.

“İşte bu yüzden işe yarayacak çünkü yaptığınız her şey verimle ilgili. Bir şey size, yani meleklerle nasıl verimli olur, bunu gözetiyorsunuz ancak minivan insani bir şey. Sizler onlara dikkat etmiyorsunuz. Sıkıcı insan yaşamını görüyorsunuz, bu yüzden de içinde onlara görünmez olacağız.” Onlarla son birkaç aydır yaşarken bir iki şey öğrenmiştim. “Gerçekten iyi bir sürücüsün Zee, becerirsin ve belki zevk bile alırsın.” Ona “aynı bir anne gibi” demeden önce kendimi durdurmuştum çünkü sınırlarımı biliyordum.

Reed yol haritasını çıkararak üzerinde bir nokta gösterdi. “Yarım saat içinde burada buluşacağız. Arabayı yak, plakayı çıkart ve aracın şase numarasını kaldır,” dedi Zephyr’e.

“Yarım saat sonra görüşürüz tatlım,” dedikten sonra Buns beni gene kucakladı ve ardından Zephyr’le beraber siyah Range Rover’ın içinde kayboldu. Reed arabamızı çalıştırdı ve dikkatlice sürmeye başladı. Kimse bizi izliyor mu diye dönüşlerde dikiz aynasından bakıyordu.

Suskundum çünkü Reed’den böyle şiddetli bir tepki alabilen Nefilimin ne olabileceğini düşünüyordum. İleri bakan yüzünü incelediğimde hâlâ bir sorunu olduğunu gördüm. Çenesi gergindi ve parmakları direksiyonda iz bırakıyordu. Ne olduğunu biliyordum ancak onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Kısık sesle, “Bana Nefilimin ne olduğunu anlatmadın,” diye sorduğumda ıssız ve uzun yolda arabayı oldukça hızlı sürüyordu.

"Bilmen gerekmiyor," derken yan aynasına, ardından da başının üstündeki tepe penceresinden dışarı bakıyordu.

Derin derin iç çekti. "Lütfen?"

"Nefilim değilsin, bu yüzden önemli değil," dedi sert bir tonda.

İkna etmeye çalışarak, "Peki, Nefilim değilim. O zaman Nefilim ne?" diye sordum, çünkü pes etmek istemiyordum. Biri bana hakaret ettiğinde, en azından neden alınmam gerektiğini bilmek istiyordum.

"Evie..." Reed de iç çekti. "Neden her şeyi bilmekte ısrarcısın?"

İnat ediyordu. Gerçekten konuşmak istemiyordu. *Gerçekten kötü olmalı,* diye düşünürken eliyle alnını ovmasını izliyordum. O anda sustum. Belki de bu konuyu keşfetmenin vakti değildi. Belki de günü bitirip yeni yılı görmek yeterliydi. Gözlerimi kapatarak Tanrı'ya şükrettim çünkü benim için yeterliydi. Burada Reed'le beraberdim ve o güvendedeydi. Şu an için bu yeterliydi. Gözlerimi açtığımda Reed beni endişeyle izliyordu.

Nazik bir ses tonuyla, "Haklısın. Şimdi öğrenmem gerekmiyor. Sadece planın bu kadar iyi işe yaradığı için minnettar olmalıyım," derken elimi omzuna koydum.

"Hangi plandan bahsediyorsun? Çünkü benim planım kimseden yardım alamadan bir Güç tarafından avlanmayı içermiyordu," dedi sakın sakın. "Onu kaçırdım ve neler olduğunu bilmiyorum. Sadece inanılmaz derecede hızlı, kurnaz, cesur ve bizi şaşırtacak kadar başına buyruk biri olduğun için hayattasın, bizden yardım aldığın için değil," dedi kızgın bir ses tonuyla.

"Reed, Ames'te beni ayağa kaldıran sendin. Eğer sen olmasaydın, hâlâ orada olurdum ve öyle ya da böyle beni bulurdu. Hayır, bunu sil. Eğer sen olmasaydın, tepede direkt onların yanına yürürdüm ve bu sonum olurdu. Eğer

düşünürsek, sen olmasaydın, gölge adam benimle işini bitirdiğinde Alfred'in oynayacak yepyeni, parıldayan, ısıltılı bir ruhu olurdu. Devam etmeli miyim çünkü edebilirim, biliyorsun?" diye sorarken Sebastian ve davet hakkında düşünüyordum. "Her şeyi sana borçluyum, belki de buna başka bir açıdan bakmalısın."

"Hangi açymış bu?" diye sorduğunda sesi kulağa bana sinirlenmiş gibi geliyordu.

"Belki de bu konuşmayı yapabildiğimiz için minnettar olmalısın. Ben öyleyim. Seni görebildiğim, sana dokunabildiğim için minnettarım," derken elimi nazikçe ensesine koydum. "Seninle olabilmek için bir şansım daha var ve ne kadar bencilce olduğunu biliyorum çünkü seninleyken, sen de büyük bir hedef oluyorsun. Kendimden utanıyorum ancak seni istememe engel olamıyorum."

Arabayı ıssız bir otoparka çekerek park etti. Uzanıp emniyet kemerimi açarak zorlanmadan beni kucağına çekti. Dudaklarıma doğru, "Minnettarım," dedikten sonra dudaklarını benimkilere kontrolsüz bir tutkuyla bastırdı. Ona daha sıkı tutunup kalçasının iki yanına koyduğum bacaklarımla kucağına oturmama neden oldu. Reed arkama uzanarak arabanın konsolundan direksiyonu kopardı ve arka koltuğa fırlattı.

Arabanın sürücü kapısındaki kulpu parçaladıktan sonra elinde ezdi. Dudaklarımı boynuna bastırdım ve sonra kulak memesine götürdüm, kışkırtarak hafif hafif ısıırıyordum. Parmaklarım belinin yakınındaki tene batarken onu kendime daha da yaklaştırmaya çalışıyordum.

Kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadıktan sonra acı çekiyormuş gibi inlediğini duydum. Elini yolcu koltuğunun arkasına götürerek onu yerinde tutan civatalarından ayırdı.

"Ve ben de seni. Sen benimsin, Evie," derken sesi kulağa normalde sıkıca kontrol ettiği dizginleri kaybetmiş gibi geliyordu. Arabada yarattığı yıkımı göz ardı ederek onu öpmeye devam ettim. Eli uzanarak arabanın tavanını ittiydi. Tavan penceresi kırıldı ve giren soğuk havanın beraberrinde cam üzerimize yağdı.

Yumuşak bir biçimde, "Her zaman," dedim. Reed dışlerini gıcırdattıktan sonra diğer elini sürücü koltuğunun kapısına ittirerek menteşelerinden ayırdı. Kapı otoparkın zemininde sekmişti. Reed bir anda arabadan çıktığında kanatları iki yanında genişçe açıldı.

Sürücü koltuğunda oturdum. İleri geri yürüyüp kontrolünü kazanmaya çalışırken bir an ona baktım. Göğsü çıplak, kömür grisi kanatları ihtişamla yayılmışken kesinlikle hayranlık uyandırıcıydı. Mümkün olacağını düşünmemiştim ancak artık onu daha çok istiyordum. Hareketlerinin seksiliğini görüyordum. Sanki demirleri kovalayan tutsak bir kaplan gibi kaçış fırsatı arıyordu. Kendimi toparlamak için ondan başka tarafa döndüm. Elimi ortadaki konsolun yanındaki otomatik vites kolunun üzerine koydum. Hayal kırıklığı içinde sertçe tutarak kolu vites kutusundan çektim.

Reed gözlerinde hâlâ tutkunun karanlığıyla beni seyrediyordu. "Evie, bunu yapma," dedi nazikçe.

Aklım karışarak, "Neden? Zaten arabayı parçaladın Reed," derken elimdeki plastik parçasını ezdim.

"Çünkü sakinleşmeye çalışıyorum ve bu o kadar seksi ki seni daha çok istememe neden oluyor."

Çarpık çarpık gülümseyerek, "Ciddi misin?" diye sordum. Yavaşça başıyla onayladı. "Çünkü gerçekten bir şeyleri ezmek istiyorum."

"O hissi biliyorum." Biraz gülümserken aşağıya bakıyordu. "Arabadan kurtulmama yardım etmek ister misin?" diye sorduğunda sesi kulağa bir dakika önce olduğundan daha iyi geliyordu.

“Bu arabayı seviyorum,” diyerek kederle iç çektiğimde, Reed bıraktığında arka koltuğun üzerine düşen yolcu koltuğuna bakıyordum.

Mutlu etmesi gereken şımarık bir çocukmuşum gibi, “Sana yeni bir tane alırım. Üstelik bu sefer sen seçebilirsin,” dedi hemen.

Onu rahatlatmayı deneyerek, “Sorun değil. Sadece çok güzel ve yeni olduğu için üzgün hissediyorum,” dedim. Arabadan dışarı çıktım ve eskiden kapının menteşelerinin durduğu çerçeveye elimi koydum. “Ne kadar güçlü olduğumu düşünüyorsun?” diye sorduğumda bagajdan eşyalarımızın bazılarını çıkarmasını seyrediyordum. Sonra arkadaki plakayı söktü ve bavullarımızın üzerine bıraktı.

“Bu güzel bir soru,” derken yanıma gelmişti. Arabanın içine uzanarak kaportayı kaldırdı. Bedeninin yakınlığı çekimine kapılmama neden olmuştu, sanki beni çeken bir mıknatıstı.

Reed arabanın şasi numaralarını silmekle uğraşıyordu, hatta çoğu insanın bilmediklerini bile. İşini bitirdiğinde geri adım atarak iki elini kaportanın üzerine koydu ve başını eğdi. Mükemmel tenindeki belirgin kasları pürüzsüzce gerildiğinde çok baştan çıkarıcı oluyordu.

İçimdeki özlem öyle yoğunlaştı ki ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden arabaya dönerek ellerimi üzerine koydum. Tüm gücümle ittirdiğimde, benim tarafımdaki iki tekerlek yerden yükseldi. Ayaklarımdan destek alarak biraz daha ittim. Araba tavanının üzerine ters dönmüş kaplumbağa gibi devrilmişti. Bu da işe yaramayınca ayağımı salladım ve güzel arabamı tekmeledim.

İçimden bir şey çıkıyordu ve artık onu engelleyemiyordum. “İstiyorum!” diye bağırırken Range Rover’ın çelik levhasını tekmeliyordum. İhtiyacım var. Arzuluyorum. Hasret çekiyorum. Buradayım. Varım. Olmaya hakkım var.

“Onun gelmesini istiyorum,” diye tutkuyla konuşurken ellerimle arabamı dövmeye devam ediyordum. “O dışının beni bulmasını istiyorum, böylece çektiğim acıyı çektirebilirim. Bir ağacı köklerinden sökmek ve ona geri fırlatmak istiyorum. Dalları kopardıktan sonra yüreğine nişan almak istiyorum. Parçalamak istediğime yemin ederim,” derken beni sessizce izleyen Reed’e dönmüştüm. Kanatlarım genişçe açılmış, çıplak ellerimde metali döverken harcadığım enerjiyle zar zor nefes alıp verirken heyecanla titriyorlardı.

“Tam seni daha fazla arzulayamayacağımı düşünüyorken, gidip standartları yine yükseltiyorsun.” Dar alanın karşısından sessizce bana bakıyordu. “Tekrar bunu yapma, kaldırıabilir miyim bilmiyorum.”

Meraklı bir şekilde ve kendimi geri planda tutarak, “İntikam meleşinden hoşlandın mı?” dedim.

“Öyle,” diyerek katılırken yüzünde acı çeken bir ifadeyle onayladı.

“Neden?”

“Seni bundan önce sen olduğun için istiyordum: zeki, cesur, narin ve güzel. Ama artık gücün de var. Tehlike senin adın Evie. Düşlerden çıkıp gelen bir şeysin ve seninle...” derken sustu.

“Benimle ne?”

“Sonsuzluğu istiyorum,” dedikten sonra karanlık otoparka motor sesi yaklaştığı için yüzünü caddeye çevirdi.

Bir minivan otoparka yaklaştı ve egzoz borusu yoldaki ufak bir çukura vurarak takırdadığında Zephyr’in tatsız yüz ifadesini gördüm. Yolcu koltuğundaki Buns heyecanlı görünüyordu. Arabayı bizim hizamıza çektiklerinde Buns arabanın dışına sıçrayarak kollarını etrafıma doladı ve heyecanla konuştu. “Mutlu yıllar Evie!” Hemen beni bırakıp Reed’e döndü. Kollarını onun etrafına dolayarak ona da aynı selamlamayı verdi. Buns’ın Reed’e sarıldığını gören

Zephyr'in hırladığını duydum. Bu Buns'ın fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakmasına neden oldu. *Onu seviyor!*

Reed'i serbest bıraktığında Buns ısıldıyordu, benimle gülümseyerek konuştu. "Havai fişekler olmayabilir ancak araba mangalı yapacağız! Ateşlemeye hazır mısınız?" Arabaya bakıp yıkımı gördüğünde de ekledi. "Kutlamaya zaten başladınız, öyle mi?"

Reed bavullarımızı, plakaları ve şasi numaralarını minivanın arkasına doldurdu. Saniyenin kısa bir parçası içinde Range Rover'ın yanındaydı, uzanıp gaz borusunu yuvasından çekerek benzinin araçtan aşağıya damlamasını sağlamıştı. "Evie, artık arabaya girmen gerekiyor."

Yan kapıyı kaydırarak açtığımda, Zephyr tiksinişmiş bir yüz ifadesiyle minivanın dikiz aynasında sallanan sahte plastik çelengi koparıp sürücü penceresinden dışarı fırlattı. Ardından yolcu koltuğunun penceresinden Reed'e bir kutu kibrit fırlattı. Buns arabaya binip kapısını kapatırken ben de yolcu koltuğunun arkasındaki iki kişilik koltuğa geçmiştim. Reed kibriti yakıp arabanın kenarından damlayan benzine fırlattığında bekliyorduk. Benzin tutuştu ve Reed hızla arabaya binip kapıyı kapattı. Kocaman bir patlamayla araba alevlere büründüğünde otoparktan dışarı çıkmıştık.

"İşıklarını kapat ve yavaşla Zephyr," dedi Reed yanımda otururken. "Mecbursan seyir kontrolünü aç ama bir insan gibi hız sınırında git." Gözlerimi devirdim çünkü insanlar da hız yapıyordu.

Biz arabaya bindikten yirmi dakika sonra gözlerim ağırlaşmaya başladı. Uyanık kalmakta güçlük çekiyordum. Zee'nin farları kapalı olarak hızla yaklaşan bir BMW'den bahsettiğini zar zor duyabilmişim. Araba yanımdan yokmuşuz gibi esip gitmişti, biraz bile yavaşlamamıştı. Meleklerin hepsi sanki kâinatın sırlarından birini çözmüşüm gibi bana bakmıştı. Onlara *Neden bahsettiğimi gördünüz*

mü? hareketini yaparak Reed'e sokuldum. Nazikçe saçımı okşadı. Ardından aşağı eğilerek kulağıma fısıldadı. "Ne mırıldanıyorsun?"

Ne mırıldandığımı bilmiyordum, bu yüzden durup düşündüm. "Lokantaya geçerken barda çalan şarkıyı. Bilmiyorum, eskiydi. Şey, adam onu yakalamasınlar diye kaçıp gitmekten bahsediyordu ve sürekli kaçacaktı, sonsuza kadar..." derken yabancı şarkı sözlerini hatırlamaya çabalıyordum.

Reed'in kolları etrafımda daha da sıkılaştı. "Her zaman böyle olmayacak Evie, söz veririm," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı.

Sustum ve başımı omzuna yasladım. "Hayır. Haklısın, bu böyle süremez."

Russell

BÖLÜM 6

ruh eşleri

Dünya üzerime çöküyor. Evie bu kadar yakındayken zar zor nefes alabiliyorum. Buradan çıkıp gitmem gerek. Buradan bile parfümünü koklayabildiğim gerçeği de yardımcı olmuyor, diye düşünürken Reed'in kütüphanesinde oturduğum koltuktan Evie'ye göz ucuyla bakıyordum. Önünde açık bir kitapla koltukta uzanırken sayfaları göz atıyormuş gibi çeviriyordu ancak ben büyüyen melek beyniyle her kelimeyi işlediğini biliyordum. Bedeni mükemmel şekilde kıvrılmış, kanepenin üzerine kedi gibi yayılmıştı. Kollarımın arasında mükemmel, çıplak bedenini tuttuğumu hatırlıyorum ama bu anı bu hayatımıza ait değil, geçmiş ömürlerimizdeydi. Sadece geçmiş ömürlerimiz lafını düşünmek bile durumun gerçekliğini sorgulamak için yeterli olmalı. Onu kaybetmekle nasıl başa çıkacağım? Belki de bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordur, bir yere gidip yalnız kalmalı, kendimi toparlamalıyım. Ya da belki Zee beni eğitir. Başka türlü bir acıya, kaldırabileceğim bir acıya odaklanmam için beni biraz dövebilir.

"Russell, nereye gidiyorsun? Ödevini bitirdin mi?" diye sorarken Evie kanepeden gülümsüyordu. Kollarını uzatarak esnetmiş. Belini kıvrarak yeni ve baştan çıkarıcı bir pozisyon arıyordu.

"Bitirmedim henüz ama son cümleyi altı ya da yedi kere okudum zaten, bu yüzden biraz mola vermem gerek diye düşündüm." Kitaplarımı toplayıp çantamın içine soktum.

Gözlerinde merakla, “Derslerin kolaylaşmaya başladı mı?” diye sordu. Crestwood’un ikinci döneminin yarısından daydık ve bitmesi için sabırsızdım. Okul, hayatımda gelişen her şeyin yanında anlamsız geliyordu ancak derslere gitmeye devam ediyordum çünkü Evie’nin hayatımız konusunda iyi hissetmesini sağlıyordu.

“Öyle gibi, derste profesör cevapları vermeden önce matematik problemlerini anlıyorum. Matematikte asla iyi olmamıştım. Bütün bunların olumlu bir yanı olması gerektiğini biliyordum,” derken durumu hafifletmeye çalışıyordum.

Ancak sözlerimin etkisi tamamen zıddı olmuştu. Kaşları aşağı düşerek çatılmıştı. Büyük ihtimalle aynı onun gibi ucube, yarı-meleğe evrimleştiğim gerçeği yüzünden suçlu hissediyordu. “Hey, önce endişelenmeyi kes! Ben iyiyim. Artık kulak tıkaçları bile takmak zorunda değilim, görüyor musun?” dedim. Başımı çevirerek gelişmiş işitme duyusunun aldığı bütün gürültüleri engellemekte daha iyi olduğumu Evie’ye gösterdim. Onlara sadece Reed’le birbirinize ne anlam ifade ettiğinizi söylemeye başladığınızda ihtiyacım oluyor. İşte o zaman çok işe yarıyorlar, diye düşünürken çantamı kaldırıp kitaplarımı yukarıdaki odama taşıdım. Yani Alfred’i yakalayana dek Reed’in evinde işgal ettiğim odaya.

O küçük böceği düşündüğümde içimden bir öfke ateşi geçti. Artık geçirdiğim evrimin son bulması için sabırsızım, böylelikle o küçük pislği, Alfred’i avlamaya çıkabilirim. Onu öldüren kişi olmak istiyorum, Zephyr’in bana açıkladığı gibi varlığını sona erdirmek... Eğer istediğini, Evie’nin ruhunu ya da artık insan-melek melezi olduğum için benimkini alırsa cehennem kaçınılmaz olmayabilirdi... Ancak Alfred’in hâlâ hayatta olduğumdan haberi olmayabilir, bu yüzden tekrar Evie’nin peşinden gitmesi daha olası. Üstelik onun ruhunu ele geçirme fikrine saplanmış görünüyor. Onu yakalar yakalamaz gidebilirim.

Burada kalıp Reed ve Evie'yi birlikte izlemek zorunda kalmam. İki ay önce neredeyse öldüğümünden beri eski ömürlerimizin anılarına sahip olduğum için, birbirlerine olan tutkularına tanık olmak kaldırılabileceğimden çok daha fazla.

Baş etmesi ne kadar da kötü bir şey. Evie'yle geçen her ömrü hatırlamak, Evie'yle ilk defa tanışmamı, her ilk öpücüğü, bedenindeki her kıvrımda ellerimi ilk kez dolaştırmama izin verdiği her seferi... Elbette geçmiş yaşamlarımızın hepsinde kadın olan o değildi, bu yüzden o anıları engellemem gerekiyordu, o kadar rahatsız ediciydiler ki.

Evie önündeki kitabı kapatıp her zaman yüreğime saplanan o seksi gülümsemesiyle bana bakıp, "Russell, bana bir hikâye daha anlatır mısın? Anlarsın ya, bizim hakkımızda?" dedi.

"Gidip Zee biraz daha eğitim yapmak istiyor mu ona bakacaktım. Onlar gibi dövüşmeyi öğrenmem gerekiyor." Eğer hayatta kalmak için en ufak bir şansım olsun istiyorsam, diye son bölümü aklımdan geçirdim ama düşünce çizgimi takip etmişti çünkü seksi gülümseme giderek yerini yine suçlu bakışlara bırakmıştı.

"Ama hâlâ çok güçlü değilsin Russell. Ya Zee seni incirtse?" Altdudağını endişeyle çiğniyordu.

"Eh, sanırım bana nazik davranmasını istemem gerek, değil mi?" Meleklerle özgü, onları çoğu insanı öldürecek şeylerden koruyan zırh kadar sert tenlerini henüz kazanmadığım gerçeğini yumuşatmaya çabalamıştım.

"Zee 'nazik' kelimesinden pek anlamıyor." Yüzünü ekşitti.

"Fark ettim," derken Zephyr'in birkaç gün önce dikkatimi toplamamı öğretirken kırdığı çenemi oksuyordum. İyileşmesi birkaç saat sürmüştü ama bir şekilde yeterince hızlı gelmemişti bana.

"Peki, sadece bir tane..." derken lafım kesildi.

"Eğer iyiyse bir tane. Geçen seferki gibi dokuz çocuğumuzun olduğu, balık kulübesinde yaşadığımız ve denizde ölüp hepimizi aklıktan ölmeye mahkûm ettiğim gibi hikâyeler olmasın. Dokuz çocuk yani..." derken Evie burununu kırıstırıştı.

"Ellerini üzerimden alamaman benim suçum değildi. Hepsini doğururken ve sen öldükten sonra kapı komşumuz olan o dul adamla çocukları doyurmak için evlendiğimizde ne hissettiğimi sanıyorsun?"

"Haklısın, özür dilerim. Sadece çok fazla mücadele etmediğimiz bir tane anlatabilir misin? İçinde daha az acı olan bir tane. Ah ve beni kız yap çünkü kendimi küfürbaz, asabi, viskiye düşkün bir denizci olarak düşünmek çok tuhaf..." diyerek çekingen bir gülümsemeyle sözünü bitirdi.

"Bu sadece sonlara doğrudu, hep böyle değildi. Tatlı ve..." demeye çalıştım.

"Russell!" Onu... Adamı... Her ne ise onu savunmama gülümsüyordu.

"Tamam, tamam. Aklımda tutacağım. Düşünmeme izin ver," derken birlikte geçirdiğimiz ömürlerin anılarında dolanarak onu memnun edecek, romantik bir tane bulmaya çabalıyordum. "Hayır... Hayır, bu ateşliydi ama hayır... Olmaz. Eh, aa... Hayır. Tamam, işte bir tane... Olmadı ama, belki de hayır..." derken ömürlerin arasında geziniyordum.

"Sorun ne Russell?" diye sordu Evie nazik bir tonda.

"Ya, hepsi aslında iyi başlıyor ama sonra, bilirsin, birimiz ölüyoruz çünkü hayat bu ya da böyleydi, böyle. Artık emin değilim. Sözde ölmeyeceğiz artık, en azından doğal bir ölüm yoluyla değil." Odada yalnız olduğumuz için memnundum, böylece kimsenin bizi duymadığından emin olmam gerekiyordu. Kimse akıl hastası olduğumdan ötesini düşünmezdi ama yine de sadece ikimizken

söhbet etmek güzeldi. Melekler haricinde... Onlar neden bahsettiğimi biliyorlardı.

“Tamam, hoşlanacağın bir tane buldum. Çok ama çok güzel genç bir kızdım. Adın Aoibhe’ydi, Galce’de güzellik demek. Yani bu kadar güzel olduğun için çok şanslıydın çünkü çirkin biri olsaydın herkes seninle çok dalga geçerdi. Kuzey İskoçya’da, 1147’de yaşamıştın, en azından ben seninle o zaman tanışmıştım. Kral I. David’in hükümdarlığıydı, bu yüzden İskoçya’daki manastırlar inşa ediliyordu ve baban gibi yetenekli bir adam için yapacak çok iş vardı.”

“Gerçekten oradaymışsın gibi baban demeni sevdim,” dedi Evie.

“Oradaydım Kızıl ve sen de öyleydin. Bunlar anılar, hikâye değil,” derken birazcık hayal kırıklığına uğramıştım çünkü gerçekten orada olduğumuz gerçeğini reddediyordu hâlâ.

“Haklısın. Özür dilerim... Sadece bir anlığına İskoç gibi konuştun ve o kadar gerçek yaptın ki. Galce biliyorsun o zaman?”

“Evet, sanırım öyle. On ikinci yüzyıl Galcesi en azından. Neyse, nerede kalmıştım? Bir Campbell’dım ve klanın Kuzey İskoçya’nın tam merkezindeydi. Ben bir Duncan’dım ki sen bunu bilmiyorsun ama sizler dağlarda yaşarken bizler ovada yaşadık. Zengin bir ailenin üçüncü çocuğu olduğum için annemin ailesine evlatlık olarak sepetlenmişim. Onlar da Campbell’dılar. Nereye varacağımızı görüyor musun?” diye sorduğumda şehvetli ağzında bir tebessüm belirliyordu.

“Evlatlık derken neyi kastediyorsun?”

“Başka bir klana gidip çaylak olarak eğitiliyorsun, şövalye olabilmek için savaşmayı öğreniyorsun.”

“Şövalye miydin?” Yine gözleri parlıyor, ağzının kenarında neşeli bir tebessüm titreyordu. “Parlak zırlı olmandan?”

“Eh, hayır. O zamanlar zırhlarımız farklıydı, o kadar parlak ve metalden değildi. Daha çok asker gibiydik.”

Evie başını sallarken ona anlattıklarımı kavramaya çabalıyordu. “Eee nasıl tanıştık?”

“Ona geliyorum işte, bakalım... Ha, on altı yaşlarındayken dağlardaki Campbell'lara sepetlenmişim ve bundan mutlu değildim çünkü memleketimde âşık olduğumu düşündüğüm bir kız vardı. Oldukça güzeldi ama senin gibi değildi. Aynı şimdi görüldüğün gibi görünüyordun, sadece saçların biraz daha kırmızı, gözlerin griden çok maviydi. Şu anda olduğundan daha çok çilin vardı çünkü baban sana başörtüsü takmanı söylediğinde, yaramaz bir çocuk olduğun için onu dinlememiştin. Seninle tanıştığımda sadece on iki yaşındaydın.”

“Russell! On iki yaşındaki bir kızı kovalarken aklın neredeydi?” Şoka uğramış görünüyordu.

“Ben seni kovalamadım! Sen beni kovaladın! Senden kurtulamıyordum. Beni her yerde takip ediyordun, sürekli bana bir şeyler yapıyordun ve zorla vermeye çalışıyordun. Beni deli ediyordun,” derken şakalaşarak ona gülümsüyor, on iki yaşındaki halini hatırlıyordum.

“Şey, eh bu anlaşılabilir.” Rahatlamıştı. “Başörtüsü nasıl bir şey?”

“Saçını örtmeni sağlayan ve metal bir çember vasıtasıyla kafana sabitlenen bir parça kumaş,” diye açıkladığımda yabancı örtü yüzünden yüz ifadesinin şaşkın hale gelmesini seyrettim.

“Vay, bu tuhaf! Peki, devam et,” dedi gülümseyerek.

“Peki, bir gün canıma tak etti. Beni etrafta takip etmeyi kesmen gerektiğini ve asla senden bir hatıra almayacağımı söyledim. Arkadaşlarımla önümdedim. Anlarsın ya, beni utandırıyor. Gerçekten sessizleştin ve ‘Ama seni seviyorum,’ dedin. Ve ben de on altı yaşında bir çocuk olduğum

için sevgine asla karşılık vermeyeceğimi söyledim,” dedikten sonra bana canavarmışım gibi bakan Evie’ye kaşlarını kaldırdım.

“Hayır, bunu on iki yaşındaki bir kıza söylemedin! Kalpsiz,” dedi suçlayarak.

“Ah ama dedim ve Aoibhe, ne dediğini merak ediyor musun? Dedin ki, ‘Leander Duncan,’ benim adım buydu o zamanlar, ‘Bana beni sevdiğini söyleyene dek sana bir daha bir şey vermeyeceğim, asla.’ Ve kaçıp giderek beni yalnız bıraktın,” dedim nazik bir tonda. O tutkulu, güzel kızı hatırlamıştım.

Hemen devam etmediğimde, “Sonra ne oldu?” diyerek sordu Evie.

“Eh, birkaç yıl geçti ve ailemin evine geri döndüm. Yani seni tekrar gördüğümde on altı yaşında falandım ve Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel yaratıktın,” deyip hasretle Evie’ye gülümsediğimde o da muzır muzır sırıtıyordu bana.

“İşte bu sana müstahak, Leander! Bana her şeyi anlat ve bir şey atlama!” derken pis pis sırıttı.

“Tamam, tamam. Annemle akrabalarını, yani Campbell klanını ziyarete gelmişim, o zamanlar ara sıra yaptığımız toplantılardan biri içindi. Seni babanla beraber gördüm, bu arada kendisi bir nalbanttı ve böyle kolları vardı,” derken bacaklarım kadar kolları gösterdim. “Gördüğüm en korkutucu adamlardan biriydi,” diye devam ederken Aoibhe’nin babasının iriliğini hatırladım. “Ve şimdi olduğumdan daha uzundu, yani benim gibi birinin başka bir adamdan kolayca ürkmeyeceğini hayal edebilirsin ama gerçekten korkutucu bir babaydı.” Ona anlattıklarımı hayal ederken Evie’yi izliyordum. “Her neyse, babanlaydın ve beni gördüğün an kötü bir yahni yemiş gibi oldun. Yüzün beyazlayıp çenen kasıldı ve bana ondan sonra hiç bakmadın.”

“Ee, Leander ne yaptı?” diye sorarken Evie koltuğunda öne eğildi.

“Eh, seni bir süre uzaktan izledim. Oradaki her genç adam izliyordu, yani yalnız sayılmazdım. Her dansta yeni bir eşle dans ettin ancak özel birine ilgi duymuyor gibiydin, bu yüzden dans için sana sorabilirim gibi geldi. Ancak sorduğumda tereddütsüz beni reddettin. Bir açıklama yoktu, sadece ‘Sonraki dansı rica edebilir miyim?’ demiştin ve sen ‘Hayır,’ demiştin. Sonra sana soran herkesle dans ettin ama.” Hatırladığım şekilde hikâyeye devam ederken Evie’nin gözlerinin parladığını gördüm. “Akşam yemeği vakti geldiğinde önceden tanıdığım birkaç arkadaşla takılıyordum ve kızlar tepsilerdeki yemekleri servis ediyorlardı. Hepiniz ekmek dağıtıyordunuz ve sen benim masama takılıp kalmıştın, sıraya göre gittin ve bana geldiğinde orada yokmuşum gibi beni atladın. Sana beni unuttuğunu söylediğimde, ne dedin biliyor musun?” Yanıtı aklımda işitiyordum.

“Hayır, ne dedim?” Tek kaşını kaldırdı.

“Dedin ki, ‘Seni unutmadım Leander, seni atladım çünkü benden bir daha asla bir şey almayacağını söyledin ve tahmin et bakalım, ben de sana başka bir şey vermiyorum.’”

Evie, “Bana bakın be!” deyip kahkaha attı. “Sonra ne yaptın?”

“Eh, bana meydan okumuştun,” derken ellerimi ovuşturuyor, sonraki hareketimi hatırlamaya çalışıyordum. “Ne kadar inatçı olduğunu öğrenmem gerekiyordu, bu yüzden sana çiçek vererek başladım. Bunları reddetmesi kolaydı. Sonra saçın için başörtüsü aldım. Bunu da reddettin. Sonra oğlak derisi botlar aldım ama bunları da kabul etmemiştin, bu yüzden satın alınamayacağını anladım.” Listenin aşağısına gidiyordum.

Meraklı bir gülümsemeyle, "Ee, satın alınamıyorsam... Sonra ne oldu?" diye sordu Evie.

"Fh, sinsi olmam gerekiyordu. Kız kardeşini ziyaret etmek için komşu kasabaya gittiğinde seni takip ettim. İçeri girdiğinde atını serbest bırakıp kaçırdım ve sen çıkana kadar bekledim." Sekiz yüzyıl önce yaptığım şey için biraz utanmıştım.

"Russell!" dedi Evie şoka uğrayarak.

"Biliyorum ama çaresiz kalmıştım ve çok inatçıydın. Her neyse, dışarı çıktın ve seni öylesine görmüşüm gibi davrandım. Seni geri götürmeyi teklif ettim ancak kabul etmedin. Bu yüzden tüm yol boyunca arkanda, sana yaptığım şey yüzünden suçlu hissederek yürüdüm. Daha sonra bana, benim yaptığımı bildiğini, bu yüzden de beni cezalandırmak için daha yavaş yürüdüğünü söylemiştin," derken gülümsüyordum. "Öyle kaba bir kızdın ki!"

"Ben mi? Atı kaçıran sensin," diyerek kahkaha atıyordu.

"Her neyse, artık sana saplantılı hale gelmiştim ve ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Daha önce kendimi âşık sanmıştım ama senin için hissettiklerimin yakınına bile gelmemişti. Bu yüzden çaresiz bir adam olduğumu aklında tut. Belki de sana bu bölümü anlatmamalıyım." Koltuğumdan kalkarak çantamı aldım.

"Nereye gidiyorsun? Bana ne yaptığını anlatana kadar ayrılamazsın!" Kanepedeki yastıklardan birini alarak bana fırlattı. Kolayca yakalayıp kollarımın arasına aldıktan sonra üzerindeki parfümünü koklayarak sandalyeme geri oturdum.

"Peki ama umutsuz bir adam olduğumu hatırla sadece. İşte, sana âşıktım ve yumuşamanı sağlamak için bir yol düşünemiyordum. Bu yüzden seni göle takip ettim. Hepiniz kıyafetlerinizi yıkamak için oraya giderdiniz ve herkes ay-

rıldığında sen saçını yıkamak için geride kalmıştın. Sadece içliğin vardı üzerinde, bu da ketenden yapılmış bir elbise. Hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Ben de kıyıya bıraktığın yün elbiseyi aldım ve ağacın altına oturarak beni fark etmeni bekledim." Yastığımın köşesiyle oynuyordum.

"Fark ettiğimde ne oldu?" Nefesi kesilmişti.

"Ellerin kalçalarında sudan hızla çıktın. Ağacın altında oturan bana bir bakış attın ve hızla eve yürümeye başladın. Eğer önünde dikilip yolunu kesmeseydim ıslak içlikle köyün ortasından geçecektin." Gülümsedim. "Elbette poponu seyretmekten şikâyetçi değildim..." diye ekledim ve kafama doğru uçan diğer yastığı kolayca yakaladım. "Her neyse, sana biri seni görmeden elbiseni benden almanı söyledim. Sen, 'Senden asla bir yadigâr almayacağım, köyde çıplak yürümeyi tercih ederim,' dedin. Ben de bu yüzden, 'Ama seni seviyorum,' dedim." Ara verip başımı kaldırarak Evie'ye baktım. Gözleri üzerimde, söylediğim her sözü dinliyordu. "Sen de, 'Hele şükür be adam... En sonunda! Bana beni sevdiğini söylemeseydin, neredeyse anadan doğma halde köyün ortasından geçmek zorunda kalacaktım,' dedin." Evie'ye kederle gülümsedim. "Ve sonra beni öptün... Öyle tatlı, masum ve seksiydi ki... Hepsi aynı anda."

Alt dudaklarını ısırarak, "Ee Aoibhe, Leander'la evlendi mi?" diye sordu.

"Evet," derken iç çektiğimde yine kendini anılardan uzaklaştırdığını fark ettim. "Zaten babana yüzükleri yaptırmıştın. Sadece benim "Seni seviyorum," kısmına gelmemi bekliyordun. Hep benden bir adım öndeydin," derken yine ayağa kalkmışım.

Odadan dışarı yürürken Evie, "Aoibhe ve Leander'a ne oldu?" diye sordu.

Durdum, ona bu kısmı söylesem mi emin değildim. "Evlendikten birkaç yıl sonra ölümcül boğaz şişliği denilen hastalığa yakalandım. Ve sana beni bırakıp babana gitmen için yalvardım ancak inatçıydın ve gitmedin. Bana baktın ve ben iyileştim ancak sen hastalandın ve iyileşmedin," dedim kısık sesle çünkü Aoibhe'nin kollarımda ölüşünü hatırlarken boğazım sıkışmıştı. O günün acısının izi hâlâ ruhumdaydı. "Burada bir bağlantı görüyor musun, Kızıl?" diye sordum hüsrân içinde. "Hayatını benim için feda ettin."

"Aoibhe olduğumu hatırlamıyorum," dedi Evie alçak bir tonda.

"Biliyorum ancak o orada, ruhunda. Onu sahilde öptüm ve birkaç ay önce ruhunu benim için vermeyi denedi. Hatırlamadığını biliyorum ancak sen osun ve bu şimdiye dek yaşadığım en tuhaf hayat," derken elimle saçımı karıştıırıyordum.

"Söyle ve senin için onu sonlandırayım, böylece sonraki hayatına gitmek için özgür olabilirsin," derken Reed kütüphaneye her zamanki sinsi haliyle girdi. Ben bile onun geldiğini duyamıyordum ve bu sinir bozucuydu çünkü gelişmiş işitme duyumla yapabilmeliydim.

"Sana haber veririm. En azından sen cennete geri çağrılana dek etrafta dolanırım diyordum. Seninle yaşayacağım bir dakikayı bile kaçırmak istemem." Beni alt etmemesi için çabalıyordum.

"Reed, iyi davran lütfen," dedi Evie, Reed'e sert davranmaya çalışmıştı ancak bu hiç işe yaramıyordu çünkü hep ona gülümseyerek sonuçlanıyordu.

"Sonra görüşürüz, Kızıl. Gidip Zee egzersiz için müsait mi öğreneceğim. Sen de gelebilirsin, biliyorsun. Bahse varım sana nasıl dövüşüleceğini ve kendini nasıl koruya-

cağını öğretebilir, eninde sonunda öğrenmen gerekecek zaten,” diyerek onu teşvik ettim. İhtiyacı olduğunda meleklerin her zaman etrafta olmayacağını anlamasını istiyordum. Açık açık söylemem gereksizdi çünkü ikimiz de 7-Eleven'daki sıkıntıdan zar zor hayatta kalmıştık. Evie'nin en azından Alfred gibi bir Ölüm meleğine karşı kendini savunabilmesi gerekiyordu çünkü hâlâ dışarıda bir yerlerde, tekrar onu ele geçirebilmek için pusuya yatmıştı.

“Henüz hazır değil, Russell. Tamamen evrim geçirmedi ve bu onu egzersiz için çok savunmasız bırakıyor,” derken Reed kanepede Evie'nin yanına oturmuştu.

“Eğer hatalıysam beni düzelt Reed ama Sürgünlerin Kızıl evrimini tamamlayana dek her şeyi bir kenara bırakacağını sanmıyorum. Şimdi en azından temel şeylerle başlamalısınız, böylelikle sizin korumanız olmadan ona saldırırlarsa bir şansı olsun.” İnatla fikrimi savundum.

Reed oturduğu yerden kısık bir tonda, “Neden içimizden biri yanında olmasın, Russell?” diye sordu, bana değil Evie'ye bakıyordu.

“Bütün o hayat tecrüben ve askeri eğitiminle, Evie'nin o Sürgün yamyamlarla sensiz yüzleşebileceği bir senaryo düşünemediğini söyleme.” Damarına basmış olmalıym ki uyararak bana hırladığını işittim.

“Şu anda, hayatta kalmak için iki avantajı var: ikna etme ve kaçma. İlk önce hızlı olması geliyor ve eğer bu seçenek mümkün değilse, melekleri kendi yanına çekmekte oldukça ikna edici,” derken Evie'nin elini tuttu.

“Cephanesine başka bir silah vermenin zararı olmaz. Seni anlamıyorum. Onu sevdiğini söylüyorsun ama ona yardım etmeyi bile denemiyorsun,” dedim fakat kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Reed hemen önümde, elleri iki yanında yumruk olmuş halde dikiliyordu. Saniyenin ufak bir bölümünde bu kadar hızlı hareket edebilmesi ürkütücüydü.

"Evie'ye ilgili gerekçelerimi asla sorgulama. Bu noktada teklitin gereksiz bir risk," dedi kulağımın yanına. Yüzevin hemen altında hissettiği endişeyi göstermemek için çok çabalıyordu. Bunu bildiğim için zorlamaya devam ettim.

Aynı oranda kısık bir tonda, bakışlarına irkilmeden karşılık vererek, "Neden korkuyorsun, Reed? Evie'nin senin korumana ihtiyacı olmaması seni rahatsız mı eder?" diye sordum. İçgüdülerim bana dikkatli olmamı söylüyordu. "Hayır, bu değil..." derken bir saniye yüzünü inceledim. "Korkuyorsun, incinecek diye korkuyorsun, onun acı çekmesine katlanamıyorsun." Reed yine hırladı ve hedefe yaklaştığını anlayabiliyordum. "Bakış açısını kaybediyorsun komutan," dedim sıkılmış dişlerin arasından. "Onu her olasılık için hazırlaman gerekiyor, Zee'nin söylediği de bu değil mi?" Gözlerinin içine baktım.

Evie yanımıza geldi. Aramıza girmeye çalışıyordu, bu birlikte yaşama durumu uzadıkça bu daha çok alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. "Tamam, bu çok eğlenceli. Sona erdiğinde ne yapacağım bilemiyorum," dedi Evie alay ederek. "Russell'in haklı olduğunu düşünüyorum. Sanırım kendimi savunmayı öğrenmeye başlamanın vakti geldi." Arkasında şiddetle kaşlarını çatan Reed'e baktım.

"Sen hastayken Reed'in yeniden düzenlediği yemek odasını eğitim yeri olarak kullanıyoruz. Kemerli tavan ve ahşap zemin tam da ihtiyacımız olan şey. Eğer sen de çalışmalara katılacaksan minder kullanabiliriz," derken Evie'ye bakıyordum.

"Hayır, kullanmayacağız çünkü sen ve Zephyr'le eğitilmeyecek." Reed'in kaşları birleşmişti.

"Eğitilecek diyorum." İnandığım şeyi savunuyordum. Ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yerden kesilmiş, Reed'in kolu göğsüme batarken kütüphanenin arkasındaki duvara dayanmıştım.

“Onun öldüğünü mü görmek istiyorsun, öyle mi?” diye sorarken Reed beni zeminin yukarısında tutuyordu. “Çünkü ortadan ikiye ayrılması için Zephyr’in bir anlığına odağını kaybetmesi yeterli.” Yüzümü inceliyordu.

Saniyeler içinde Evie yanıma gelerek Reed’in kolunu tutmuş, “Reed, hemen onu indir!” demişti.

Reed itaat ederek hemen beni ayaklarımın üzerine bırakmış ve birkaç adım geri gitmişti. Ancak Evie’ye bakmıyordu, bana bakıyordu. “Reed, beni dinle çünkü bunu bir kere söyleyeceğim. Onu ben de seviyorum. Hayatta kalmasını büyük ihtimalle senden daha çok istiyorum.” Bıkkınlıkla elimi saçımdan geçirdim. “Korktuğum şey şu, her ne sebeple olursa olsun, cennetteki birinin aklına Evie’nin ya da benim ya da ikimizin siz melekler olmadan idare edebileceği esmesinden ve bu teoriyi test etmek için sizi geri çağıracaklarından korkuyorum. Eğer o gün gelirse, karşısına çıkan Sürgün bir meleğin merhametine muhtaç kalmamasını istemez misin?” Yola geleceğini umdum. “Çünkü kanatlarımı alana dek pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum, sonrasında da kim bilir...” dedim istemeyerek. Bütün bunların ne zaman olacağını bilmeyi diledim, böylece biraz melek kıcı tekmeleyecek bir zaman çizelgem olabilirdi. “Ancak yardım edebildiğimde hazır olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve eğer iş oraya varırsa onu hayatım pahasına koruyacağım.”

“Bu gerekli olmayacak çünkü kimse benim için ölmek zorunda kalmasın diye kendimi savunmayı öğreneceğim,” dedi Evie ciddi bir tonda. Bir Reed’e bir bana bakıyordu. “Bir yanlış anlaşılma olmasın diye Zee’ye kendim söyleyeceğim.”

Reed, “Güvenliğini tartışmamı...” diyerek başladığında Evie onu susturdu.

"Güvenliğim... Russell haklı," dedi Evie samimi bir endişeyle. "Her zaman beni koruyacağına güvenemem. Eğer yapabiliyorsam kendimi savunabilmem gerekiyor." Bu sonuçta şimdi varıyor oluşu onu huzursuz etmişti.

"Evet. katılıyorum. Daha güçlü olduğunda bu daha mantıklı ama şimdi..." Reed tekrar başladı ancak yine Evie tarafından sözü kesildi.

"Artık inkâr içinde olamam Reed. Kendi kendime sahip çıkmam gerekiyor. Bunu benim için yapmana bel bağlayamam," dedi Evie, sonra kendisine bakmak için elini Reed'in yanağına koydu.

Reed, "Bunu yapman gerekmiyor," diyerek ona güvence verdi.

"Hâlâ hayatta olmamın verdiği şoku atlattım. O şekilde kalmamı garantilemek için bir şey yapmam gerekiyor. Ne zaman çalışmaya başlayacaksınız, Russell?" diye sordu Evie.

"Zee?" dedim normal bir tonda. Zephyr'in kütüphanede bize katılması iki saniyeden kısa sürdü. Bizi geçerek pencerelerin önüne gitti. "Kızıl'ı kendisini savunması için eğitebilir misin?" diye sordum.

"Ne zaman bu konuyu tartışacağımızı merak ediyordum." Evie'ye, "Öğrenmeye hazır mısın, Evie?" diye sorduğunda zeki gözleriyle direkt ona bakıyordu.

Reed onun adına, "Hayır, değil," diyerek cevapladı.

"Konudaki düşüncelerinden haberdarım. Evie'ye soruyorum. Artık tamamen uyanık mısın, onu bilmek istiyorum?" Sesi sakindi.

"Ne demek istiyorsun, Zee?" diye sordu Evie, yere bakarak ne dediğine dair zaten fikri olduğu gerçeğini saklamaya çalışıyordu.

"Demek istediğim şu, içinde o kadar hüznün var ki zamanının yarısını sanki uyuyormuşsun gibi etrafta dolana-

rak geçiriyorsun. Eğer bunu yapacaksak, etrafında yarattığın kabuğu ya da her neyse onu kırmana ihtiyacım var, yoksa sana zarar veririm.”

“Anlıyorum. Duygularımı saklamak konusunda daha başarılı olduğumu düşünmüştüm, sanırım kandırdığım tek kişi kendimim. Gidip üstümü değiştireceğim ve seninle yemek salonunda buluşacağım, yoksa artık bundan sonra eğitim odası mı olacak?”

“Emin misin, Evie?” diye sordu Zephyr.

“Artık bütünüyle canlıyım Zee ve öyle kalmaya niyetliyim,” diyerek yanıtladı Evie omuzlarını dikleştirerek ve kütüphanenin kapısına doğru bir savaşçı gibi yürüdü.

İşte benim kızım, diye düşündüm. Kızıl odadan çıkar-ken gülümsüyordum.

“Ne kadar zamandır öldürdüğümüzü biliyor musun?” diye sorduğunda Reed somurtmaya devam ediyordu.

“Hayır,” dedim.

“O kadar uzun ki sonsuzluk olduğuna inanırsın,” dedi ciddi bir bakışla.

“Ya,” derken hayran kalmamaya çalıştım.

Gözdağı vererek, “Ve bizi öldürmek için ne gerekiyor, biliyor musun?” dedi.

“Evet. Zee işe yaraması için paramparça edilmeniz gerektiğini açıkladı,” derken duruma yardımcı olmayacak, bilmiş ses tonuna bürünmemeyi denedim.

“Doğru. Evie’nin başka bir meleği parçaladığını görme-ye ne kadar meraklısın? Gerçekten bunu yapacağını düşün-üyör musun?”

“Uygun şartlar altında, iyi bir iş çıkaracağını düşünüyorum. Onu hafife alma Reed, o bir doğal afet gibi ve hatırlamasa bile, demirden iradesini bilemek için yüzyılları vardı. Anılarımda en gerilere gitmeye başlamadım bile ve bunu öğrendim.”

"Geçmiş hikâyeleri ona anlatarak ne elde etmeyi umu-
vorsun? Geçmiş yaşamlarınızı hatırlamıyor."

Bilemiyorum Reed, belki de tam de elde etmememi
umduğum şeyi başarmayı umuyordumdur." Nefesimi ver-
dim. Evie'ye geçmiş yaşamı Aoibhe'yi anlatırken dinlediği
için sinirle boynumu ovuşturdum. Özel bir andı. Evie'nin
bana ait olduğu zamandı ve onun o parçasını, *bizi* Reed'le
paylaşmayacaktım.

"Ona yardımcı olmuyor," dedi endişeyle.

"Hayır. Yardımcı olmayan şey, zarar vermek isteyen
birileri ona ulaşamazmış gibi yaşamasına izin vermek.
İkimiz de durumun bu olmadığından haberdarız." Bunu
yüksek sesle söylemek zorunda kalmaktan iğrenmiştim.

Yavaşça, durumu anlamaya yeterli aklım yokmuş gibi,
"Sürekli tehdit altında olduğunu bilmediğimi mi sanıyor-
sun? Burada güvende hissetmesini istiyorum. İyileşmesini
istiyorum ve korkuyorsa bunu yapamaz. Geceleri onu din-
liyor musun? Sürekli kâbus görüyor," dedi.

"Bunu biliyorum ama hepsinin travmadan olduğunu
düşünmüyorum. Bazıları Alfred hâlâ dışarıda bir yerlerde
olduğu ve onun hakkında öngörüler geldiği için."

"Evet, bunun farkındayım." Tonu sakindi. "Bu yüzden
Crestwood'u terk etmedik. Zee'yle beraber Alfred'e yeni
bir hamle yapması için ikna yolları tasarlıyoruz. Safları-
mızı düzensiz yaparak pervasızca davranmaya onu yön-
lendirebileceğimize inanıyoruz ancak Evie'yi yem olarak
riske atmaya isteksizim. Yine onu kibirli hissettirmenin bir
yolunu bulmamız gerekiyor çünkü şu anda yandaşlarının
çoğunu kaybetti. Sürgün melekler artık onu takip etmeye-
cek. Büyük ihtimalle onu da avlıyorlar. Bu bizim işimize
yarayacak çünkü Evie'nin ruhunu ele geçirmek için kıvrı-
mıyor olacak. Bu hayatta kalmak için tek umudu."

Öfkeyle, "Peki neden onu avlamıyoruz?" diye sordumda, neden Alfred'in daha fazla yandaş toplaması ve Evie'ye ulaşmak için plan yapmasına izin verildiğini düşünüyordum.

"Üstün güç biziz. Gücümüz dağınık olmamamızda yatıyor. O düzensizken biz düzenliyiz. Onu bekleyeceğiz çünkü istediği şeye sahibiz. Gelecek ve geldiğinde de ölecek." Reed, Alfred'in harekete geçeceği günü dört gözle bekliyormuş gibi yanıtlamıştı.

"Hepimizin iyiliği için, umarım haklısındır Reed," dedim ve sonra Zee'yle çalışmam gerektiğinden üstümü değiştirmek için kütüphaneden çıktım.

BÖLÜM 7

eğitim

Bunun kolay olmayacağını fark etmek uzun sürmemişti. Eğitim sırasında Zephyr Evie'ye ilk kez vurduğunda Reed aklını kaybetmiş ve Buns'la Brownie ikisinin arasına girip Reed'i Zephyr'in üstünden alana dek birkaç dakika boyunca dövüşüp durmuşlardı. Zee'yi savunmak gerekirse, pek dövüşmemiş sadece hayatta kalmaya çalışmıştı. Ancak bu, Reed'in Evie hakkındaki bakış açısını etkili biçimde göstermişti. Yani Evie çalışırken eğitim odasından men edilmişti. Bu durum, sonuçta burası onun evi olduğu için pek hoşuna gitmemişti. Evie diğer seçeneğin başka bir yerde eğitim yapmak olduğunu söylediğinde hizaya gelmiş ve Evie o günlük dersini bitirene kadar odanın dışında deli danalar gibi dolaşıp durmuştu çoğunlukla.

Zephyr bizi savunma stratejilerine alıştırmak için eğitime temel savunma ve silahsız dövüşmeyi öğreterek başladı. Bize silahları tanıtmaya başlamadan önce bütün bir ay bizimle çalıştı. Uçma yeteneği olan bir melek ile yüzleşirken dengeleyici olarak işlev gören mızrağa benzeyen uzun sopalarla çalışıyorduk. İkimiz de kanatlarımızı henüz kullanamadığımız için (Evie'ninkiler yeterince güçlü değildi ve benimkiler henüz çıkmamıştı) sopalar yukarıdan gelecek saldırıları engellemek için işe yarayacaktı. Bir melek tarafından gafil avlandığımızda geniş bir sopayı nereden bulacağımızdan emin değildim ama zaten strateji de bugünün dersi değildi.

Yine acımasızca dövüldükten sonra durduğumda, Zee kolayca mızrağı elimden çekerek ders vermek için onunla elime vurdu. "ZEE! Lanet olsun, bu acıdı! Sanırım parmağımı kırdın. En az St. Vincent rahibeleri kadar acımasız-sın," derken parmağımı tutmuş, acıyı geçirmeye çalışıyordum. Zee üzerimdeki pozisyonundan bana güldü. Geniş kanatları rüzgâr esintisi yaratarak yüzüme üflerken acı içinde elimin üzerine eğilmiştim.

"Silahını almama izin verdin Russell ve sonuçlarına katılanman gerek." Zephyr sırtıyordu. "Acıyor mu?"

"Evet, çok."

"Güzel. Belki tekrarlamazsın." Aşağıya dalarak bana sopayı geri verdi.

"Zee, insanlar tamamen yanlış anlamışlar, değil mi?" diye sorarken hâlâ elimi diğeriyle tutuyordum.

"Onlarla tecrübelerim böyleydi ama tam olarak neden bahsettiğinden emin değilim," derken mızrağıyla onu şişlemeye çalışan Evie'den uzağa kaçtı. Evie gerçekten benden de hızlıydı ve karşı tarafın savunmasında boşluk bulma konusunda doğuştan bir yeteneği vardı. Havayı keserek ileri atılan mızrağının hareketlerini zar zor takip edebiliyordum. Melek hızı onu ölümcül ve kesin yapıyordu. Benden daha gelişmiş olduğunu fark etmiştim ama yine de çok alışkın görünüyordu ya da belki de sadece hayatta kalması gerekiyordu. Benimse mücadele etmem.

"İnsanların meleklere bakma şeklinden bahsediyorum. İdeal, mükemmel varlıklarmışsınız gibi... Bilirsin, sanki hepiniz nazik ve iyilikseversiniz. Ancak hepiniz kaba ve nefret dolusunuz," derken parmaklarımı düzleştirmeye çalıştım.

"Aklına hiç bize bakma şeklinizin hakaret olduğu geldi mi peki? Bebeği kenara bırak, asla bir çocuk gibi görünmedim ancak o melek bebekler her yerdeler. Bu aşağılayıcı," dedi Zephyr ve ardından Evie kanadını mızrağıyla çizmeyi başardığı için yoldan çekilmesi gerekti.

"İyi atış Kızıl!" diye bağırırken Zee'nin kanadından bir tüy zarafetle yere süzülerek indi. Sirtına arkadaşça, futbol-da takım arkadaşına vuracağım gibi vurmada kendime engel oldum çünkü durum bir yerimden mızrak geçmesiyle sonlanabilirdi.

Evie, "Dikkatini dağıttın, Russell. Adil değildi," dedi ama ağzının kenarında bir tebessümün yükseldiğini görebiliyordum.

"Demek hiç çocuk olmadın, ha? Yaratıldığınızda nasıl görünüyordunuz?" diye sordum çünkü ırkları hakkında pek de bir şey bilmediğim aklıma gelmişti.

"Az çok şimdi görüdüğüm gibi görünüyordum, sadece ilk başta kanatlar yoktu. Sonra geldiler, seninkilerin geleceği gibi," derken Evie'nin hamlesini savuşturdu, sonra Evie yine mızrakla saldırdı.

"Yani melek çocuklar yok diyorsun?"

"Hayır ama Kerubim denilen ve Evie'nin rütbesi Serafi-me yakın bir melek sınıfı var ama onlar da kanatlı bebeklere benzemiyorlar. Gel gör ki eğer birini onlara benzetirsen yapacaklarını görmek çok ilginç olurdu," dedi Zephyr pis pis sıratarak.

Zaman kazanmak için, "Ee Kerubimin hikâyesi nedir? Ne yapıyorlar?" diye sordum, sopayı yine almadan önce böylece parmağımın sızlaması durabilirdi.

"Cennete giden ruhların gardiyanları onlar. Yaşam ağacına giden yolu koruyorlar ve ruh kayıtlarını tutuyorlar," derken dalgın dalgın Evie'nin sürekli gelişen şekline odaklanmıştı. "Renklerinden onları tanıyabilirsin. Mavi kanatları var, ayrıca aslansılar."

Evie mızrağını indirirken hayranlık içinde Zephyr'e bakıyordu. "Aslansı da ne demek?" diye sordum.

"Aslana benziyorlar," dedi Evie yavaş yavaş, hâlâ Zephyr'e bakıyordu.

“Yani Kerubim, cennetteki ruhları koruyan ve ruhların kayıtlarını tutan mavi kanatlı aslanlar mı?” diye sorarken sicillerini sayıyordum. “Ne tür kayıtları tutuyorlar peki?”

“Günahları,” derken Zephyr bana sıcak sıcak gülümsüyordu ama kelimeleri omuriliğimden aşağıya bir titreme gönderdi.

“Noel Babanın elfleri gibi, öyle mi?” diyerek şaka yapıyordu Evie. Bu, Zephyr’dan bir kakhaha aldı. Bana, “Yani iyi ol lütfen,” dedi.

Benim rengim biraz solarken Zephyr devam etti. “Ancak tam olarak aslan gibi görünüyorlar diyemem, daha çok aslanla meleğin karakter özelliklerini taşıyorlar.”

“Buralarda onlara rastlar mıyız peki?” diye sorduğumda cennette bir yerde aslana benzeyen, insan görünümülü bir meleğin günahlarımın kayıtlarını tuttuğunu öğrendiğim için pek memnun sayılmazdım.

“Mümkün ama cennetten olmayabilir, Sheol’dan biri de olabilir,” diyerek yanıtladı Zephyr ve yorumu tenimin karıncalanmasına neden oldu. Sheol’un St. Vincent’taki rahibelerin Cehennem diye çağırdıkları şeyin başka bir ismi olduğu bana açıklanmıştı. Ayrıca rahibeler bana birkaç kere kendimi orada bulabileceğimi de söylemişlerdi ve bu konuda hatalı olduklarını ne kadar umut ettiğimi düşünmeme engel olamıyordum. Yerin gerçek bir varış noktası olarak onaylanması günah kelimesine yepyeni bir mana kazandırmıştı.

“Kimin Sürgün olup olmadığını nasıl ayırt ediyorsun?” diye sordum çünkü onlar beni görmeden onları fark edebilmek iyi olurdu. Aslında aslan adamı görmek büyük bir ipucu sayılırdı.

“Sürgün melekler işaretlenmiştir, lekelidir. Kara bir iz gibi. Ama bu olmadan bile evrimleştiğinde bileceksin çünkü kokuları mide bulandırıcıdır, ciğerlerini asit gibi yakar.”

Evie'nin, onun neden bahsettiğini bildiğini gördüm çünkü tanımdan dolayı beti benzi atmıştı. "Eğer Sheol'e son çağırılmalarının üzerinden uzun süre geçmişse bazıları kokuyu saklayabilir ancak oradan yeni gelmişlerse bunu bilirsin."

Evie, "Bu kara iz, aura ya da öyle bir şey mi?" diye sorarken endişeli tavırlar takip ediyordu anlattıklarını.

"Hayır, daha çok bir leke gibi. Bu en iyi tarif edebileceğim şekli. Meleklerin auraları yoktur. Bu insanların özelliği, ruhun özelliği." Evie'nin, anlattıklarını düşünmesini seyretti.

"Yani çok belli oluyoruz, öyle mi?" derken Evie'nin omuzları çökmüştü, henüz anlamadığım bir şey kavramıştı. "Aurası olan bir melek yanıp sönen bir neon tabela gibi olmalı. 'Şeytani Ucube' diyerek yanıp sönüyor."

"Evet, bir neon tabelası gibi. Ama 'Şeytani Ucube' kısmına katılmıyorum, hayır..." dedikten sonra Zephyr sustu.

Evie Zephyr'e, "O zaman tabela ne diyor?" diye sordu. Sorduğuna memnundum çünkü onlara nasıl görüldüğümüzü bilmek önemliydi.

"Tabelanda 'Tehlikeli' yazıyor." Evie'nin mızrağı elinden kayarak yere düştü. Suyunu almak için sırtını dönerek gözlerindeki korkuyu saklamayı denemişti.

Gülmesini sağlamak için diyecek bir şeyler aradım. "Eh, 'Hanım Evladi' yazmasından daha iyi."

"Hayır, değil Russell," derken Evie bana döndü. "Eğer bu yazsaydı yalnız bırakılırdık. Bir melek için 'Tehlikeli' demek neredeyse iki taraf için de çekici demek, hem ilahi hem Sürgün."

"Sizi bize çekici yapacak bir sürü şey var, bu sadece bir tanesi," dedi Zephyr. Zemine inip kanatlarını sırtında dinlenme pozisyonunda bıraktı.

Evie'nin kaşı soru sorarak kalktı. "Diğer şeyler neler ki?"

“Bize çok benziyorsunuz, meleksiniz ancak asla bizim gibi davranmıyorsunuz. Beni sürekli eğlendiriyorsunuz: Düşünme ve hissetme şekliniz, neyi önemli kabul edip neyi şaşırtıcı bulduğunuz,” diye açıkladı bize gülerek.

“Hı, beş yaşındaki bir çocukla konuşmak gibi yani? Kâinata bakış açısı sınırlı hayat tecrübesiyle şekillendirilmiştir ve bu yüzden de yetişkin tarafından değerli kabul edilir,” dedi Evie sakin sakin.

“Belki. Çocuklarla o kadar tecrübem olmadı. Ancak bir çocuğu tehlikeli bulacağımı hiç sanmam,” diyerek karşılık verdi. “Ve Russell’ı tanımlamak için ‘değerli’ kelimesini de kullanmam,” diye Zephyr devam ederken burnunu kırıştırmıştı.

“Sen de pek dost canlısı değilsin, komutan,” diyerek yanıtladığımda gücenmiş gibi davranıyordum. “Kızların benimle bir sorunu yok gibi duruyor. Brownie ve Buns harika olduğumu düşünüyorlar.”

Zephyr kibirli bir gülümsemeyle, “Öyle. Ruhlara alışkınlar, zaten her gün onları topluyorlar,” dedi.

“Bu komik, ruhumla ilgilendiklerini düşünmüyorum. Sanırım melek kısmını da seviyorlar.” Zephyr’in alçak alçak hırladığını duyduğumda savunmaya geçerek çömel-dim. Bir anlığına Zephyr’in Buns’a karşı aşırı korumacı olduğunu unutmuştum, Buns’ın sürekli körüklediği bir gerçektir bu. “Hadi ama Zee, öyle demek istemedim! Sadece buradaki herkes gibi, acayip olduğumu düşünmediklerini söylüyorum.”

Zephyr bir kere burnunu çekti, biraz önce söylediğimi düşünüyor gibi görünüyordu. Zephyr’i inceleyen Evie’ye baktım, biraz tepkisini ölçüyordu.

Evie, “Kıskandın mı, Zee?” diye zekice bir biçimde sorarken gözleriyle biraz gülümsemiş ama ağzını hareketsiz tutmuştu.

“Komikleşme,” dedi Zephyr hemen, bu Evie’nin bana dönüp kaşlarını düşünceli düşünceli kaldırmasına neden oldu. Zephyr Evie’nin bıraktığı mızrağı aldı ve karmaşık hareketler ve manevralarla çevirmeye başladı, o kadar hızlı ki bana neredeyse bulanık görünmüştü.

Düşünceli bir tavırla, “Zee eğer yapabilsen, Russell’la yer değiştirir miydin?” diye sordu, sanki nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. Ancak ben bu yaranın kabuğunu kaldırıp kanayacak mı diye görmek istediğini söyleyebilirdim.

“Russell’la yerleri değiştirmek mi?” Zephyr kaşlarını çattı. Bir anlığına mızrağı çevirmeyi bıraktı. “Bu mümkün değil. Ve neden bir ruha ihtiyacım olsun ki?” diye sorduktan sonra mızrakla idman yapmaya devam etti. “Elbette eğer Sürgünleri çekmek istiyorsam ruhun işe yarardı. O zaman onlar bana gelirdi. Onları uzun uzun takip edip kovalamak zorunda kalmazdım. Melekteki bir ruhun cazibesine karşı koyamazlardı, sunduğu tehlikeye,” dedi Zee dalgın dalgın.

“Ve bu seni çekiyor mu?” diye sordu Evie.

“Elbette. Ben bir katilim. Cephaneadaki başka bir silah olurdu. Onlar için kesin ölüm, dayanılmaz bir tuzak olurdu,” diyerek düşünceli bir tavırla yanıtladı.

“Diğerlerinin seni sürekli öldürmek istemesinden korkmaz mıydın?”

“Hayır, meydan okuma bu zaten: Denerler miydi, yoksa denemezler miydi?” Kocaman gülümsedi.

“Vay Zee! Bu gerçekten psikotik,” dedi Evie kaşlarını çatarak.

“Psikotik değil, sadece yaptığım işte çok iyiyim. Sürgün melekleri avlıyorum. Bu onları çekmeyi çok kolay getirir.”

“Ancak yanındaki arkadaşlarını da körüklemiş olurdun. Onlarla nasıl başa çıkardın?” diye sorarken Evie onu yakından inceliyordu.

“Oldukça ikna edici olabilirim. Russell’ın da Serafim kanatları olacak muhtemelen. Bu anlaşmalarda yardım ederdi,” derken fiziksel varlığından, görünümünden hoşlanmamış birisinden pek de etkilenmezmiş gibiydi. “Ama ruhu bende olsaydı bu lüksüm olmazdı. Ruhu olan bir Güç olarak başa çıkmam gerekirdi.”

“Ya Russell’la şimdiki haliyle yer değiştirseydin, gücün ve sahip olduğun dövüş yeteneklerin olmadan?” diye sorduğunda kaşlarını çatıyordu.

“Elimden gelenin en iyisini yapardım. Bir gün çok güçlü olacak, belki benim kadar güçlü,” dedi Zephyr kibirle sırıtarak. Kendini beğenmiş haline sırıtmadan edemedim. “Ve kesinlikle rütbece benden üstün olacak ama eğer bana rütbe çekmeye kalkarsa, varlığı son bulur. Çünkü onu eğitiğim için bütün zayıflıklarını biliyorum.”

Bütün zayıflıklarımı biliyordu ki şu anda sayılmayacak kadar çoktular. Ona katılmam gerekiyordu, Evie’ye baktım ve benzinin solduğunu gördüm. Evie önceden bıraktığım sopayı aldı. Yüzündeki ifade delip geçici, ölümcüldü. Daha önce asla böyle görüldüğünü görmemiştim. Aynı Reed’in Sebastian’ı öldürmeden önceki hali gibi görünüyordu. Ölümcül. Mızrağı önünde tutarak birkaç saniye önce Zephyr’in kolayca yaptığı mızrak dönüşlerini taklit etti. Zephyr’e yaklaştıktan sonra mızrağın sivri ucunu boyuna bastırdı.

Eliyle mızrağı destekledi. Böylece Zephyr’in en küçük bir hareketi onu delegecekti. Ölümcül, sakın bir tonda sordu Evie. “Neden bize yardım ediyorsun? Senin kazancın ne?”

Zephyr duygusuz, sakın bir tonda, “Gereççelerimi mi sorguluyorsun?” diyerek karşılık verdi.

“Soruya yanıt ver,” diye hırladı ama biraz önce sergilediği sakinliği kaybettiğinden eli biraz titriyordu.

“Evie?” diye sordum çünkü bu tanıdığım kıza benzeriyordu. Korkmuş ve aklım karışmıştı.

Bana, "Hiçbir şey karşılıksız değildir, Russell!" diye bağırmırken kaşları birleşmişti. Sonra Zephyr'e, "Bize yardım ederek ne elde etmeyi umuyorsun? Çünkü eğer ruhunu almaya kalkarsan seni bitiririm... Söz veriyorum," dedi. Zephyr'in yüzünü incelerken elleri titriyordu. Sivri ucu boğazına biraz daha bastırdı ve ben çok içinde, Evie Zephyr'e düşmanmış gibi sert sert bakarken onları seyrediyordum.

Tehdidiyle onu gafil avlamıştı ancak ne geri çekildi ne de hareket etti. Zephyr, Evie'nin kendi yüzüne çok yakın yüzünü incelerken, "Sana Russell'ı ruhunu ele geçirmek için öldürmeyeceğime dair söz veririm. Görüyorsun ya, ruhu benim için değil. Olduğu yerde bırakırım ruhunu. Ben kötü değilim. Ben Alfred değilim," dedi.

Evie ona çaresizce inanmak istiyor gibi görünüyordu. Sopadaki tutuşunu gevşeterek geri çekti, artık boynuna batmıyordu ama tamamen de bırakmamıştı. "Neden?" diye sordu yine.

"Çünkü sana yardım etmeye mecburum. Nasıl açıkla-
rım bilemiyorum. İlk karşılaştığımızda seni öldürememiş-
tim. Sen hayatta kalan ilk avım oldun. İlk. Sen benim yarım
kalan ilk görevimsin. Sen kimliğinden dolayı hayatta kal-
dın. Ne olacağını görmem gerekiyor sadece ve..." derken
sustu.

"Ve ne?" diye fısıldarken kolları artık güçlü duygular-
dan dolayı gerçekten titriyordu.

"Ve bu, bir ailemin olmasına en çok yaklaştığım yer.
Beklediğim gibi değil. Genel olarak ailelerin birbirine kar-
şı nazık olacağını düşünürdüm," dedi ama sesinde şakacı
bir ton vardı. Evie'nin gözleri dolarken alt dudağı titreme-
ye başlamıştı. Ona sarılmak için ileri atıldım ama Zephyr
bana elini kaldırarak durmam gerektiğini işaret etti.

Evie, "Alfred olmadığını biliyorum. Özür dilerim Zee.
Artık hata yapmak gibi bir seçeneğim yok," diye fısıldayıp

mızrağı indirdi. "Bu beni darmadağın etti. Alfred hakkında öyle çok yanıldım ki. Arkadaşım olduğunu sandım ama aslında hiç olmamıştı. Sen bana, bize çok iyi davrandın," dedi Evie eliyle kendisini ve beni göstererek. "Sadece... Sadece..." Sustu.

Zephyr onu kollarının arasına alarak göğsünde ağlmasına izin verdi. "Alfred'in sana öğrettiği zor bir dersti. Kötülük kendisini iyi saklayabilir. Sürgünler hilenin beden bulmuş halidir," dedi alçak bir tonda. "Bir süre bu dersle savaşıyorsun."

"Alfred zihnimin içine sinsice girdi ve beni herkesi ve her şeyi sorgulamam gerektiği hissiyle bıraktı. Yoksa o kazanır," diye fısıldarken Evie'nin yüzü hâlâ Zephyr'in göğsündeydi.

Zephyr bana katı bir bakış attı. "İhanetin üstesinden gelmek zordur. Onunla uzlaşman gerek çünkü bu duygunun bedeli ağır. Olaylara tarafsız bir bakış açısından bakmak gerek yoksa yanlış kararı verme riskiyle yüzleşirsin," dedi şefkatli bir sesle, sırtına hafif hafif vuruyordu. "Artık bu durumdan örnek al. Sana beni şaşırtma fırsatını verdim çünkü olduğuna inandığım kişiye alışmıştım ve taktiklerinin anlaşılmasız olduğunu fark etmeyi unuttum. Beni tehdit olarak algıladığında, hazırlıksız olduğum bir tavırla tepki gösterdin. Sözlerimin senin için en kadar tehdit edici olduğunu göremedim. Önceden söylediğim gibi, melek gibi davranmıyorsun ve bu seni tahmin edilemez yapıyor."

"Çok özür dilerim Zee!"

"Evie, bu bir iltifattı. Seninle gurur duyuyorum. Bir zayıflık buldun ve bunu kullandın. Stratejik olarak bu *fenaydı*." Zephyr gülümsedi. İnsan dünyasında ait olduğu kalabalığa daha iyi ait olabilsin diye ona öğrettiğim kelimeleri kullanmıştı. "Bir çocuk tarafından sırtım yere geldiği için çok kötü hissetmemeyi deneyeceğim," derken doğru

söyledi mi diye sorgulamak için kaşını kaldırmıştı. Başım-la onaylarken ona yumruğumu kaldırdım, parmağımdaki çatlak yüzünden hoşuma gideceğinden daha sertçe karşılık verdi yumruğuma. “Artık uyarıldığıma göre, ayak uydurmaya çalışacağım.”

Evie dikilip, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken, “Zee, Russell’la ne kadar zaman geçiriyorsun çünkü aynı onun gibi konuşmaya başladın?” diye sordu.

“O kadar çok ki aklımı kaçırıyorum,” Hepimiz kahkhalara boğulduk. “Yeni bir şey denemek ister misin, Evie? Sanırım mızrağı kavradın. Başka bir dengeleyici denemek istiyorum. Sana ne yapmanı istediğimi göstereceğim,” dedikten sonra Zephyr bizi odanın merkezine çekti. “Önümü kesmeyin çünkü koşacağım.”

Zephyr duvarın zeminle buluştuğu yere, odanın kenarına yürüdü. Ahşap duvar kaplamasının üstündeki duvar sıvasına elini koydu ve odanın çevresi boyunca hızla koşmaya, her dönüşte daha da hızlanmaya başladı. Gözlerime neredeyse bulanık görüldüğünde duvara çıktı, merkeze giderek yerçekimine meydan okudu. Hâlâ daireleri tamamlıyordu ama zemin yerine duvarda koşuyordu. Duvardan kendini fırlattı ve başımızın üstünde kanatlarını çırparak kendini yere indirdi. Benim için bir *Aman Tanrım!* ânyıdı ve Zephyr yere inerken ağzımın açık kaldığını biliyordum.

“Evie sen benden hızlısın, bu senin için sorun olmamalı. Başladığında merkezde olacağım, bana saldıracakmış gibi sıçramanı istiyorum. Seni yakalayacağım.”

Evie bana en seksi göz kırpışını fırlattıktan sonra duvarın yanında pozisyona girdi. Zephyr onayladığında, onu takip edebileceğimden daha hızlı şekilde yerinden fırladı. Bana sadece bulanık bir iz olarak görünüyordu, duvarda koşup pek zorlanmadan birkaç tur atarken Zephyr’den çok daha hızlıydı. İmkânsız olduğunu düşündüğüm şeyi ya-

pışını izlerken yüreğim boğazımda atıyordu. Ancak Evie hep bir adım önde olduğu için Zephyr'in istediğinden daha fazlasını yaptı. Sadece duvarın ortasında koşmaktan sıkılmış olmalıydı çünkü pozisyonunu değiştirdi. Kemerli tavana koşarak ortasından geçti, ardından dikey olarak duvardan inip yeri geçerek tekrar duvardan yukarı çıktı.

Yine duvarın merkezine vardığında, Zephyr'e sıçrayarak bacaklarını belinin etrafına doladı. Ellerini uzatarak Zephyr'in başının iki yanına koydu. İsterse hızla bükerek boynunu kırabileceğini gösterdi ikimize. Sonra ona gülümseyip yanağından öptü. Sanırım Zephyr de benim kadar hayrete düşmüştü çünkü ağzı benimki kadar açılmıştı.

"Çok ama çok tehlikelisin Evie," diyerek nefesini verdi Zephyr. Onu kollarının arasında nazıkçe tutarak alçaldı.

"Bacaklarımı beline doladıktan sonra dengeni bozmak için kalçamı geri çekecektim ama sonra hayır diye düşündüm, boynunu kırarsam daha çabuk ölürsün. Haklı mıyım?" Zephyr dünyadaki en gururlu babaymış gibi başıyla onayladı.

"Yine görelim Evie ama bu sever bana arkadan gel," derken onu zemine bıraktı. Evie birkaç sefer daha duvarda ve tavanda koştu. Hiç tökezlemedi ya da paniklemedi, her zaman sakindi ve duvardan ayrıldığında ya da Zephyr'e avmış gibi atladığında, havada ölümcül bir dansı izlemek gibiydi. Nefesimi kesiyordu ve nihayetinde ellerimden kayıp gittiğinde, ne kadar parçamın kalacağından emin değildim.

"Artık senin sıran Russell," diyerek gülümsedi Evie. Yemek salonunun ortasına gelerek yanıma oturdu ve suyunu alıp bir yudum içti.

Yüzümü ekşittim. "Hıh, ancak dilerim. Umarım bu yetenek yakında gelir. Rüzgâr gibi koşmak iyi olurdu. Eğlence'li gözüküyor ve kardiyo yapmış gibi görünmüyorsun bile.

Kendimle ne yapacağım onu bile bilmiyorum. Berbat olduğum için yakan top oyununa son seçilen çocuk gibi hissediyorum. Hayatım boyunca hiç o çocuk olmamıştım.”

“İnanırım. Büyük ihtimalle hep lider olmuşsundur,” derken Evie bana gülümsüyordu. “Bütün bunlar bu yüzden oluyor olabilir. Yakan top karman sana geri dönüyor,” diye sataştı ve bacağımı bacağıyla dürttü. “Endişelenme, seninle ben ilgilenirim,” derken yüreğim acı vererek kassıldı. Benimle ilgilenmesini o kadar çok istiyordum ki bu üzücüydü. Ben de onunla ilgilenmek istiyordum. “Ailen duruma nasıl alıyor?” diye sorarken Evie beni rahatlatmak istiyormuş gibi elini sırtıma koydu.

“Sanırım şoktalar. Yani bir markette katliama tanık olan bir oğlun olsa nasıl tepki verirdin ki? Artık tanık koruma programında olduğumu düşünüyorlar. Güvenli bir eve götürüldüklerini ve koruma için yeni kimlikler aldıklarını sanıyorlar.” Omuzlarım çökmüştü. “Para yardımcı oldu ama. Annemden, artık çok zengin oldukları için Melanie’nin heyecandan öldüğünü duydum. Melekler onlara ciddi para akıttı. Paranın 7- Eleven şirketinin olanları telafi etmek için verdiğini düşünüyorlar. O kadar çok para var ki kız kardeşimin torunlarının bile çalışması gerekmeyecek.”

“Yeni kimlikleriyle güvendeler demek. En önemlisi bu,” derken Evie çenesini indirdi ve yine suçlu bakışları gördüm. Ona bu kadar dürüst davrandığım için kendimi tekmelemek istedim. Ona karşı dürüst olmamak benim için çok zordu. Ona bu hayatta ya da herhangi bir hayatta hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyordum. Başka bir şeyim olmasa bile benim en iyi arkadaşımdı. “Yeni adlarını yine söyler misin?”

“Robert ve Hannah Buckingham ve iki tatlı kızı Sasha ile Megan.” Tanımadığım insanlardan bahsediyormuşum gibiydi. “Kız kardeşlerim benim için her zaman Scarlett ve

Melanie olacaklar," derken onları yine görebilecek miyim diye merak ediyordum. Onları koruyabileceğimden emin olana dek bir daha asla oraya gitmeyecektim.

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Omuz silktim. "Kesin olarak sormadım. Eğer bilmiyorsa ağzımdan kaçıraramam." *Ya da Alfred gibi biri tarafından işkenceye maruz bırakılarak söylemek zorunda kalmam.* "Genel olarak nerede olduklarını biliyorum ve bu şimdilik yeterli. Adlarını biliyorum ve iş oraya varırsa onları bulabilirim." Evie sadece başıyla onayladı çünkü böyle bir bilgiyi gizli tutmanın ne kadar önemli olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Bir süre anlattıklarımı düşündü, tam ben kalkıp günü bitirmeye hazırlanırken konuştu. "Zephyr, kılıcın var mı?" diye sordu. Yeteneklerimi ölçüp biçiyormuş gibi bana baktı.

"Bir sürü. Ama birini bile yanımda getirmedim. Reed'in benden çok kılıcı var. Böyle şeylerde oldukça gelenekselcidir."

"On ikinci yüzyıl İskoçya'sından gelen birine tanıdık gelecek bir şeyi var mıdır?" Hâlâ bana bakıyordu.

"Düşünmene izin ver. İki ağızlı büyük kılıçlar sonradan çıktı ama hep diğerlerinden daha uzun kılıçlar kullanmışlardır. Russell gibi bunun için gerekli yapıları vardı." Özelliklerim için beni inceliyordu.

Evie Zephyr'e, "Sanırım Russell kılıç kullanmakta çok iyi olabilir. Alıştırma yapabileceği bir tane var mı?" diye sordu ve ben de bununla nereye vardığını görmeye başladım.

"Bakacağım, bana bir saniye ver," dedikten sonra Zephyr bizi yalnız bıraktı.

Evie'ye dönerek, "Neler planlıyorsun?" diye sordum.

"Gerçekten hiçbir şey ama kütüphanede Leander ve Aoibhe hakkında anlattıklarını düşünüyordum. Asker olduğunu söylemiştin," diye açıklarken yüzümü inceliyordu.

“Zaten bir eğitiminin olduğunu düşündüm. Sadece ona erişmen, Leander olduğunu hatırlaman gerekiyor. Belki onun anlayışını ödünç alabilir ve eğitimimize uygulayabilirsin.”

Söyledikleri içimi sevinçle doldurdu. “Yani bana inanıyorsun!” Gülümserken mutluluğumu göstermemeye çalışıyordum.

“Elbette sana inanıyorum. Gözlerinde bunu görebiliyorum. Sadece bununla ne yapacağımı bilemiyorum.” Zorlanıyordu.

Ona yardımcı olmak istiyordum çünkü zaten çok acı çekiyordu. “Yapılacak bir şey yok. Durum bu, olan olmuş. İronik bir şey bilmek ister misin?”

“Bilmiyorum, son zamanlarda hayatımda yeterince ironi oldu zaten. Başa çıkabilecek miyim?” diye sorduğunda kulağa şaka gibi geliyordu ama kelimelerinde bir tereddüt vardı ve kendini söyleyeceklerimden korumaya çabaladığını görebiliyordum.

“Sanırım. Aoibhe’yken babana yeminlerimizi söylediğimiz gece bana vermek için bir düğün hediyesi yaptırmıştın. Babanın üzerinde uzun süre çalıştığı güzel bir kılıçtı. Sapı birbirine geçen Kelt düğümleriyle detaylıca işlenmişti, sanki birbirlerinin içlerine işleyerek sonsuzluğa uzanıyorlardı.”

“Düğün hediyesi olarak sana kılıç mı verdim? Ne kadar Orta Çağlıymışım,” dedi Evie o yüreğimi eriten seksi gülümsemesiyle.

“Evet, verdin. Silahın bıçağına babana bir şey yazdır mıştın, asla unutmayacağım... Yani *bir daha* asla unutmayacağım.” Kendimi gülümsemesinde kaybetmemeye çalışıyordum.

“Ne yazıyordu?” Gerçekten merak ettiğini görebiliyordum.

“Eh, Galceydi ama kabataslak çevirisi şöyle: *Bu savaş-
cının önünde ya da ardında yatan ne varsa, asla içinde yatanı
söküp alamasın çünkü o benim,*” diye ezberden okudum ve
yine gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim. Başıyla onay-
larken yüzeyin hemen altında yatan duyguları kontrol al-
tına almaya çalışıyordu.

“Hak ettiğin sevgi bu Russell. Benim yüreğime yazıldı-
ğın gibi ben de seninkine yazılmışım. Seni her zaman se-
veceğim ama artık farklıyız. Bana her zaman güvenebilir-
sin ama artık bizden daha fazlası var. Artık insan değilim,
melek parçam ruhumun istediğinden daha fazlasını talep
ediyor ve...” Kaçan bir gözyaşını elinin tersiyle silmek için
ara verdi. “Özür dilerim.”

“Evet. Ben de,” diye mırıldarken ondan başka tarafa ba-
kıyordum çünkü benimkini yansıtan acısını görmek iste-
miyordum.

Zephyr bir çift keskin görünen kılıçla dönerek onları
eğitim odasının duvarına yasladı. Kolunun altında nere-
deyse ayırdıkları kadar uzun bir çift tahta kılıç da vardı.
Tahta kılıçlardan birini bana fırlatarak şeytanice sırıttı ve
“Nasıl hissettiriyor?” dedi.

“Olması gereken buymuş gibi, Zee,” diyerek yanıtladım ve yalan olmadığı için birazcık şaşırmıştım. Silah, tahta ve egzersiz amacıyla kullanılmak için yapılmış olmasına rağmen bana öyle tanıdık gelmişti ki elim karmaşık hareketlerle kalktığında hayrete uğramıştım. Bütün hayatım boyunca alıştırma yapmışım gibi ustalıkla kullanıyordum. Gözlerimi kapatarak Leander olarak geçirdiğim hayata odaklanarak o ömrün bir sürü detayını hatırladım. Neredeyse onun, *kendimin*, o zaman kokladığı havayı hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda Evie ve Zephyr’in karmaşık hareketlerle kılıcı sallayıp düşmanmış gibi havayı keserken beni izlediğini gördüm.

Tahta kılıcın kıvrak hareketlerle havada şarkı söylemesini sağladım. İki elimi de eşit derecede iyi kullanabiliyordum, silahı bir elimden diğerine saldırganca geçirirken ustalığımı test ediyordum. Bütün bu olaylar başladığından beri eksik olan güvenim bir anda geri dönmüştü ve bu sahate bir güven değildi. Bunu hak etmiştim. Bu hayatta değildi sadece.

“Güzel,” derken Zephyr diğer kılıcı kullanıyor, yaptığım hareketleri taklit ediyordu. Kılıcı bana saldırdığında hazırlıkliydim. Saldırımı bekliyordum, geldiğini içgüdüsel olarak biliyordum ve nasıl karşılık vereceğimden haberdardım. Kılıcım onunkini engellediğinde bir gülümseme yavaşça dudaklarıma kondu. Geri çekilmeyi becerdim, böylece harcadığı güç onu yanıma getirdiğinde karşılık verdim ve yan tarafına kılıcım la vurdu m.

Zephyr dengesini kazandığında biraz huysuz görünüyordu ve yüzü me bakmak için birazcık döndü. “Eğitim almışsın,” diyerek beni suçladı.

“Uzun uzun yıllar boyunca, Zee. Gerçek kılıçları deneyelim, olur mu?” deyip sırtırken ona tahta kılıcı fırlattım. Evie’ye baktığımda gözlerinin parladığını gördüm ve eğer bahse giren bir adam olsaydım, benimle gurur duyduğunu söyledim. “Lanet olsun Evie, her şeyi çözdün değil mi?” diye iltifat ettim ama yine sözlerimin onda ters etki yarattığını gördüm.

“Pek değil ama çalışıyorum Russ,” dedi kederli bir gülümsemeyle ve gözlerindeki bir şey zihnimde tehlike çanlarının çalmasına neden oldu. Daha önce bu bakışı görmüştüm. Bu bakışı biliyordum. Yüzünü incelediğimde, hastalandığımda ve öleceğimi düşündüğümde, babasına geri dönmesini söylediğim zaman Aoibhe’nin yüzündeki bakışı hatırladım. 7-Eleven’da Alfred beni bacağımdan bıçakladıktan sonra uyandığımda da yüzünde aynı ifade

vardı. O bakışı görmüştüm: *Kendini kurban etmeye kararlıyım*, bakışıydı.

Suçlayan bir tonda, “Neler planlıyorsun, Kızıl?” diye sorarken Zephyr’in bana uzattığı kılıcı itmiş, tehditkârca Evie’ye yaklaşıyordum.

“Ne?” derken Evie’nin yüz ifadesi suçluya dönmüştü. Gözleri biraz önce söylediklerime tepkisini ölçmek için Zephyr’e kaydı. Bir şeyler planlıyordu. Zephyr’in kesinlikle bilmesini istemediği bir şeydi bu. Gözlerini benden saklamaya çalıştı. Onu ele verecektim ancak bana yalvaran gözlerle baktı. Başını hafifçe hayır anlamında salladıktan sonra kendisini izleyen Zephyr’e baktı.

Boğazını temizledi ve “Geçmiş yaşamlarımızdan benim de yetenekli olduğum bir silah hatırlıyor musun diye merak ediyordum sadece.” Yalan değildi. Bunu düşünüyordu ama ayrıca bir şey de saklıyordu. Artık onu tanıyordum. Benden bundan sonra bir şey saklayamazdı. Onu çok uzun zamandır, hatırlayamayacağı kadar uzun zamandır tanıdığım için bana açık bir kitap gibiydi. Bu yüzden büyük ihtimalle inandırıcı şekilde yalan söyleyemiyordu bana. Her zaman hilelerinin altında yatanı görmüştüm.

Zephyr bizi yakından incelerken endişeli görünüyordu. Evie’yi de inceliyor, benim yakaladığım ancak onun kaçırıldığı bir şey var mı diye görmeye çalışıyordu ama fark edebildiğinden kuşkuluydum. Evie meleklerin aklını dar-madağın ediyordu. Şüphesiz bir şeylerin peşindeydi fakat belki de şu an bunu ondan söküp almak için uygun zaman değildi. Zephyr dinliyorken olmazdı. “Aoibhe’yken okla iyyidin, benim olduğumdan çok daha iyi bir nişancıydın ve bunu benim bildiğimden emin olmaya da bayılıyordun. Bakalım... Ayrıca hançer, pala, sapan, çakram...”

“Çakram nedir?” diye sordu Evie. Yemi yediğim ve durumunu sorularımınla daha fazla incelemediğim için rahatlamış görünüyordu, dikkatimi dağıtmıştı.

Zephyr sorusunu yanıtladı. “Keskin kenarlı, fırlatabileceğin bir disk.” Sanırım bizi yakalamıştı çünkü daha fazla konuşacak mıyım diye görmek için yaklaştı. Evie Zephyr’e dönerek, “Hançerin var mı?” diye sordu.

“Her tür silah Reed’de vardır. Denemesi için Evie’ye birkaç silah seçerim. Sonra size silah odasını ve girmeniz için gerekli güvenlik önlemlerini göstereceğim.” Zephyr göz açıp kapayıncaya dek gitmişti. Zephyr’in getirdiği kılıçlardan birini rastgele alan Evie’ye baktım. Ağırlığını eliyle test ederken ben de diğer silahı aldım.

“Nasıl düzgün tutacağımı göster bana,” dedi Evie yanıma gelerek. Elimi uzatarak ona gösterdim, duruşumu taklit etti. Elini düzeltmek için arkasına yürüdüm, daha kısa olan kol uzunluğunu telafi etmek için sapını fazla sıkıyordu.

Bir elim belinde, diğeri ise uzatılmış kolundayken kulağına, “Tutuşun sağlam ama rahat olmalı, böylece hareketlerinde esnekliğin olur. Eğer tutuşun çok sıkıysa, hareketlerin daha sınırlıdır ve eğer tutuşun çok esnekse, silahının kontrolünü kaybetme riskin var. Neler planlıyorsun, Kızıl?” diye sordum. Kolunu daha sıkı tutarak bedenine eğilmiştim, yüzünü görmeye çalışıyordum.

“Sus Russell!” dedikten sonra Evie kısa süreliğine gözlerini kapattı. Yakınlarda melekler var mı diye omzunun üstünden bakmak için döndü. Yakınlarda kimseyi görmediğinde kulağıma fısıldayarak konuştu, “Konuşmamız gerek ama burada olmaz. Bu baş başa yapacağımız bir konuşma. Sadece sen ve ben. Bu akşam geç saatte odana geleceğim, tamam mı?” Bana yalvararak bakıyordu.

“Tamam. Peki.” Bir şeyler planlıyordu ve çok önemliydi. Öyle önemliydi ki meleklerin duymasını istemiyordu.

“Teşekkürler Russell,” dedikten sonra nefesini verdi. Eli biraz titriyordu, bu yüzden onu rahatlatmak için kendi elimin arasına aldım.

Gerçekten üzgün, diye düşünürken kendine hâkim olmak için çabalayışını seyrettim.

Zephyr geri döndü ve ben de yine kılıçla çalışmaya başladım. Zephyr de Evie'ye uzun hançerlerle nasıl savaşa-
ğını gösteriyordu. İki eline de birer tane verdi. Yavaşça ona nasıl kullanacağını öğretti ama birkaç dakika içinde Evie acımasızca, sanki bütün hayatı boyunca onları tutmuş gibi ustaca kullanıyordu. Elindeki hançerleri üç yüz altmış derece çevirip, hafif bir bilek hareketiyle onları avuçlarının içinde yakaladığında, Zephyr'in başının belada olduğu hissine kapıldım. Sonra kapışmaya başladılar. Zephyr'in hücumunu kırmak için ileri atılıyor ve kıvrılıyordu. Evie saldırısına karşılık verirken ölmek için açık vermemeye çalışıyordu.

Zephyr onu köşeye sıkıştırdığında, Evie başının üzerinden atladı ve tuzaktan kurtularak etkili biçimde pozisyonlarını değiştirdi. Ölümcüldü ve geçmiş yaşamlarından birini hatırlamasa bile, hâlâ o hayatların doğuştan gelen bilgisine sahip gibi görünüyordu. Ömrü boyunca hiç eğitim almadan bir savaşçı gibi dövüşmesi için bulabildiğim tek neden buydu.

Evie'nin silahlarla olan hızı eşsizdi. Onları, hançerler hakkında geniş bilgisi ve tecrübesi olan Zephyr'den daha hızlı kullanabiliyordu. Sanırım kaşlarını bu gerçeğin farkındalığı kafasına dank ettiği için çatmıştı. Evie ilerleyerek Zephyr'i gafil avladı, onu kendisini sıkıştırmak istediği köşeye kısırdı. Saldırırken Evie son anda hamlesini kontrol etmeye çalışmıştı ama Zephyr kendisini saldırısından korumak için kolunu kaldırdı. Evie hançerinin bıçağıyla kolunu kesti. Zephyr'in kanı kolundan aşağıya damlarken, biraz önce olanların dehşeti Evie'nin yüzüne yansımıştı.

"Aman Tanrım, Zee! Özür dilerim!" derken bir şangırıyla hançerleri yere bıraktı. Zephyr ya da ben tepki göste-

remeden. Evie öne atılarak ellerini Zephyr'in yarasına yerleştirdi. Tepemizdeki ışıklar yanıp söndü. Başımı kaldırıp ışıklara baktıktan sonra kafamı eğdiğimde, Evie'nin hafif iç çekişini duydum. Zephyr'in kolundaki eli parlamaya başladı. Bacakları büküldüğünde Zephyr onu düşmeden önce diğer koluyla yakaladı.

Evie'yi nazıkçe yere indirirken Zephyr onu takip etti, sanki aniden oturma ihtiyacı duymuştu. Zephyr "Evie?" diye inledi.

Neler olduğunu biliyordum: Evie Zephyr'i iyileştiriyordu. Biliyordum, çünkü göğsümden bıçaklandıktan sonra Evie beni iyileştirirken neler hissettiğimi hatırlıyordum. İçimi parçalayan ateş, eritilmiş kurşundan daha sıcaktı ve içim yanıp kül olurken hareket edememiştim.

Yanlarına diz çökerek, telaşlı bir tonda, "Mücadele etme Zee. Durabileceğini sanmıyorum," dedim.

Zephyr içini kavurarak yakan sızı yüzünden gözlerini sıkıca kapattı. Onun için Evie kadar endişelenmiyordum çünkü yarası gözümün önünde kayboluyordu. Panik sebebim Evie'ydi. Şakır şakır kanamaya başlamıştı. Kolunda biraz önce açılan kesikten kan akıyordu. Sonraki anda Reed odaya girdi ve Evie'nin yanına diz çöktü. Evie'nin elini Zephyr'den çekmeye çalışırken yüzü kasvetliydi. Aralarındaki ışığın ısısı Reed'i yakıyordu ama onları ayırmak için pes etmeden mücadele veriyordu.

"Evie... Aşkım, beni duyabiliyor musun?" Yüzü Reed'e döndü. "Aşkım, Zephyr'i bırak," diye devam etti ancak Evie elini hareket ettirmedi. Sadece başını iki yana salladı.

"Yapamam," demeyi becerdi. Artık elindeki ışık sönüyor, yoğunluğu azalıyordu ve Zephyr'de yaralandığına dair hiç iz yoktu. Büyük ihtimalle onun için bitmişti.

Evie'nin eli Zephyr'den düştüğü saniye, Reed onu kollarına alarak eğitim odasından çıktı. Zephyr'in yanına

oturdum ve onu oturma pozisyonuna çekmek için elimi uzattım. Duvara yaslandığında Zephyr zayıf görünüyordu. Sanki Evie büyüün enerjisini söküp almıştı.

“Bunu bana bir daha yapmasını hiç istemiyorum,” dedi Zephyr yavaş, düzenli aralıklarla kolunu ovarken.

“Evet. Çok ürkütücü, değil mi?” diyerek katıldığımda ellerimin titrediğini fark ettim. İzlemek yaşamak kadar kötü değildi ama pikniğe gitmişim gibi de sayılmazdı.

“Çok tehlikeli.” Hâlâ kolunu ovuşturuyordu. “Bu büyü gibi. Hançerlerle nasıl olduğunu gördün mü?” diye sordu hayran hayran.

Gözlerim yumuşadı. “Kıçını fena tekmeleyecek,” dedim mümkün olduğunca nazikçe. “Uzun zaman önce hançerlerle eğitilmişti. Mısır’da.”

Zephyr kaşını kaldırırken bana baktı. “Firavunu mu korumuştun?” diye sordu ciddi bir ifadeyle.

“Öyle sayılır, Firavunun cariyesiydi ve onu gerçekten sevmişti. Onu kuklası yapmış ve kendi eğlencesi için hançerlerle dövüşmesini öğretmişti. Gerçekten iyiydi. Benimle tanışana kadar onun favorisiydi, sonra benimle kaçması için onu ikna ettim. İyi hayatlarımızdan biri değildi. Yakalandık ve idam edildik.” O ömürdeki korkunç ölümünün hatıralarını engellemeye çalıştım. “Onu görmek lazımdı ama altın gibi bir ten rengi ve yumuşacık kapkara saçları dışında aynı görünüyordu. Karşı konulamazdı.”

Zephyr bir sır verircesine, “Ben kanatlarından hoşlanıyorum,” dedi. İnsan tarafı yerine melek tarafından hoşlanması mantıklı geldiği için gülümsedim. Sonra kaşlarını çatı. “İyi midir sence?” diye sorduğunda ayağa kalmak için çabalıyordu.

Başımınla onayladım. “Evet, sadece bir kesik. Kocaman göğüs yarasından kurtuldu, sana verdiği sıyrık sorun olmamalı.” Kalkmasına yardım ettim. Onu böyle zayıf görmek

tuhattı. Hiç enerjisi yokmuş gibi görünüyordu. "Hadi gidip onu kontrol edelim."

Evie ve Reed'i mutfakta bulduk. Reed, Evie'nin kolunu sargı beziyle sarmayı yeni bitirmişti. Ben odanın girişinde dururken Zephyr içeri girdi ve Evie'nin sandalyesinin yanına çömelerek gözlerinin içine baktı. "Bir daha asla bana bunu yapma. Bana yaptığın şeydense taze yarayı tercih ederim," dedi askeri bir tonda. Evie suçlu hissederek başını eğdi. Reed yerinde tutmak için bezin üzerine bant yapıştırmaya devam etti. İşini bitirdiğinde geri çekildi. "Bunda anlaştığımıza göre," dedi Zephyr ve kollarını Evie'nin etrafına doladı. Sarılırken onu sandalyesinden kaldırdı. "Bana yardım etmeye çalıştığın için teşekkürler."

"Özür dilerim. Seni kesmek istememiştim," derken ona sarılmaya devam etti Evie.

"Seni mi kesti, Zephyr?" Sanki onu doğru duymamış gibi aklı karışarak sordu Reed.

"Evet," diye yanıtlarken Zephyr Evie'yi sandalyesine geri bıraktı.

"Nasıl?" Meraklı bir bakışı vardı.

Zephyr sırtıttı. "Hançerler. Russell Mısır'da bir Firavunun cariyesi olduğunu anlattı." Reed'in yüzündeki ifadeyi o hırlamadan önce görmüştüm.

Reed başka bir adamın Evie'ye sahip olduğu resimden pek hoşlanmamıştı. *Ya, zihninde gördüğünü düşün bir de dostum. Hatıra olduğunda daha da berbat,* diye düşündüm tutkuyla.

"Bana göster," dedi Reed Evie'ye.

Evie irkildi. "Hayır. Başka birini yaralamak istemiyorum," derken nazikçe kendi koluna dokundu. Reed ve Zephyr arasında anlamlı bir bakışma geçti. Sonra Reed Evie'nin önüne diz çökerek gözlerinin içine baktı.

"Yapmak zorundasın. Yaşananların seni durdurmasına

izin veremezsin. Üstesinden gelmeli ve gelecekte yeteneklerini gerçekten kullanman gerektiğinde tereddüt etmemelisin,” derken saçına dokunuyordu. Evie’ye dokunduğu için ona saldırmayayım diye ellerimi yumruk yaptım. “Bana göster,” dedi Reed tekrar, sonra tutması için elini uzattı. Elini istemeyerek tuttu. Reed onu koridordan geçerek eğitim odasına götürürken kenara çekildim. Zephyr’le beraber onları takip ettik.

Eğitim odasına vardıklarında, Reed Evie’nin bıraktığı hançerleri alarak Zephyr’i kesen hançerin üzerindeki kanı sildi. Onları Evie’ye geri verdi.

Korku. *Korkuyor,* diye düşündüm yüzündeki ifadeyi gördüğümde. Reed, Zephyr’in kullandığı hançeri aldı. Katil gibi görünüyordu. Evie’nin karşısına geçtiğinde korkuyla titredim. Oyun oynamıyor, çok ciddi görünüyordu. “Düşmanımın. Beni durdur,” dedi yumuşak bir tonda ve sonra dudaklarında hırlamayla ona doğru atıldı.

Evie’nin Reed’in havada ısıklık çalan acımasız saldırısından geri kaçmak için yeterli vakti zar zor olmuştu. Reed’in hançeri karnını santim kala ıskalamıştı. Reed’e saldırmak için öne atıldığımda, kulağıma fısıldayan Zephyr tarafından tutuldum. “Bunu yapma. Seni öldürür.”

Zee’nin beni bırakması için savaştım ancak gücünün birazını, beni tutacak kadarını geri kazanmıştı. Reed sinsice saldırmak için açık arayarak Evie’yi takip ettiğinde dişlerimi sıktım. Ona açık vermiyor, ondan oldukça geride duruyordu ama ona saldırmıyordu da. Agresif olması gerektiği için bunu yapması gerekiyordu. Reed de bunun farkına varmış gibi duruyordu ve taktiğini değiştirdi. Evie’yi izlemek yerine gözleri bana kaydı. Yönünü değiştirip bana doğru gelirken dudaklarına yavaş yavaş bir gülümseme oturdu. Sonraki an Evie yolunda dikiliyordu.

‘Hayır...” diyerek ona mırıldadı. Reed onu göz ardı etti. Bakışları üzerimde Evie’yi bu savaşa katılması için ne gerekiyorsa yapacağına ikna etmeye yetecek kadar kaldı.

Reed tehditkârca, “Evet,” dedi.

Evie gerilerek savunmaya geçti, ne tür bir kavga gerçekleşecekse artık tamamen buna dahildi. Bana ulaşımını kesti ve göz açıp kapayana dek bıçaklarından birini havaya fırlattı. Bıçak yukarı dönerek çıkarken, hançer daha aşağıya inmeden duvara koştu. Duvarı trampelen olarak kullanarak kendini ittirdi, bıçağı havada yakalayarak kurşun hızıyla Reed’e doğru sıçradı. Reed hemen kenara atlayarak Evie’nin ona sunacağı darbeden zar zor kaçabildi. Yani Evie’nin, önünde tuttuğı bıçak göğsüne saplanmamıştı. Yere düştüğünde yuvarlandı, çömeldikten sonra arkasını dönerek onunla yüzleşti.

Eğer Reed şaşırmışsa bunu iyi saklıyordu ama Evie sonraki hamlesini tasarlaması için ona pek vakit tanımadı. Yine saldırıya geçtiğinde jimnastikçi gibi takla atarak ilerledi. Yer çekimine karşı koyup tufan hızıyla takla atabilen bir jimnastikçiydi. Reed göğsüne vuracak olan ayağı yakaladı ve Evie’yi ters yöne fırlattı. Beni şaşkına çevirense bunu yapacağını planlamış gibi görünmesiydi. Momentumdaki değişim başının ve kollarının kalkmasına neden oldu, böylece kıvrılıp uzanarak hançerleri Reed’in boyununun birkaç santim yanına getirebildi. Son anda niyetini anlayarak bıçaklar boğazını öperken geri çekildi. Bıçaklar teninde ufak, kırmızı çizikler bıraktı ama kanamasına neden olmadı. Karşılık olarak Reed Evie’nin karnına isabet eden bir tekme attı. Evie’yi kendisinden uzaklaştırdı. Geri tökezledi ama saniyenin ufak bir parçasında tekrar ayaklarının üzerindeydi ve duvara koşuyordu. Reed’in tekmesinden dolayı yaralı olduğunu düşündüğüm için tuttuğum nefesimi verene kadar yine tavana çıkmıştı.

Ne yaptığını anlayamadan tavandan aşağıya kendini bıraktı. Ondan kaçacağı yerde Reed silahını bıraktı. Yukarı zıpladığında kanatları sırtından çıktı ve Evie'yi havada kollarının arasına aldı. Evie bacaklarını beline dolarken hançerlerini bıraktı. Aşağıdaki ahşap zemine gürültüyle düştüler. Evie bedenini onunkine bastırırken kollarını sevgiyle boynuna doladı. Reed dudaklarını tutkuyla öperken bütün bedenim buz kesti.

"Öff, bu hareket mahvetti," diye mırıldarken Zephyr'in beni bıraktığını hissettim. Dönerek onu itirmeye çalıştım ama hızla kuvvetini kazanıyordu, bu yüzden denemelerime sadece pis sırtıttı.

Zephyr, "Onu öldüreceğini mi umuyordun?" diye sordu.

"Öyle bir şey," diye ağzımda geveledim ve ben odadan ayrılırken arkamdan güldüğünü duydum.

"Russell... Russ..." Evie'nin karanlık odama sinsi sinsi girerken fısıldadığını duydum. Yatakta hâlâ uyanık yatıyordum, ona eğitim odasında olanlar yüzünden öfkeli olduğumdan cevap vermeyi reddettim. Uyuduğumu düşünürse gider diye umarak hareket etmedim. Ayakucu-ma sıvışıp orada dikilerek bana baktı. Karanlık olmasına rağmen beni açık açık görebildiğini fark ettim. Karanlıkta, ellerini seksi kalçalarına koyuşunu seyrettim. Ardından fısıldadı. "Uyanık olduğunu biliyorum Russell. Gözlerinin açık olduğunu görüyorum."

"Ne istiyorsun?" diye huysuz bir tonda sordum. Sesimi alçak tutmayı denemedim. Meleklerin bizi duyması umurumda değildi.

"Şşş," diye bana kızarken yatağın etrafından dönerek ayaklarımın yanına nazikçe tünedi. "Konuşmak istediğim

için buradayım. Tatilde ailenin yanındayken sana olanları anlatmam gerekiyor. Açıklamalıyım..." Sesi çatlarken bir saniyeliğine bakışlarını benden kaçırdı.

Bir anda bütün duyularım alarma geçmişti. *Gerçekten üzgün.*

Oturarak yatağın yanındaki lambayı açtım. Yüzü kederliydi. Bana fısıldarken kalbi kırık görünüyordu. "Daha fazla zamanımızın olacağını düşünmüştüm. Sınavlara girene kadar kalabileceğimizi umuyordum ama kalamayız. Yakında gitmemiz gerekiyor, Russell. Meleklerin konuştuğunu duydum ve beni arıyorlar: Dominion. Onlar öldürülmeden gitmeliyiz. Hain olduklarını düşünüyorlar. Nefilim olduğumuzu sanıyorlar," derken öyle hızlı fısıldıyordu ki söylediklerinin yarısını anlamıyordum. *Dominion nedir? Nefilim nedir? Melekleri kimler öldürmek istiyor?* diye telaşla merak ettim.

Yataktan kalkarak odamdaki masaya yürüdüm ve bir kâğıtla kalem aldım. Yatağa gelerek Evie'nin yanına oturduktan sonra yazdım:

Neler oluyor Kızıl?

Evie kalemi benden aldı.

Gitmemiz gerekiyor Russell. Sadece sen ve ben.

Yazdığını okuduktan sonra yüzünü inceledim. Ona bağırarak istiyordum çünkü çok fazla sorum vardı. Kalemi Evie'nin elinden aldım.

Neden?

Kaşlarımı çatarak kederli ifadesini izledim.

Kalemi benden alarak açıklamasını yazmaya başladı: ***Tatilde gittiğinde Bun, Zee, Reed ve ben kayak merkezine gittik. Beni gören bazı Güçlere denk geldik. Onlardan kaçtım ama biri beni avladı. Beni bulduğunda yapacakları konusundan çok kesin konuştu. Bana Nefilim dedi ama meleklerle daha sonra onun ne olduğunu sorduğumda hep-***

si ağız birliği yaparak bana ne olduğunu açıklamadılar. Sorun değilmiş gibi davrandılar ve bizi bulmasının olası olmadığını söylediler. Ancak Güç melekleri hakkında bildiğim tek şey bana düzgün yanıt vermediklerini söylüyor. Güçler bir göreve başladı mı öylece bırakmazlar. Asla. Beni bulup varlığımı sonlandırmazsa, başarısız oldukları bir görev olacağım.

Kalemi Evie'nin elinden aldım. Lanet olsun Kızıl! Neden kimse bana anlatmadı. Elbette bırakmıyorlar. Lanet bir terminatör gibiler. Sen ölene kadar pes etmezler. Neden hâlâ Crestwood'dayız? Kalemi ona geri attım, sinir yüzünden nefes alış verişimin hızlandığını fark ettim.

Bunu öğrenmeye çalışıyordum. Reed ve Zee hâlâ Alfred'i çekmeye çalıştıklarını düşünmemizi istiyorlar ama şimdilik onu geri plana ittiklerini düşünüyorum çünkü dün akşam konuşmalarının bir kısmına kulak misafiri oldum. Gecenin bir köründe uyandım ve onları kütüphanede konuşurken duyduğumda biraz su almak için mutfığa gidiyordum. Hepsi oradaydı: Brownie, Buns, Zee ve Reed. Zee gözlerini Dominion'un benim için verdikleri yayınlara üzerinde tutuyordu. Görünüşe göre artık bütün Güçler bu bölgede yakın zamanda bir Nefilimin varlığı hakkında uyarılmış.

Kalemi elinden çektikten sonra Dominion nedir? diye yazdım. Sonra kalemi ona geri fırlattım.

Melekler için bir çeşit kumanda merkezi olduğunu düşünüyorum. Konuşmadan bunu anladım ama onlara sora ramam çünkü bilgiyi gizlice elde ettim. Eğer Güçlerden oluşuyorsa, başım büyük belada. Sonra bana korku dolu gözlerle baktı, bunu hissetmeye her türlü hakkı vardı.

Eğer o melekler onun peşindeyse işi bitikti ve benim de öyle çünkü ikimiz, o ve ben aynıydık. Odama bakındım başucu lambamdan duvarlara yayılan korkunç gölgelerin

hepsini görüyordum. Bana söylediklerini anlamaya çalıştım. Eğer Dominion gerçekten kumanda merkeziyse o zaman Güçler melek ordularını Evie'yi aramak için harekete geçirebilirdi. Kalem elinden alarak aklıma gelen başka bir soruyu yazdım.

O zaman Nefilim nedir? Bu sorunun yanıtlanmasını istediğimden emin değildim.

Kesin olarak bilmiyorum. Söylediğim gibi, bütün melekler o soruyu sorduğunda yanıtlamayı reddetti. Reed, Zee'ye ve kızlara bir şey söylemiş olmalı çünkü hepsi ne zaman sorsam Nefilim olmadığımı ısrar ediyor. Bana açıklamıyorlar. İnternete baktım. Nefilimin Tanrı'nın oğullarıyla, yani meleklerin, insanoğlunun kız çocuklarının, yani insan kadınlarının evlatları olduğu yazıyor. Tanrı'nın oğulları melekler oluyor ancak Nefilimlerin babası olan meleklerin adı Gözcüler ya da Grigori.

Bu bana tam olarak senmişsin gibi geldi Evie. Başıyla onaylarken gözlerine yaşlar doldu.

Biliyorum. Ama öyle olmamasını umuyorum.

Neden?

Çünkü Nefilimlerin insan kadınlar ile insanoğlunu korumak için gönderilmiş Başmeleklerin evlatları olduğu söyleniyor. Onlarla ürememeleri gerekiyordu ama ürediklerinde Nefilim denilen, çok iğrenç oldukları için Tanrı'nın selle yok ettiği şeytani, dev canavarları yarattılar.

Hani şu bildiğimiz sel mi? Gemili olan? Başını sallayarak evet demesini izledim ve ardından içimi panik doldurdu. Nefilim olamazdı. Eğer öyleyse, asla yaşamasına izin vermezlerdi. Yazarken elim titriyordu: Eğer Nefilim olsaydın Reed bilirdi. Eğer durum buysa seni hemen öldürürdü. Zee'nin de yaşamana izin vermesinin mümkünatı yok, yani eğer melekler değilsin diyorsa onlara güvenmeliyiz.

Şu anda tek düşünebildiğim Nefilim olmamamın sadece birkaç teknik detayı işaret ettiği. Kaşımı kaldırırken beni izledi, doğuştan kötü olarak görülmemizden bizi kurtaracak detayı açıklaması için istekliydim. Eh, önerebileceğimiz üç şey var: Başmelekler gibi beyaz kanatlarımız yok. Benim kırmızı kanatlarım var ve senin de öyle olacağını düşünüyorum, bu açıkça Serafimlerden geliyoruz demek. Dev de değiliz. Boyum bir seksen bile değil ve bu yaratıkların kocaman devler olması gerekiyor. Ve son olarak ruhlarımız var. Bu yaratıkların ruhu olmadığı bildirilmiş, bu yüzden günahları affedilemez.

Başka bir neden daha düşündüm: Kötü değiliz. Yazar-ken kâğıdı kalemimle deliyordum.

*Zee'yi Reed'e benim için göreve liderlik eden Güç me-
leğinin adını bulduğunu söylerken duydum. Adı Pagan. Ona neden Pagan dediklerini merak ediyor musun? Çünkü geçmişte öldürmeyi sevdiği kötü insanlar Paganlarmış. Pagan'ı son gördüğümde, bana şeytani kalbimi yerinden sökeceğine söz verdi. Kocaman, yetişkin bir ağacı söküp bir dalmış gibi bana fırlatmadan hemen önce. Durmayacak. Dominion onun tarafında. Zee'nin Reed'e bizi yakın zamanda taşımaları gerekeceğini söylediğini duydum çünkü bu bölgeye beni aramak için gelmiş. Bölgeyi terk ettiğimizi düşüneceğini umuyorlardı ama bir şekilde umduklarından daha fazla yaklaşmış. Pagan beni Zee veya Reed'le bulmamalı. Buns'ın, eğer hain olduklarını öğrenirlerse Dominion'un onları idam edeceğini söylediğini duydum. Dominion, eğer Sürgünlere yardım ettiklerini düşünürse Reed ve Zee'yi ihanetten yargılayabilir. Son bölümü yazar-ken elleri titriyordu. Nazikçe kalemi elinden aldım.*

Biz Sürgün değiliz. Onu ikna etmeye çalıştım.

Bir sürü saldırgan Güç meleğini bu gerçeğe ikna edebileceğinden ne kadar eminsin? Özellikle içlerinden biri zaten

Nefilim olduğumuzu bildirmişken? Kalplerimizi bedenlerimizden söküp almadan önce bize açıklama fırsatını tanıyacıklarını mı düşünüyorsun? Reed ve Zee'ye ne olacak? Diğer Güçlere bizim kötü olmadığımızı, kendileri öldürülmeden açıklayabilecekler mi?

Bunu düşünmüştü. Bize kendimizi savunmamız için hiç şans verilmeyeceğini biliyordu, bizi keşfedildiklerinde herhangi bir Sürgün'e yaptıkları gibi yok edeceklerdi. Mahkeme yoktu. Öylece öldürülecektik.

Gitmene asla izin vermez. Yüz ifadesinin kararlılıktan kedere dönmesini seyrettim. Bunu zaten biliyordu.

Burada kalıp Reed'i öldürmelerini izleyemem, onu kuratabilecekken olmaz. Onsuz var olamam. Bir yerlerde hayatta olduğunu bilmem gerekiyor, yoksa benim için de her şey biter. Benimle gelmen gerekiyor onların iyiliği için çünkü Pagan senin de bir Nefilim olduğuna inanacak. Lütfen. Artık onlardan bizi korumalarını isteyemeyiz. Özür dilerim, Russell. Sundukları korumadan seni koparıp almadan önce biraz daha evrimleşmeni dilerdim ama Pagan bizi bulursa, o zaman hepimiz ölürüz ve bunu kabul edemem. Eğer kalırsak onları öldürmüş gibi oluruz. Sonra kalemi kâğıdın üzerine bırakarak elleriyle yüzünü kapattı. Ondan gelen çaresizliği hissedebiliyordum.

Uzanıp onu göğsüme çektim. Kollarımın arasında onu hissetmek öyle doğru geliyordu ki. Bana dünyada en çok istediğim şeyi vermek üzereydi ve bir parçam çok mutluydu. Zar zor içimde tutabiliyordum. Sadece bana ait olmasını her şeyden daha çok istiyordum. Onu geri kazanmanın tek yolu bu. Bu fırsat için her şeyi yaparım. Her şeyi, diye kendi kendime düşünürken onu sıkı sıkı tuttum.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye ona fısıldarken çıplak göğsümdeki gözyaşlarını hissettim. Bahse varım ki kabul ettiğim için rahatladığından ve Reed'i terk etmenin verdiği azapla ağlıyordu.

“Yakında. Bunu bir süredir planlıyordum, döndüğümüzden beri. İlk başta bir seçenektir. Biri bana ihtiyacım olabileceğini söyledi,” diyerek fısıldadı.

Alçak bir tonda, “Nereye gideceğiz?” diye sordum. Bunu iyice düşündüğünü umuyordum çünkü düşünmediyse çok kısa bir yolculuk olacaktı. Reed konu Evie olunca avcı köpeği gibiydi, onu geri alana dek durmazdı.

“Kuzey,” dedi ve irkildim çünkü bulunmak istediğim en kuzey noktadaydım.

“Nasıl?” diye sordum ve sonra planını dinledim.

BÖLÜM 8

seçenek

İncelik; beni aylardır koruyan meleklerden kaçışında gerekli değildi. Buns ve Zee'yle beraber siyasi bilimler dersini alıyorduk, bütün derslerimiz beraberdi ama Kızıl planda ki bölümümün kolay olacağını söylerken haklıydı. Zee ve Buns beraberken tünel görüşüne giriyorlardı. Sadece birbirlerini görüyorlardı.

Kampüsün otoparkına arabayı park ettikten sonra Zee Buns'ın çantasını aldı ve kampüsün merkezindeki sınıfımıza doğru taşımaya başladı. Saatimi kontrol ettim. Kaçış sürem dardı. On beş dakika içinde gitmiş olmam gerekiyordu, eğer Evie'nin yokluğu benim ayrılma fırsatım olmadan keşfedilirse şüphelenebilir ve soru sormaya başlayabilirlerdi. Sınıfa girdiğimizde hep beraber yerlerimize oturduk ve bir saniye çantamı karıştırıyormuşum gibi yaptım.

"Off, lanet olsun Zee," dedim ciddi bir gülümsemeyle, hâlâ çantamı kontrol ediyordum. "Siyasi bilimler kitabımı arabada unuttum. Anahtarları bana fırlat da alayım." Eli mi demin okula geldiğimiz yeni Tahoe'nin anahtarları için uzattım.

"Benim almamı ister misin? Daha hızlıyım mı?" diye sorarken kibirle bana gülümsüyordu. İçten gülümsemesi karnımdan yumruklanmışım gibi kederin içime dolmasına neden oldu. Artık Zephyr'le kardeş gibiydik. Sadece iki

ayda onunla sıkı bir bağ kurmuştum ve ona böyle yalan söylemek onu satıyormuşum gibi geliyordu. Kendi ırkına hain gibi gözükmekten onu kurtardığımı kendime hatırlatmam gerekti.

“Yok, tuvalete de gitmem gerek. Zaten geç kalacağım,” derken hâlâ elimi anahtar için uzatıyordum.

Buns yardımcı olarak, “Tatlım, benim kitabımı kullanabilirsin. Zaten bu dersi almıştım,” diye şakıdı, Zee’nin diğer tarafındaki yerinden bana bakıyordu. Buns’ın peri kraliçesi güzelliğini gördüğümde bir daha asla onun gibi birini tanımayacağımdan emin oldum. Onu da, artık kendi ailem olmadığı için her zaman bana annelik yapmayı deneyişini de özleyecektim.

Ona bakarken, *Şimdi bunu düşünme*, dedim kendime. Bu mahvolmuş hayatta bana yaptığı her şey için ona teşekkür etmek istiyordum. *Onlara mektup yazdım*, diye hatırlattım kendime. *Burada bırakacağım çantamın içindeler. Ben gittikten sonra onları bulurlar.* Reed’e bir mektup yazmaya kendimi zorlayamamıştım ama. Yardımı için minnettardım çünkü o olmasaydı ailem Alfred yüzünden ölmüş olurdu. Ancak benim kızımın kalbini çalmıştı, yani durumu dengeledik diye düşünüyordum. Ona bir şey bırakıyordum aslında. Evie ve benim geçen gece odamda yazdığımız kâğıdı. Neden onu terk ettiğini yazıyordu, sanırım ona bu kadarını borçluydum.

“Kaybetmeyeyim diye bütün notlarımı kitabıma alıyorum,” diye açıklarken Zephyr bana anahtarları verdi. “Sağ ol Zee.” Onlara son kez baktım, yüzlerini hafızama kazımaya çalışıyordum. Ardından döndüm ve sınıftan çıktım. Hayatımın en büyük hatasını yapmış olmamayı umuyordum. *Eh, bir hataysa, büyük ihtimalle pişman olacak kadar uzun yaşamayacağım*, diye düşünürken arabaya koştum ve kendimi şoför koltuğuna attım.

Otoparktan geri geri çıkıp Kızıl'ın benim için bastığı haritayı cebimden çıkarttım ve kampüsten uzaklaşırken açtım. Coldwater'daki tren istasyonunda buluşmamız gerekiyordu. Arabayı tren istasyonunun otoparkında bırakacaktık. Kızıl, dayısının Crestwood'a geldiğinde ona çıkarttığı kredi kartıyla Chicago'ya iki bilet ayırtmıştı. Bu o kartla yapacağı son alım olacaktı çünkü artık Genevieve Claremont olmayacaktı. Dayısıyla çalışmış Ryan ya da öyle bir adı olan özel bir dedektifle iletişime geçmişti. Ona dayısını öldüren adamın kendisini takip ettiğini ve polis kendisini koruyamayacağını söylemişti. Teknik olarak yalan söylememişti, Alfred onu takip ediyordu. Ben onu öldürene kadar büyük ihtimalle devam edecekti ki evrim geçirip böceği bulur bulmaz bunu yapacaktım.

Bu Ryan bir bedel karşılığında pasaport ve yeni kimlikler yapan bir adam tanıyordu. Ona yeni adlarımızı almanın ne kadar tuttuğunu ya da paranın nereden geldiğini sormamıştım ama dayısının bıraktığı birikimin çoğuna mal olduğu gibi bir hisse kapılmıştım. Güzel bir tarafı vardı. En sonunda Crestwood Anneler Kulübüne iltifat etmek için bir nedeni vardı. Birinci sınıf rehberindeki fotoğrafları kesip yeni pasaport ve ruhsatlar için ona göndermişti. Yeni adı Lillian Francis Lucas'tı. Ada alışayım diye aklımda tekrar ediyordum ancak Lillian kısmını halledene kadar ona Kızıl demeye karar verdim. Belki Lily'yi severdim. Yeni ismini o seçmemişti çünkü yeni ölmüş bir kadından aldıklarını düşünüyordum. Sanırım bu işler böyle yürüyordu. Ona Lillian'ın sosyal güvenlik numarasını vermiş ve doğum belgesi yaratmışlardı ama doğum tarihiyle oynanmıştı, yani sadece on sekiz yaşındaydı.

Yeni ismimden nefret ediyorum, diye düşünürken takip ediliyor muyum diye dikiz aynasını inceledim. Zee artık sınıfa dönmediğimi fark etmiş olmalıydı. Eğer Kızıl da kaçmayı becerdiyse cep telefonları büyük ihtimalle hare-

ketlenmişti. Arkamda kimseyi göremediğim için önümdeki yola odaklandım.

Karmanın bir sürtük olduğunu söylerler hep ancak artık bunun gerçek olduğunu biliyordum. Evie pasaportumu bana verir vermez yine yakan top karmam hakkında benimle dalga geçmişti. *Henry David Grant*. Eğer yeni ismimi duysaydı annem deliye dönerdi. Scarlett ve Melanie adında kız kardeşleri olan biri için Henry ismi çok ironikti sanırım. Onunla iletişime geçip bunu söyleyemeyeceğim için şanslıydım belki de. Reed'in insanları ikna etme yeteneği yüzünden yapamazdım. Ona ismimi söylediğim an her şey sona ererdi. Ertesi gün kapımızda biterdi. Onlara mail ve mesaj atamayacağımı, arayamayacağımı söylemişti Evie çünkü Reed onları takip edebilirdi. Yeni bilgisayar ya da telefonlar alana kadar karanlık moda girmemiz gerektiğini söylemişti. Sanırım Reed bizi sadece Evie'ye verdiği bilgisayarın ip kodundan bulabilirdi. Kızıl'ın bunlardan haberdar, en az Reed kadar kurnaz olması iyi bir şeydi.

Henry Grant, diye tekrar düşünürken derin bir nefes vererek adın bende yarattığı kederin birazını azalttım. Tamamen dürüst olmam gerekirse itiraz ettiğim isim değildi. Sadece bir addı. Kızıl bana en harika ismi bile verse yine de kötü hissederdim çünkü ne de olsa kendi adım değildi. Başka birinin ismiydi. Doğum hakkımdan feragat ediyordum. Benimdi. Russell Marx. Ben. İnsanlığımdan da feragat ediyordum çünkü Russell'ken insandan başka bir şey değildim. Artık Henry olmam gerekiyordu ve o yarı melek ucubenin tekiydi. Binlerce hayatımda binlerce adım olmuştu ama bu ad, Russell Marx benim için ayrılması en zor olanıydı. Belki de ölmediğim ve sonraki hayata geçmediğim içindi. Bilmiyordum ama hissettiğim acı korkunçtu. Direksiyonu sımsıkı tutarken, Crestwood ve Coldwater arasındaki uyuyan kasabalar arasında olması gerekenden daha hızlı ilerliyordum.

Düşünce aklıma gelir gelmez hızımı kontrol edip gazı biraz kestim. Belki de kendimi kandırıyordum. Dürüst olmam gerekirse, Russell aylar önce o marketin zemininde ölmüştü. Başka bir şey hayatta kalmıştı ve o ben değildim. Hayır. Artık farklıydım. Hissedebiliyordum. Russell'ın, eskiden olduğum kişinin asla tamamlayamayacağı bambaşka bir kaderim vardı. Değişiyordum çünkü mecburdum. Tekrar arkamdaki arabaları kontrol ederek tanıdık var mı diye bakındım. Aynada kendi yansımanı yakaladım. *Görünüşüm bile farklı*, diye düşünürken aynadaki yansımanı zar zor tanımuştım. Beni iyileştirirken, Evie kırık burnumu da düzeltmişti. Üstelik beni biraz ürküten melek parlaklığını da kazanmaya başlamıştı. Arkamdan biri bana ışık ya da öyle bir şey tutuyormuş gibiydi. Düşündüğümde içimden bir titreme geçti.

Hayır, artık kesinlikle farklıydım. Eskiden on sekiz yaşındayken artık değildim. Artık bundan çok ama çok daha yaşlıydım. Öldüğümde on sekiz yaşındaydım ve bu gözlerle hiç görmediğim şeylerin anlarıyla uyanmıştım, diye düşünürken yine aynadaki kahverengi gözlerime baktım. Öküzlerle bir tarlayı sürebilirdim. Bal likörü yapabilir ve her fıçı için ne kadar bala ihtiyacın olduğunu sana söyleyebilirdim. Düşündüğümde, fıçı da yapabiliirdim. İğneye iplik geçirebilir, lifleri ipe çevirebilirdim. Sepet örebilir, mum yapabiliirdim. Kibrit olmadan ateş yakabiliirdim.

Düşünebildiğim her şeyi yapabiliirdim. Kerpiç evden tut, motora ve katedral kulesine. Mayistra yelkenini kaldırabilir ve sekstant kullanarak ilerleyebilirdim. Bir sürü dil anlayabiliyordum ve bazıları artık konuşulmuyordu bile. Kurşunlar, süvari kılıçları, mızraklar, oklar, baltalar, çakramlar, bıçaklar, hançerler, sapanlar, taşlar ve hatırlayamayacağım kadar çok çeşitli silahla öldürebilirim.

Coldwater'a yaklaştığımda yine haritayı kontrol ettik-

ten sonra tren istasyonuna götüren işaretleri takip ettim. Kızıl otoparka arabayı park edip orada beklememi söylemişti. Dışarı çıkıp etrafta onsuz dolaşmamam konusunda oldukça ısrar etmişti. Geçen sene Coldwater'daki kahve dükkânında karşılaştığı gölge adamı anlatana kadar ona gülmüştüm. Bana neler olduğunu anlattığında güvenlik duvarına yaptığım muamele için daha kötü hissettim. Bana almak için başını bu kadar derde soktukten sonra onu paramparça etmem çok kötü bir şeydi. Ve o kaçık Alfred'le tüm o zaman boyunca yalnız olduğunu bilmek midemin bulanmasına neden oluyordu.

Tren istasyonunu buldum. Otoparka girerek arkada bir park alanı buldum ve motoru kapattım. Kızıl'ı aradım ama bavullarla gülümseyerek dolaşan insanlar haricinde bir şey göremiyordum. *Mutlu görünüyorlar. Nereye gidiyorlar acaba, Chicago belki?* diye düşünürken bir çift yolcunun büyük ihtimalle kendi seçtikleri planlanmış bir yolculuk için hızla istasyona girdiğini gördüm. Bir an için kıskançlık hissine kendimi bırakarak dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım. Tamamen insan olmanın ve meleklerin gerçekten var olduğuna dair fikrimin olmadığı zamanların nasıl hissettirdiğini zar zor hatırlayabiliyordum. Hah! Var olduklarını düşündüysem bile, onları gerçekte olduklarından daha farklı hayal etmiştim. O ticaret ürünü tiplerine nasıl inanmıştım, anlamıyordum. Okulda günahkârların nasıl intikam melekleri tarafından yok edildiğini rahibeler anlattığında daha fazla dikkatimi vermiyordum. Bu onlara daha çok uyuyordu. En azından Güçlere. Ölüm meleklerine değil, onlar daha iyiydiler. En azından ilahi olanları.

Erken mi geldim diye görmek için saatimi kontrol ettim ama gelmemiştim. Tam zamanında buradaydım. *Nereledesin Kızıl?* Dizim gerildiğim için zıplıyordu. Arka pencereden oralarda bir yerlerde mi diye baktım. *Belki de plana*

uymaya gönürlü razı gelmedi. Bedenimden bir endişe dalgası geçti. Bu beni kalbine geri sokmasının tek yolu. Eğer Reed etraftaysa gözü beni asla görmez. Onun için bir uyuşturucu gibi. Ona dozunu vermediğinde yoksunluk çekeceği bir uyuşturucu.

Bunun için hazırdım. Sadece ilk birkaç ayı atlatmasını sağlamalıydım ve sonra üstesinden gelecekti. Geçen dönem, onu göl kıyısında öptüğümde üstesinden geliyordu. Öpücüğüme karşılık vermişti. İlk başta en azından, sonra beni itirmişti ama ilk başta beni geri öpmüştü. O zamanlar neden olduğundan habersizdim ancak artık biliyordum. Ruhu beni istiyordu. Reed'i değil, beni. Tekrar karşılık vermesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. Eğer varsa bulacaktım. Riske değerdı. Her riske değerdı çünkü onun kollarında ölürken benden vazgeçemediği gibi ondan vazgeçemiyordum.

Kesin bir şeyler yanlış gitti, diye düşündüğümde dudaklarım düz bir çizgi haline gelmişti. Yine saatime baktım. Gecikti. Kaçış planında onun üstüne düşen bölüm benimkinden zor, diye kendime hatırlatmayı denedim. Brownie ve Reed'den kaçması gerekiyor. Brownie çok zor olmamalı çünkü Kızıl'a güveniyor ve onu yanlış gidebilecek en ufak şeyden korumaya çalışmıyor. Öbür taraftan Reed, gözlerini üzerinden alamıyor... Ya da ellerini. Kaşlarımı çattım. Ondan nasıl kaçmayı planladığını anlatmamıştı. Ona sorduğumda planlayamadığını, mümkün olduğunda doğal olması gerektiğini çünkü yine planlamanın onu hasta ettiğini söylemişti.

Park ettiğim yerin hemen önünden Coldwater istasyonundan ayrılan treni gördüğüm için endişem tavan yaptı. Sokağın yakınındaki demiryolu geçidinin ışıklarının yanıp sönmeye başlamasını izlerken, nefes alıp verişim hızlanmıştı. Çapraz kol yavaşça düşmüş, yüksek zil sesleri trenin gelişini haber verirken trafiği durdurmuştu. Tren sokağı geçerken vagonları kolların arasından teker teker takip

ediyordu: tak tuk, tak tuk, tak tuk. Vagonlar ilerlerken aralarındaki bölmelerden güneş ışığı önüme süzüldü. *Ayrılan benim trenim değil*, diye hatırlattım kendime. Trene bile binmeyecektik. Sadece meleklerin bindiğimizi düşünmesine ihtiyacımız vardı.

Kızıl gerçekten bu planı en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Chicago için tren biletleri almıştı ama biz kuzeye giden bir otobüsü yakalamak için şehrin öteki ucuna gidecektik. Buradan kaçmak için zamana ihtiyacımız olduğunu söylemişti. Chicago'ya gittiği için treni takip edecek kadar çaresiz olabilirlerdi çünkü bu Reed'i korkutup onun aklını karıştırabilirdi. Çok tehlikeli olduğu için Chicago'ya gitmemizin imkânsız olduğunu söylemişti. Reed eğer oraya gittiğimizi düşünürse, bizi Chicago'ya takip edecek kadar çaresiz olacaktı, çünkü doğrudan Sürgünlerin kollarına gittiğimizi sanacaktı.

Kızıl bana konu meleklerle geldiğinde nasıl taktiksel düşünmem gerektiğini öğretmeye çalışıyordu. Meleklerden sakınmak için küçük kasabaları araştırmamız gerektiğini söyledi. Heyecan, lüks olmamalıydı, eğlenceli bir şey yani. Garip bir şekilde bu bana harika bir yaşam tarzı gibi gelmişti. Son birkaç aydır yaşadıklarımızdan sonra sıkıcılık harika bir değişiklikti. Her seferinde Sürgün yerine sıkıcılığı seçerdim.

Son vagon önümden rayların üzerinden geçerek gittiğinde yine saatimi kontrol ettim. *Artık resmen geç kaldı*, diye düşünürken gerçekten endişelenmeye başlamıştım. Başına gelebilecek en iyi şey Reed'in planını fark edip onu durdurmuş olması olurdu. En kötüsünü düşünmek istemiyordum çünkü bir adı vardı ve o da Alfred'di. O anda içim panikle doldu ve kendimi tutamadan arabanın motorunu çalıştırdım. Bir saniye öylece orada oturdum. Motor hırlıyor ve sakinleşip düşünmemi sağlamaya çalışıyordu. *Onu*

etrafta aramalı mıyım? Zephyr'i arayıp ona neler planladığımızı anlatmalı mıyım? Beklemeli ve biraz tedirgin oldum diye aylardır planladığı şeyi mahvetmeli miyim? Artık dizim gerçekten bir aşağı bir yukarı zıplıyordu ve avuçlarımı kotuma sürtüyordum.

Mackinaw'a kalkan otobüsü yakalamak istiyorsak yakında yola koyulmamız gerekiyordu. Ryan orada bizi bekleyen bir araba ayarlamıştı. Kızıl çok fazla umutlanmamama çünkü ikinci el kötü bir araba olacağını söylemişti, bu son birkaç aydır alıştığım lüks hayattan çok farklıydı. Bir süre kültür şoku yaşayacağımızı düşünüyordum çünkü artık VIP'lerle takılmayacağımız için şansımız ciddi biçimde değişime uğrayacaktı. Buns'ın ve Brownie'nin sadece canları sıkıldığı için satın alıp üzerime fırlattıkları onca kıyafeti sevdiğimi kabul etmek zorundaydım. Her şeyi geride bırakmam gerekti, yani eski yaşantım olan tişört ve kotlara dönüş yapacaktım. *Oraya vardığımızda umarım üzerime olacak kadar büyük şeyler bulabilirim*, diye düşünürken plana uymayı, arabayı geri vitesle takıp Kızıl'ı aramak için yola koyulmamayı deniyordum.

Bilinçsizce bütün meleklerin numaralarının hızlı arama kayıtlı olduğu cep telefonunu çıkardım. Elimde olduğunu fark ettiğimde telefonu açtım ve ciddiyetle ona bakarken parmağım güç düğmesinin üzerinde kıpırdandı. *Eğer açıp Zee'yi ararsam*, Kızıl'ı etkili biçimde geri kazanmak için tüm umudumu çöpe atmış olacağım ama eğer başı beladaysa ve onları aramazsam, onu öldürüyor da olabilirim. Karnımda bir şey bükülürken güç düğmesine bastım ve telefonun aydınlandığını gördüm. Telefon anında çalmaya başladı ve arayana baktım. Zee'ydi. Tam parmağım yanıtlamak için harekete geçmişti ki pencereden gelen hafif tıklatma tereddüt etmemi sağladı. Baktığımda, ömrüm boyunca gördüğüm en güzel iki gözün camın diğer tarafından bana baktığını gördüm.

Telefonu kapattım ve arabanın kapısını açtım. Kızıl'ın kederli ifadesini boş verdim, ayaklarını yerden kestim ve rahatlatarak ona sarıldım. "Şey... Nefes alamıyorum..." Sarılmayı gevşetmemi sağlamaya çalışıyordu. Yaptım ancak zordu.

Kulağına fısıldayarak konuştum, "En kısa zamanda telefon edinmeliyiz. Senin için endişelendiğimden neredeyse Zee'yi arıyordum çünkü telefonunu almadığını biliyordum."

"Sen de seninkini almamalıydın," dedi. Onu ayaklarının üzerine bıraktım. Arabaya döndü ve eğilerek öten telefonu aldı. "Telefonunun hangi baz istasyonlarında dölaştığını öğrenmek için bir uydu kullanabilirler. Bu şekilde bulunduğumuz genel bölgeyi öğrenebilirler. Bu telefonu yanımızda götüremeyiz," derken kapatıp arabanın arkasına fırlattı.

"Bana şimdiden sinir olduğunu biliyorum ancak bir şeyler yanlış gider ve görevi iptal etmemiz gerekebilir diye getirdim," diye açıklarken yüzünü inceledim. Hasta görünüyordu, sanki nefes almakta zorluk çekiyordu. "Geç kalmıştın ve olabilecek bütün o kötü şeyleri düşündüm. Yani neredeyse melekleri arayacaktım."

"Bunu yapamazsın Russell," dedi Kızıl alçak sesle. "Kötü şeyler olsa bile. Artık tek başımızayız. Sadece sen ve ben. Artık onları asla arayamayız, bizden sorumlu olamazlar. En azından bize yardım ettiklerinde hain sayılmayacakları bir yol bulana kadar. Eğer bunu bulabilirsen, onlara geri dönebiliriz ancak o güne dek..." dedikten sonra sustu. acısını benden saklamaya çalışıyordu.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sorduğumda Reed'i terk etmeyi kastediyordum.

Sanırım neden bahsettiğimi biliyordu ama sorumu boş verip, "Hayır. İçeri gidip biletleri almalıyım, böylece

melekler gerçekten trene bindiğimizi düşünecek. Sadece mektuplarımı arabaya bırakmak istedim,” dedi. Sirtına sabitlediği küçük çantadan zarflar çıkardı ve sürücü koltuğuna koydu. “Sen burada bekle. Ben gidip biletleri alacağım, ardından otogara gideriz.”

“Seninle geleceğim.” Onu bir saniye için bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

“Hayır, bunu hızlıca halletmem gerekiyor çünkü geç kaldık. Hemen dönerim,” derken beni seyrediyordu. Onun için ne kadar endişelendiğimi fark etmiş olmalıydı çünkü biraz tebessüm ederek ekledi. “İyi olacağım Russell, yani Henry. Artık güçlüyüm.” Saniyenin ufak bir parçasında gitmişti.

Tahoe’nin arkasına gizlediğim ufak sırt çantasını almak için döndüm. Tek seferlik yedek elbiselerim ve ailemin birkaç fotoğrafı vardı. Sadece bu kadarını yeni hayatıma taşıyabilecektim. Arabanın bagajını kapatarak anahtarları almak için sürücü koltuğuna geri gittim ve araba kapısını kapatmadan önce onları koltuğun altına koydum. Mektuplar önümdeki koltukta duruyordu. Diğerlerinin üstündeki Reed’e hitap ediyordu. Bu Evie’nin son vedasıydı. Uzanıp aldım. Mektubu okumaya başladığımda açmamam gerektiğini biliyordum, mazoşist falan olmalıydım çünkü kendimi durduramıyordum.

Sevgili Reed,

Bana o güzel Melek lisanını öğretmeni dilerdim, böylece sana seni sevmeye nedenlerimi söyleyebilir ve onların senin dünyanın müziği gibi gelmesini sağlayabilirdim. Ancak ben o dünyaya ait değilim ve asla da olamayabilirim. Gerçek, seni ve diğer melekleri bu duruma düşürdüğüm için özür dilemem gereken bu anda olduğundan daha açık olamazdı. Pagan ve Dominion’u biliyorum.

Geçen gece kütüphanedeki konuşmanıza kulak misafiri oldum. Sadece var olduğum için seni yok etmeyi reddediyorum. Seni İlahi meleklerin gözünde bir haine dönüştürmeyeceğim. Yapabileceğim tek şey, güvende olasın diye ayrılmak. Niyetimi yanlış anlama. Seni korumuyorum çünkü korumama ihtiyacın yok. Kendimi koruyorum çünkü eğer sen bu dünyadan yoksan ben de olamam. Yani hayatta kaldığından emin olacağım. Hayatta kalmak için tek umudum, bu dünyada bir yerlerde, aynı gökyüzünün, aynı güneşin, aynı yıldızların altında olduğunu bilmemde yatıyor.

Eğer yüreğimde ne hissettiğimi anlatabilme sanatım olsaydı, sana seni sevdiğimi söyledüğimde bana inanacağından emin olurdum ama gittiğimde yine şüphe lenmeye başlayacağından korkuyorum. Sanırım Shakespeare yazdığında en iyisini demiş: "Yıldızların ateş olduğundan, güneşin döndüğünden, gerçeğin yalan olduğundan şüphe duy ama sevgimden şüphe duyma asla... Seni en güzel ben severim, en güzel ben, inan."

Artık sadece tek bir duam var ve o, bir gün tekrar beraber olmamıza izin verilmesi. Akıntılar tekrar değişene ve sana dönene kadar bu ufak umuda tutunacağım. Tanrı seni kutsasın Reed. Hoşça kal meleğim.

Her zaman ve sonsuza dek,
Evie

Mektubu zarfa geri tıktım ve koltukta duran diğer mektupların üzerine bıraktım. Hasta hissediyordum. O mektuptaki her sözü kastetmişti. Her kokuşmuş kelimesini hem de. Reed'e duyduğum kıskançlık yeni bir seviyeye ulaşmıştı. Nasıl sadece birkaç ayda kalbini böyle kazanmıştı? Ben onunla ömürler geçirdim ve bunun önemi bile yok gibi görünüyor, diye düşünürken anahtarları koltuğun altına attım ve

kapıyı sertçe iterek kapattım. Tahoe'ya yaslanarak gözlerimi kapattım. *Zaman. Zaman benim yanımda. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu geri kazanma şansım da o kadar yüksek. Bana zaman veriyor, sadece işime yaramasını sağlamamı gerekecek. Saat şimdi dönmeye başlıyor. Her an, onun sahip olamayacağı bir fırsat.* Kendini bıraktığında, kalbine yine girmeme izin verdiği günün beklentisiyle neredeyse gülümsedim.

Kızıl alçak bir tonda, "Hazır mısın?" diye sordu. Bana yaklaştığını duymamıştım bile. Aynı Reed gibi sinsiydi artık. Aynı kedilere benziyorlardı, bir an orada değillerdi ve sonraki an önünde, seni ölçüp biçiyorlardı.

"Evet, ne kadar gitmemiz gerekiyor?" diye sorarken otopark boyunca koşmaya başladık.

"Yaklaşık beş altı kilometre." Hızıma kolayca ayak uyduruyordu. Büyük ihtimalle bu mesafeyi bir dakikadan kısa sürede koşabilirdi ama ben sabit bir hız tutmaya çabalarlarken benimle kalmıştı. Futbol yüzünden iyi durumda olduğumdan koşmak zor değildi ama öylece yanımda rahat rahat koşarken terlememişti bile.

Otobüs istasyonuna ulaştığımızda, nakit olarak Mackinaw'a biletlerimizi satın aldık. Otobüs dolmaya başlamıştı, bu yüzden garaja telaşla gittik. Arkaya doğru iki boş koltuk bulduk, Kızıl'la beraber çantalarımızı önümüzdeki koltukların altına sıkıştırdık. Bana ve uzun bacaklarıma acıyarak pencere yanına kayıp koridor koltuğunu bana bıraktı. Koltuklar dar olduğundan Mackinaw'a altı saat sonra vardığımızda çekeceğim acıyı düşünmek bile istemiyordum.

Otobüs istasyondan çıkarken Kızıl'a baktığımda yanaklarından akan gözyaşlarını gördüm. Yüzünü benden öte yana çevirerek saklanmaya çalışmıştı. Koltuğunu benimkinden ayıran kolu kaldırıp kolumu omzuna koydum. Onu sıkıca kendime çektim ve o ağlarken saçlarını okşadım. Şimdilik yapabileceğim tek şey buydu.

Yolculuğun ilk iki saati içinde uykuya dalmıştı. Yanımızdan akan manzarayı seyrediyor, oldukça ince bir camı olan pencereden dışarı bakıyordum. Başım koltuğun üstüne ulaştığından otobüste olan biteni güzelce görebiliyordum. Burada güvendedik. Otobüste meleklerin olmaması bir mucize değildi, Sürgün ya da diğerleri. Yolcu bakış açısıyla berbattı. Hepimiz sardalya gibi tıksık tıksıktık. Koltuklar sanki üzerlerine birkaç kere kusulmuş gibi görünüyordu ve içindeki pislikten arındırmak için otobüsü eski usul ovalamak gerekiyordu. Henüz tuvaleti ziyaret etmemiştim ama arkamdan gelen kokuya bakarsak, ihtiyacımı karşılamak için bir yerde durmamızı bekleyecektim.

Kızıl'ın neden otobüsü seçtiğini görebiliyordum. Eğer hayatı buna bağlı olsa bile Zephyr'in bu otobüste yolculuk ettiğini düşünemezdim. Minivan kullanmayı bana hayatta yapmak zorunda kaldığı en zor şeymiş gibi anlatmıştı. Zephyr böyle komik olabiliyordu. Bir keresinde siperin içinde, beline kadar gelen çamurla musonun ortasında, avladığı bir meleğin gelip tuzağına düşmesini beklediğini anlatmıştı. Ama bir minivan kullanmak ona zor gelmişti. Sanırım avlanırken yaşadıklarının önemi yoktu. Kızıl'ın bana Pagan hakkında anlattıklarını düşünürken titredim. *Bizi ele geçirmek için ne kadar büyük bir çukur kazacak merak ediyorum.*

Otobüs kırsal bir kasabada, depo tarzı ufak bir marketi olan gaz istasyonunda ilk molasını vermişti. Dışarı çıkıp bacaklarımı açmayı düşündüm ancak Kızıl'ı uyandırmak istemedim. Ayrıca ufak marketlerin yanına gitmek beni huzursuz ediyordu. Kimseye dememişim ancak Alfred'le olan kaçık geceden beri marketlere giremiyordum.

Mola yerinde bir çift yolcu otobüse bindi. Bizim yaşlarımızda iki genç kızdı ve yola koyulmak için heyecanlıydılar. Görünüşe göre adada yazın iş bulmak için Mackinaw'a

gidiyorlardı. Artık neredeyse mayıs ayı geldiğinden hava ısınmaya başlamıştı ve eğer Crestwood'da kalsaydık iki hafta içinde sınavlara giriyor olacaktık. Ancak büyük ihtimalle bu da olmazdı çünkü Kızıl, Pagan ikimizi bulamasın diye meleklerin yerimizi değiştireceğini düşünüyordu.

Okulu bıraktığım için o kadar da kötü hissetmiyordum. Artık bana o kadar da önemli gelmiyordu. Eğer para kazanmak istiyorsam elbette okula gitmem gerekecekti ama artık önümde bir sonsuzluk vardı ya da zamanım tükenmişti, yani pek önemi kalmamıştı. Artı, omzumun arkasından bakıp ofise bir meleğin girip beni biçmemesini umarken ne tür bir masabaşı iş yapabilecektim ki? Büyük ihtimalle insanlarla az ya da hiç iletişimi olmayan bir iş bulmam gerekecekti. Arka odada veya öyle bir yerde saklanarak yapabileceğim bir şey. Marketlerde depoyla ilgilenen kişi olabilirdim. Dükkân kapandığında geceleri çalışırdım, böylece kimse içeri girmezdi. *Asgari ücrete merhaba de*, diye düşündüm ümitsizce.

Birkaç koltuk önümüzde oturan genç kızlar öyle yüksek sesle konuşuyorlardı ki söyledikleri her sözü duyabiliyordum. Beni fark edip alçak sesle benim hakkımda konuşmaya başladıklarında koltuğumda huzursuzca hareket ettim. Onları duyamayacağımı düşünüyorlardı ama sarf ettikleri her sözü yeni yeteneğimle duyabiliyordum. *Kulak tıkaçlarımı yanımda getirseydim keşke*, dedim çünkü hakkımda konuşma şekilleri utanç vericiydi. Hayal ettikleri şeylerin bazıları büyük ihtimalle yasal bile değildi.

"Hayranların var, Henry," dedi Kızıl, bana bakarken kollarını başının üzerine uzatarak uyku pozisyonunun yarattığı tutulmaları açmaya çalışıyordu. Yeni ismimi duyduğumda irkildim.

"Henry için bir takma ad var mı?" diye sorarken dikkatini önümüzdeki kızların konuşmalarından çekmeye çalışıyordum.

“Fransız telaffuzu var. *An-ği*,” derken Kızıl gülümsüyor ve sırtını da açmaya çalışıyordu. Saçı uykudan dağılmış şekilde zarif ve seksi görünüyordu.

“Hayır, bu berbat.” Ona gülümsedim.

“Hank?”

“Bu sert olabilir. Kulağa taşradaki bir barın koruması gibi geliyor. Hey Hank, fırlat şu herifi buradan!” derken bildiğim en yoğun güneyli aksanı taklit ederek ismi test ediyordum.

“Kesinlikle sertsin, Hank. Benimle geldiğin için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.”

“Sen ve ben, hep böyle olmuştur,” diyerek gülümserken elini tutmuş ve nazikçe sıkıştırmışım.

Sanki yorumumu kabul etmiş gibi başıyla onayladı. Sonra kaşlarını çatarak konuştu. “Dinle, güvende kalmanı sağlamak için yaptığım her şeyi sana anlatmaya başlamam gerekiyor,” derken endişelendiğinde ve üzüldüğünde taktığı gergin yüz ifadesini benimsemişti. “Bundan sonra çok dikkatli olmamız gerekiyor ve kötü dostlarımıza rastlamamak için uymamız gereken kuralların üzerinden geçmek istiyorum.”

“Peki, dinliyorum. Fişek gibi konuşmana gerek yok. Güven bana, yeterince vaktimiz var. İçine adım attığımızdan beri otobüsün hız limitinden bir kilometre yukarı çıktığını sanmıyorum,” diyerek gerilmesin diye onu rahatlatmaya çalışıyordum.

“Tamam, haklısın. Şu anda biraz korkmuş haldeyim.” Derin derin nefes alıp verdi. “Sana söylemek istediğim ilk şey, eğer birbirimizden ayrı düşersek iletişime geçmek için bir yolumuz yok. Herhangi bir nedenle birbirimizi kaybedersek, iletişim kurmak için gizli bir yol ayarladığımı bilmeni istiyorum,” dedi ve kelimelerine olan tepkimi ölçtü. Başımınla onayladım ama sözünü bölmediğim için devam

etti. "Eğer beni bulman gerekirse, Facebook'ta kontrol edebileceğin bir hesap yarattım. Sadece Aoibhe Campbell'i arat. Giriş yapman için gereken şifre Leander. Senin için de bir profil yarattım. Seninki Leander Duncan. Şifre de Aoibhe," diye açıkladı. Ona çok kurnaz olduğu için sırtıttım. "Kendi hesabında ne istersen paylaşabilirsin. Eğer ayrılırsak, nerede olduğunu paylaşabilirsin ve seni bulurum. Senin için bir şey paylaştım mı diye görmek için benimkini kontrol et. Ne yazarsam yazayım sonuna bir smiley eklediğimden emin olacağım, böylece benden geldiğini bileceksin. Eğer smiley yoksa ben yazmamışım ve bir tuzak demektir. Anlıyor musun?" diye sorduğunda başımla onayladım. "Eğer tehlikeliyse, kütüphaneye gidip bilgisayarlardan birini kullanabilirsin. Facebook'a nasıl girileceğini biliyor musun?"

"Evet, tamamen beceriksiz değilim," dedim rahatlatıcı bir gülümsemeyle.

"Bunu biliyorum," dedi çabucak, sanki duygularımı incitmekten korkuyordu. "Sürgünlere benzeyen her şeyden kaçınmamız gerekiyor. Bu da barlardan uzak kalmalıyız demek. Eğer oraya gitmek isteyen arkadaşlar edinirsen, gitmemek için bahane bulman gerekiyor çünkü riske giremeyiz."

"Artık sahte kimliğim yok, Kızıl. Eh, bara girmemi sağlayacak bir tane en azından. Henry sadece on dokuz yaşında," diye hatırlatarak bara gitmeme bahanemi verdim.

"Bu doğru. Eski, sahte kimliği Crestwood'da bıraktın," derken alt dudağını ısırmıştı, ben de yine başımla onayladım. "Tamam, güzel," derken hüsrânını üzerinden atmaya çalışıyordu. "Şey, büyük kutlamalardan ve zengin insanların yaptığı şeylerden de kaçınmalıyız." Aklım karışmış görüldüğüm için, "Ah, bu zor çünkü yargı gerektiriyor. Temmuzun dördünde büyük bir havai fişek gösterisi olacak diyelim. Gitmememiz gerekir, çünkü melekler

havai fişekleri gerçekten seviyorlar. Buns'ın onlardan nasıl bahsettiğini görmem lazımdı, sanki en iğrenç şeyler. Sanırım melekler ateşten doğduğu için bu böyle," dedi gelişigüzel biçimde.

"Hı?"

"Ne?"

"Melekler ateşten mi doğuyor?"

"Evet. Reed bir keresinde bahsetmişti ve Buns ağzından kaçırdı. Kelimesi kelimesine böyle mi, yoksa sembolik mi pek emin değilim ama gerçekten böyle olduğuna bahse varım çünkü Buns pek soyut değil."

"O zaman biz neden doğduk?"

Omuz silkti. "Biz topraktan doğduk. 'Topraktan gelen toprağa gider,' dedikleri gibi."

"Yani artık ateş ve toprak mıyız?"

"Evet, artık tek ihtiyacımız olan rüzgâr ve su. Her neyse, düşünmeme izin ver. Ah, evet. Zengin insanların yaptığı bir şey yapmamaya çalış."

Pis pis sırtıarak, "Zengin insanlar neler yapar?" diye sordum.

"Bilmem... Tekneyle denize açılma mesela," diye cevabı yapıştırdığında kakhaha atmama engel olamadım.

"Gittiğimiz yerde böyle bir seçenek var mı?" diye sorduğumda kakhahamın onun da gülümsemesini bulmasına yardım ettiğini gördüm.

"Evet. Houghton'a gidiyoruz. Bu Lake Superior yakınlarındaki Keweenaw Peninsula Portage su yolu üzerinde, Yukarı Peninsula'da bulunan bir liman kasabası," dedi yavaşça, sanki kitaptan ezberlediği bir şeyi hatırlıyordu. "Bir üniversite kasabası, Crestwood gibi Sürgünlerin ilgisini çekmeyecek kadar küçük ama insanların arasına karışıp saklanabileceğimiz kadar büyük. Orada aşırıya kaçan bir şey yok. Araştırdım. Eskiden bakır çıkarılan bir maden kasabasıymış."

"Harika, belki de madenci olabilirim." Yerin dibindeki kocaman delikte bir meleğin beni asla aramayacağını düşündüm.

"Hayır," derken Kızıl'ın kaşları çatılmıştı. Bu konuda hiç söz hakkım yokmuş gibi, "Henry Grant olarak sınava gireceksin ve sonra Houghton'da teknoloji okulunun birinci sınıfına kayıt olacaksın. Eğitim alacaksın, Hank," dedi ciddi bir tonda.

"Öyle mi? Peki bunu nasıl karşılayacağım?" diye sorarken vizelere girmeden bir nedenden ötürü gitmemiz gerekebileceğini düşünüyordum. Hareket halinde olmalı, bir anda ayrılabilirdik. Bir programa bağlı kalmamalıydım ve kesinlikle orada kalıp alamayacağımız bir eğitim için binlerce doları etrafa saçmayacaktık.

"Ben ödüyorum," dedi hızla.

"Nasıl?" Sesimde şüphe vardı.

"Dayımın evini adil bir rakama çek karşılığında Ryan'a sattım. Artık bunu karşılayabilirim ve bir süre yaşayabiliriz," diye açıklarken yüzümü inceliyordu.

"Kızıl, benim için bunu ödemene izin veremem." Mi-dem bulanmıştı.

"Bu konuda seninle tartışmayacağım. Okula gideceksin ve bu konuşma burada bitiyor," deyip kaskatı kesildikten sonra pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Hayır, bitmiyor," dedim aklını kaçırmış gibi ki zaten kaçırmıştı.

"Evet, bitti," dedi inatla, yine bana döndü ve gergin duruşunu gördüm. Kavgaya hazırlanıyordu. "Okula gitmen gerekiyor. Tüm gün boyunca bir deliğin dibinde madenci olarak yaşamana katlanamam. Bir eğitim almalısın. Israr ediyorum."

"Neden?" Gözlerindeki gülgenin ardında öyle bir ihtiyaç, bir şey için öyle bir çaresizlik vardı ki. Sessiz kaldığın-

da ekledim. "Bana anlatsan iyi olur Kızıl, çünkü inat etmek üzereyim ve bir kere ettiğimde, fikrimi değiştirmeye beni ikna edemezsin asla."

"Çünkü geleceğini çaldım Russell. Adını çaldım. Geleceğini ellerinden aldım. Seni yok etmişken, nasıl oluyor da orada oturup dünyadaki tek insanmışım gibi bana bakabiliyorsun?" diye sorarken gözlerinden daha fazla yaş akıyordu. Onları sertçe silmek için yumruklarını kullandı, yine ağladığı için öfkeliydi sanki.

"Bunların birini bile sen yapmadın, Kızıl." Başını eğerek benden uzağa bakmasını seyrettim.

"O zaman kim yaptı, Russell?" diye o kadar alçak sesle fısıldadı ki onu zar zor duydum.

"Hey, ismim Henry, Lillian." Somurtkan ifadesini göz ardı ettim. "Kızıl, bu seninle Crestwood'da tanışmadan çok önce olacağı kesin bir şeydi. Bunu senin yaptığını mı düşünüyorsun?" Başıyla onayladı. "Eh, o zaman salak ve kibirlisin."

"Çok sağ ol Hank, artık daha iyi hissediyorum," diye söylendi.

"Öylesin. Eğer bunların hepsini cennetin yardımı olmadan kendi başına yapabileceğini sanıyorsan, o zaman aptalsın. Bunun olması gerekiyordu. Bunu hissediyorum. Burada bir görevim var ve sen beğensen de beğenmesen de bu seninle ilgili. Ne yapmamız gerektiğine dair henüz bir fikrim yok ancak istesek de istemesek de uğraşmak zorunda kalacağız. Berbat olacak. Çirkin ve acı verici," derken sanki o bir çocuk ben de bir yetişkinmişim gibi bakıyordum. Yetişkindim. Binlerce yıl yaşamıştım ve onun aksine her birini hatırlıyordum.

"Tek görevimiz Hank, yarını görecektik kadar hayatta kalmak. Yarın geldiğinde de, görevimiz ertesi güne kadar hayatta kalmak. Her seferinde bir gün," dedi kötü bir bakış açısıyla.

"Peki. sen bunu düşünmeye devam et ve gör bakalım seni nereye götürececek," dedim acımasızca. "Bu sırada ben gelecek işaretleri arıyor olacağım."

"Bunun için kristal bir topa ihtiyacın var mı? Sana bir tane alabilirim," dedi alay ederek.

"Yok ya, sadece sana ihtiyacım var. Hepsi bu."

"O zaman okula gidecek misin?"

"Bakacağız." Patronluk taslayan tavrına boyun eğmemiştim.

"Sen kabul edene kadar pes etmeyeceğim." Sanki bilmediğim bir şeyi söylüyordu bana.

"Evet, biliyorum." Yine onu kulak ardı etmiştim. İçi parçalanıyor. Çok taze, diye düşünürken Kızıl sessizce oturmuş, dışarıdaki manzarayı seyrediyordu. O kadar üzgün görünüyordu ki sadece o acının biraz hafiflediğini görmek için istediği her sözü verecekmişim gibi geldi bir süre.

Mackinaw şehrine vardığımızda alacakaranlık çökmüştü. Otobüs otogarda durduğunda zar zor dikilebiliyordum. Kızıl'a koridora çıkarken yardım edebilmek için elimi uzattım ve çantalarımızı alıp elimi kalçasının yukarısına koydum, ardından otobüsten indik. O iri metal parçasından çıktığımız için o kadar rahatlamıştım ki dünyaya haykırabilirdim. Ama Kızıl'a baktığımda hasta görünüyordu.

Kızıl hızla duraktan kaçıp saniyenin kısa bir parçasında binanın köşesini dönerken şok içinde izledim. İleri atılarak onu takip etmeye çalıştım, neler döndüğünü merak ederken paniklemiştim. Köşeyi döndüğümde çöp kutusunu sıkıca tutmuş, öğürürken buldum onu ama bugün bir şey yemediği için kusamıyordu. Bir süre sonra durdu ve ağzını silmek için elinin tersini kullandı.

Tekrar konuşabildiğinde, "Geri gitmem gerekiyor, Russell," diye fısıldadı. "Artık onu hissedemiyorum," derken ağırıyormuş gibi karnını tutmuştu. "Ona ihanet ettiğimi

düşünecek. Geri gitmeliyim,” dedi yine. Bütün bedeni bağımlıymış gibi titriyordu.

“Ona ihanet etmedin ve ettiğini düşünmeyecek. Neden yaptığını öğrenecek. Ona beni seninle gelmeye ikna etmek için kullandığın kâğıdı bıraktım. Öğrenecek. Anlayacak.”

Tekrar inledi ve aynı şekilde biraz daha öğürdü ancak bu sefer elleriyle metal çöp kutusunun kenarlarından destek aldığı yerler ezmişti. Etrafa tanık olacak kimsenin olmadığından emin olmak için baktım, gerçi onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. “Artık deliye dönmüştür. Beni bulamadığında ne yapacak?” diye sorduğunda çıldırmış gözlerle bana bakıyordu.

“Bilmiyorum.” Ona yardım etmek istiyordum ama nasıl yapacağımdan habersizdim. “Ama en azından Pagan ortaya çıkarsa, onu bir hain yapmak için orada olmayacaksın. Sana yardım etmediğini görecekler ve güvende olacak.”

O zaman başıyla onayladı, biraz daha dik durdu. “Hiç şansımız yok, Russell,” diye fısıldarken ciddi görünüyordu.

“Adım Henry ve ben olduğumu söylüyorum. Kızıl, çok iyi bir dövüşçüsün ve kanatlarıma kavuştuğumda, karşılaştığım her Sürgün meleğin varlığına son vereceğim. Şimdi dik dur ve dikkat çekmeden önce gidelim,” diye emredererek durumun kontrolünü ele aldım. Kız yıkılmıştı ve onu ne kadar çabuk arabaya götürürsem o kadar iyi olacaktı. Dirseğini tuttuktan sonra, “Ne arıyoruz?” diye sordum.

Sırt çantasının içine uzanarak turuncu bir dolap anahtarını çıkardı. Dolabın yerini bulup açtım. İçinde bir çift anahtar ve bir mektup vardı. Anahtarları aldım ve mektubu Kızıl’a verdim. Mektubu okuduktan sonra başını kaldırıp, “Jeep Cherokee Sport, dört kapılı, beyaz,” dedi.

“Güzel,” dedim ve bunu kastetmiştim. Bedenimi ufak bir kaplumbağaya sokmak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ve o otobüsten çıktıktan sonra bir Jeep Cherokee

kulağa sanki Cennet gibi gelmişti. "Ryan'a bir meyve sepeti göndermeliyiz."

Kızıl'ı otoparka doğru ittirdim ve sorunsuz olarak aracı buldum. Onun için yolcu kapısını açıp içeri girmesine yaradım ettim, ardından arabanın etrafında dönüp sürücü tarafına geçtim. Motoru çalıştırdım ve Kızıl'a bakarken ısınmasına izin verdim. Tekrar karar zamanı gelmişti. Bunun yaşayacağı en zayıf anlardan biri olduğunu biliyordum ama geri mi gidiyoruz, yoksa kalıyor muyuz karar vermiyedik. Bunu ya yapacaktık ya da hiç başlamayacaktık.

"Kimiz biz, Kızıl?" diye sorarken ön camdan dışarı bakıyordum.

"Ne?" dedi hissizmiş gibi.

"Biz Evie ve Russell mıyız? Ya da Lillian ve Henry miyiz?" diyerek nazik bir tonda sordum. Yanıtını beklerken arabanın yanından yürüyerek geçen, mutlu insan yaşamlarına gülen insanları izliyordum.

Düz bir sesle, "İkisiyiz," diye yanıtladı.

"Hayır, değiliz. Ya biri ya da ötekiyiz," dedim sabırla. "Yani şimdi karar ver, böylece nereye, kuzeye mi güneye mi gideceğimi bileceğim."

O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki bana cevap verebilme yeteneğinden yoksun olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Benim adım Lillian Lucas ve seninkisi Henry Grant," dedi kaskatı kesilerek ve kelimeler o kadar kederle doluydu ki neredeyse onları söylerken boğulacaktı.

"Tamam o zaman," diye derin derin nefesimi verdim. Arabayı geri vitese takarak otoparktan geri geri çıktım, ardından otoyola ilerledim. Kuzeye döndüğümde Michigan'ın Kuzey Yarımadası'nı Güney Yarımadası'na bağlayan Mackinaw Köprüsü'nden geçtik. Oldukça hayranlık uyandırıcıydı ve sormama engel olamadım. "Üzerinden geçtiğimiz gölün adı nedir?"

“Michigan Gölü,” diye mırıldanırken ikimiz de altımızdaki güzel, mavi suyun üzerindeki gök arasında havada duruyormuş gibi görünen asma köprünün büyüklüğüne hayran hayran bakıyorduk.

“Öyle mi? Çok güzelmiş. Superior Gölü’nü görmek için sabırsızım. Yüzmek için uygun mu?” diye sorduğumda dudaklarının gülümsemek için kıpırdandığını gördüm.

“Evet. Eğer kardan adam olmaktan hoşlanıyorsan.”

“Soğuk mu o zaman?” Gülümserken kaşım kalkmıştı.

“Soğuk yetersiz kalır. Şimdi yüzmeye kalkarsan, eğlenmek için melek tenine ihtiyacın var. Huron Gölü daha sıcak,” dedi bilgi vererek. Köprünün diğer tarafında geçiş parasını ödedikten sonra batıya giden Escanaba tabelalarını takip ettim. Iron Mountain şehrine doğru batıya yol almayı planlıyorduk, oradan da kuzeye, Houghton’a gidecektik.

Birkaç turistik, ufak kasabadan geçen iki şeritli yolda bir süre ilerledik ve sonra bir anda yol suya çıktı. Michigan Gölü’nde güneş batıyordu. Neredeyse bir göl yerine okyanusa baktığıma inanacaktım. El değmemişti. Kum neredeyse beyaz görünürken, sahil dalgaların arasından çıkan kayalarla önümüze yayılmıştı. İlk yaratıldığı günkü kadar ıssız görünüyordu. Yakınında tek bir kişi bile dolaşmıyordu. Güzellüğünün tadını çıkaran insan yığınları olmadığına inanamıyordum. “İnsanlar nerede, Kızıl?” diye sorduğumda şaşkındım.

“İnsanlar bilmiyor,” derken suya bakıyordu. “Öyle vahşi, öyle hoyrat ki. Sanırım insanların çoğu daha sıcak suyu olan ve biraz daha turistlere özgü yerleri seviyorlar.”

“Evet. İnsanlar aklını kaçırmış.” Kalın çamların arkasında kalana dek ara sıra gözüken suyu seyrettim. Arabayı sürerken, kahvaltıdan beri bir şey yemediğimiz gerçeğini fark ettim. “Acıktın mı?” diye sorduğumda başını hayır

anlamında salladı. “Şu ekmek benzeri şeylerin reklamlarını görüp duruyorum. Ne olduklarını biliyor musun?”

Biraz gülümsedikten sonra, “Hamura sarılmış et ve patates, fırında pişiriliyor. Bir sürü çeşidi var. Peynirli ve sebzeli de alabilirsin ama geleneksel olarak peynirli ve patatesli,” dedi.

“Kulağa güzel geliyor. Durup biraz alalım. Çünkü açlıktan ölüyorum.”

Tabelasında “Taze Börek” yazan ufak binanın yanına arabayı park ettim. İkimiz de tuvaleti kullanmak için içeri girdik ama Kızıl ben paket olarak birkaç çeşit sipariş ederken arabaya geri gitti. Tezgâhın arkasındaki kız konuşkandı ve aksanım yüzünden bana nereden olduğumu sormuştu. Alabama’dan gelen birisi gibi konuşmamama rağmen, Alabama’dan olduğumu söyledim ona. Farkı anlamamıştı çünkü ona hepsi aynı geliyordu. Yemeği arabaya götürdüm, içeri girip Kızıl’a alüminyum folyoya sarılmış bir börek ve bir şişe su verdim. Elimden aldı ama yiyecekmiş gibi durmuyordu.

Derin derin iç çektim, bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum ama aradan çıkarmakta karar kıldım. “Yemen gerekiyor, Kızıl. Yulaf ezmesi olmadığı için üzgünüm ama şimdilik yapabileceğimin en iyisi bu.”

“Aç değilim, Hank,” diye mırıldandı.

“Eh, öyleymişsin gibi davran ve mideye indir çünkü sana ihtiyacım var. Üzgün olduğun için kendini aç bırakmana izin veremem. Kabul etmekten nefret ediyorum ancak benden daha güçlüsün ve bir melek bizi fark ederse yardımına ihtiyacım olacak,” derken mantığına hitap ediyordum, ardından yemeğimden bir ısırık alarak gülümse dim çünkü lezzetli.

Ben yemeğimi yerken böreğinden ufak bir ısırık alıp yavaşça çiğnemesini seyrettim, robot gibiydi. Kızıl’ın yarım

börek yediği sürede üç tane yemeği becermişim ama başını şişirmedim çünkü gerçekten yemeğe çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Escanaba'ya ulaşana dek ikimiz de konuşmadık. Yakıt göstergesinin yavaşça aşağı düşmesini izlerken yakında benzin için durmamız gerektiğini biliyordum. Kredi kartımız olmadığından nakit ödememiz gerekecekti ve bu benzin istasyonuna girmek demekti. Huzursuzluk hissi karnıma oturdu. *Belki dolu bir servis istasyonu ya da yanında marketi olmayan bir tane bulabilirim*, dedim kendime. Benzin almak için sokakları tarıyordum. Benzin istasyonu kadar basit bir şeyden korkmanın aptalca olduğunu biliyordum ama 7-Eleven'da Sürgün meleklerin o insanları parçalamasını seyrettikten sonra, o tür yerlere gitme düşüncesi midem buz tutuyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu.

Artık karanlıktı ve benzin göstergesi hizmet veren bir benzin istasyonu bulmak için zamanımın dolduğunu işaret ettiği için bir pompanın yanına arabayı çektim ve benzini doldurmak için dışarı çıktım. Pompanın borusunu depoya soktukten sonra, sürücü kapısına geri yürüyerek başımı arabaya geri soktum. "Sanırım benzinin parasını ödemek için nakitten başka bir şey yoktur, değil mi?" diyerek elimden geldiğince sıradan biçimde sordum. Başını hayır anlamında salladığında yüzümü ekşittim. "Lanet olsun," diye mırıldarken terli ellerimi kotuma sildim. Kızıl'ın da beti benzi atmıştı. "Tanrım, mükemmel bir çiftiz, değil mi?" diye sorarken ona gülümsemeye çalıştım. Pompanın üzerindeki sayaç ömrümün son birkaç saniyesini sayıyormuş gibi ilerliyordu. "İkimizin de floresan ışıklarından ve abur cubur koridorlarından ödün kopuyor."

"Cam kapılı buzdolaplarından ve kahve makinelerinden en az abur cubur koridorları kadar nefret ediyorum," derken espri yapmayı denemişti.

“Bahse varım ediyorsundur,” diye yanıtladım çünkü Buns bana Alfred Kızıl’ı bana doğru çekmeden önce, 7-Eleven’daki cam kapılı buzdolaplarından birinin içine fırlattığını söylemişti. Kanadı böyle kırılmıştı. Kızıl’ın bilinci kapalıyken Reed yine kırmak zorunda kalmıştı çünkü yanlış iyileşmişti. Buns’a bunu nasıl bildiğini sormuştum, bir ruhun ona olayların nasıl geliştiğini anlattığını söylemişti. Ruhlar da orada oldukları için biliyorlardı. Düşünürken titredim. “Endişelenme, bununla ben ilgilenirim,” derken pompa uyarı verdi. Bana zamanımın dolduğunu söylüyordu. İşte o anda sırtımda garip bir şey hareket etti ve bana neyin dokunduğunu görmek için arkama baktım. Bir şey yoktu.

Yavaşça kapıyı kapatıp boruyu depodan çıkardım. Dehşet beni yiyip bitiriyorken depo kapağını taktım ve bölmeyi kapattım. Arabanın etrafından dönerek çift kapıya doğru yürüdüm. Güçsüzce kapıyı ittirirken yüzümün kenarından ter gıcıklayarak akıyordu, markete girerken yere baktım.

“Ahh, lanet olsun,” diye mırıldarken zeminin kanla boyandığını hayal etmiştim. Oda dönme dolap gibi dönerken kapı girişinde kendimi toparlamak için tereddüt etmek zorunda kaldım. Dişlerimi sıkarak kasiyere doğru ilerlemeye odaklandım. Kasadaki sırada iki insan vardı. Onların yanına yürüdüm, kapıdan koşarak kaçmayayım diye volta atıyordum.

Kasiyer müşteriye, “Lisedeki beyzbol maçını gördün mü, Joe?” diye sordu. Kasadaki ürünleri geçirmeye bile tenezzül etmiyordu. Çay partisi ya da benzeri bir şeydelermiş gibi havadan sudan sohbet ediyorlardı.

Joe yerleşir gibi tezgâha yaslandı ve “Hayır, çocuklar nasıldılar?” dedi.

Marketin gerisindeki tezgâha doğru yürürken, sırtımda parçalayan bir acı yakınımıdaki abur cubur rafına tutunmama neden oldu. Marketi incelerken daha fazla panikledim çünkü ön kapiya, yani çıkışa hiç yakın değildim.

“Ah, çocuklar iyi iş çıkardılar. Eskymos biraz bezgindi ama karşılık verdiler, bilirsin ya?” derken yavaş yavaş çenesini kaşıyor, Joe’nun yüzündeki ifadeyi izliyordu.

Başka bir yırtıcı acı beni sardı ve acının dışarıdan değil de içimden geldiğini zihnim fark etti. Tuvaletin yakınında olduğunu gördüm ve tuhaf yırtılıp kırılma sesleri kulağımda yankılanırken dönüp kapiya koşmayı becerdim. Arkamdan kapiyı hızla kapattıktan sonra sırtımdan bir şey yumruklayarak çıkarken acı içinde nefes alıp veriyordum. Soluğumu kesmişti. Kapiyı kilitledikten sonra sırtımı döndüm. Ceketim ve tişörtüm tuvalet zemininde paramparça halde yatıyordu. Dikildiğim yerin hemen karşısındaki aynaya baktığımda, yansıمامı gördüm ve neredeyse, “TANRIM! Bana ne YAPIYORSUN?” diye bağıryordum.

Parlak kırmızı kanatlar matador pelerini gibi etrafıma yayılmıştı. Sadece orada dikilip aynada kendime baktım, neler gördüğüme inanamıyordum. “Serafimmışım, şüphe yok,” dedim kısık sesle, yansıمامa başımı sallarken. Kanatlarım Reed’in ya da Zee’ninkiler kadar büyük değillerdi ama Kızıl’nkilerden kesinlikle daha büyüktüler. Yeni kırmızı uzantılarımı hareket ettirmeyi denedim ancak kesinlikle kıpırdamıyorlardı.

“Ahh, hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır...” derken düşüğüm durumu fark ettiğim için yine paniklemiştim. Bir marketin banyosunda kilitli kalmıştım. Meleklerden kaçışımızın ortasında, Kuzey Yarımada’nın merkezinde, Kızıl dışarıda yapayalnız bir halde gelmemi beklerken... Ve cennette bir yerlerde, birkaç korkunç Kerubim günahlarımı sayarken bana bir taraflarıyla gülüyorlardı.

lavaboya dönerek ellerimi soğuk suda yıkadıktan sonra sakinleşmeye çalışarak yüzüme su çarptım. Herkes Kızıl'a sürekli eğer paniklemişse ya da endişeliyse kanatlarının geri gitmeyeceğini söylüyordu. *Sadece rahatlamam gerekiyor*, diye kendime tavsiye verdim. Biraz zıplayarak bedenimde dolaşan adrenalini tüketmeye çalıştım. Tuvalette on beş dakika yürüdükten sonra biraz sakinleşmeye başlamıştım, bu yüzden önümdeki tezgâha tutundum ve başımı eğerek kanatlarımı kaldırmaya yoğunlaştım. Umut içinde başımı kaldırdığımda yansımamı yakaladım. Hâlâ oradaydılar.

"Lanet olsun. Tamam," derken çaresizce tavana baktım. "Burada biraz yardıma ihtiyacım var, lütfen."

Hemen banyonun kapısı çalındı ve Kızıl'ın titrek sesi geldi. "Hank, orada mısın?"

Kapıya giderek kilidi açtım. Sadece birazcık araladım ve kolundan tutarak onu içeri çektim. Ardından kapıyı hızla arkasından kapatarak yine kilitledim.

Yüzü, büyük ihtimalle markete girerken yaşadığı mücadele yüzünden hayalet görmüş gibi beyazdı ama bunun sırtımdan kanatların çıktığını gördüğü andaki şokun yanında hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdim. "Russell, kahrolası bir meleksin!" diye nefesi kesilirken titreyen elleriyle kanatlarıma dokunmak için uzandı. Kanatlarım parmakları değdiğiğinde kendi kendilerine pır pır ettiler.

"Evet, hiç tahmin eder miydin?" diyerek soludum, çünkü kanatlarımı böyle okşamasının bu kadar iyi hissettireceğinden habersizdim. "Ufak bir problem var ama. İçeri girmelerini sağlayamıyorum."

Alnı kırıkmıştı. "Ah!" diye soluduğunda hemen sorunu mu anlamıştı. "Tamam, bu bana da bir iki kere oldu. Bir saniye düşünmeme izin ver," derken rahatlatıcı biçimde kanadımı okşamaya devam ediyordu. "Sana rahatla derdim ama bunun hiç de yardımcı olmadığını biliyorum," derken

düşünüyordu. “Bir saniye bekle, hemen geri döneceğim.” Kapının kilidini açtı. Bir anda gitti ve nefesimi vermemden daha kısa sürede geri döndü.

“Al,” dedikten sonra bana hâlâ mühürlü olan bir şişe viski verdi.

“Bu nereden geldi,” diye sorarken mührü kırmış ve şişeyi dudaklarıma kaldırarak büyük bir yudum almıştım. Boğazımdan aşağıya inerken yakıtığını hissettim.

“Tezgâhın arkasından yürüttüm,” dediğinde ikinci yudumumda biraz boğuldum. “Endişelenme, aldığımı görmedi bile.”

“Peki ama Kerubim yaramaz tarafına başka bir çizik daha atıyor şu anda,” diyerek karşılık verirken viskiden başka bir yudum daha aldım.

“Riske gireceğim artık,” dedi gerçek bir baş belası tarzıyla. “Parayı tezgâha bıraktım.”

“Yani bu viskinin kanatlarımı içeri sokması mı gerekiyor?” diye sorarken likörden biraz daha mideye indirdim ve biraz önce olduğundan daha az yakıtığını hissettim.

Yüzünden tereddüt ifadesi geçti. “Tam olarak değil. İki aşamadan oluşan bir şey. Sadece içmeye devam et, ikinci aşamayı sonra göstereceğim,” diye gizemli gizemli ekledi. “Ne oldu?”

“Sadece buraya gelmek düşündüğümden daha zordu diyelim,” diye kaçamak bir yanıt verdim.

“Evet... Ben de seni beklerken korktum. Gaspard’la karşılaştığından emindim,” derken biraz daha soldu. Ona viskiyi verdim. Ufak bir yudum aldı, geri verirken biraz öksürdü.

“Kanatlarımı kazanmadan önce hızlı koşabileceğimi düşünmüştüm,” dedim gözlerim onunkileri araştırırken.

Alt dudağını ısırdı. “Bilmiyorum Russell... Hank, belki benim gibi koşabiliyorsundur, belki de sadece etkisini gös-

termesi için korkuya ihtiyacın vardır. Benimkisi Delt'lerden kaçarken kendisini gösterdi. Kanatların buraya girmekten korktuğun için çıktı. Daha sonra koşmayı deneriz, olur mu?" dedi gergin bir tonda.

"Öyle, tamam," diye katıldıktan sonra biraz daha viski yudumladım.

"Gerçekten bambaşka bir şeysin," derken benimle gurur duyuyormuş gibi etrafımda yürüyordu. "Kanatlarını çok kıskandım. Benimkilerden çok daha büyükler."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Senin narin kanatlarınla çok komik olurdum. Senin için mükemmeller ama bende, benim büyük bedenimde çok komik dururlardı," diye minnettar hissederek konuştum. Eğer onlara sahip olacaksam, en azından dengesiz görünmeme neden olmalıydılar.

"Durup da seni kanatlarla hiç hayal etmedim. Komik çünkü oraya ait gibi duruyorlar, sanki hep oraya aittiler," dedi hayranlık falan duyuyormuş gibi.

Omuz silktim. "Daha sonra gururum okşanacak, çalıştıklarında ve onları kullanabildiğimde. Şu anda sadece başımın belasılar," desem de bir parçam Kızıl onlardan bu kadar hoşlandığı için heyecanlanmıştı. Onlara sahip olduğuma sevinmemi sağlamıştı. Yine kocaman bir viski yudumu aldım. Yanımda dikilirken tüylerimden biriyle oynamasını seyrediyordum. Hissetmesi bir yana izlemesi bile oldukça tuhaftı.

"Tamam, bu kadar viski yeter sanırım," dedi Kızıl geri-lerek. Gözlerime bakmıyordu. Elini kanadımdan çekerek arkama geçti ve aynanım önündeki tezgâha oturdu. Bana elini uzattı ve "Viskiyi bana ver," dedi. Ona şeyeyi uzattım ve tezgâhta yanına koymadan önce şişeden bir yudum daha aldı. Güzel gri gözleriyle bana bakarak, "Buraya gel," diye fısıldadı.

Aklım karışarak, “Neden?” diye sordum ama tezgâhta oturduğu yere bir adım yakınlaştım. Elimi eline aldı. Beline koyup bacaklarının arasında dikilmem için beni öne çekerken korkak ve utangaç görünüyordu.

Tişırtünden geçen teninin ısınısını hissettiğim için kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Öbür elimi alarak diğer yanına yerleştirdi. Teninin kokusu bana kızgın asfalttan gelen sıcaklık gibi çarpmıştı. Kokusu tarif edilemezdi ve onu daha sıkı tutarken ellerim kasılmıştı. Yavaşça uzanarak kollarını boynuma dolayıp beni nazikçe kendine doğru çekti. Dudakları benimkilere değdiğinde nefes alamıyordum. Yumuşak ve tatlıydılar. Sonra içimde bir şeyler koptu, sanki onun yanındayken hep dizginlerini çektiğim kontrolümdü. Onu tezgâhtan kaldırıp kendime bastırırken dudaklarının tadını çıkarıyordum. Ona sahip olmak istiyordum, onu tatmin etmek, bedeninin her santimini kendi bedenimde hissetmek...

Dudakları kulağıma fısıldamak için bir anlığına benimkileri terk etti. “Beni daha sıkı tut Russell.” Boynunu öperken içimde inanılmaz bir tutku alevlendi, kollarımın arasında titremesine neden oldu. Onu kendime daha çok çekerek sırtını duvara yasladıktan sonra tekrar dudaklarına kavuştum. Adımı söyleme şeklinde olan bir şey tekrarlamasını istememe neden olmuştu.

Elim sırtından kayarak bedeninin kıvrımlarını takip etti. Elim kalçasına indiğinde, tişırtü kıvrıldığı için elim çıplak tenine değdi. Hafifçe inledim. Rahatsız edici tişırtü tam kaldıracaktım ki Kızıl çekilmeye başladı. Yüzüne baktığımda parmakları şişmiş dudaklarına bastırılmıştı. Gözlerinde şaşkınlık vardı. “Başardın, hadi gidelim.”

“Neyi başardım?” diye sordum, göğsümü nazikçe onu bırakmam için ittirirken. Gitmesine izin vermiyordum.

Boğazını temizledi, gözlerimin içine bakmadan, "Kanatların geri girdi. Hadi gidelim. Gidip benzin parasını ödeyeceğim ve sana yeni bir tişört alacağım," dedi. Umduğumdan daha sert ittirdi ve kollarımın arasından kurtuldu. Kızıl tuvaletten çıktıktan sonra kapının arkasından nazikçe kapanışını seyrettim.

Dönüp aynaya baktım. Kanatlarım gitmişti ve yine insan görünüyordum. *Bu nasıl oldu ya?*

Kalbim hâlâ göğsümde küt küt atarken lavaboya gittim ve musluğu tekrar açtım. Yüzüme soğuk su çarptıktan sonra aynadaki yansımama baktım tekrar. Tezgâhta viski şişesini gördüğümde aldım ve kocaman bir yudum daha içtim. *Tanrım, bu çok zor, diye düşündüm. Ona böyle yakın olmak ve durmak zorunda kalmak, hiç başlamamaktan daha zor. Acı verici. Yanmış gibi hissediyorum... İçim kavruluyor.*

Sonra onunla paylaştığım öpücüğü düşündüm yine. Sanki kanım damarlarımda özgürce dolaşıyordu. Bir arabayı kaldırıp parçalayabilirmişim gibi hissediyordum, sanki mümkün olduğunu düşünmediğim her şeyi yapabilirdim. Kızıl başını tuvalete kısa süreliğine yine uzattığında yerimde zıpladım. Uzun kollu bir tişörtü bir füze gibi bana fırlatırken, "Özür dilerim, ellerinde tek bu var. Arabada seninle buluşurum," dedi.

Tişörtü yakaladım. Baskıda Kuzey Yarımada'nın gölgesi, üzerinde de 'Yooper Değilsen Bir Bok Olmaz Senden!' yazıyordu. *Doğru mu bu? Yooper da ne?* diye kendi kendime merak ederek tişörtü giydim. Kol kaslarımı ve omuzlarımı sıkıyordu ama diğer yerler oturmuştu.

Yerden tişörtümü ve ceketimi aldım ancak viskiyi tezgâhta bırakmaya karar verdim. Banyodan çıkarken başımı eğik tuttum. Kızıl'ın, Cherokee'nin sürücü koltuğunda, motoru çalıştırmış halde oturduğunu fark ettim. Yolcu koltuğuna bindikten sonra, onu kollarımın arasında tutup

ondan başka bir öpücük almamak için kendimi durdurmak zorunda kaldım. Benzin istasyonundan çıkarken bana tek kelime dahi etmemişti.

“Teşekkürler,” dedim.

Kısa süreliğine bana baktı ve ardından gözleri hemen yola döndü. “Ya bu tişört olacaktı ya da ‘U.P.’e Evet De, Olur Mu?” diyen.”

Bilerek teşekkürümü yanlış anlıyordu. “Hayır, tuvaletteki yardımın için teşekkür ederim demek istedim. Bunu yapmanın senin için kolay olmadığını biliyorum,” derken kendini bir arada tutmak için gerçekten çok çabaladığını görebiliyordum.

Beni kandırmaya çalışarak omuz silkti. “Sen benim için yapardın.”

“Evet, yapardım,” diye katıldığımda keşke bu kadar kıvrılgan görünmese diyordum. “Sana bir soru sorabilir miyim?” diye sorduğumda irkildiğini gördüm. Tuvaletteki öpücük hakkında konuşmak istemiyordu. Bu konudaki hissiyatı bangır bangır bağıırıyordu. Yapmasının tek nedeninin kanatlarımı içeri sokmak olduğu aklıma geldi ve hayal kırıklığı altında ezildim. Durum yüzünden kendini feda ediyormuş gibi başladığını söyleyebilirdim ama onu öptüğüm süre boyunca olay bu muydu diye merak ettim.

Direksiyondaki tutuşu hareketlendi. “Ne?”

“Yoooper nedir?”

Kızıl’ın yüzü gerginden rahata, ardından da neşeliye döndü. “Yoooper Upper Peninsula’da yaşayan birisi, The U.P.,” diye hafifçe gülümseyerek yanıtladı.

“O zaman Yoooper mı olacağız biz?” diye sorarken gülümsemeye devam etse keşke diyordum.

Gülümsemesi biraz daha derinleşti. “Tam olarak değil. Oradaki insanlar bizi büyük ihtimalle ‘Troopers’ olarak algılayacaklar. Olay şu: Mackinaw Köprüsü’nün altında

kalan herkes 'troll' olarak algılanır. Yani bir troll U.P.'ye taşındığında, onlara Troopers denir."

"Bu doğru mu? Turist kabilelerinin Asheville'de yaşamak için gelmelerine benziyor biraz. Onlara 'kar kuşları' diyoruz," derken gülüyordum.

"Yoooper'ların turistler için adları da var. Düşünmeme izin ver, şey... Kamyon kapatıcılar, 313lüler, şekerlemeciler..." derken sözünü kestim.

"Şekerlemeciler?" diye sorduğumda sırtıyordum. "Bu ne demek şimdi?"

"En iyi şekerlemeleri burada yapıyorlar Hank. Sana biraz alırım, bayılacaksın." Başımı çevirmek zorunda kaldım çünkü bana fırlattığı seksi gülümseme tekrar ona dokunmak istememe neden oluyordu.

"Yoooper'lar hakkında başka ne biliyorsun?" diye sorarak dikkatimi dağıtmayı denedim.

"Pek fazla değil. Bildiklerimin çoğunu internette araştırma yaparken öğrendim." Tekrar kaşlarını çatmaya başlamıştı, bu yüzden ona soracak bir şeyler düşünmeyi denedim.

"Peki, orada çok Lions taraftarı var mı?" diye sordum ve yüzündeki ifadeden yine neşelendiğini görebildim.

"Hayır. Artık Green Bay'e Detroit'ten daha yakınız, yani çoğu Yoooper, Packers için tezahürat yapıyor."

"Gerçekten mi? Yani burası peynir kafalı bir yer mi?" diye şaşkınlık içinde sordum ve başıyla onaylamasını seyrettim. "Sana o peynir kafa şapkalarından alacağım Kızıl, bayılacaksın," diye şakalaştım çünkü Detroit hakkında nasıl hissettiğini biliyordum.

"Güven bana, asla üzerimde göremeyeceksin," derken bana burnunu kııştırmıştı.

"Kızıl?" dedim yine ona baktığımda.

"Evet?"

"Beni benzin istasyonunda öpmek istemediğini biliyorum," dedim nazik bir tonda. Yüz ifadesi yine kederlenmişti. "Ama bilmeni istiyorum, eğer beni tekrar öpmek istersen benim için sorun olmaz," diyerek eklediğimde söylediklerimi daha az tuhaflaştırmaya çalışıyordum.

Bu sefer bana göz ucuyla baktı ve gözleri o kadar üzgündü ki içini paramparça eden yaralardan asla iyileşemeyeceğini düşündüğünü söyleyebilirdim. "Buna bel bağlama, Russell. İhtiyacın olanı sana veremem... İstedliğini. Sadece yapamam." Gözlerinden yaşlar akarken sesinde gerçek keder vardı.

"Ağlama Kızıl. Artık bir Yooper'sın ve sert olmaları gerekiyor, değil mi? Şimdi ne arıyoruz?" diye sorduktan sonra haritayı aldım ve olduğumuz yeri buldum. "Marquette ya da Iron Mountain'a mı gitmek istersin? İki durumda da aynı uzaklıkta görünüyorlar." Hesaplayarak haritaya bakıyordum.

"Marquette'ten uzak kalmalıyız. Bizim için tehlikeli."

Haritadan başımı kaldırdığımda kaşlarımı çattım. "Neden?" diye sordum çünkü söyleme şeklinde tüylerimi diken diken eden bir şeyler vardı.

"Marquette'te bir hapishane var. Sürgünler onlara bayılıyor, onlar için bir şeker dükkânı gibi. Marquette'ten uzak kalmalıyız," diye açıklarken gözyaşlarını siliyordu.

"Tamam. Iron Mountain'a gideceğiz ve geri kalan vaktimizi melekler hakkında bildiğin ve bizim için genel olarak tehlikeli şeylerden bahsederek geçireceğiz. Bu bilgi seansı olacak." Kızıl son birkaç ayda öğrendiği her şeyin üzerinden geçerken ben de dinledim. Benzin istasyonundan aldığı sudan bir yudum almak için ara verdiğinde terli ve sinirli hissediyordum. "Peri masalları gerçek mi?" diye sorduğumda bunun beni ne kadar öfkeliendirdiğini saklayamamıştım.

Reed, Serafim hakkında oldukça ısrarcı olmuştu. Evrim geçirdiğimizde buradaki en güçlü yaratıklar olacağımız konusunda... Ama Sürgün Serafimler de var, yani bunları da düşünmeliyiz," dedi uyararak. Sonra bana bakarak ekledi. "Dinle, Houghton'ı elimden gelen en iyi şekilde araştırdım. Elimin altında bulunan bütün kaynakları kullandım. Bunlar genellikle internet ve kütüphaneydi. Kasabayı, okulu ve çevredeki bölgeyi analiz ettim. Düşmanım gibi düşünüp onları orada hayal ettim ve her şey güvenli olması gerektiğini işaret ediyor. Olması gerekiyor ama kesin olarak bilmiyorum. Benim için kontrol edecek casuslarım yok. Korkunç bir şeye mi adım atıyoruz, bilme imkânım yok."

Neredeyse özür dilermiş gibi görünüyordu, sanki dört adet oldukça yaşlı, keskin zekâlı melekten olağanüstü bir planla kaçmayı başarmamış gibiydi ve plan ayrıldığıımızdan beri saat gibi işliyordu. "Oraya vardığımızda, Ryan'm bizim için okulun yanında kiraladığı apartmanı bulacağız. Çevremizde güvende hissedene kadar beraber kalacağız."

"İnan bana, ayakkabının altındaki sakız olmayı planlıyorum," dedim ciddi bir tonda. Onu göremeden rahat olamayacakmışım gibi bir his vardı içimde, en azından bir süre.

"Sana söylemem gereken son bir şey daha var," dedi vakur bir tavırla. "Müşterek hesaba biraz para yatıracağım ama nakit paranın büyük bölümünü güvenli bir yerde tutmamız gerekiyor. Eğer sorun yaşanırsa parayı al, on binden daha az nüfuslu ve Sürgünleri çekecek heyecan verici bir şeyi olmayan küçük bir kasaba bul. Kendi kendine araştırmanı istiyorum ve bana söyleme. Eğer bir şey olursa, parayı al ve ayrılabilirsen ayrıl. Eğer kimliğe ihtiyacın olursa internetten araştırma yap. Tekrar Ryan'a gitme."

Kaşlarım bir kere daha çatıldı. "Ne demek istiyorsun, Kızıl?" diye sordum, bana en yakın bardaklıktan suyu alırken hasta hissediyordum. "Neden sana anlatamam?"

"Demek istediğim, eğer bana bir şey olursa hemen ayrılmalısın. Özellikle kaybolursam, etrafta dolanma," diye düz bir sesle yanıtladı. Sanki hissizdi ve otomatik pilotta işlev görüyordu. "Nereye gittiğini bilmek istemiyorum, böylelikle kimse bana nerede olduğunu söyleyemez. Eğer yeterince acı varsa konuşabilirim... Konuşmamak için gerçekten çabalarım ama kaçış stratejini ne kadar az bilirsem o kadar iyi olur."

"Seni terk etmeyeceğim. Birlikte düşeceğiz. İkimiz," derken ona bağırma engel olmak için dişlerini sıkıyordum.

"Russell, eğer Sürgünlerden biri beni ele geçirirse ne yapabilirsin ki?" diye sordu donuk bir seste. "Kaçman gerek. Beni kurtaramazsın, şimdi olmaz," dedi sakince, yolu seyreliyordu.

"Kızıl, ister inan ister inanma ama tamamen işe yaramaz değilim. En azından kurtarma ekibi çağırabilirim." Mantiğine hitap etmeye çalışıyordum.

Anında otomatik pilottan çıktı ve yüzü karardı. "Kurtarma ekibi yok, anlamıyor musun?" diye bağırdı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Ya Pagan tarafından ele geçirilirsem? Eğer Reed'i ararsan, beni kurtarmak için kendi ırkıyla savaşacak ve bu onu mahvedecek." Ardından sinirle elini saçından geçirdi. "Artık tek başımızayız. Güvenlik ağı yok. Anlıyor musun?" diye sorduğunda söylediği tek bir sözü duymamışım gibi bana bakıyordu ve belki de haklıydı, duymamıştım. Sanırım yardım çağıracağımı düşünürken inkâr ediyordum.

En sonunda ne kadar kayıp ve yapayalnız hissettiğini anlamaya başlamıştım. Bir süre ona kavgada yardımcı olmayacağımı biliyordu. Onun aklında, benimle ilgilenmesi gerekiyordu ve artık onunla ilgilenecek kimsesi yoktu. Başka bir meleği yenecek kuvvetim henüz yoktu. "Haklısın, onları arayamam. Anlıyorum. Bu seni terk edeceğim

demek değil ama." Onunla kavga etmek istemiyordum ancak onu böyle terk edebileceğimi düşünmesine de izin veremezdim. Yolu yoktu.

"Bana bir iyilik yap." Elini bana uzattı. Tutmak için hemen uzandım. "Bir kasaba araştır. Sadece kalmak için, bir sebebi yok... Eğer lmşsem beni terk etmiş olamazsın ve senin hayatta kalmanı istiyorum. Hayatta kalmama ihtiyaım var. Tamam mı? Lütfen?" Elini sıkıyordu.

Hemen boğazıma bir yumru oturdu ve yolcu koltuğunun yanındaki pencereden dışarı baktım. *Onsuz devam etmek gibi bir seçenek yok.* Bunu fark etmiştim. Ama yine de başımla onayladım, konuşmak için sesime güvenmiyordum.

Elini biraz daha sıktı. "Daha önce bensiz devam etmen gerekmişti. İlk ben ölünce ne yapmıştın?" diye yumuşak bir tonda sordu. "Leander ne yapmıştı?"

"Her zaman yaptığımı yaptım. Kazanamayacağımı bildiğim bir savaşa girdim," derken pencerenin dışındaki yıldızlara bakıyor, boynuma bir darağacı ilmiği geçirilmiş ve beni boğuyormuş gibi hissediyordum. Yırtan bir acı sırtımı deldi ve kısa bir anda kanatlarım tekrar sırtımdan çıkmıştı. Keder ve korku konu kanatlara geldiğinde ölümcül bir birleşimdi. abuk ğreniyordum. Arabanın konsoluna doğru fırlatılmışım. "Si..." diye bağırdım ama gerisini söyleyemeden önce içeride tutmayı başardım.

Hızla nefes alıp vererek ciğerlerimin basıncını azaltmaya çalışıyordum. Ellerimle kanatlarımı daha rahat yaslanmak için geri ittirdim. "Lanet olsun. Viskinin geri kalanını benzin istasyonunda bıraktım. Sanırım kanatları geri sokma bölüm 2'ye mecbur kaldım," derken şiddetle ne fırladıgımda cama vuran alnımı ovalıyordum.

Kızıl hemen omuzlarını dikleştirdi ve ses tonu yenilgi-den kararlılığa dönüştü. "Haklısın Hank. İyi bir dvşym ve iyi olacağız. Dairemizi bulduktan sonra yapacağı-

mız ilk şey, dikkat çekmeden nasıl eğitim yapabileceğimizi bulmak olacak. Sonra yaratıcı olmamız gerekecek. Belki bana futbol rehberinden birkaç hile öğretebilirsin. Dövüş sırasında bize üstünlük sağlayacak şeyleri düşünmeye başlamalıyız. Biraz film de indirebiliriz. Bruce Lee ya da Muhammed Ali'nin spor videoları gibi şeyler."

"Ultimate Fighter," diye şakırken düşünüyordum. "Ah, Scarface."

"Scarface?" Yüzünü ekşitti.

"Silah da edinmemiz gerekiyor ve edinemediğimizi de ben yaparım," derken stratejik düşünüyordum.

"Ne yapacaksın?" Sesinde merak vardı.

"Kızıl, binlerce yıldır silah yapıyorum. Bir sapan ve biraz taşla neler yapabileceğine hayran kalırsın, özellikle şimdi eskisinden daha güçlü ve hızlıyken."

"Eh, elinde olan her hileye ihtiyacımız olacak Hank. En büyük sorunumuz zaman. Bir şekilde zaman kazanmamız gerekiyor. Eğitim ve evrimleşmek için ne kadar çok zamanımız olursa, o kadar iyi olacağız. Zaman ya bizi yaşatacak ya da öldürecek," diye düşüncelere dalarak mırıldadı.

"O zaman beni maça sokmanın zamanı geldi. Artık yedekte kalma saçmalığına yer yok. Hemen işe koyulacağım," deyip zihnimde hemen yapabileceğim ve araştırmam gereken şeylerin listesini yaptım.

Kızıl bir anlığına şaşkın şaşkın baktı, birlikte olan yaşıntımızın savunma kısmına pek yardımcı olmamı beklemiyormuş gibiydi. Elini alarak kısa süreliğine dudaklarına bastırdım. "Bunu henüz anlamadığımı biliyorum ama ben on sekiz yaşında değilim. Yaşadığım onca ömürden o kadar çok şey biliyorum ki sözlükte çevrilebilir bir anlamı bile yok. Bilgi dağarcığım sürekli genişliyor ve anılarımda ne kadar dolaşırsam, onları ne kadar çok incelersem o kadar çok hatırlıyorum. İçimde sınırsız bir bilgi deposu var.

Aynı senin içgüdülerin gibi ancak bilgim artık bilinçli.” Gözleri yoldan ayrılıp beni yeni bir ışıktaki görüyormuş gibi inceliyordu. “Arkamı kollayacağım, sadece gücümü geliştirmem gerekiyor ve ben de muhteşem bir dövüşçü olacağım. Güven bana.”

“Sana güveniyorum. Benim en iyi arkadaşımın,” dedi en utak bir şüphe duymaksızın.

“Ve sen de benim, her zaman.”

BÖLÜM 9

Houghton

Houghton'da geçen ilk günlerin Kızıl için karanlık olduğunu söylemek pek de iyi bir tanım olmazdı. Işıltısını tamamen kaybetti demek daha doğru olurdu. Benden saklamaya çalışıyordu, yeni bir hayatı kurmak için gerekli her şeyi yapıyordu ama içinde kesinlikle ışık yoktu. Gecenin köründe yeni dairemize varmıştık, bu da iyi bir şeymiş çünkü karanlıkta, gün ışığında olduğundan daha az iğrençti. Kızıl'ın böyle gördüğünü düşünmüyordum çünkü gece harika görüyordu ama benim için daha iyiydi.

Yeni pansiyonumuz iki yatak odalı, iki katlı bir daireydi. Önceki kiracıların taşınmadan önce yaptıkları temizlikten ve çiçekli duvar kâğıtlarının soyulma izlerinden yola çıkarsak, biz taşınmadan önce bekârların takılma yeri olmalıydı. Depozitolarını geri aldıklarından cidden kuşkuluydum. Şansımıza zemin ahşap döşemeydi çünkü eğer halı olsaydı nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordum.

Dairemizin girişi evin yanındaydı ve bir kere dış kapıya ulaştığında, dar merdiven bitimine ulaşan, dik ve küçük bir merdiveni çıkman gerekiyordu. Tüm süre boyunca başımı eğmek zorunda kalmıştım çünkü bir doksan beşlik bir insan için yapılmamıştı. Merdivenlerin bitimindeki kapının kilidini açtığında bir adım geri gitmen gerekiyordu çünkü biri kapıyı ters takarak içeri yerine dışarı açılmasına sebep olmuştu. Kapı yine de içeriden kilitleniyordu. Yakında tamir etmem gerekebilirdi çünkü beni deli etmişti.

İlk gece düpedüz korkunçtu. Hiç mobilya yoktu, bu yüzden yatak odalarından birinin zemininde, battaniyesiz olarak birbirimize sokulduk. Gerçekten yorgun olmalıydım çünkü bir süre uyumayı becerdim. Ancak uyandığımda Kızıl o kâbuslarından birini görmüştü. Bana anlatmamıştı. Kötü olmalıydı çünkü gördükten sonra bir süre boyunca uykuya dalamamıştı. Ben de uyuyamamıştım, benzin istasyonunun arkasında yarım şişe viskiyi tek başıma içmiştim ve alkolün etkilerini hissediyordum.

Sabah evin ilk katını kontrol ettik ve ufak, yaşlı bir teyzenin oturduğunu öğrendik. Adı Estella Strauss'tu ama kendimizi tanıtmak için aşağıyı ziyaret ettiğimizde ona Stella dememiz konusunda ısrar etti. Kedisinin adı Kartopu'ydu ve ondan bir insanmış gibi bahsediyordu. Üniversiteli genç adamların gittiğine üzüldüğünü söyledi çünkü bir şeyin yapılması gerekiyorsa ara sıra ona yardım etmişler. Onları duymamış olmalı çünkü ona dediklerimizi işitmek için birkaç kere işitme cihazını yükselttiğini fark ettim. İyi biri gibi duruyordu ve bir şeye ihtiyacı olursa ona yardım etmeye söz verdim.

Yaptığımız her şey dikkatlice planlanmış görevlerden oluşuyordu. En sıradan görevlerin bile yazılı bir dizi amacı vardı. Parametreler, tartışılmış değişkenler ve görev öncesinde yapılması gereken hazırlıklar vardı.

İlk görevimiz yaşadığımız daireyi katlanılabilir hale getirmek için markete gidip yiyecek ve temizlik ürünleri almaktı. Arabalı hizmet veren bir fast food dükkânına kahve ve kahvaltılık sandviç için gittikten sonra, yerel marketin yanından arabayla geçtik. Bu ülkenin her yerinde olduğu gibi Houghton'da da birkaç tane büyük market zinciri vardı. Ama seçimimizi daha ufak, özel mülkiyete ait marketten yana kullandık çünkü dükkânın önünde büyük camekânı vardı, içeriyi görmeyi kolaylaştırıyordu. Otoparka arabayı

park edip içeriye girmeden önce birimiz market hakkında bilgi toplamaya başladı.

Kızıl camekândan koridorların düzenini görebiliyordu. Her ürün, koridor düzenine göre dükkânın içinde etkili zaman kullanabilmek için konmuştu. Market çalışanlarını da gözetlemişti. Vardiya değişiklikleri ve zaman aralıkları not edilmişti. Hangi kasanın kasiyerinin verimi ve konuşkanlığına dayanarak en hızlı olacağını biliyorduk.

İçeri girmenin güvenli olacağına karar vermeden önce marketi iki gün izledik. Kızıl şimdilik markete girmeye izni olan kişinin kendisi olduğuna karar verdi. Bu beni ilk başta öfkelenlendirmişti çünkü kendimden çok onun kötü adamlarla karşılaşmasından korkuyordum ama kanatlarımın şu anda kontrol edilemediğini söylediğinde güzel bir neden bulmuştu. Marketin girişini izleyip tehditkâr bir şey görürsem ona sinyal vermemin daha iyi olacağını söylemişti. Henüz cep telefonlarımız yoktu, bu yüzden Kızıl, bir meleşin geldiğini gördüğümde dikkatini çekmek için harika bir yol bulmuştu. Arabanın yolcu koltuğunun güneşliğindeki makyaj aynasını çıkardı ve bana verdi. Eğer bir şey görürsem, marketin camekânına güneş ışığı yansıt-mam gerekiyordu.

“Unutma, eğer bir şey görürsen arabadan dışarı çıkma. Aynayı bana tut ve ardından git. Arabayı daireye sür ve beni bekle. Eğer bir saat içinde geri dönmezsem kasabanın dışına git. Etrafta dolaşma. Sadece git. O küçük kasabalardan birinde durup sana Facebook’tan bir şey yazmış mıyım görmek için durabilirsin.” İsyan işaretleri için yüzümü izliyordu.

Onu tepeden aşağıya inceledim. Jeep’in yolcu koltuğunda otururken çok kırılgan görünüyordu. Kot ve kontrol edemez de çıkarsalar diye kanatlarına uyum sağlayacak basit pamuklu bir tişört giymişti. Caddenin karşısına

geçerken birinin elini tutması gerekmiş gibi görünüyordu bana. Gerektiği zaman ne kadar ölümcül olabildiğini görmüş olsam bile öylesine narin gözüküyordu ki.

“Bunu yapmaya ne kadar ihtiyacımız var, Kızıl?” Tek başına orada olacağı düşüncesiyle biraz panikliyordum.

“Çok. Banyo lavabosunun altındaki tuvalet kâğıdını neredeyse bitirdik ve dairemizin iğrençliğini görmeye katlanamıyorum. Artı, arabaya servis yerlerinden bir yemek daha yiyemem,” derken birkaç gündür yaşadığımız duruma olan öfkesini saklamaya çalışıyordu. “Şampuan ve saç kremiyle duş almam gerekiyor ve deodorant da fena olmaz,” diye devam ederken beni gözlüyordu. Bu şeylere tekrar sahip olmanın iyi olacağını kabul etmem gerekiyordu.

“Bunun için yeterli nakdimiz kaldı mı?” Yüzümü ekşittim çünkü bu onun parasıydı, benim değil. Benim param bitmişti ki bu dünyadaki en kötü hislerden biriydi. Bağımlı olmak sanırım bütün bunların en kötü tarafıydı. Kızıl sürekli paranın en az onun olduğu kadar benim de olduğunu söylüyordu çünkü para dayısıındı, onun değil ve o ikimizin olmasını isterdi. Ama bu yine de kötüydü.

“Evet, bunun için ve belki de ardından yataklar için yeterli paramız var ama yakında banka hesabı açmamız gerekecek. Nakdimizi güvenli bir yerde depolamalıyız, böylece eğer gerekirse kasabadan hızla uzaklaşabiliriz.”

“Belki de ilk bunu yapmalıyız,” dedim çünkü işleri hangi sırayla yaptığımızdan çok onun bu arabadan dışarı çıkmasını istiyordum.

Sanırım niyetimi görmüştü çünkü, “Hemen döneceğim. Burada hiç melek görmedik, sadece insanlar var. Güvenli. Elimden geldiğince hızlı olacağım,” dedi.

Kapıyı açıp çıkmaya başladığında, “Kızıl!” dedim. Durdu ve bana doğru döndü. Kollarımı sıkıca etrafına doladım ve birkaç saniye gitmesine izin vermedim. Ona sarılmama izin verdi, onu bıraktığımda bana hafifçe gülümsedi. Ara-

badan dışarı, parlak gün ışığına çıktı, ardından güneş gözlüklerini taktı. Ufak cüzdanını taşıyordu. Otoparkı geçişini ve sıra sıra dizili metal market arabalarından birini çekişini seyrettim. Marketin girişindeki otomatik kapıların ardında yok oldu. Saniyeler sonra tekrar görüldü. Arabasını ürün tezgâhında bir anne edası ve hızıyla meyve, sebze toplarken ittiriyordu.

Gözcüsü olarak davranabilmek ve meleklerin ona sinsice yaklaşmadığından emin olmak için bakışlarımı üzerinden ayırdım. Eğer yakınlarda melek varsa bile ikimiz de risklerin çok düşük olduğunu biliyorduk. Zee ve Reed'in yaşama şekillerine bakarsak, kendi yemekleri için alışveriş yapmayı yakışksız bulurlardı. Sürgünleri bilmiyordum ama alışverişi düşündüğümde, benzer kibri takınacakları tahmin ediyordum. Ama eğer hatalıysam, sonuçları korkunç olurdu.

Markete göz ucuyla baktığımda Kızıl'ın başka bir koridora girdiğini gördüm. Listesine odaklanmıştı ama dükkândaki diğer insanlar tarafından fark ediliyordu. Yanından geçtiği herkes ona ikinci kez bakıyordu. Herkes. Buna kadınlar da dahildi. Üzerindeki erotik hal yüzünden olabilir, sanki güçlü bir avı takip ediyordu. Ya da belki de dünyanın bu bölümünde gördükleri en seksi şey olduğu içindi. Durum her ne ise, kesinlikle ortama iyi ayak uyduramamıştı. Çalışan oğlanların onu takip ettiğini fark ettiğimde ağzımdan bir hırlama kaçtı. Başka bir koridora arabasını iterken arkasını seyrediyorlardı. Kızıl raftan başka bir ürün alırken durmamıştı bile.

Bir iki kere omzunun üstünden bakmış, onu takip eden oğlanları görmüştü. Etrafında olup biten her şeyden haberdardı çünkü bilgiyi hızla işleyebiliyordu ancak onu neden takip ettiklerini biliyor mu diye merak ettim. Bildiğinden kuşkuluydum. Ne kadar cazibeli olduğunun farkında değildi. Hiç.

Kısa süre sonra depo çalışanlarına rakip olarak mağaza sorumlusu da katıldı. Danışma masasından geçerken onu fark etmişti. Orta yaşlı adam masanın arkasından başını çıkarmıştı ve kapıyı açıp masanın arkasından çıkma telaşı içinde neredeyse yere düşecekti. Çıkıntılı göbeğinin üzerine daha iyi otursun diye pantolonunu yukarı çekti. Ardından ellerini dökülen kahverengi saçlarında gezdirdi. Kravatını düzeltip gömleğinin kırıksıklıklarını temizledi biraz. Kızıl'ın sonraki koridora ilerlemesini bekliyordu. Tam ona yaklaşacakken, sorumlu gazlı içecek reklamına yaslandı ve ona söyleyecek bir çift lafı varmış gibi karnını içeri çekti.

Kızıl ona gülümsedi, sapık ona her ne söylediyse yanıtlamak için durdu ve ardından sonraki koridora gitti. Bay Sorumlu marketin son birkaç koridoru boyunca, Kızıl'ın girdiği her koridorda acilen yapılması gereken bir şey buldu. Hızlı kasada Kızıl'm aldıklarını poşetleyen oğlanı gönderdiğini gördüğümde benden başka bir hırlama daha kaçtı. Onun için ürünleri poşetliyordu. Elim arabanın kapısında kıpırdandı. Otoparkı geçtim ve birkaç saniye içinde marketin camekânının önünde volta atıyordum. Buraya nasıl geldiğimden bile emin değildim ama buradaydım ve benim kızıma göz koyan yuvarlak herifi seyrediyordum.

Kızıl hemen beni gördü ve yüzündeki ifadeden beni gördüğü için endişelendiğini söyleyebilirdim. Otoparkı inceliyor, plandan çıkmamı sağlayacak olası tehdidi arıyordu. Farkında olmadan kasiyere aldıklarının parasını ödedi. Kalan ürünleri poşetlemeye yardım etmeye başladı. Gergin gergin bana, ardından da otoparka kaçamak bakışlar atıyordu.

Market müdürü ona bir şey söyledikten sonra inanılmaz bir şey yaptı. Elini Kızıl'ın koluna koydu. Markete yuvarlak herifi kesinlikle pankek yapma niyetiyle girmiştin. Onu sakat bırakıp öldürme fantezileri ardı ardına zihnimin

içinde dolanıyordu. Benim geldiğimi gördüğü için Kızıl nakit kasasının koridorundan dışarı çıktı. Yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalıydı çünkü müdürün önüne doğru yürüyerek nefesini verdi. "Hank, torbaları arabaya götürmemeye yardım etmek için tam vaktinde geldin." Beni belimin etrafından yakalayarak kendi bedenine çekti ve sarıldı. Tutuşu demir gibi olduğu için etrafından dönüp arkasındaki sapığa ulaşamıyordum ama herif kesinlikle yüzümdeki niyeti okumuştı. Koridordan birkaç adım uzaklaşıp kaçış stratejisi için etrafa bakındı.

Eğilip Kızıl'ın suratına baktığımda bana kaşlarını çattığını gördüm. "Sanırım gitmek için hazırız. Hazır mısınız?"

Zihnimdeki her şeyi lekeleyen kara öfke bulutlarını temizlemeyi denedim. "Ne için?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"İşim bitti, hadi gidelim," diye emretti. Belimdeki kollarını çekti. Arkaya uzanarak kasiyer koridorunun sonuna doğru ittirilmiş, torbalarla dolu arabayı tuttuktan sonra arabanın önünü bize doğru çekmeyi başardı. Kızıl, arabayı ittirirken el ele tutuşarak dışarı çıktık, marketteki bütün gözler üzerimizdeydi.

Dükkândan çıkmamıza izin veren otomatik kapılar açıldığında sıcak hava bize saldırdı. Kızıl arabaya doğru yürüdüğümüz süre boyunca beni seyretmişti. Omzumun arkasından markete baktığımda bunu fark etti ve eli elimi neredeyse canımı yakacak kadar çok sıktı. Arabanın bagajını açarken de elimi tutuyordu. Ardından konuştu. "Poşetleri arabaya koymama yardım et."

Bir torbayı kaldırdım ve sonra ona baktım çünkü hâlâ öbür elimi tutuyordu. "Artık beni bırakabilirsin. Sadece arabayı dolduracağım," dedim ve hemen bırakmadığı için. "Söz veriyorum," diye ekledim.

Elimi bıraktı ama marketle benim aramdaki yerinden kıpırdamamıştı. İş bitirdiğimde ben arabaya binene kadar

bekledi. ardından arabayı yerine götürüp geri geldi. Yolcu koltuğuna oturmuştu. Ben arabayı otoparktan çıkarırken sessizdi. Bana bir şey söylemek istiyormuş ama nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibi dudağını gergin gergin ısıırıyordu.

Uzun uzun nefesimi verdim. Saldırgan, sinirli ve suçlu hissediyordum. O adamların markette onu takip ettiklerini gördüğümde, odağını tamamen yapmam gereken şeyden kaybetmişim. Bir meleğin geldiğini görüp onu uyaramazdım çünkü insanlara fazlaca odaklanmışım. "Dinle, neler olduğu... O herif sana dokundu... Ve hepsi seni takip ediyordu... Öylece oturup..." derken düzgün düşünemiyordum. Ellerimi saçımdan geçirerek sakinleşmeye çalıştım çünkü kanatlarımin sırtımda kıpırdandığını hissedebiliyordum ve bu hep kötüye işaretti. Sanırım markete geri gidip o pislik müdürü anasından emdiği süt burnundan gelene kadar dövmek daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şeydi.

"Sorun değil, Russell," derken duygularımla cebelleşmemi seyrediyordu. "Bu bir içgüdü ve kontrol etmesi gerçekten zordur."

Yüz ifadem karardı. "İçgüdü mü? Açıkla," dedim şiddetle.

"Otoparktayken ne gördüğünden emin değilim ama birinin bana çok yaklaştığı şeklinde yorumlamış olmalısın. Ayrıca sana ait olduğuma inanıyorsun." Son kısmı talaş yiyormuş gibi söylemişti, dillendirmesi onun için zordu. "Bana türümüzün, Serafimin, konu çekime ve bize ait olanlara geldiğinde oldukça sahiplenici olduğu söylendi."

Bir saniyeliğine gözlerimi ona çevirdim ve ardından her şey mantıklı geldiği için rahatladım. Apartmanımıza yaklaşıp arabayı otoparka park ettim. Bir saniye hareket etmeden oturduktan sonra Kızıl, "Sana biraz önce söylediklerime üzölmüş görünmüyorsun," dedi.

"Hayır. Bana çok mantıklı geldi." Akli karışmış gözü-küyordu. "Bir erkeğim, biz genellikle böyleyizdir ama bu melek DNA'sı biraz daha yoğun." Kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Pek kafaya takmış görünmüyorsun."

"Hayır. Sadece daha iyi kontrol etmem gerekiyor, bütünüyle yabancı bir his değil zaten. Dediğim gibi erkeklere özgü bir şey." Arabadan dışarı çıkmış ve bagajdan kollarını dolduracak kadar torba almıştım.

Birkaç torba almak için arabanın öteki tarafından dolandığında suratsız görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sorarken gülümsemiştim.

"Hiç," diye yanıtlarken aklımı kaçırmışım gibi hâlâ bana surat asıyordu.

"Cidden, ne oldu?" Onu apartmana doğru takip ediyordum.

Kapının kilidini açtıktan sonra merdivenlerden çıktı. Kapıyı açtı ve kapı ona çarpmasın diye bir basamak aşağıya indi. Daireye girdikten sonra hemen mutfağa giderek torbaları tezgâha bıraktı. Anında poşetleri boşaltıp temizlik malzemelerini buldu. Buzdolabını açtı ve sabunlu suyla süngeri ıslatarak içini silmeye başladı.

"Kızıl?" diye sorduğumda arabadan getirdiğim poşetleri boşaltıyordum.

İç çekti. "PEKİ! Neden senin için bunların hepsini kabul etmek bu kadar kolay?" diye sorduğunda öfkesini boşaltıyordu. "Çünkü biraz önce sana söylediğimi bir garsonu neredeyse çatalladıktan sonra öğrenmişim ve benim için büyük bir sorundu."

"Ne yaptın?" Ona bunu yaptıracak durumu hayal etmeyi denedim. Şüphesiz Reed'le beraberdi. Sadece onun için bu tür bir tepki verdiği düşüncesi bile içgüdüsel, saldırgan duygularımın tetiklenmesine neden oldu. Ancak

bu düşüncenin beni ne kadar mahvettiğini görmesin diye soğukkanlılığımı korudum. Sakince omuz silktim ve poşetlerimi boşalttım. "Sana dedim, bunların hepsinin olması gerekiyordu. Belki de benim için daha kolay olması gerekiyordu. Hiç böyle düşündün mü?" Etrafında dönüp duran gerginliği boşaltması için güzel bir kavgaya ihtiyacı vardı.

"Neden senin için benden daha kolay olsun ki? Ben yarı melek doğdum." Elleri kalçalarında idi.

"Öyle ama yarı melek olmak için benim ölmem gerekti." Süngerlerden birini aldım ve sabunlu suya daldırdım. Mutfak dolaplarının raflarını silmek için kullandım.

Ona verdiğim yemi almadı, bunun yerine tekrar temizlemeye başladı ve dediğimi düşündü. "Öldün mü?" diye sorduktan sonra başını kaldırmadan işine devam etti.

"Evet. Sanırım öyle. Seni bıraktığımı hatırlamıyorum ama Tanrı'ya, kalıp sana yardım etmek için dua ederken bile gidici olduğumdan eminim." Hâlâ rafları temizliyordum.

"Öyle inatçısın ki. Elbette kaldın." Beni çok iyi tanıdığı için gülümsedim. Onun da kalacağına dair en ufak şüphe yoktu. Mutfak temizlemeyi ve aldıklarımızı yerleştirmeyi bitirdik. Kızıl bana marketten aldığı yerel bir gazete verdi ve bir çift şilteyle baza alabileceğimiz bir yer bakmamı istedi. Bütün tuvalet eşyalarını ve marketten satın aldığı bir çift küçük havluyu banyoya götürdü. Henüz büyük havlularımız yoktu, yetinmek zorundaydık.

İhtiyacımız olan şeyler için gazeteyi inceledim. Aklıma birkaç şey geldi: kapıyı, bütün gıcırıltıları ve dolaplardaki gevşek menteşeleri düzeltmek için gerekli şeyler. Şilte, yatak, havlular, tabaklar, tencere ve tavalar, bir çöp kutusu... İnsan elinin altında olduğunda bunların birinin bile kıymetini bilmiyor ama olmadığında da kesinlikle özliyordu. Gerçekten bir televizyon da istiyorum.

ESPN, beyzbol ya da lanet olsun, içinde spor olan herhangi bir şey izlemek için kablolu yayın da istiyordum. Maç izlemek insanmışım gibi hissetmemi sağlıyordu. Zee'yi bile spor programı izlemeye ikna etmiştim, golf gibi. İlk başta Zee birinin neden ufak bir topu ufak bir deliğe sokmak isteyeceğine kuşkuyla yaklaşmıştı ama onu kapalı golf egzersiz alanına götürdüğümde çabuk bağlanmıştı. Beş yüz yard tabelasını topuyla kırmaması için onu uyararak zorunda kalmıştım. Ayrıca ona her deliğe her seferinde top soktuğunda, insanların bunu ürkütücü bulduğunu da söylemiştim. Birileriyle oynama fırsatı bulduğunda arada bir iki tane kaçırdığından emin olması gerekiyordu. Onu özlemiştim. Kızıl dışında, bana neler olduğunu soracak biri olmasını özlemiştim.

Akşam çöktükten sonra Yatak Festivali adlı dükkândaki nöbetimize başladık. Kasabada her türlü şilte ve bazayı satan bir yerdi. Kızıl'a düşüncesizce, "Sence neden Yatak Festivali demiş olabilirler?" diye sordum. Otoparkta arabanın içinde oturmuş, Kızıl'ın marketten satın aldığı ufak soğutucunun içine koyduğu elma ve üzümleri yiyorduk.

"Belki de buradan yatak almanın eğlenceli bir parti olduğunu düşünmeni istemişlerdir." Kötü bir açıklamaydı.

"Olabilir ama festivaller bana her zaman palyaçoları hatırlatır ve palyaçolar biraz ürkütücüdür. Yani buradan kesinlikle yatak almak istemem çünkü yatağında bir palyaço olacağını düşündürüyor." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Kızıl öyle fena kahkaha atmaya başladı ki nefes alamayacağını düşünmeye başladım. "Ne?" diye sorarken kahkahalarının her saniyesinin tadını çıkarıyordum. "Yatağında yatan palyaçolardan falan mı hoşlanıyorsun?" Kızıl gülmeyi kesemediği için gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti.

“Russell dur,” derken nefes almaya çalışıyordu. Bana bir saniye bile bakamıyordu çünkü her baktığında yine kâhkahalara boğuluyordu.

Nihayet biraz su yudumlayıp gözyaşlarını sildikten sonra kendini topladı. “Belki de yatağında bir akrobat olduğunu düşünmeni istiyorlardır.”

“Yok ya,” diyerek başımı salladım. “Korkunç palyaço görüntüsünü arkamda bırakamıyorum. Tüylerimi ürperiyor.” Bana gözlerini devirdi. “Ee, ne tür yatakları alıyordunuz?” diye sordum gelişigüzel biçimde.

“Aşırı bir şeye ihtiyacım yok. Tek kişilik bir şilte ve baza bana yeter. Reklamda şilte ve baza alırsak metal başlığı hediye edeceklerini söylüyorlardı,” dedikten sonra bana baktı. “Ama senin en azından çift kişilik yatağa ihtiyacın var, değil mi? Umarım depolarında senin için uzun bir şilteleri vardır,” dedi uzun yapıma bakıp endişelenerek.

“Endişelenme Kızıl. Ayaklarımın yatağın ucundan çıkmasına alışkınım ben.”

“Sana büyük ihtimalle çift kişilik yatak alabiliriz, çaprazlama yatarsan ayakların dışarı çıkmaz.”

“Bu işe yarayabilir,” dedim ama battal boy yatak alıp paylaşmalıyız diye düşünüyordum. Ancak bunu dile getirmedim çünkü Crestwood’dan ayrıldığımızdan beri ilk kez gülüyordu ve bunu mahvetmeyecektim. “Bu sefer geliyorum. O yatak satış elemanları şüpheli.” Dükkânın önünde dolaşarak yeni müşterinin gelmesini bekleyen satış elemanını izliyordum.

“Yatak satıcısını halledebilirim sanırım.”

“Biliyorum ama eğer oradaysam bir şey denemeye kalkmazlar çünkü senden sert görünüyorum, hâlbuki sen hepimizi ellerin bağlı alt edebilirsin,” dedim yumuşatarak.

Benimle tartışmayıp dükkân girişini izlemeye devam etti, insanların beden dillerinden gizli mesajları algılıyor-

du. Dükkânda gezerken insanların hangi yataktan daha çok hoşlandığını söylüyordu bana. Ayrıca yatak seçiminde çiftler arasında genellikle kadınların istediklerini elde ettiğine de işaret etti. Güldüm. "Kızıl, bunu anlamak için dâhi olmak gerekmiyor."

Kaşı soru sorarak kalktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Erkekler genellikle yatağın nasıl görüldüğünü umursamaz. Sadece yatağın içinde ne olacağıyla ilgileniyoruz."

"Yani uyuduğun zaman yatakta yanında kim olacağını mı demek istiyorsun?" Biraz kızarmıştı. Tanrım, öyle naifti ki. Beni öldürüyordu. Seks hakkında konuştuğumu bildiğinden emindim, henüz hiç tecrübe etmediğinden, en azından bu hayatta, konuştuğunda başvuracağı bir çerçeve yoktu. "Sana bir şey sorabilir miyim, Russell?" Soruyu düşünmeden sormuştu çünkü ağzından çıktıktan sonra dudağını ısırdı.

Merakımı çekmişti. "Elbette," dedim.

Başını salladı. "Hayır, boş ver," dedi ve ardından sustu.

Gülümserken, onu soru sormaya itecek mi diye görmek için sahte adını kullandım. "Aa, bunu yapamazsın Lillian! Beni delirtiyorsun."

İşe yaramıştı çünkü tereddüt içinde bana dönerek, "Neden Candace?" diye sordu.

Bir süre sorusu üzerine düşündüm, Crestwood'daki ilk dönemimizde Kızıl bana Reed'le çıktığını söylediğinde neden Candace'la çıktığımı açıklayabilir miyim diye baktım. Aslında bana ne sorduğunu biliyordum. Candace oldukça güzel bir kızdı ve bu yüzden mi onunla birlikte olmuştum, bilmek istiyordu.

"Candace'ı çekici bulmuştum, yalan söylemeyeceğim. O Amerikan güzelliğiyle bakması hoştu," derken Kızıl'ın tepkisini seyreliyordum. Duygularını belli etmiyordu, bu yüzden devam ettim. "Sanırım onunla birlikte olmak

için birkaç nedenim vardı. Fiziksel özelliklerini sayabili-
rim ama bunlar asıl nedenler olmaz." Kızıl'ın dediklerime
tepkisini gördüm. Yüzü biraz kızarmış gibi görünüyordu,
sanki bana sinirlenmişti.

"Neden onu seçtin, Russell? Tüm hayatım boyunca kar-
şılaştığım en kaba insan o." Duygularını kontrol etmeye
çabalıyordu.

"Çoğunlukla sana karşı kabaydı Kızıl, çünkü kendisin-
den güzel kimseden hoşlanmıyor." Somurttuğunu gördü-
ğümde gülümsedim. Kızıl ona Candace'dan daha güzel
olduğunu söylediğimde bana inanmamıştı ama öyleydi.
Şüphesiz. Rekabet yoktu. "Dur, bir şey demeden önce sö-
zümü bitirmemi bekle. Candace'la beraberdim çünkü beni
sevmediğini biliyordum."

"Ne! Neden sevmediğin biriyle çıktın ki?" diye sordu
deliymişim gibi.

"Çünkü sevdiğim kızla beraber olamıyordum," diye
mırıldandım. Ağzını kapattı. "Ve Candace'ın da beni sev-
mediğini biliyordum. Onu sevmediğimi öğrendiğinde pek
incinmeyeceğinin de farkındaydım çünkü o aslında sadece
kendisini seviyor. Onu umursamadığımı öğrendiğinde in-
cinecek birini seçmek istemedim çünkü her daim bir baş-
kasını seveceğim."

Orada bir yerde bana uygun biri varmış gibi, "Sevebile-
ceğin birini bulana kadar yalnız kalmakta ne sorun var?"
dedi.

"Başka biri yok," dedim açık açık.

"Nereden biliyorsun?" Sesindeki cıllılığı duyabiliyor-
dum.

"Çünkü binlerce yıl yaşadım ve sadece sen vardın, Kı-
zıl. Sadece sen."

"Elbette sadece ben olurum. Çünkü salaksın ve benimle
beraber olmadığında Candace gibi insanları seçiyordun.

Eğer daha iyi ve sevebilen insanları seçseydin, kâinatta sevebileceğin tek varlığın ben olmadığını görürdün," dedi kızarak. Bu kadar sinirlendiğine şaşırmıştım.

"Belki. Yüreğimi geri vermen lazım, belki sonra yine deneyebilirim," dedim nazikçe.

Kırılğan bir ifadeyle, "Bunu nasıl yapacağım?" dedi.

"Bilmem."

Ben dediklerini düşünürken sessizdi. Yatak Festivali çalışanlarının insanları gezdirmesini seyrediyorduk. Kızıl kel adamın en iyi satış elemanı olduğuna dair yorumda bulundu çünkü karar yatakta kılındığında en hızlı davranan oydu. Satın alınan ne varsa depodan getiriyor ve müşteriler için hızla kamyonu yükletiyordu.

"Kızıl, sana bir soru sorabilir miyim?" Kel adamın dükkânın içinde koşuşturup müşteri için bir şeyler toplayışını izlemeye devam ettim. Gerçekten hızlıydı, hak verdim.

"Hı?" dedi dalgın dalgın ama kanmamıştım çünkü sorunun ardından daha dik oturmaya başlamıştı.

"Kâbusun ne hakkında?" Tekrar alt dudağını ısırduğında sorudan hoşlanmadığını hemen fark ettim.

"Hangisi?" diye karşılık verdiğinde bana bakmamıştı.

"Buraya geldiğimiz ilk gece gördüğünü anlatmaya ne dersin? O çok önemli olmalı." Mağazanın girişindeki neon tabelanın değişken ışıklarının ilk önce yüzünü kırmızı, ardından sarı sarı aydınlatışını seyrediyordum.

"Onun gerçek olduğunu sanmıyorum. Sanırım o bir tür kâbus olmalı, bir öngörü değil," dedi hızla.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"İçindeki tuhaf şeyler yüzünden," diye sakın bir tonda yanıtladı. Gerçekten buna inanmak istiyordu ancak inanıp inanmadığı başka bir konuydu.

"Tuhaf şeyler? Daha açıklayıcı olman lazım çünkü konuşduğumuz her şey tuhaf."

“Demek açıklık getirmemi istiyorsun? Buyur. Arthur dönemi hikâyelerinden çıkma bir odadan kucakta taşınıyordum. Birkaç dizi Korint sütununun bulunduğu devasa bir koridorun içindeydim, hani şu gerçekten süslü olan ve odayı çevreleyen koyu gri taşlardan inşa edilmişlerdi. Tavan oldukça yüksekti ama tek ışık kaynağı duvarlara oyulmuş kocaman şöminelerden geliyordu. Şömineler içine girebileceğin ve başını eğmek zorunda kalmayacağın kadar büyüktü. Tavandan asılı avizelerdeki mumlar ışık yayıyordu.”

Bana bakmıyordu çünkü orada, bana tanımladığı yerdeymiş gibi görünüyordu.

“Mekânın duvarlarında bir şey vardı. Kireçtaşı gibi yeşil renkle lekelenmişlerdi ama farklıydı ve tanımadığım tatlı bir koku vardı.” Betimlediği odanın duvarıymış gibi arabanın penceresine dokunuşunu seyrettim ve ardından titrediğini gördüm. “Burası ‘Merlin’in Yuvasına Hoş Geldiniz’ tarzında bir güzellikteydi. Demek istediğim, çok ama çok gerçeküstüydü.” Arabaya bakmıyormuş gibi etrafa bakınıyordu.

“Gece miydi, gündüz mü?”

“Bilmiyorum. Pencereleeri yok.”

“Taşındığını mı söylemiştin?”

“Evet. Mücadele ediyordum ama bağlanmıştım, pek işime yaramıyordu.” Kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu görünce kanatlarım sırtımda keskin hareketler yaptı.

Odaklanmak için gözlerimi sımsıkı kapattım, hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyordum. “Bekle bir saniye. Daha fazla anlatma,” dediğimde eğer sakinleşmeyi beceremezsem, kanatlarım sırtımdan fırlayacağı için direksiyonu öpeceğimi biliyordum. Derin derin nefes alıp vererek rahatlamaya çalıştım. Başa çıkabileceğimi düşündüğümde gözlerimi açtım. “Tamam, devam et.”

“Söyleneccek pek bir şey yok. Sadece Orta Çağ’a ait bir konferans masasının önündeki detaylıca işlenmiş bir sandalyeye fırlatıldım. Görünüşe göre birini bekliyorduk,” dedi biraz cesaret göstererek. Kaşlarını çatmama neden oldu çünkü kanatlarımı sırtımda tutabileyim diye bunu benim için yapmıştı.

“Bekliyorduk dedin. Onlar kim?” diye sorarken dişlerimi gıcırdatmıştım.

“Bilmiyorum. Gerçekten güçlü ve hızlılar. Melekler kadar hızlı.” Sanki henüz gerçekleşmemiş bir şeyi hatırlıyordu.

“Kahretsin! Birkaç salak, kötü insan olduklarını umuyordum,” derken sinirliydim. “Yani melekler. İlahi mi Sürgün mü?” diye sorduktan sonra nefesimi tuttum. Neden önemli olduğunu bilmiyordum, ikisi de bizi ölüden daha ölü yapabiliirdi.

Bana cevap vermedi. Akli karışmış görünüyordu. “Özür dilerim Russell, hiç fikrim yok,” dedi sakince.

“Sürgün ya da İlahi mi bilmiyor musun?”

“Hayır... Melek olup olmadıklarını bile bilmiyorum,” dedi yavaşça ve sonra kanatlarım beni ileri fırlattığında başım direksiyona çarptı.

Banka hesabı açmak, bir çift yatak ve şilte almak gibi gerekli bütün her şeyi ayarladıktan sonra, kasabayı kontrol etmeye karar verdik. Kampüs ve kütüphane gibi gelecekte gitmek isteyeceğimiz yerler hakkında bir sürü bilgi topladık. Melekleri arıyorduk, özellikle Sürgün ve Güçleri ama ya bilgi toplamak konusunda rezildik ya da bu kasaba ilgilendikleri bir yer değildi çünkü üç haftadır oldukça dik katli davranmamıza rağmen hiç düşmanla karşılaşmadık.

Geldiğimizden beri Houghton’da her şey durgundu çünkü öğrenciler yaz tatili için evlerine dönmüştü. Biraz

turist vardı, aksanımlı saklamamda yardımcı oluyorlardı ama genel olarak Kızıl aklına koyduğunu başarmış, bize kısa süreliğine var olabileceğimiz güvenli ve sıkıcı bir kasa bulmuştu. Bunların hepsinin iyi bir şey olması gerekiyordu fakat ne kadar az tehlike altındaysak Kızıl daha umutsuz oluyordu.

İdman yapabileceğimiz bir yer bulduk. Nara Nature Trail'e yaklaşık beş kilometre mesafede, gözlerden uzak, ağaçsız bir alandı. Çok güzel bir araziydi, vahşi bir cennetin görünmesini bekleyeceğim gibiydi. Sıra sıra tepelerin omuzladığı kocaman ağaçlar ve tepeden aşağıya buz gibi suyu hızla akarak taşıyan akarsu vardı. Ağaçların bazıları çiçek açmaya başlamıştı. Kızıl ve erguvan ağaçları daha etkileyici olmak için birbirleriyle yarışa girmişti. Ayrıca renk cümbüşü yaratan kalın leylak çalıları vardı ve inanılmaz kokuyorlardı. Bulduğumuz açık alan uzun çimlerin arasından boyunlarını uzatan vahşi çiçeklerle doluydu. Eğer birine göndermeye iznim olsaydı güzel bir kartpostal olurdu buradan.

"Hadi," dedim kısıp bir tonda Kızıl'ın kulağına. Başka bir msket aldı ve onun için yaptığım sapanı koydu. "Bunu yapabileceğini biliyorum. Sadece hedefe odaklanman gerekiyor," diye ona koçluk ettim. Onun için deri parçaları ve kalın sicimden yaptığım sapanı çeşitli kullanma yöntemlerini göstermişim. Cephane olarak msketleri kullanarak başlamıştık. Msketin ikinci kez deri yuvasından düştüğünü gördüğümde, *Belki de golf toplarıyla başlamalıydım*, dedim kendi kendime.

Kızıl sinirlenerek inledi.

"Tamam o zaman, dinle. Gerçekten güçlü olduğun için sadece bir tane fırlatış şekline ihtiyacın var. Hangisiyle rahat ediyorsan onu seçebilirsin. Yukarıdan, alttan, yandan ya da dur. Buldum. Bunu seyret. Bu sekiz rakamına ben-

ziyor ve yukarıdan doğru yapıyor. Bunu en hızlısı olduğu için seviyorum.” Kasabadaki dükkândan satın aldığım yüzlerce misketten bir tane aldım. Fırlatışı gösterdim ve doksan metre öteye kurduğum hedefi vurdum. Teneke kutu misket içinden geçtiğinde paramparça oldu. Dudaklarıma hafif bir gülümseme yerleşti. Gelişmiş görüşümle bunu yapması daha kolaydı.

Artık uzaktaki şeyleri sorunsuzca görebiliyordum. Bir hafta önce uyandığımda, temizlemek için çok fazla zaman harcamış olduğumuz daire normalde olduğundan daha pis görünmüştü. Kızıl’a bunu söylediğimde neden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Artık melek görüşüne sahip olduğum için rahatlamıştı, yokluğuna üzülmüymüş gibiydi daha önceleri. Sanırım beni koruyabilecek mi diye endişeleniyordu.

O gece benimle dışarı çıkmasını istedim, böylece yıldızların altında yürüyebilecektim. Artık neredeyse onlara dokunabiliyordum. Çok yakındılar ve karanlıkta her şeyi görebilmek oldukça havalıydı. Uzanıp cenneti öylece aşağıya çekemeyeceğime kendimi ikna etmem gerekmişti.

Artık havadaki polenlerin uçtuklarını ve her şeyi özellikleriyle nazikçe toza bulamalarını görebiliyordum. Kızıl yüzünde ekşi bir ifadeyle beni izliyordu. “Ne?” diye sordum ama kibrimi ondan saklayamamıştım. En sonunda ondan daha iyi olduğum bir şey bulmuştum. *Berbat, değil mi?* diye düşünürken başka bir misket aldım ve göz açıp kapayana kadar tekrarladım.

“İyi iş çıkardın Hank. Şimdi Bruce Lee’yi deneyelim,” dedi bıkkın bıkkın.

Dövüşmek için biraz yardımcı olsun diye, gazete ilanından bulduğumuz kullanılmış bir televizyon ve berbat bir DVD oynatıcı satın almıştık. Kızıl özellikle Bruce Lee’nin hareketlerini taklit etmede iyiydi. Ah, dürüst olalım.

Bruce'un küçük bir kız gibi görünmesini sağlamıştı. Dövüş sanatlarından çok Japon animeleri gibiydi. Yapabildiği şeyler sadece çizgi film âleminde gerçektir.

"Hayır Kızıl, Bunun nasıl yapılacağını öğrenmeni istiyorum. Başın sıkıştığında yapabileceğin en kolay silah bu." Ona sinirlenmiştim çünkü bununla ilgileniyormuş gibi görünmüyordu.

"Neden bir taş alıp düşmanıma fırlatamıyorum?" Kötü bir tavır sergilemeye başlamıştı.

"Çünkü düşmanın feci hızlı ve sapanın vereceği fazladan süratle ihtiyacın olacak." Bir elinde sapanı umursamazca tutarken diğer elini kalçasına koymuştu ve ağırlığı tek bir bacağındaydı. Son zamanlarda aşırı kabaydı. Canı yandığı için böyle olduğunu biliyordum. Hep içine çekilip, yarattığı ufak duvarın arkasına saklanmak istiyordu. O duvarın arkasına uzun süre saklanmasına izin vermiyordum çünkü orada boş boş oturup ben yokmuşum gibi duvara bakması beni geriyordu. "Eğer elinde başka bir şey yoksa iki tarafından delebileceğin bir kumaş bulman gerek. Ardından iki tarafına yarım kol boyunda lastik bağlayacaksın," derken sapanı nasıl yaptığımı gösteriyordum. "Büyük ihtimalle bu misketleri silahla ateşlesen bu kadar hızlı atamazsın." Büyük ihtimalle gerektiğinden biraz fazla sertçe karşılık vermiştim ama beni sinirlendirmişti.

"İYİ!" diye söylendikten sonra misket çantasına ayaklarını vura vura gidip bir tane daha aldı.

"Bekle. Gidip bir çift teneke daha alacağım. Hemen gelirim." Yanımızda getirdiğimiz iki kola kutusunu alıp diğer kutuları koyduğum yere gittim. Aşağı eğilerek boş kutuları diğerlerinin bulunduğu kayanın üzerine yerleştirdim. Isığı, zihnimde canımın yandığını hissetmeden hemen önce duydum, ardından bacaklarım altımdan çekildi. Dizimin üzerine çöktüğümde elim misketin bana baldırımın arka-

sında çarptığı yere gitmişti. Dişlerimi gıcırdatarak omzumun arkasına baktığımda Kızıl'ın elini ağzında tuttuğunu gördüm. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonraki saniyede arkamdaydı ve o bir şey söyleyemeden sıkılı dişlerimin arasından hırladım. "Kaç."

Gözleri kocaman açılmış Kızıl, "Özür dilerim, Russell! Gerçekten sana vuracağımı düşünmemişti. Bunda çok becerikli olduğun için sinirim bozulmuştu sadece..." Kanatlarım sırtımdan kendi kendilerine çıkarken tişörtüm yırtılıp paramparça halde yere düştü. Sendeleyerek yine ayağa kalktım ve Kızıl'a döndüm.

"Kaçsan iyi olur Kızıl..." diye onu uyarırken bağırma-
mak için yumruklarımı sıkıyordum. Baldırım ateş almış
gibi acıdığı için gerçekten bir şeyi kırmak istiyordum ve
etraftaki tek şey oydu.

Ona doğru topalladığımda savunmaya geçerek elleri-
ni kaldırdı, hâlâ bacağımın arkasını elimle tutuyordum.
"Gerçekten seni incitmek istediğimi düşünmüyorsun değil
mi? Sadece..."

"KAÇ!" Ona bağırdıktan sonra geri geri kaçmasını iz-
ledim. Mesafesini koruyordu ama ona söylediğim gibi to-
puklamamıştı.

Ona doğru sıçradığımda benden kıl payı kaçmayı ba-
şardı. Sırtını dönerek tam hızla tepenin zirvesine koştu an-
cak zirvede bir anlığına tereddüt ettiği için hemen arkasın-
daydım. Beni arkasında gördüğünde yüzüne şok ifadesi
oturdu. Geri dönerek benden kaçmaya devam etti. Akar-
suya kadar olan yolu koşup üstünden atladı, kıynın öbür
tarafında bana bakmak için durdu.

"ÖZÜR DİLERİM!" diye bağırdığında toplayabildiğim
bütün hızımla ona doğru koştuğumu gördü. Azımsana-
mazdı çünkü hiç düşleyemeyeceğim kadar hızlı hareket
ediyordum. Rüzgâr zihnimin gerisinde yankılanan. vu-

muşak bir ıslık çalıyordu. Büyük ihtimalle hissettiğim kara öfkeden dolayı beni çarpmıyordu. Aklımda tek bir hedef vardı ve o da Kızıl'a ulaşmaktı.

Akarsuya geldiğimde, dikildiği kıynın yakınlarına tereddüt etmeden zıpladım. Yüzümde dehşet bir ifade olmalıydı çünkü onu şeytanın ta kendisi kovalıyormuş gibi koşmaya başladı. Bu, içinde bulunduğum ruh haline pek uzak düşmüyordu.

Ağaçların arasında karmaşık bir yol çizdi ama onu takip etmede sorun yaşamadım. Onu bir anlığına görüşümden kaybettiğimde endişelenmedim çünkü kokusundan önümde olduğunu biliyordum. Onu görmem gerekmiyordu, boşlukları dolduracak diğer hislerim vardı.

Benim önümdeydi ve mesafeyi açıyordu. Geri kaldığımdan ona yetişmek için yapmam gerekeni yaptım. Yolumun üzerindeki çam ağacına tırmandım. Yukarıda, gezegendeki herhangi bir primatın asla tırmanamayacağı kadar hızlıydım. Yukarıda, dallara ulaştıktan sonra yaklaşık üç metre uzaklıktaki başka bir dala atladım. Kanatlarımla havada süzülerek ağacın dalını yakalamayı ve sallanarak üzerinde kalmayı başardım. Sonraki ağaçlara daldım, hava akımlarında kayıyor ve tüm hayatım boyunca yapmışım gibi dalları yakalıyordum. Ne yapıyorum diye düşünmek için hiç durmadım. Sadece Kızıl'ı yakalamak ve boynunu kırmak istiyordum.

Üstünde olduğum ağacın altında kırmızı bir parıltı gördüm. Evie'ydi. Kanatlarını çıkarmıştı. Ona kaçmasını söylediğimde oyun oynamadığımı gördüğünden korktuğu içindi büyük ihtimalle. Sonraki ağaç dizinine girerek bir dal yakaladım ve bıraktım. En azından bir apartman katı yükseklikten aşağı düşmüştüm. Tek dizimin üzerine indikten sonra ayağa kalkarak kaçmaya çalışan Kızıl'ı belinden yakaladım.

“NEDEN?” diye bağırdığımda benden kaçtığı için solgun ve gergin görünen yüzünü inceliyordum. Benden geri geri kaçıp umutsuzca kollarımın arasından kurtulmaya çalışana kadar onu ne kadar çok korkuttuğumu fark edemedim. Kalbi kontrolsüzce atıyordu ve benden kaçamadığında kollarımın arasında gerilemeye çalışarak benden geleceğini düşündüğü yumruktan kendini korumaya çalışıyordu. Zihnime işleyen şey korkusu olmuştu. Hemen beni sakinleştirdi. “AH, KAHRETSİN! NE YAPIYORUM?” diye bağırdıktan sonra korkarak Kızıl’a sarıldım. “Kahretsin Kızıl, özür dilerim... Sanırım sadece... Biraz önce ne olduğunu bilmiyorum...” Kolları etrafıma dolanarak beni sardığında sustum.

Sesi çatlarken fısıldıyordu. “Özür dilerim, Russell. Seni incitmek istemedim. Artık bunu yapamam.” Yüzünü göğsüme gömdü. “Ölüyormuş gibi hissediyorum. Artık bir melek olamam. Bir süre insan olmam gerekiyor. Lütfen? Yine insan olabilir miyiz? Lütfen...” Bunu mümkün kılacak gücüm varmış gibi bana yalvarıyordu. Eğer olsaydı, anında yapardım. Ona istediği her şeyi verirdim, her şeyi.

“Şşş... Tamam. Bir süre dinleneceğiz. Söz veriyorum,” dedim rahatlatan bir ses tonuyla. Kollarımda titrediğini hissediyor, biraz önce ona yaptığım şey yüzünden kendimi tekmelemek istiyordum. Böyle kontrol yitirmek beklenmedikti. Kendimden utanmama neden olmuştu. Her ne olursa olsun onu asla incitmeyeceğimi biliyordum ama görünüşe göre o bunu bilmiyordu. Onu kovalama şeklim büyük ihtimalle dehşete düşürücüydü, özellikle de onunla karşılaşan her melek gibi davrandığım için. Reed haricinde her melek. Aşağılık bir suçluymuş gibi onu kovalamamıştı hiç. Az çok tehdit etmişti ama onu hiç kovalamamıştı.

“Gerçekten hızlısın,” diye fısıldarken hâlâ titriyordu, bu yüzden yaşananların şokunu henüz atlatmadığını biliyordum.

“Koşuda seni kaybediyordum, bu yüzden başka bir şey denemem gerekiyordu. Bana neler oldu bilmiyorum. San-ki bir şey beni ele geçirmişti, misketle bana vurduğunda gerçekten çok kızdım. Bir parçam meydan okumaya kar-şılık veriyor gibiydi,” dedim telaşla, ona olanların bilinçli yaptığım bir şey değil de içgüdü olduğunu açıklamaya ça-lışıyordum. “Had safhada saldırgan hissettim ve sana...” derken sözümü yarıda kesim, ne istediğimi anlamaya ça-lışıyordum.

Kısık bir tonda, “Ne? Bana ne?” diye sordu.

“Bir sürü şey yapmak istedim,” diyerek yanıtladım çün-kü nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum ve şu anda onunla bu kadar dürüst olmayı kaldırabilir miydim, emin değildim.

“Lütfen?”

İki büklüm oldum. “Of Kızıl... Bilmem. Meleklerin bir çeşit kast sistemi olduğunu söylemiştin, değil mi?”

“Evet.”

“Ve bizlerin piramidin tepesinde olmamız gerekiyor, doğru mu?”

“Doğru.” Göğsümden bana bakmak için çekildi.

“Eh, bana biraz meydan okuyormuşsun gibi geldi, üs-tümde egemenliğini kuruyormuşsun falan gibi. Tabiri ca-izse bana patronun kim olduğunu gösteriyormuşsun gibi.” Ona anlattıklarımı anlıyor mu diye yüz ifadesini inceliyor-dum. “Yani bu sana benim efendim olmadığını gösterme şeklimdi.”

“Ya.” Bana kederli gözlerle bakıyordu. “Başka ne?” Bir iki kez elimi saçımdan geçirdim ve sonra geçen gün bit-pazarından aldığım yürüyüş botlarıma başımı eğerek bak-tım. Birkaç tane de tişört almıştım çünkü şu günlerde onla-rı satın alabildiğimden daha hızlı yırtıyordum.

“İşte geri kalanı erkek şeyleri,” diye mırıldarken aya-ğımınla toprağı tekmeliyor, ona bakamıyordum.

“Erkek şeyleri?”

Hüsrân içinde alnımı ovaladım. “Öyle Kızıl, erkek şeyleri,” diye tekrar ettikten sonra başımı kaldırıp çevremi gözlemledim. Eskiden neredeydik, şimdi neredeyiz diye düşünmemeye çalışıyordum. “Seni yakaladığımda sana yapmak istediğim her şeyi düşünüyordum. Hepsi can yakmıyordu.” Üstündeki varla yok arası, bedenine yapışan kot şortu yırtmak ve mümkün olduğundan uzun süre onunla sevişmek istediğim gerçeğini açıklamaya çalışıyordum. Pek uzun süreceğini sanmıyordum çünkü onu kollarımda böyle tutalı çok uzun zaman olmuştu... Başka bir ömür...

Neden bahsettiğimi anladığında, “Ya,” dedi. Yüzünün kızardığını ve kabahatli bir suçlu gibi başını eğdiğini gördüm. Dediklerime verdiği tepki yüzünden yüksek sesle iç çektim. Yapmak istediğim son şey, onu ağaçların arasında kovalayıp korkuttuktan sonra bir de suçluluk hissetmesine neden olmaktı. “Boş ver Kızıl. Bu benim problemim, senin değil.”

“Hayır. Dediğini anladım. Arkadaşa ihtiyacın var. Başkalarına, bir hayata. Benim de öyle,” derken bana bakıyordu. “Hayatta kalmak tek hedefimiz olamaz çünkü bu bizi öldürecek,” diye eklerken kollarını bedenine sararak kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Burası çok sıcaktı, üşümüş olamazdı.

Ondan başka kimsenin beni rahatlatmasını istemediğimi diyecektim ki bunu söylemenin aramızdaki geriliğe yardımcı olmayacağını gördüm. “Ne öneriyorsun?” Önümde volta atıyordu.

“Part-time iş bulsak? Heyecanlı bir şeyler değil, sadece gidip diğer insanlarla konuşabileceğimiz bir şey,” dedi umutla. “Müracaat edeceğimiz yerler hakkında bilgi toplayıp kötü durumlarda kaçış stratejisi geliştiririz. Ne diyor-sun?”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” Durup önümde dikildiğinde kuşkulu yüz ifademi gördü.

“Evet,” dedi tereddüt etmeden. “Yaşadığımız şekilde devam edemeyiz. Ben sana misket fırlatıyorum, sen de beni öldürmek ister gibi ağaçların arasında kovalıyorsun. Gerçekten böyle devam etmeye katlanabileceğimizi düşünüyor musun?”

“Sanırım hayır,” dedim istemeye istemeye ama dışarıda bir yerde yardımım olmadan yapayalnız kalacağı düşüncesi bile içimin korkuyla dolmasına neden oldu. *Ya bir Sürgün meleklerle karşılaşırsa ve ben orada olmazsam?* Titredim.

Pişmanlık duyan bir yüz ifadesiyle, “Tekrar özür dilerim. Anlarsın ya, misket için,” dedi.

“En azından iyi isabet ettirdin. Tam bacağımdan vurdu,” diye ifade ettikten sonra elimle beni hakladığı noktaya dokundum. İyileşene dek orada kesinlikle kocaman bir iz olacağını hissedebiliyordum. Yanına gittim ve elini tutarak tepeden çıktığımız yere doğru inmeye başladım.

“Aslında iyi isabet ettiremedim. Bacağını hedef almamıştım,” dedi tatlı tatlı. Beni vurduğunda eğildiğimi hatırladım.

“Tek diyeceğim acımasız olduğun. İçinde birazcık insanlık kaldığından emin misin? Zephyr’in mızrakla olduğu kadar zalimsin.”

“İçimde ne kadar insanlık kaldığını bilmiyorum Russell. Bu yüzden buna bu kadar çok ihtiyacım var ya. Ellerimden kayıp sonsuza dek yok olmadan önce insan olmanın ne demek olduğunu hatırlamam gerekiyor.” Ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Ne kadar çok evrim geçirirsem, çevremdeki dünyayla ilişki kurmam o kadar zorlaşıyordu. Hiç insan olmamışım gibiydi, sanki artık uyum sağlayamıyordum. Sağlamıyordum. Kırmızı kanatlarım bunu kanıtlıyordu ve insanlığımın bir parçasına tutunmak için en

azından Kızıl kadar çaresizdim. Mümkünse tabii. Melek parçam öyle egemendi ki sanki insan parçamı tamamen ortadan silmek istiyordu.

Ağaçların arasından geçerken, "Neden beni dinledin?" diye sordum. Aklının karıştığını gördüğüm için, "Kaçmak yerine neden benimle dövüşmedin? Şu anda hâlâ benden güçlü olduğunu biliyorum," diye ekledim.

"Seninle asla dövüşmeyeceğim," diye yanıtladı kararlı bir tonda, sanki bütünüyle komik bir şey demiştim.

"Neden ki? Sana zarar vereceğimi düşündün, neden karşılık vermedin?" Ona vuracakmışım gibi nasıl sindiğini hatırladım ve biraz önce yaptığım şeyin utancı tüm gücüyle geri geldi.

"En iyi arkadaşımsın," dedi bu açıklıyormuş gibi.

"Öyle ama sana zarar vereceğimi düşündüğün barizdi, bu noktada işin ciddiye binmiş olması gerek."

"Hayır. Asla seninle gerçekten dövüşmem. Asla. Birlikte idman yapabiliriz ama asla düşmanımımsın gibi bakamam. Benim için imkânsız," dedi son söz olarak.

"Yani kendini savunmaktansa sana zarar vermeme izin verirsin?" Aklını kaçırmış olmalıydı.

"Evet."

"Neden?" Böyle düşünmesinin ne kadar aptalca olduğunu söyleyebilmem için bütün nedenlerini anlamam gerekiyordu.

"Çünkü ruh eşimsin ve seni seviyorum," dedi kalın kalfalıymışım gibi.

"Bu sana zarar vermeme izin vermen için iyi bir bahane değil."

"Sevgi ve bahaneler nadiren uyumluluk gösterir ama belki de ölümünün nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırladığım içindir. Seni neredeyse kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum ve tekrar seni incitirsem..." Aramızda asılı kalmasına izin verdi sadece.

"Beni incitmedin. Cennetin yardımıyla beni iyileştirdin, yani böyle düşünmeyi kes." Bıkkınlıkla iç çektikten sonra yine elimi saçımdan geçirdim. "Ve tekrar peşinden böyle gelirim, içtiğim süt burnumdan gelene dek beni dövmen- de ısrar ediyorum," diye ekledim ciddiyetle. "Bana neler olduğunu çözemiyorum ama beni dehşete düşürüyor."

Omuz silkti. "Artık bir meleksin. Bunun büyük bir parçası da içgüdüler. Hissettiklerinin bazılarında haberdarım. Ben de onları yaşıyordum. Saldırganlığın ateşlendiği anları yaşadım. Beni korkutuyor," dedi dürüst davranarak. Ardından çekinerek, "Ve Russell, bilesin diye diyorum, zaten şu anda o şekilde olamayız," dedi.

Yürümeyi kestim. "Ne demek istiyorsun?"

Yine domates gibi oldu ve yere baktı. "Eğer yakınlaştıydık, sana zarar verirdim. Seni incitirdim."

İçimde bir şeyler neşeyle yerinden sıçradı. Söyledikleri için değildi ama bizi o ışığın altında düşünmüştü, gelecekte bir olasılık varmış gibi. "Öyle incitilmeyi pek sorun etmezdim gibi bir his var içimde," dediğimde daha fazla kızardığını gördüm. *Tanrım, öyle güzel ki,* diye düşündükten sonra elini tekrar tutup onu ağaçların içinden geçirdim.

Kızıl aniden, "Koşmayı denemek istiyor musun? Ne kadar hızlı gidebileceğini görmek?" diye bana sordu ve sonra durup bana döndü. Gözleri şaşkına dönmüş gibi kocaman açılmıştı. "Russell, sen uçtun mu?"

"Yoo. Sadece ağaca tırmandım ve aralarında süzıldüm. Kanatlarımı hareket ettiremedim ama planör gibi davranarak açıldılar, böylece zıpladığımda sıradaki ağaç dizisine ulaşabildim."

"Şu sincaplar gibi mi?"

"Sanırım." Güzel bir örnek olduğu için gülümsedim.

"Bana öğretebilir misin?" Benden yardım istemesi iyi hissettirmişti. Bana bir şeyleri açıklayan hep o oluyordu.

“Tabii.” Uzun zamandır ilk kez gülümsedi. “Artık bir melek gibi hareket edebildiğimi bildiğimize göre, bana Bruce Lee’yi öğretecek misin? Çünkü birini eşek sudan gelinceye kadar dövecekmışsin gibi bükülüp takla atma halin manyakça.”

“Elbette. Dönerken yarışalım.” Benim tepki vermemi beklemeyerek rüzgâr gibi fırladı. Onu takip edip yakalamayı başardım ve birlikte yolu hakladık.

Kızıl daireden çıkmak için hemen bir iş aramaya koyuldu. Hâlâ uzun süreliğine gözümün önünden ayrılacağı için endişeleniyordum ama haklıydı, kendimizi sonsuza dek eve kilitleyemezdik. Yaşamamız gerekiyordu.

Hemen bir iş aramak yerine yerel liseye gittim ve okullar arası basketbol liglerini araştırdım. İnsanların benimle maç yapmasının pek adil olmadığını farkındaydım ama ben de yaşamalıydım, değil mi? İşte böylece part-time işimi buldum. Ligdeki lider basketbol takımının koçunun takımına düştüm. Bana yaz çocuk basketbol takımının koç asistanlığını teklif etti. Maaşı ve saatleri berbattı ama haftanın birkaç günü apartmandan çıkacaktım ve çocuklarla çalışacaktım. Bu oldukça havalydı, bana hâlâ insan olduğumu hatırlatıyordu. Kızıl’la beraber işim hakkında konuştuk ve az risk taşıdığına karar verdik çünkü Sürgünler bir sebepten ötürü çocuklarla ilgilenmiyordu. Belki de ruhları saf olduğu içindi.

Kızıl’ın bulunduğu iş beni huzursuz etmişti. İşin kendisi iyiydi. Üniversitede kütüphane asistanydı ya da Kızıl’ın adlandırdığı şekliyle “rafçı.” Çoğunlukla eksik kitapları tamamlıyor ve insanlara özel yayımları bulmakta yardımcı oluyordu. Ben gece vardiyasını almış olmasından nefret etmiştim. Hafta içi üniversite kütüphanesi gece yarısına

kadar ağıktı ve ziyaretçiler ayrıldıktan sonra kitapları geri koymak için geç saate kadar orada kalıyordu. İşten çıktıktan sonra onu almak için çeşitli bahaneler buluyordum ancak beni yakalamıştı ve kütüphane mekânımıza yakın olduğu için yürüyerek gelebileceğinde ısrar edip duruyordu. Bir insanın ona yapabileceği her şeye karşı güvende olduğunu biliyordum ama yine de bir parçam onu dünyanın bin bir türlü halinden korunması gereken küçük bir kız olarak görüyordu. Onu ağaçların arasında kovaladığım günden duygusal olarak biraz daha iyi görünüyordu. Kimse ona iyi diyemezdi ama buraya geldiğimizden beri kendini soktuğu karanlıktan daha iyiydi.

Kızıl onu arayabileyim diye bize yeni telefonlar almıştı ancak eski numaramdaki mesajlara bakmayacağıma dair benden söz almıştı. Reed'in onları bir şekilde takip ettiğinden ve cep telefonu sunucusunun kayıtlarından yeni numaralarımızı alacağından korkuyordu. Ona bunun nasıl mümkün olduğunu sordum. "Eğer polis yapabiliyorsa, Reed de yapabilir," demişti. Yine de kontrol etmek cazip gelmişti çünkü ailemi çok özlemiştim ve seslerini sadece bir saniyeliğine duymak istiyordum. Sanırım Kızıl da aynı şekilde hissediyordu çünkü pencereden dışarı bakarken telefonu dudaklarının üzerinde tuttuğunu görmüştüm. Sonraki nefesi almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" diye sormadan önce bir heykel gibi pencerenin dışına bakmasını seyrettim.

"Ses hızını. Diğer uçtaki sesi duymak için bir numara çevirsem kaç saniye süreceğini merak ediyordum," diye nadir bir açık sözlülükle yanıtladı. Sanırım onu zayıf bir ânında yakalamıştım.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım nereyi aradığına bağlı olarak sadece birkaç saniye sürerdi." Aslında ne söylediğini pek anlamamıştım.

Hüsran dolu bir gülümsemeyle, "Evet," dedikten sonra bana geldi ve telefonunu verdi. "Bunu al, lütfen."

"Benim telefonum var Kızıl ve bir şey olursa seni arayabileyim diye ona ihtiyacın var." Kaşlarını çatıp telefonu geri vermeyi denedim.

"Sadece bugünlük benim için sakla. Yarına kadar bana geri verme. Olur mu?" diye yalvardı ve telefonu eline tutuşturamama izin vermedi.

"Neden?"

"Çünkü şu anda, şu saniyede o telefona sahip olamam." Garip garip baktım. "Biraz önce 'üç ya da dört saniye' dedin, bunun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu hayal edebiliyor musun? Eğer telefon numarasını tuşlarsam, üç ya da dört saniye içinde şu göğsümdeki acıyı bir anlığına da olsa rahatlatabileceğimi bilmenin? Üç ya da dört saniye içinde ciğerlerimi havayla tamamen dolduran bir soluk alabileceğimi ve bir saniyeliğine olsun, boğuluyor muşum gibi hissetmeyeceğimi bilmenin?" Elini göğsünde, oradaki acıyı geçirmeye çalışıyormuş gibi tutarken sesi çatlamıştı. "Yani lütfen şimdilik telefonu benim için sakla, böylece kullanamam."

Dudaklarım kararlılıkla düz bir çizgi halini aldı. "Ne kadar gerekirse o kadar süre senin için saklayacağım. Sadece bana ne zaman geri alabileceğini söyle yeter." Gözlerinin derinliklerindeki acıya şahit oldum. İyileştiğini sanmıştım ama belki de iyileşmiyordu. Belki de durumu kötüleşiyordu.

Evie

BÖLÜM 10

Kaybolanlar ve Bulunanlar

“Pardon Lillian, merak ediyordum da. Şey, yani Lynnette’le beraber merak ediyorduk da eğer senin için uygunsa, perşembe gecesi biliyorsun, ‘İçki Perşembesi’ ve biz de bir partiye davet edilmiştik. Şey, bu akşamlik kütüphaneyi belki bizim için kapatırsın diye düşündük, hı?” diye sordu Autumn. Benim yıpranmış bir şiir kitabı kopyasıyla oturduğum kitap kayıt masasının önünde dikiliyordu. Kahverengi saçıyla oynamadan duramıyor, arkadan tutamlar alarak gergin gergin düzeltiyordu. Aynı anda da güncel dergilerin rafından bizi izleyen Lynnette kaçamak bakışlar atıyordu.

Başımı kaldırıp Autumn’a bakmadım çünkü ihtiyacım yoktu, zaten bütün senaryoyu tahmin etmiştim ve sonucu saniyeler içinde biliyordum. Bütün seçenekleri düşünmüştüm ve karşımdaki kaba kızların ikisine de iyilik yapmak istemesem de bunu gecenin geri kalanında Lynnette’in su ratsız bakışlarına maruz kalmamak için yapacaktım. Aslında ikisinin konuştuklarını da duymayacaktım ve bu ödemem gereken her bedele değdi. Normalde kitap kayıt masası gece vardiyasında benimle birlikte Fran çalışıyordu ama kocası hastalandığı için burada değildi.

“Elbette Autumn,” diye gerekçesiz kabul ettim. Autumn yüksek sesle nefes aldıktan sonra Lynnette’e dönerek devasa bir soluk verip heyecanla ellerini çırttı. Lynnette’e

baktığımda hemen bakışlarını kaçırdığını gördüm. Ona bir iyilik yaptığımı kabul etmek istememişti. Lynnette böyle komikti işte. Kesin olarak öğreneceğimi asla düşünmediğim sebepler yüzünden, tanıştığımız andan itibaren benden nefret etmişti. Bu beni eskiden edeceği kadar rahatsız etmemişti, artık ilk görüşte nefret edilmeye oldukça alışmıştım. Belki de meleklerden daha iyi bir bahanesi vardı, bu kuşkuluydu ama belki de vardı. İlk başta ondan şüphelenmiştim ve onda *Ben meleğim* diyen bir şey olmamasına rağmen Ölüm meleği olabilir diye düşünmüştüm. Bir süre onu izleyip bilgi topladıktan sonra sadece kaba olduğu sonucuna varmıştım.

Zaten burada olmadıklarında her şeyi daha hızlı bitirebilirdim. Yalnızken kütüphanede melek hızında koşup kitapları yerlerine koyabilirdim, yani benim de işime gelirdi. Nadiren gösterdiği arkadaş canlısı bir tavırla, "Teşekkürler. Partiye gitmeden önce bir kasa içki satın alıp nehirde içeceğiz," dedi.

Bir anlığına benden ya da benim "troll aksanımdan" hoşlanmadığını unutmuş olmalıydı fakat yine de biraz gülümsedim. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"Evet. Gidelim biz o zaman, ancak hazırlanınız?" dedi Autumn başparmağıyla omzunun üstünden göstererek.

Gittikleri için rahatlayarak, "Tamam," dedim. Gülümsedi ve Lynnette'e güzel haberi vermek için acele etti. Lynnette'in pis pis sırtışından ona yaptığım bu iyiliğin bizi arkadaş yapmayacağını hemen gördüm. Tam tersi bir etki olmuş gibi görünüyordu. Kendini beğenmiş bir hali vardı, sanki benden hoşlanması için bunu yaptığımı düşünüyordu. Bu çok komikti çünkü gerçek şuydu, arkadaş edinmekten ödüm kopuyordu. Benim arkadaşım olmak sağlığı çok kötü etkiliyordu, sadece Russell'a ya da Reed'e sormanız yeterdi.

Reed'i düşündüğüm için göğsümde keskin bir acı kıvrıldı. Hafif hafif nefes alıp vermem gerekti. Yalnız değilsem düşüncelerimin Reed'e kaymasına izin vermemem gerektiğini biliyordum. Onu düşünmemi engelleyecek bir avuntu arayarak sinir Autumn beni bölmeden önce okuduğum Edgar Allen Poe'nun eserinin kopyasını aldım. Kitabı açarak *Kuzgun* adlı şiirin kıvrılmış sayfasına gittim. İlk kıtayı hızla okuduktan sonra, kavrayışıyla beni şoke eden mısraya geldiğimde durdum.

*Derken, bana öyle geldi ki, görünmez bir buhurdanla
Tütsülenip yoğunlaştı hava
Sallanan, adımları tüylü zeminde tıprıdayan
Seraphlarca.
"Zavallı," diye bağırdım "Tanrım emanet etti,
Bu meleklerle gönderdi seni
Unut; unut ve arın anısından
Lenore'un;
İç, ah, iç bu arındırıcı ilacı ve unut bu
Yitik Lenore'u."
Kuzgun dedi ki "birdaha asla"*

Her kelimeyi hafızama kazıyana dek tekrar tekrar okudum. Şiirdeki adam gibi ben de şifaya, unutulmuş bahşeden eski bir ilaca hasret kalmıştım, böylece bir anlığına da olsa Reed'in acıtan anılarından özgür kalabilirdim. Kitabı kapattım ve nazikçe tekerlekli kitap rafına koydum. Sonra yerine götürecektim.

Kayıt masasında oturduğum yerden etrafa bakındım. Kara delikler hakkındaki teorileri araştıran kadının kalkıp eşyalarını toplamasını ve notlarını çantasına koymasını

---

* Edgar Allan Poe. *Kuzgun, Bütün Şiirleri*. Çev: Oğuz Cebeci. İstanbul: İthaki Yayınları, 8. Baskı, 2015

seyrettim. Konudaki kitapları bulmasına yardım ederken bana adının Erin olduğunu söylemişti. Profesörlerinden biri için yaz boyunca bir araştırma projesinde çalışıyordu ve görev yüzünden biraz paniklemiş görünüyordu. Endişesi ona yardım etmek istememe neden oluyordu ama o konuda pek bilgi sahibi değildim.

Erin okuma lambalarıyla hizalanmış maun masadaki yerini temizlerken, ona yükselen bir ruhun yanında olmanın nasıl hissettirdiğini anlatabileceğim aklıma geldi: inanılmaz çekimi ve Cennet olmadan yaşamak zorunda kalmanın verdiği acıyı. Bunu kara delikle karşılaştırabilir miyiz diye merak ettim. Büyük ihtimalle yanıt hayırdı, esneyip girdaba çekilmek yerine geri itilmiştim ama yine de o reddedilişin acısı çok büyüktü. Bu tecrübeyi aslında kimseyle konuşamayacağımı biliyordum, böyle bir şeyi insanların dünyasına açtığımda en iyi durumda deli olduğumu düşünürlerdi. Yani çenemi kapalı tutmam en iyisi olacaktı.

Erin işini bitirdiğinde okuduğu kitapları topladı ve onları girişteki masaya doğru getirdi. O yaklaştığında ayağa kalkıp ağır kitap dizisine uzanarak kollarından aldım. "Dikkatli ol, ağırlar!" diye uyardıktan sonra ben kitapları tezgâha koyarken güldü.

"Bunların hepsini mi almak istiyorsun?" Tarayıcıyı aldım ve masadaki yığını düzelttim.

"Bilmem, bir bakayım. Bunu ve bunu istiyorum," derken yığının üstündeki iki kitabı aldı ve masada duran yığının yanında yeni bir yığın oluşturarak bıraktı. "İl, bu çok sıkıcı. Bunu istemiyorum." Bana gülümserken istenmeyenler için yeni bir yığın yaratıyordu.

Her şeyi ayırdıktan sonra üzerinde Erin Adams yazan kütüphane kartını bana verdi. İstediklerini taramaya başladım ve bitirdikten sonra istemediklerini tekerlekli rafıma koyarak daha sonra yerleştirmek için bıraktım. "Kitapları

iki hafta sonra geri getirmen gerekiyor. Eğer onlara daha uzun süre ihtiyaç duyarsan sıraya girip yine alabilirsin,” diye açıkladıktan sonra kartıyla, aldığı kitapların çıktı listesini ona verdim.

“Yardımın için sana teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” desem de gülümsemeyi pek beceremedim. Yüzümdeki bir şeyden dolayı mı bilmiyordum ama Erin kitapları almadan önce durdu.

“Hey, burada yeniyim ama oda arkadaşım herkesi tanıyor. Bu akşam bir bara gideceğiz. Bizimle gelmek ister misin?” diye sorarken kütüphane kartını cüzdanına geri koydu. Gerçek bir Yooper aksanı yoktu, başka bir yerden olmalıydı.

“Yapamam,” dedim telaşta. “Sadece on sekiz yaşındayım ve sahte kimliğim de yok. Davet ettiğin için teşekkür ederim ama.”

“Ya,” derken hayal kırıklığıyla bana bakıyordu. “Eh, belki de bara gitmeyiz. Takılırız. Burada yapacak çok şey yok ama dediğim gibi oda arkadaşım herkesi tanıyor ve birkaç kişiyi davet edebiliriz,” diye umutla ekledi. İyi biri gibi görünüyordu. Doğüstü şeylerle ilgili olmayan, izlediğim bir film ya da okuduğum bir kitap ya da aldığım ayakkabılar hakkında konuşabileceğim bir arkadaşı özlemle arıyordum, beni çakramla öldürmeye kalkarsa ne yapacağımı konuşabileceğim birini değil.

“Özür dilerim, bu akşam olmaz. Burayı kilitlemem gerekiyor ve işten sonra eve gideceğime söz verdim. Belki başka sefere?” dedim çünkü insan bir arkadaş edinmem aptalca ve bencilceydi. Zaten masum insanları karışıma eklemeden de yeterince sivil zayıf olmuştum.

“Anlıyorum,” dedi iç çekerek. “Eh, kahve falan içmek istersen bana söyle. Bu makale yüzünden kütüphanede çok zaman geçireceğim. Tekrar teşekkür ederim yardımın

için." Kitap yığınınını alarak kütüphanenin giriş kapısından çıkarak ayrıldı.

Erin gittiğinde, burada ilk defa yalnız olduğumu fark ettim. *Hayır, U.P.'ye geldiğimden beri ilk defa yalnız kaldım sanırım*, diye düşünürken kayıt masasından çıkıp etrafından döndüm.

Lobinin fayans döşemesinde yürüdükten sonra kütüphanenin önündeki patikaya bakan devasa pencerelerden dışarıyı seyrettim. Bu gece kütüphane ölüydü. Sanırım yereller İçki Perşembesini ciddiye alıyorlardı. Daha saat on bir buçuktu ve burası ıssızdı. Sessizce dinleyerek yukarıdaki katlardan gelen hareket ya da nefes alıp verme sesleri var mı diye aradım. Birkaç dakika sonra, binada yalnız olduğumdan emindim.

Kütüphaneyi kapatmaya karar verdim. Tekerlekli rafımı masaların arasında ittirdim. Rastgele bırakılmış kitapları toplarken ilerliyor, onları rafıma koyuyordum. Dipteki masalara ulaştığımda masanın altında biraz gizlenmiş olarak duran bir telefon buldum. Çömelerek aldım ve açık olmadığını fark ettim. Telefonu arabama koyduktan sonra kütüphaneyi taramaya devam ettim. Yerine koyulacak kitapları arıyordum. İlk kattaki kitapları toplamayı bitirdiğimde asansörle ikinci kata çıktım ve bütün bırakılmış kitapları topladım. Bu kata ait olan bütün atlasları ve haritaları geri koydum. Ayrıca çalışma odalarını da kontrol ettim ama hepsi boştu.

Arabayı asansöre ittirip üçüncü kahn düğmesine bastıktan sonra arabamın üst rafında duran telefonu inceledim. *Kimin acaba?* diye düşünürken asansörün kapısının açılmasını bekledim. Hafif bir çınlama kütüphanenin üçüncü katına vardığımı işaret etti. Arabayı ileri ittirdim ama asansörün kenarına çarptım. Öne doğru atıldığında çok gürültü çıkarmıştı. Hemen kitapları raflarına yerleştirmeye koyuldum.

Bir dakikadan kısa sürede yapmak için melek hızını kullandım. Tekerlekli rafa geri döndüğümde hâlâ cep telefonuna bakıyordum.

Elime alarak güç tuşuna bastım. Telefon hemenlandı. Sabırsızca telefon numarasını aradım, 289 bölge koduyla başladığını öğrendim. Merdivenlere koştum ve yarım saniyede zemin katma inmiştim. Telaşla bilgisayara giderek internete girdim ve 289 bölge kodunu araştırdım. Ontario ya da Toronto'ydu, telefon Kanada'dan birine aitti.

Bu telefonun izi buraya sürülebilir mi? diye merak ettim. Büyük ihtimalle. Eğer Reed eski telefonumun hesabını kontrol ediyorsa, büyük ihtimalle sesli mesaj hesabıma giriş yapan numaraları öğrenebilirdi. Ya cep telefonu şirketini hacklemesi ya da içeriden birine bilgiyi almak için rüşvet yedirmesi gerekirdi. Eğer eski sesli mesaj hesabıma ulaşmak için bu telefonu kullanırsam, bu numarayı öğrenebilirdi ama Kanada numarası olduğu için, Kanada'da olduğumu mu düşünürdü? Aramayı yapmak için hangi baz istasyonunu kullandığımı öğrenip, U.P.'de olduğumu öğrenebilir miydi?

Endişe içinde dudağımı ısırđım. Yapmayı çok istediğim şeyle ilgili riskleri görebiliyordum. Bu telefonu sesli mesajlarıma ulaşmak için kullanmak istiyordum. Bir saniyelğine olsun Reed'in sesini duyabilecek miyim görmek, bir anlığına burada benimlemiş gibi davranmak istiyordum. Uzanıp yumuşak saçlarına ve pürüzsüz tenine dokunabilmişim gibi davranmak istiyordum. Üç ay oldu. *Artık pes etmiş olabilir*, dedim kendime. Artık zor zanaat dayanabildiğim kederin yükü beni altına gömmekle tehdit ediyordu. Bu kederi kontrol etmek imkânsızdı ve ben hayatta kalmaya çalışmaktan bitkin düşmüştüm.

Yapmayı planladığım her şeyi, bu aramayı gerçekleştirtirsem mahvedebilirdim ama bu aramayı gerçekleştirir-

sem kendimi boğulmaktan kurtarabilirdim. Bu noktada bu aramayı yapmak, yapabileceğim en kötü şey olabilirdi. Baş edebilir miydim, yoksa sesini duymak beni öldürür müydü? Bilinçsizce sesli mesaj numarasının üç hanesini tuşladım, ardından telefonu, kullandığım bilgisayarın yanındaki masaya sertçe vurdum. Yavaşça telefondan geri geri uzaklaştım, döndüm ve kütüphanenin giriş kapılarını kapatarak hepsini kilitledim. Sonra masaya geri koştum. Saati kontrol ettim. Temizleme görevlileri en azından yarım saat daha gelmeyecekti.

Hayatım zaten son bulmuş gibi hissediyordum. Sahip olduğum her şey yerinden oynamıştı. Reed'i terk ettiğimde bedelini hesaplamamıştım. Bunu onun için yapacak gücümün olduğunu sanmıştım ancak sandığımdan daha zayıf olduğum ortaya çıkmıştı. Her günün her saniyesi düşünebildiğim tek şey oydu. Yeni düşünme yeteneğimle olayları önceden olduğundan daha farklı kavrayabiliyordum. Zihnimde Reed'e ithaf edilmiş bölümü alt edebileceğimi düşündüysem kendimi kandırılmışım. Bir parçam onun tehlikede olduğunu görmek istemeyip sadece acımasız davrandığımı düşünüyordu. Eğer Reed beni terk etseydi hayatta kalabilir miydim? Durumun asla iyileşmeyeceğini fark etmeye başlamıştım. Eğer iyileşseydi, bunu fark etmez miydim?

Telefonu alarak sesli mesaj numaramı tuşladım ve telefonun bağlanmasını bekledim. Şifremi girdim ve otomatik mesaj servisi mesaj kutumun dolduğunu bana bildirdi. Sonsuzluk boşluğunda bir saniye geçti ve ardından hayatımda duyduğum en güzel, en iç parçalayan sesi işittim. Reed'in sesiydi. Kulağa endişeli gelmiyordu. Konuştuğunda sadece meraklıydı. "Evie, neredesin? Brownie ben ayrıldıktan sonra iyi hissetmediğini söyledi ve sınıfa geri geldiğinde orada değilmişsin. İyi misin? Kolyeni buldum.

Yatağındaydı. Sen uyurken büyük ihtimalle açılmış. Kaybetmedin, endişelenme. Beni ara, sınıfın dışındaki koridordayım.”

O sabah Reed’e söylediğim yalanı hatırladığımda yüzümü ekşittim. Sınıfta yerlerimize oturduktan sonraydı. Bana doğum günüm için verdiği kolyenin yokluğunu fark etmişim gibi davranmıştım. Onun için panikliyormuşum gibi davranmak çok zor değildi, zaten ona söylediğim yalan yüzünden panikliyor ve kötü hissediyordum. Eve gidip kolyemi aramayı teklif etmişti. Gülümsemesi normaldi, paha biçilemez kolyenin kayıp olması sanki sorun değildi. Onu kaybetmeme verdiğim tepki, kayıp olmasından daha fazla endişelendirmişti onu.

Yanımdaki sandalyesinden kalktığında uzanıp elini tutmuştum. Onu geri çekmiş, eğilerek nazikçe dudaklarından öpüp, “Seni seviyorum,” demiştim.

Seksi bir gülümsemeyle, “Endişeli misin?” diye sormuştu.

Kalbim göğsümde büzülürken dürüstçe, “Evet,” diyerek yanıtlamıştım.

Bana gülümsemiş, öne eğilip alnını benimkine dayadığında yeşil gözleriyle benimkilere bakmıştı. “Endişelenme. Bulacağım,” demişti, ardından tekrar sandalyesinden kalkmıştı. Elini tutmuştum. Elini tutan ellerime bakmıştı. Parmaklarım çok sıkı tutuyordu. Yine bana baktığında soru sorarak tek kaşını kaldırmıştı.

“Hoşça kal,” demiş ve kendimi onu bırakmaya zorlamıştım.

Reed gittikten sonra Brownie’yi hasta olduğuma ikna etmek kolay olmuştu. Hastaydım. Başım döndüğü için birkaç dakika boyunca başımı masaya koymuştum. Brownie bana su almak için aceleyle gitmişti ve gittiğinden emin olduğumda, ben de oradan ayrılmıştım.

Artık bacaklarım titriyordu. Hattaki otomatik sesin “Mesajı kaydetmek istiyor musunuz? diye soruşunu dinledim. Duygusuzca kaydet tuşuna bastım. Otomatik ses konuştu. “Sıradaki mesaj.”

“EVIE, neredesin?” Bu sefer sesi üzgün geliyordu. Bir yanıt bekliyormuş gibi durmuştu ancak sonraki sözleri bu düşünceyi yok etmişti. “Russell kayıp. Seninle mi?” Kulağa Russell’ın kayıp olduğu haberiyle beni üzmekten endişe duyuyor gibi gelmişti. “Bu mesajı alır almaz beni ara.”

Oturmam gerek. Pencereye bakan gazete ve dergi raflarının yanına yerleştirilmiş koltukların yanına aciz aciz yürüdüm. Kendimi koltuğa bırakırken kalbimin göğsümde küt küt attığını hissediyordum. Beni uyardığında mesajı kaydettim.

“Sıradaki mesaj,” dedi otomatik ses duygusuzca.

Reed, “GENEVIEVE AVA CLAREMONT!” diye telefonda bağırdığında koltuğumda daha dik oturdum. “Her ne planladıysan hemen durman gerekiyor! Geri dön ve eve gel. Tek başına dışarıda olman çok tehlikeli. Russell’ı düşün. Bütünüyle yardıma muhtaç. İkinizin de korunmaya ihtiyacı var,” dedi azarlayan bir tonda. Sanki yaramazlık yapmış bir çocuktum. Ardından ses tonu aniden değişti ve sonraki nefeste kulağa çaresiz geliyordu. “Seni hissedemiyorum, iyi misin? Bunu yapma Evie! Lütfen... Bunu yapma.”

Beni uyardığında mesajı kaydet tuşuna basarken avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Zihnimin arka planında bunun bir işkence olduğunu ve yardım etmediğini biliyordum. Aramayı sonlandırmam gerekiyordu ama yapamadım.

“Sıradaki mesaj.”

“Evie,” dedi Zephyr. Rahatlamış mıydım, yoksa benimle konuşan Reed’in sesi değil diye yıkılmış mıydım bilmiyordum. “Kütüphanede konuştuklarımız, kulağa geldiği kadar kötü değil,” dedi sakın bir ses tonuyla. Russell’ı

benimle gelmeye ikna ettiğim kâğıdı bulmuş olmalıydı. Russell, Reed bulsun diye bıraktığını söylemişti, böylece neden ayrıldığımızı öğrenecekti. "Sana çok ciddi gelmiş olmalı. Ama bir planımız var. Birkaç gün içinde ayrılıyoruz. Sana ve Russell'a yarın söylemeyi planlamıştık ama görünüşe göre beklememeliydik. Evie, alışılmamış birisin ve buna hayranım ama şu durumda, duygularının kararlarını etkilemesine izin veriyorsun. Yapabileceğin en iyi şey bizi arayıp nerede olduğunu söylemek. Gelip seni alacağız. Bizimle güvende olacaksın. Sen ailedensin." İçimde bir şey buruldu ve bir saniye nefes alamadım.

"Sıradaki mesaj."

"TAMAM, ARTIK BENİ GERÇEKTEN SİNİRLENDİR-DİN!" diyen Brownie'nin sesi gürüldedi. Telefonu kulağımdan uzakta tutmak zorunda kaldım. Öfkeli olmaya çalışıyordu ama sesinde saklayamadığı bir korku vardı. "BİZİ HEMEN ARASAN İYİ EDERSİN! SENİNLE OYUN OYNAMAYACAĞIZ! CHICAGO GERÇEKTEN AMA GERÇEKTEN KÖTÜ BİR FİKİR!"

Hileyi yemişler, diye düşünürken hem minnettar hem de onlara yaşattıklarım yüzünden kötü hissediyordum. Duyguların ikiye ayrılması başımı döndürmüştü. İçgüdüsel olarak mesajı kayıt ettim. Brownie'nin bana bağırıyormuş gibi umursamıyordum. Eğer ihtiyacım olursa, sesini tekrar duymaya ihtiyacım vardı sadece.

"Sıradaki mesaj."

"Tatlım..." dedi Buns'ın sesi ve bir anlığına gözlerimi kapatarak yüzünü hayat ettim. "Hepimiz sizin için endişeleniyoruz. Artık geri gelmeni istiyorum. Zephyr'in adasına gideceğiz. Gerçekten uzak ve seni çok seksi gösterecek çok tatlı bir mayo aldım. Reed sana karşı koyamayacak. Russell'a söyle, birbirlerini görebilsinler diye ailesini buraya uçakla getireceğiz. Siz olmadan devam edemeyiz. Artık

geri gelin. Lütfen.” Mesajda beni ikna etmeye çalışırken Buns’ın sesindeki kırılmayı duydum. Bunu da sakladım.

“Sıradaki mesaj.”

“Evie... Neredesin? Sana... Sana ihtiyacım var... Sensiz var olmam. Bana geri gelmen gerek,” dedi Reed. O sözlerin içindeki acı ölçülemezdi. Göremiyordum. Gözyaşlarım beni kör etmişti. Otomatik olarak kayıt ettim ancak bu mesajı tekrar dinleyebileceğimi sanmıyordum. Sesinin öyle geldiğini tekrar duymak istemiyordum.

“Sıradaki mesaj.”

Yine Reed’di ama bu sefer Melek lisanında konuşuyordu ve daha önce duyduklarımdan çok farklıydı. Sesi öyle üzgündü ki güzel lisanın kederle dolu olduğunu duydüğümde hıçkırıklara boğuldum.

Ne yaptım ben böyle? Nefes alamıyordum. Beni gerçekten sevenin Cennet yardımcısı olsun. Geçmek bilmeyen bir süre sonra mesaj bitti, otomatik ses mesajı kaydetmem için beni uyardı ama sildim. Bunu bir daha duyarsam hayatta kalmayı umamazdım.

“Sıradaki mesaj.”

“Tatlım.” Buns’ın sesi alıcıdan kibarca geldi. “Eve gelmen gerek. Reed trende olmadığını öğrendiğinde aklını kaçırdı. Onu hiç böyle görmemiştim. bir Gücü hiç böyle görmemiştim. Sanki gerçekten hasta. Uyuyamıyor, yiyemiyor... Kayıplara karıştığın günden öncesinin her detayını inceliyor, nereye gittiğine dair ipuçları arıyor. Bir otobüse bindiğinizi biliyoruz. Kamera kayıtlarını aldı ama izinizi Mackinaw’da kaybettik. Eğer onu biraz umursuyorsan... Dominion’un ona ne yapacağını bir önemi yok. Şu anda ona yaptığından daha kötü olamaz...” Durdu, derin bir nefes aldıktan sonra konuştu. “Ama eve dönemeyeceğine karar verirsen, o zaman sana seni her zaman seveceğimi söylemek istiyorum tatlım.” Kulağa ağlıyormuş gibi geli-

yordu. "Brownie ile Zee de burada ve sana onların da seni sevdiklerini söylememi istiyorlar. Her daim seni arayacağız tatlım." Mesaj bittiğinde kayıt ettim.

"Sıradaki mesaj."

"Sana bazen gerçek olduğuna inanmadığımı söylediyimi hatırlıyor musun? Sadece kendimi incitmek için seni hayal ettiğimi?" dedi Reed yumuşak ama akabinde kendisiyle dalga geçen neşesiz bir kahkahayla. "Artık gerçek olman gerektiğini biliyorum. Eğer hayal ürünü olsaydın böyle bir acı var olamazdı." Uzanıp ona dokunabilirmiş gibi hissediyordum, sesi o kadar yakından gelmişti ki. "Var olduğunu biliyorum ama artık bana gün batımı gibisin. Güzel ve öyle uzaksın ki... Ne kadar hızlı uçarsam uçayım, asla sana erişemem. Her daim sonraki ufuktasın." Göğsümde inanılmaz bir acı sızlarken soluğum boğazımda düğümlendi. "Bana nerede olduğunu söyle. Sana gelirim, dünyanın neresindeysen. Orada olurum. Sadece sen ve ben, yemin ederim. Kimseyi tehlikeye atmamız gerekmez. Buns'ın, Brownie'nin ve Zephyr'in güvende olduğundan emin oluruz. Sadece sen ve ben, söz veririm... İstedğin her yere, istediğin zaman gelirim... Gelirim..." Mesaj bitti ve hareket edemedim. Artık hiçbir yerim işlemiyordu. Sesli mesajdan birkaç kayıt uyarısının ardından otomatik olarak kayıt etti.

"Dinlemediğiniz mesajınız kalmadı," dedi ses ve yavaşça telefonu kulağımdan çekti. Ne kadar süredir burada oturduğumu bilmiyordum ancak fark ettiğim ilk şey kütüphanenin giriş kapısının darbelerle inlediği idi. Oraya hissiz hissiz baktığımda Russell'ın beni dışarıdan izlediğini gördüm. Korkmuş görünüyordu. Orada onu fark etmemi ne kadar süre beklediğini kısa süre merak ettim.

Uyuşmuş halde sandalyeden kalktım. Güçsüz hissediyordum. Gözyaşları yanaklarımdan akıyordu ve elim

kalkıp sildiğinde ıslandığı için de neredeyse şaşırmıştım. Tereddüt ederek binanın ana kapılarından birinin kilidini açtım. Russell hemen içeriye girerek beni omuzlarımdan tutup kendine çekti. Ciddi bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu. Beni kendisine yakın tutuyordu.

Ölü gibi hissediyordum, sanki biraz önce duyduklarımı ona anlatırsam paramparça olacaktım ve benden geriye sevecek bir şey kalmayacaktı. *Beni teselli edemez. Bana huzur yok.*

"Anlat bana Kızıl, her ne ise. Birlikte baş edeceğiz."

"Bir telefon buldum," diye mırıldarken elimi kaldırdım ve Russell'm göğsünden çekildim. İçinde duran gümüş telefonu görmesi için avucumu açtım. Benden alarak şaşkın şaşkın baktı ona. Duyduklarımı açıklama noktasını çoktan geçmiştim, bu yüzden duygusuz bir sesle konuştum. "Sesli mesaj numaramı aradım."

"Kızıl..." Gözlerini onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi kapatmıştı. Eli ona verdiğim telefonun üzerine sıkıca kapandı ve saniyeler içinde onu bir metal parçası haline getirdi. Bunun geldiğini biliyordum. Gücü benimkine rakip olacaktı ve bu düşünce karanlık dünyama ışık saçan tek şeydi.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım ve Russell'ın ifadesinin kederli hale gelişini seyrettim. Ne demek istediğini biliyordu. Crestwood'daki evden bahsettiğimi biliyordu, U.P.'deki kırık dökük dairemizden değil.

"Gitmek istediğini biliyorum. Ancak orada olduğumuz için onları öldürmeyeceğimizden emin olana dek bunu yapamayız."

"Ama artık nefes alamıyorum." Yine gözyaşlarına boğulduğumda elimi ağzıma götürmüştüm.

"Dayan, biraz daha... Yapabilirsin Kızıl, yapabileceğini biliyorum," derken beni tekrar kollarının arasına almıştı.

Gerilerek, "Başka arama yaptın mı?" diye sorduktan sonra yanıtlımı bekledi.

"Hayır," dediğimde rahatladı.

"Hadi. Gidelim. Bu yer geceleri ürkütücü. Neden sesli mesaj numaranı aradığına şaşmamalı. Neden burada yalnızsın?" diye sordu kızgın bir tonda.

Omuz silktim. Düşünemiyordum. Aklımda kendi lisansını konuşan Reed'i duyuyordum ama efkârı bana işkence ediyordu. Russell'ın çantamı almak için beni kayıt masasına götürmesine izin verdim. Benden anahtarları alarak kapyı açtı ve arkanızdan kilitledi. Dışarıdaki çöp kutusunu geçerken ezilmiş telefonu içine fırlattı.

Ertesi gün odamdan neredeyse hiç çıkmadım. Russell'ın endişeyle dairenin içinde dolaştığını duyuyordum ama bu sadece başıma bir yastık bastırmak istememe neden olmuştu. Sanırım o telefonu neden kullandığıma ve buradaki yeni hayatımızı neden neredeyse mahvettiğime dair bir açıklama bekliyordu ama onu incitmeyecek bir açıklama yoktu. Güvendiğim ailemi kaybetmenin acısının bu kadar amansız olacağını hiç düşünmediğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Reed için çektiğim acı hiç bitmiyordu. Russell kesinlikle benden daha güçlüydü. O da ailesini kaybetmişti fakat perişan olmamıştı. Uyum sağlıyordu. Buna hayrandım. Kesinlikle inanılmazdı ve benimle gurur duymasını sağlamak için çabalarırken bile onunla gurur duyuyordum.

Bir gün boyunca yatakta kalmama izin verdikten sonra, takip eden iki gün boyunca onunla egzersiz yapmam için beni ikna etmeyi başardı. Yapmak istemediğim şeyleri bana bir şekilde yaptırma gücü vardı. Sanırım beni çok iyi tanıyordu. Boyun eğmemi sağlayacak bütün doğru numaraları biliyordu ve bunu fark etmem benim için çok sinir

bozucu olmuştı. Ona biraz daha Bruce Lee'den bahsettim ve o da beni ağaç atlamada eğitti. Onun kadar iyi değildim çünkü kanatlarım onunki kadar geniş değildi. Ağaç gövdeleriyle birkaç korkunç çarpışma yaşadıkten sonra onun kadar uzağa süzülemediğimi öğrenmiştim.

Russell'a lisenin spor salonunun anahtarları verilmişti, böylece basketbol koçu geç kaldığında kapıları açabilecekti. Gecenin köründe alıştıırma yapmak için oraya gitmeye başladım ve ona gene duvarlarda nasıl koşacağını gösterdim. İçindeki doğal yetenek ve zarafetle bunu uyguladı. Pek çaba harcamadan artan hızını yer çekimine karşı koyup duvarda koşmak için kullandı. İlk kez başardığında duvarın merkezinden atlayıp önüme takla atarak geldi. Beni kollarının arasına alıp bez bebek gibi etrafta döndürdü. Duvardan atlamak onu öyle heyecanlandırmıştı ki duvardan atlayıp duruyordu.

Russell ayrıca birkaç hafta önce kasabadan geçen bıçak ve silah gösterisinden kılıç bulmayı başarmıştı. Bize oldukça çok silah almıştı ve ona hepsini nereden bulduğunu sorduğumda, U.P.'nin bütün silah tipleri için hakiki bir hazinesi olduğu hakkında beni bilgilendirmişti. Hatta şöyle bir sloganın olduğunu söylemişti: *U. P sporcular için biçilmiş kaftandır*. Aşırı keskin Samuray kılıçlarını hangi sporun kullandığını bilmiyordum, sanırım kendimi akıntıya bırakacaktım.

Russell kılıç kullanmada çok etkileyiciydi. Ayrıca çok sabırlıydı, bütün bilgisini ve ustalığını beni kaçamayacağım pozisyonlara sokmak için kullanıyordu. Beni kolayca öldürebileceği bariz olduktan sonra durup nerede hata yaptığımı adım adım bana gösteriyor, onları düzeltiyordu. Silahlardaki becerisinin kolay görünmesini sağlıyordu. Güçlü bir fırtına gibi hareket etmesinde korkutucu bir şeyler vardı. Ürkütücü bir hızla ve kontrolle gittikçe

yaklaşıyordu, eğer isterse arkasına bakmadan beni ikiye bölebileceğini biliyordu. Ama odağını hiç kaybetmiyor, yaptığı işin yoğunluğunun aklını başından almasına ya da vahşi davranmasına izin vermiyordu. Sanırım ona mskette vurduğumda nelerin olduğundan sürekli haberdardı ve bakış açısını kaybetmenin kolay olduğunu biliyordu.

Pazartesi kapıyı çaldığında, işe gitmek için hazırlanırken Russell'ın beni seyrettiğini fark ettim. Endişeli görünüyordu. "Belki de bugün gitmemelisin, Kızıl. Demek istediğim, orada seni yapayalnız düşünmekten nefret ediyorum. O ikisinin neler yapacağını hiç bilemezsin," derken Lynnette ve Autumn'dan bahsediyordu. Partiden önce sarhoş olabilsinler diye, onları idare etmem için beni yalnız bıraktıklarını öğrendiğinde çok kızmıştı.

Kızları düşünürken omuz silktim. "Beni pek rahatsız etmiyorlar." Zarar vermiyorlar ama can sıkıyorlardı. Benim hakkımda ne düşündüklerini hiç umursamıyordum.

"Yine de neden başka bir şey aramıyorsun. Gündüz, normal saatleri olan bir şey?"

"Neden? Sürgün ya da diğer melekler gündüz dışarı çıkmıyor değiller ya?"

"Öyle, biliyorum. Sanırım senin bir kız ve insan olmanla alakalı tehlikelere alışmadım. Üstesinden gelemiyorum. Hava karardıktan sonra hep Scarlett'ın arkadaşının evine gidip onu alırdım. Annem gece tek başına kalmasını istemiyordu. Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor."

Russell'm küçük kız kardeşini gece eve götürmesinin yarattığı görüntü gülümsememe neden oldu. Öyle tatlı bir insandı ki doğru sebepler yüzünden iyiydi. Bütün bunları yaşamasına rağmen, sevimliliğine sahip çıkmayı başarmıştı. Sanki özü iyiydi ve hangi parçaları ondan alınırsa alınır, temelinde hâlâ iyilik vardı.

"Bir insan bana saldırmaya cüret etsin bakalım," dedim.

Bu akşamki yemeğim için ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürdüğüm kahvaltı bıçağını kaldırdım. Russell bana şüpheyele baktığında, bıçağı odasının karşısına fırlatarak tüm sabah beni sinir eden sineği duvara sapladım.

“Yine gösteriş yapıyorsun demek?” diye mırıldadığında başımı eğip gülümsedim. “Hey, çarşamba günü benimle gelir misin diye merak ediyordum. Takımdaki çocuklardan birinin ailesi bütün aileler ve koçlar için küçük bir parti veriyor. Kokteyl ve ordövr şeyi işte. Blake ve eşi Angie orada olacak ve sanırım benim de orada olmam gerekiyor.”

Blake, Russell’ı koç asistanı olması için işe alan takım koçuydu. Maçlardan sonra birkaç kez onunla karşılaşmıştım. Beni her gördüğünde ıslık çalması oldukça komikti, sanki kendine hâkim olamıyordu. Bunu yaptığına Angie sadece gözlerini deviriyordu. Bunun pek bir anlamı olmadığını biliyordum, en azından çok kötü bir anlamı olmadığını.

“Birisi kokteyl ve ordövr verilen bir partide ne giyer ki?” diye sordum.

“Güzel soru. Seksi bir şey...” diye çapkın bir gülümsemeyle yanıtladı.

Gözlerimi devirdim. “Angie’yi arayıp öğrenirim.” Russell biraz kaşlarını çattı. Hâlâ bana telefonumu geri vermemiştii ve ben de istememiştim. Tekrar bende olmasının iyi bir fikir olmadığını düşündüğünü görebiliyordum. Ne yazık ki ona katılıyordum.

“Senin için Angie’ye sormama ne dersin? Sonra da sana söylerim.”

“Elbette,” diye yanıtladıktan sonra sandviçimi mutfak poşetine koydum ve yanımda işe götürmek zorunda kaldığım ufak soğutucuya bıraktım.

“Bu akşam sen işten çıktıktan sonra uğrarımı,” dedi güzel güzel.

Beni işten almak istiyor. Benim için endişeleniyor. Durumu fark etmiştim ve sanırım bunun için suçlanması gereken bendim. Gene.

“Peki,” diyerek iç çektim çünkü güvenini tekrardan kazanmam biraz vakit alacaktı. Bundan sonra biraz rahatladı ve ben de iş için üzerimi değiştirmeye gittim. Dizimin üzerinde biten siyah kalem etekle kanatlarıma uyum sağlaması için değiştirdiğim gömleği giydim, ardından Russell’ın durup bakmasına neden olan siyah topuklu ayakkabıları giydim. Onları çok sevmişti.

İşe partiyi düşünerek yürüdüm. Kütüphaneye vardığımda, Fran’ın hâlâ izinden dönmediğini öğrendiğimde üzülmüştüm. Kayıt masasında Autumn’la sıkışıp kalmıştım. Akşam kendi düzeninde devam ederken, Autumn’un doğasına aykırı biçimde sessiz olduğu dikkatimi çekti. Sadece oturuyor ve müşterilere yardım etmemi izliyordu, sanki beni inceliyordu. Onu ne kadar çok incelersem, hareketleri beni o kadar kuşkulandırıyor. Bu hali bana normal gelmiyordu. Genellikle konuşkandı ve Houghton’dan hiç çıkmadığını ya da en azından köprüden daha güneye gitmediğini düşünmeme sebep olan aptalca yorumlarda bulunurdu. Fakat bu akşam huzursuz ve gergindi. Gözlerinde bir ısıltı vardı. *Nehirde bir kasa biradan farklı şeyler de mi kullandılar?* diye merak ettim.

Daha sonra fotokopi makinelerinin yanındaki Lynnette’in de beni izlediğini gördüm. Biraz hasta görünüyordu ve göz bebekleri büyüyüp gözlerini kapkara yapmıştı. *Kesinlikle bir şeyler planlıyorlar,* diye tahminde bulundum. Kötü yanım korkunç, yüz eriten, gölgelerle dans ettiren, iblislerle uğraştıran bir şeyler olmasını umuyordu.

Vardiyamın yarısı bittiğinde davranışlarından gerçekten ürkmeye başlamıştım. Autumn beni gittiğim her yerde takip ediyordu, tuvalete bile. Tuvaletin kapısını yüzüne

çarpmak zorunda kaldım. Kapının dışında tırnaklarını yediğini duyabiliyordum. Kayıt masasına geri gidip Erin'in kütüphanenin lobisine iki bardak kahve taşıyarak adım attığını gördüğümde daha kolay nefes almaya başladım.

"Lillian!" dedi Erin masaya yaklaşırken. "Sana pek de gizli saklı olmayan bir rüşvet olarak kahve getirdim." Kahveyi önüme koydu. Kaçak mal gibi cebinden plastik kaşık, krema ve şeker çıkarıp kahve bardağının kapağının üzerine bıraktı. "Yine yardımına ihtiyacım var. Projem için biraz daha bilgi bulmam gerekiyor."

"Sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Bana rüşvet vermen gerekmiyor ancak verdiğin için çok mutlu oldum. Kahveye bayılıyorum." Arkadaş canlısı bir yüz gördüğüm için rahatlamıştım. Autumn bizi gözlerini parlatan bir hayranlıkla dinliyordu, neredeyse utanç vericiydi.

Dinleyicimizi fark eden Erin, Autumn'a göz ucuyla baktıktan sonra yine bana baktı. Yüzünü ekşiterek, garip davrandığını düşündüğünü işaret etti. Ardından, "Schwarzschild'ın yarıçapı kaçış hızı denklemi kullanılarak nasıl hesaplanır bulmam için daha fazla belgeye ihtiyacım var," dedi.

"Bu kulağa çok güzel geliyor. Hadi gidip neler bulabiliriz bakalım," derken kayıt masasının arkasından çıktım. Autumn'un gölgesinin beni takip ettiğini hissettiğimde durmam gerekti. Autumn'a döndüm. "Autumn, ben Erin'e ihtiyacı olan şeyleri bulmasında yardımcı olurken masaya göz kulak olabilir misin?" Autumn'un gözleri Erin'e kaydı, ardından bana baktı. Başıyla yavaşça onaylayıp masanın etrafından dönüp geri oturdu. Uzun uzun nefesimi verdim. Gözleri beni takip ediyordu ve tırnaklarını yiyordu.

Erin neredeyse fısıldayarak konuştuğunda biz de başvuru bilgisayarının bulunduğu yere doğru yürüyorduk. "Kafası mı iyi?"

"Bilmem. Garip davranıyor ama," diyerek yanıtladığım da fikir yürütmemeye çalıştım.

"Hey. Geçen hafta pek bir şey kaçırmadın, biliyor musun? Hani bara gittiğimizde," dedi ben konuyu bilgisayarda aratırken. "Ama cumartesi akşamı başıma harika bir şey geldi!" dedikten sonra kahvesinden hızla bir yudum aldı.

"Öyle mi?" Kaşımı kaldırıp gülümsedim çünkü bana söylemeye istekli görünmüştü.

"Evet. Harika bir adamla tanıştım! Çok seksiydi ve numaramı aldı! Bu yüzden araştırmam üzerinde çalışmak için geri gelmedim," dedi dost edasıyla. Belli ki bu yeni adamdan çok hoşlanmıştı.

"Bu harika adamın bir adı var mı?" dedim yüzündeki vurgun ifadeye gülümseyerek.

"Evet... Adı Finn Grahan ve mükemmel bir İrlanda aksanı var. Öyle seksi ki. Onunla tanışabilirsin çünkü ağabeyi Brennus'la uğrayabileceğini söyledi," derken Brennus ismini İrlanda aksanıyla kusursuzca taklit etmişti. Heyecanı gözle görülebiliyordu.

"Kulağa, şey, harika geliyor." Destek olmaya çalışıyordum. Tuhaf gelmişti çünkü tüm sırlarımı bilmeyen bir insanla arkadaş olmaya çalışmayalı uzun zaman olmuştu.

"Değil mi?" diye hafifçe çığlık attığında neşeyle gülümsedim çünkü öyle kızca bir şeydi ki. Erin için daha fazla kitap buldum ve onun kütüphanenin ana katındaki çalışma masalarının birine yerleşmesinde yardımcı oldum.

Kayıt masasına geri dönüğümde Autumn orada değildi. *Tahmin etmeliydim.* Büyük ihtimalle mola odasındaki toz kümelerinin etrafta uçuşmasını izliyordur.

Vardiya bitiminde raflara geri götürmem gereken kitapları tekerlekli rafa koymaya başladım ancak bir kitabı raftan kaldırdığımda elim havada dondu. Tenime soğuk, karıncalandıran bir his dokundu ve kollarımda bütün tüy-

ler diken diken oldu. Hemen kütüphanenin ilk katını inceledim, tehdit edici ne var diye anlamaya çalıştım.

Soğuk his yoğunlaşıp tenimi dondururken kütüphanenin giriş kapılarına odaklandım. İki adam içeri girdikten sonra lobinin fayans zemininde yürüyüp kayıt masasına yaklaştı. Zarif tilkiler gibi sinsi ve keskin hareketlerle hareket ediyorlardı. Çevredeki detayların birini bile gözlerinden kaçırmıyor gibi görünüyorlardı fakat rahat ve kendilerinden eminlerdi. Bu benim için kötü bir işaretti. Uzanarak masanın çekmecesinden mektup açacağını aldıktan sonra onlar masaya yaklaşırken avucumun içinde sakladım.

Peşlerinden dış kapı kapanınca hava akımı yön değiştirep bana doğru gelmesine neden oldu. Kokladığım en tatlı koku bana hücum etti. Çiçeksiydi. Belki gelincik. Kokudan kurtulmak için burnumu ovuşturmak istedim. Kalbim hızla atmaya başladı. Kanatlarım sırtımda kıpırdanıyordu ve onları içeride tutmak için mücadele verdim. *Ne yapmalıyım?* diye düşündüm telaşla. Eğer melek olsaydılar, ne yapmam gerektiğini bilir, onları gördüğüm an topuklardım fakat melek değillerdi. Ve insan da değillerdi. İnsan olmadığımı anlayacaklar mı? diye merak ederken kısa olan, en azından bir seksendi, doğal bir zarafetle kayıt masasına yaslandı.

Önünde uzanan kütüphaneyi inceliyor ama tam olarak bana bakmıyordu. Diğerleri gibi kara saçları kısa, modern tarzda kesilmiş, sık görünmesini sağlamıştı. İkisinin de keskin elmacık kemikleri şaşırtıcı şekilde meleklere benziyordu ve bu farkındalık midemi bulandırmıştı.

Ancak uzun olan umursamazca masaya yaslandığında bana tüm dikkatini vermişti. Kadınların onu çekici bulduğundan emindim. Yeşil gözleri insanın içine işliyordu. Red'inki gibi mücevher tonunda değillerdi ama bana deniz köpüğünü anımsatan yumuşak su yeşiliydiler. Soluk teniyle yarattığı tezat ürkütücüydü. Uzun olan bana, "Kardeşini

ve ben bir çift kütüphane kartı almak istiyorduk. Bize yardımcı olabilir misin?" diye sorduğunda kara kaşı da soruya eşlik edermiş gibi kalkmıştı. Ağır bir İrlanda aksanıyla konuşuyordu.

İrlandalı, diye düşündüm dehşet içinde. Bu iki adam içeri girdiğinden beri başını kaldırmadan hırsıyla ona verdiğim kitapları okuyan Erin'e göz ucuyla baktım. Mektup açacağını elimde daha sıkı tutup önümdeki adama geri baktım. Midemin korkuyla burulduğunu hissetmiştim.

"Elbette," dedim yumuşak bir tonda ama masanın arkasındaki pozisyonumu değiştirmedim. "Bir ehliyet ya da öğrenci kimliği görmem gerekiyor," diye eklerken soğukkanlı olmaya çalışıyordum. Yavaş ve çapkın bir gülümseme dudaklarına konarken doğrularak arka cebinden cüzdanını çıkardı. Kot ve tişörtle günlük bir tarzda giyinmişti ama bir melek gibi bunu havalı, neredeyse zarif gösteriyordu ve bu gerçeğin farkında olmam kendimi kapıya doğru atmak istememe neden oluyordu.

Uzun olan cüzdanından ehliyetini çıkardı. Gözlerini üzerimden hiç ayırmadan, kardeşinin de kendisine kartını vermesini bekledi. Kardeşininkini aldıktan sonra kartları almam için elini uzattı. Omuzlarımı dikleştirerek masaya isteksizce yaklaştım. Tedbirle elimi kartları almak için uzattım ve elim onunkine yaklaşırken etinden soğukun yayıldığını hissettim. Kalp atışlarım hızlandı. Elimi düz tutmaya çalışarak, parmaklarım soğuk plastik kartların üzerine kapanırken karşımdaki adamı izledim. Onları elinden çekmeye çalıştım fakat bana vermedi, bunun yerine onu büyülüyormuşum gibi izlemeye devam etti.

Kartlara tutunurken, "Okulun sakini ya da öğrencisi olduğunuzu doğrulamam gerekiyor sadece. Ancak böylelikle kütüphane kartı alabilirsiniz," dedim. Ağzım kuru-muştu.

Okşayan bir ses tonuyla, "Kusura bakmayın," derken diğer elini kibarca benimkinin üzerine koydu ve ardından kartları bırakıp ellerini çekti. Eli o kadar soğuktu ki dışarıda kar fırtınası vardı sanki ama yaz mevsimindeydik. Fark ettiğimde şaşkınlık ve korku, duyularımın savaşıyordu.

Ona bu kadar yakın kalmak istemediğimden masadan birkaç adım geriledim. Telaşla ehliyetlerine baktıktan sonra bilgiyi taramak için sadece kısa bir an kullandım çünkü gözlerimi önümdeki ürkütücü kardeşlerden ayırmak istemiyordum. Ne olduklarından emin değildim ama onlardan içten içten korkuyordum. Ayrıca da iyi olmadıklarını söyleyen içgüdülerime güveniyordum. Adları kimlik kayıtlarında çıkınca korku zihnime işledi: de Graham... Finn ve Brennus de Graham.

Erin kendine ürkütücü türde doğaüstü bir sevgili bulmuştu. Ehliyetle Brennus'un, uzun olanın yirmi dört yaşında, kardeşi Finn'in de yirmi üçünde olduğu yazıyordu. Bu doğru gibi gelmişti ama düşününce Reed de on dokuz görünüyordu ama bundan çok ama çok yaşlıydı. Kimlikteki adres yereldi, yani kampüste bir yerde birlikte yaşıyor olmalıydılar çünkü caddenin adı Townsend'di. Bu, çoğu yurdun bulunduğu yolun adıydı.

Elimden geldiğinde rahat davranarak ileri bir adım attım ve kimlikleri masanın kenarına bıraktım, sonra gene geri çekilip konuştum. "Teşekkür ederim. Eğer etrafa göz atmak isterseniz, kartlarınız birkaç dakika içinde hazır olacak. Gitmeden önce onları alabilirsiniz."

Kısa olan, Finn dönüp bana tüm dikkatini verdi. Ağabeyi Brennus'a çok benziyordu. İkisinin de ipeksi kara saçları, soluk tenleri ve aynı parlaklığa sahip yanardönerli yeşil gözleri vardı. Beni izleme yoğunluğu yüzünden titrememi bastırmak zorunda kaldım çünkü etrafımızdaki havayı ilkel biçimde kokladığı dikkatimi çekmişti. Kokumu topluyor, aynı benim ona yaptığım gibi katalogluyordu. Açık

açık gidip etrafa bakabileceklerini söylediğim halde hâlâ bana bakmaları yüzünden avlanıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.

Finn'e odaklanmıştım çünkü bir şey söylemek istermiş gibi görünüyordu ama kendisini geri çekiyor ve abisine bakıyordu. Bir betanın alfayı beklemesi gibiydi. Dikkatim hemen Brennus'a döndü. Eğer bir şey gelecekse ondan ya da onun emriyle gelecekti.

Brennus şehvetle bana bakmaya başladı. "Adın nedir?" Öfkeyle haykırmak istiyordum çünkü istediğim son şey bu ucubelerle sohbet etmektir.

"Lillian." Kalbimin göğsümde küt küt atmasına rağmen beni korkutmadıklarını göstermek için çenemi kaldırdım.

Seksi bir tonda, "Öyle mi?" dedi. Fiziksel tepkisi mi, yoksa konuşma şekli mi bilmiyordum ama bir şey biraz önce söylediğim yalana inanmadığını söyledi. Benim hakkımda ne düşünüyor olursa olsun, yüzündeki ifadeden tüm bunlardan keyif aldığı görünüyordu.

Başımınla onaylayarak yalanımı destekledim.

Bir sır biliyormuş gibi bana gülümsedi. Baştan çıkarıcı bir tonda, "Bu güzel bir isim ama sana haksızlık ediyor. Zambaklar yumuşak ve tatlıdır. Kırılabilir. Sen tamamen başka bir şeysin, değil mi?" diye sorarken ona geri verdiğim kartlarla oynuyordu.

Fran'ın zorlu ziyaretçilerle kullandığını duyduğum en iyi kütüphaneci sesimi takınarak yanıtladım. "Eğer başka bir şey varsa size yardım etmekten mutluluk duyarım ancak şu anda oldukça meşgulüm. Eğer bana izin verirseniz halletmem gereken işlerim var."

Onları sepetlemeye çalıştığım için Brennus'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve sonra kardeşi onu şok içinde seyrederken kahkaha attı. "Duydun mu Finn? Sanırım benden hiç etkilenmedi," dedi gözlerinde neşeyle. Bana sırtımdan

dişleri inci gibi parılıyordu. En yakın kapıyı bulmak ve onu içine sokup mühürlemek istiyordum. Artık radarına takılmıştım ve Finn'in inanılmaz ifadesini yargıladığımda ikisinin de oldukça meraklı olduğunu söyleyebilirdim.

Finn ona, "Nasıl Brenn, bu hayatın boyunca hiç olmuş muydu sana?" diye sordu, o da eğleniyordu.

"Hatırlamıyorum Finn." Gözleri üzerimden hiç ayrılmamıştı. "Ama gri havuzlarda boğuluyorum. Git kendi hatununu bul. Benimki burada."

Kaşlarım birleşerek çatıldı. "Pardon ama ben kimse- nin hatunu değilim," dedim konuşmalarına yanıt olarak. Finn'in gözleri nazikçe söylediğim cümle yüzünden neredeyse yuvalarından çıkacaktı.

Brennus'un yüzü karardı. "Bana bir rakip göster ve onunla senin için dövüşeyim," dedi ölümcül bir tonda. Sesi şaka yaptığına ya da samimiyetsiz olduğuna inanma- ma izin vermiyordu. Kalp atış hızım üçe katlandı. Kanatla- rım sırtımdan dışarı fırlamak için yalvarıyordu. Nefesimi tutarak onları kontrol etmeye çalıştım.

Dişlerimi gıcırdattım. "Tüm savaşlarımı kendim dövü- şürüm çünkü kiminle olduğum benim tercihimdir."

"İlgin için nasıl savaşırım o zaman? Bu imkânsız görü- nüyor ama her şeyi bir kez denemek şart. Yani eğer dövüş- tüğümüzde kazanırsam benim olacağını mı söylüyorsun?" Bana meydan okuyormuş gibi hissetmeme engel olama- dım. Sanki görünmez bir şövalye eldivenini yere fırlatmıştı.

"Hayır. Sen ve ben diye bir şeyin asla olamayacağını söylüyorum," diyerek kısa ve öz biçimde yanıtladım, her ne planlıyorsa onu bundan vazgeçirmeye çalışıyordum çünkü gözlerinin arkasında çarkların döndüğünü görmüş- tım. Heyecanlanmış görünüyordu ve konu doğaüstü var- lıklara geldiğinde, dikkat dağıttığını kanıtlamışsan seni ra- hat bırakmadıklarını biliyordum. *Neden sıkıcı olamıyorum?*

"Amerikan kızları biraz inatçıdır," dedi Finn Brennus'a ama beklemediğim bir saygı belirtisi göstererek başıyla onayladı. Bu ya saygıydı ya da gerçekten lanetlenmişlerin verdiği bir merhabaydı. Brennus'un yanıtlamasını bekledim. Acımasız görünüyordu ve ben en kötüsüne hazırlanırken mektup açacağıнын tenime batıp avucumun içini biraz kestiğini hissettim.

"Bunu yapma Lillian. Kanının akmasını istemiyoruz. Henüz," dedi Brennus. Nefesim kesildi, sanki karnıma yumruk atmıştı.

Soluksuz bir biçimde, "Nesin sen?" diye sordum.

"Kaderin," diye nazik bir tonda yanıtlarken yüzüme dokunmak için öne eğildi. Bana ulaşamasın diye telaşla geri çekildim. "Korumaya ihtiyacın var ve ben çok güçlüyüm." Hayal kırıklığı içindeymiş gibiydi ve yaklaşmasına izin vermediğim için biraz gerilmişti.

"Birine ben güçlüyüm dersen, bunun aslında olmadığını anlamına geldiğini sana söylemedi mi kimse?" diye çekinerek sorarken onlardan uzaklaşıyor, en iyi kaçış stratejisini arıyordum.

"Bir ya da iki kez duydum ama bunun sadece hatunlar için geçerli olduğunu düşünüyorum." Kaşlarını çattı. Arından yüzü karardı. "Bana yalancı mı diyorsun?"

"Ah, hayır. Özür dilerim," dedim hemen, özrümün onu yatıştıracağını umuyordum çünkü bana bakış şekline, yakın zamanda çok fazla insanın ya da varlığın ona meydan okuduğunu düşünmüyordum. *Finn benden etkilenmiş görünüyor, bu gerçekten çok kötü.* "Belki de koruma teklifi için teşekkürler, kalsın demeliydim, o bölümü ben hallediyorum."

Brennus yavaşça başını salladı. "Hayır, halletmedin. Hiç duyun falan yok mu? Herkes ama herkes seni arıyor," diye mırıldadığında dehşet beynime sızarak düşünmemi

engelledi. "Ne zamandır korumasızsın? Crestwood'dan ayrıldığından beri, değil mi Genevieve?"

Beynim, *Hayırrrrrrrr! BENİM İÇİN GELMİŞLER! Konuşma bitti, artık bitti. HEMEN bir çıkış bul!* diyerek bana haykırdı. Artık kanatlarımı kontrol edemiyordum, kendi kendilerine sırtımdan dışarı fırladılar. Hemen tekerlekli rafın üzerinden atlarken akıcı hareketlerle siyah topuklu ayakkabılarımı tekmeledim. Çıplak ayaklarımın üzerine iniş yaptım. Kütüphanenin arkasındaki acil çıkışa doğru koştum. Ama önümdeki soğuk, karıncalandıran hissi hissettiğimde durdum. Lynnette arka kapının yanında iki soluk tenli adamla uysal uysal dikiliyordu. Adamlardan biri Lynnette'in kolunu bir sevgilinin yapacağı gibi içtenlikle okşuyordu. Şok edici derecede kızıl olan kafası Lynnette'in boynunu koklamak için eğildi. Diğer adamın gözleri bana odaklanmıştı. Beni koridorda fark ettiğinde kırmızı saçlı arkadaşını dikkatini çekmek için dürttü. Pislik Lynnette onları arka kapıdan içeri almıştı. Bunu fark ettiğimde bir çıkış bulmak için arayışım ümitsiz hale gelmişti.

Arkama göz attığımda, Brennus ve Finn'in lobiden bana doğru yürüdüklerini gördüm, sanki parkta dolaşıyorlardı. Diğer ikisiyse önümden bana doğru geliyordu. Elimdeki mektup açacağını kullanarak yanımdaki yangın alarmına vurduğum, camı kırdım ve kusursuz bir hareketle kulpu aşağıya çektim. Kulağı sağır eden bir siren kütüphanenin her köşesinden yayıldı. İnsan ziyaretçiler binadan çıkmak için her köşeden fırlayarak ürkütücü ucubelerin önünü kestiler. Sağımdaki konferans odasının kapısından içeri uçtukten sonra kapıyı sertçe kapattım. Konferans odasının sandalyesini kaldırarak önümdeki cam pencerenin üzerine fırlattım. *Sadece açık alana çıkmam gerek, bu soğuk şeylerden koşarak kaçabilirim.*

Konferans odasının kapısı açılırken telaşla pencereye gittim. Ben pencerenin kenarına gerilerken, Brennus ve Finn diğer iki adam peşlerinde içeri girdiler.

Kaşlarını kaldıran Finn ağabeyine dönerek hayranlık içinde, "Brennus, çok yaramaz bir kız," dedi.

Brennus, "Öyle," diye ona katıldı ve sonra sırtıttı. "Genevieve, atlamayacaksın değil mi? Her tarafta seni bekleyen adamlarımız var."

"Şansımı deneyeceğim. Görüşürüz," diye yanıtladıktan sonra onlara orta parmağımı gösterdim. Döndüm ve pencereden aşağı daldım. Fütursuzca binadan uzağa süzülüp nazikçe aşağıdaki çimenlerin üzerine indim. Ayaklarım yere değdiğinde rüzgârın ılık çaldığını hissettiğimden kendimi ileri fırlattım ama aniden durdu. Yüksek bir ses duydum ve ardından bir şey bacaklarıma dolanarak onları tutsak etti, altımdaki çimenlerin üzerine yüz üstü düşme neden oldu. Başımı gerçekten sert vurmuştum ve birkaç karanlık şeklin bana doğru geldiğini görüyordum.

İnsafsızca tenimi kesen naylonumsu ağı çaresizce tekmeledim. İki elimle çimenleri tutup kaçabileyim diye kendimi ayağa kaldırmayı denedim. Kimse bana yaklaşmadı ama karıncalandıran soğuk *adamlardan* bazıları etrafta dikilmiş, ağdan kurtulmaya çalışmamı seyrediyordu.

Harcadığım çaba ve panik yüzünden nefes nefese kalmıştım, yumruğumun içindeki mektup açacağını ipleri kesmek için kullandım. Birkaç tanesini açmayı başarmıştım fakat tepemden Brennus'un sesinin geldiğini duyduğumda hareket etmeyi kestim. "Ayy! Zavalılığa bakın," dedi endişelenerek. Zavalılık diye bana dediğini anlamam bir saniye sürmüştü.

Yere yüz üstü düştüğüm için şişmiş olan gözümle değil de diğeriyle ona dik dik baktım.

Brennus vakur bir baş sallayışla, “Kaçışını mı mahvettik?” diye sordu. Yanıma diz çöktü ve şükran günü hindisi gibi sarıp sarmalanmış halde yerde yattığım gerçeğini eliyle gösterdi.

Mantığımı pek kullanabildiğimi sanmıyordum çünkü kışkırtıcı sözlerine düşünmeden tepki verdim. Elimdeki mektup açacağını tutuşum sıkılaştı. Ne yaptığımı fark edemedim kör bıçağı Brennus’un ayağına daldırdım. Sanırım acımişti çünkü bıçağı geri çekerken irkilmişti. Sağ ayak bileğimdeki aşıl tendonunu tek seferde kesmek için bıçağı kullandığında benim çığlık atma sıram gelmişti.

Beni tişörtümün önünden destek alarak kendisine çekti. “Bu kaçamayasın diyeydi.” Onu zar zor duymuştum çünkü kusmamaya çalışıyordum. Gördüğüm son şey yumruğunun yüzüme çarpıştıydı.

BÖLÜM 11

Bakır madeni

Aldanma, görünüşe bakarak yanlış bir yargıya varmak, yanılmak demektir. İnkârdan farklıdır, çünkü inkâr hoş olmayan bir gerçekle ya da bir şeyin varlığıyla yüzleşmeyi reddetmek demektir. Aldandığında varlığını inkâr etmek için o şeyin geldiğini asla görmezsin. Crestwood'dan fark edilmeden kaçtığım konusunda aldanmıştım ama son zamanlarda karşılaştığım bütün yaratıkların sorunu da aldanmaydı. Beni kendilerinden biri yapacaklarına inanıyorlardı. Bu yalnızca aldanmak değildi, bu bir mitti.

Kahreden bir acıyla uyandım. Başım sadece yüzüstü düştüğüm için ağrıyordu, ayrıca Brennus'un yumruğunu yediği için de ağrıyordu. Ancak bu, kesik tendonumdan gelen acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Hemen iyileşmeye başlamıştı ama üzerinde durabilmem için birkaç saat geçmesi gerekecekti. Bu bütün kaçış planlarımın içine etmişti. Bunların üzerine bir de etraftaki leş gibi koku mide-mi bulandırıyordu. Yapışkan, boğucu bir kokuydu ve bana bir şişe parfümle tutsak kalmayı anımsatıyordu. Sanırım bilincim açıldığında inlemiştim, çünkü Finn arabanın ön koltuğundan bana bakmış ve endişelenerek, "Genevieve, çıkaracak mısın?" diye sormuştu.

"Hı?" diye zayıfça sordum çünkü onu anlamak aksanı yüzünden biraz zordu.

Sabırsızlık içinde, "Kusacak mısın?" diye sordu. Sonra arabayı süren Brennus'a döndü. "Bu BMW'yi daha yeni aldım ve siz hatunlar neden düzgün İngilizceyi anlayamıyorsunuz?"

Brennus ona cevap vermediğinden yanıt için bana döndü. "İlk önce bana *hatunun* ne demek olduğunu söylemen gerek," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Acı içinde kavruluyordum.

Öfkeli bir ifadeyle, "Sen bir kızsın, genç bir hatun," dedi. Finn son kelimeyi daha açık hale getirmeye çalışmıştı.

"Bir hatun mu?"

Evet anlamına gelen bir kelimedenden habersizmiş gibi, "Öyle," diyerek yanıtladı.

"Sizin konuşmanızı tam anlamıyorum. Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sorduğumda ne kadar zamandır bu bölgede olduklarına dair genel bir fikir elde etmeye çalışıyordum.

"Senden daha uzun," diyerek yanıtladı Finn.

"Ne kadar zamandır burada olduğumdan haberdar mısın?" Endişe içimi yiyip bitiriyordu.

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Küçük bir kuş söyledi," dedi belirsizce.

"Finn, bu bir yanıt değil."

"Öyle," diyerek başıyla keskin keskin onayladı.

"Bu iyi bir yanıt değil," dedikten sonra parmağımı boğazıma sokarak yeni BMW'sinin her yanına kustum.

"Ah, Genevieve! Yeni BMW'mi mahvettin! Çok yaramazsın!" Tiksinmiş ve keyifsiz halde koltuğuna gömüldü. Ancak Brennus bunu eğlenceli bulmuştu, dikiz aynasından bana baktığında ışıldayan gözleriyle hareketimi onaylıyordu.

Brennus kardeşinin omzuna vurdu. "Senin hatun temizler Finn," diyerek arabayı havalandırmak için pencereyi açan Finn'i yatıştırdı.

Tanrı'ya şükürler olsun, kusmuk ve ön koltuktakilerin kokusu yüzünden kusmamı durduramayabilirdim, diye düşünürken sıcak havayı derin derin içime çekerek aklımı temizlemeye çalıştım. Sudan uzaklaşmıştık. Çam ağaçlarının ve toprağın kokusu bana artık tepelerde olduğumuzu söylemişti. Hayır! O anda ne kadar zamandır burada olduğumu bildikleri aklıma geldi, o zaman büyük ihtimalle Russell'ı da biliyorlardı. Bilmiyorlarsa diye tedbirli olmak için Russell hakkında soru soramazdım. Başımı koltuğa bıraktım ve kayıp olduğumu ne zaman keşfedecek diye merak ettim. Plana sadık kalıp kasabayı terk edecek mi? Lütfen Tanrım, Russell'ı koru, diye dua ettikten sonra acı yine her şeyi karanlığa gömdü.

Tekrar bilincimi kazandığımda, Brennus beni BMW'nin arkasından kucaklayarak kaldırmıştı. *Artık nazik davranıyor, sanki yaralı bulduğu ve her şeyi düzeltmek için arabadan çıkmasına yardım ettiği biriyim. Doğaüstü yaratıklar bir uç noktadan diğerine döndüğünde nefret ediyorum. Dengemi altüst ediyorlar.* Brennus'a neredeyse bir taraf seç ve orada kal demek istedim çünkü iyi davranıp ardından dehşete düşürmek gerçekten korkutucuydu.

Bunu aklımda tutup hemen cebelleşmeye başladım. Brennus beni soğuk kollarında kaldırıp daha da soğuk göğsüne yasladı. Mağaranın genişleyen ağzının içine ilerlediğimi gördüğümünden, serbest kalmaya çalışırken bir yandan da elimden geldiğince etrafı inceledim. Mağaranın bir bölümü, henüz kopmamış bir kaya parçasıyla kısmen saklanmıştı ancak bu, tünelin girişini saklamak için kasten yerleştirilmiş gibi duruyordu. Nereden geldiğimizi görebileyim diye arkamdaki alana göz gezdirmek için Brennus'un omzunun üstünden geriye baktığımda bağırdığını duydum. "Buradan bir yere gitmiyorsun, bu yüzden geride ne var bilmene gerek yok."

Ona cevap vermedim ama alnımı koçbaşı olarak kullanıp burun kemerine vurdum. Başım artık daha çok acıyordu ancak burnunu kırdığımı bildiren sesi duyduğumdan pek umursamamıştım. Brennus ses çıkarmadan beni Finn'e itirdi. Kardeşi beni kolayca yakalarken Brennus önümüzden giderek mağaraya girdi. Finn şok içinde bana bakarak, "Ah, Genevieve! Çok yaramazsın ama pek zeki değilsin!" dedi.

"Neden? Zaten beni öldüreceksin. Şimdi halletsem de olur dedim." Finn adamlarına beni alıp içeri götürmeleri için işaret verdi.

"Seni öldürmeyeceğim. Sana dokunmama izin verdiği için bile şaşkınum. Ama haklısın, seni yakında öldürecek ve öldükten sonra onun gönlünü almak için yılların olacak." Derken o önde yürürken ben de menzile giren herkese vurarak direndim.

Finn'in bana dediklerini anlama fırsatım olmadı çünkü tünele girdikten sonra, maden kuyusuna benzeyen derin bir deliğin içinde yok oldu. Şekli kareydi, sanki insan yapıymıydı ve doğal olarak meydana gelmemiştir. İnceleme fırsatım olmadı çünkü adamları beni taşıırken içine atlamışlardı, bir kat kadar düştük. Beni tutan her kimse zemine vurduğumuzda sarsıntıyı emmekte iyi bir iş çıkarmıştı. Çarpışma sadece şiş topuğumu oynattığı için kötüydü, yine kusmak istememe neden olmuştu. Eh o ve birkaç kat yüksekliğinde düşmüş olmamız yüzündendi. Şüphesiz dümdüz olacağımızı düşünmüştüm.

Mekâna hemen iyi bilinen bir filmin tanıklılığıyla yaklaştım ama kiraladığım bir DVD değildi, gördüğüm bir kâbustu. Merlin'in eviydi: Morte Darthur. Burası düşlerimdeki, taştan oyulmuş büyük odalardı. İçlerinde ince yeşillerin bulunduğu, beklenmedik derecede gri olan duvarlar. Bunlar kaya ve bakırdı. Eksi bir bozuk para gibi

pashılardı. Duvarlar yer yer toprakstı yeşildi ve kimi yer-
lerse yeni bir bozuk para gibi kendine hayran bırakarak
parlıyor ve etrafı yansıtıyordu. Cevher duvarların damar-
larında geziniyor, taşla büyüleyen ebrulu bir görüntü ve-
riyordu. Gri Korint sütunlar çam ağaçları kadar uzundu
ve yüksek tavana kadar ulaşıyorlardı. Bu yeri büyümlü hale
getiriyorlardı. Öyle parlak, öyle simetriklerdi ki... İçlerin-
de aynı maden olduğu için duvarlarla aynı taştan oyulmuş
gibi görünüyorlardı. Taş merdivenler birkaç yöne dallanı-
yordu. Bazıları odalara götürürken bazıları aşağıya iniyor-
du. Ben yukarı götürenlerle ilgilenmiştim. Bu koridorun
altında yatanları görmeyi arzulamıyordum.

Arkadaşlarımı beni uzun, dikdörtgen, Orta Çağ'a ait ah-
şap bir masaya ve oyma sandalyelere doğru taşıırken Bren-
nus kayıplara karışmıştı. *Aynı öngörümdeki gibi. Tahmin
etmeliydim.* Finn hâlâ bizimleydi ama. Bacaklarım sandal-
yenin altında garip garip bükülmüş otururken beni ince-
liyordu. Halen kütüphanenin orada birinin beni zıpkınla
vurduğu ağa sarılıydım.

"Rezil haldesin Genevieve," dedi Finn. Üzülmüş gibi
davranacak adabı vardı.

*Bu biraz garip. Neden umursasın ki? Lanet canavarlar. Bir
türlü taraf seçemediler.* "Teşekkürler Finn," derken ne kadar
korktuğumu göstermemeyi deniyordum. "Sense bir çiçek
kadar taze görünüyorsun. Oysa BMW..."

Alayına pis pis sırttı. "Duygularını kontrol edebiliyor
musun?" Ona kaşlarımı çattım. Şimdi bunu gözle görüle-
ceği gibi ağlamadığım için mi soruyor bana diye anlamaya
çalışıyordum. "Eğer beni tekmelemeyeceğine ya da ka-
tını kırmayacağına söz verersen, çünkü bu haliyle kalma-
sını istiyorum, bacaklarındaki ipleri keseceğim."

Söylediklerini düşündüm. İpler tenimi kesiyordu ve
üzerimden alınması rahatlatıcı olurdu. "İpleri alırken seni
tekmelemeyeceğime söz veriyorum."

Şüpheli göründü ama eğilip botundan keskin görünen bir bıçak çıkararak beni saran ipleri kesmeye başladı. *Neden üzerimde gizli bir silah taşıyorum?* diye merak ederken ipleri yağ gibi dilimlemesini seyrettim. *Eğer buradan sağ salım çıkarsam, her daim üzerimde bir bıçak taşıyacağım. Bacağıma kayışla tutturabilirim,* diye plan yaptım. Kendimi toparlamaya çalıştım çünkü başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Kaçışıma odaklanmam gerekiyordu. *Beyin sarsıntısı geçiriyorum sanırım.* Oda tekrar döndü ve garip bir açıda asılı kaldı.

Finn bacaklarımdan ipleri çıkarmayı bitirdiğinde, “Üşüdün mü?” diye sordu. Yanıt vermeden sadece ona baktım çünkü beynim bana ne sorduğunu anlamıyordu. “Titriyorsun. Üşüdün mü? Battaniyeye ihtiyacın var mı?”

Uyuşmuş haldeyim, üşüyor muyum hiç bilmiyorum. Sanırım şoka giriyorum, diye zihnimin içinde söyledim ama öyle kopmuştum ki kelimeleri yüksek sesle sarf edemedim.

Yanındaki adamına dönerek ona Ninian dedi. Ninian’ın buz gibi gri gözleriyle bana dik dik baktığını gördüğümde korkuyla titredim, ardından Finn’e döndü. Kendisiyle kısık sesle konuşurken Finn’in beden dilindeki bütün küçük ayrıntıları içine alıyormuş gibi göründü. Kelimeler duydum: Brennus, battaniye ve şok. Ama her şey üzerimden atlıyordu. Odaklanıyordum ve sonra yine kaybediyor, boş boş bakınıyordum. Derken algım yine açılıyordu. Ninian bu kata çıkaran merdivenin taş basamaklarında saniyeler içinde yok oldu.

Karamsar halde, *Melekler gibi hareket edebiliyorlar,* diye düşündüm. Ninian sadece saniyeler içinde bir tarafı vizon ya da samur olabilecek kürkken diğer tarafı ipekle kaplanmış bir battaniyeyle döndü. Ninian onu Finn’e verdikten sonra ciddiyetle geri adım attı. Finn öne ilerleyip battaniyeyi omuzlarımla ve kanatlarımla üzerine sardı, bana başka türlü dokunmamaya dikkat etti. Battaniyenin ağırlığı üzerime çöktüğünde sandalyenin üzerine kendimi saldı.

Daha çok çabalamalıyım, dedim kütüphane aklıma geldiğinde. Hepsine Bruce Lee'yi salmalıyım. En azından iki tanesini halledebilirdim. Artık kaçma yok... Eğer şansım varsa, şimdi saldırı vakti, diye kendime söz verdikten sonra oda karanlığa gömüldü.

Gözlerim tekrar açıldığında, cayır cayır yanan ateşe odaklandı. Önceden getirildiğim odanın taş duvarını hizalayan devasa şömine yanıyordu. Kaskatı ve rahatsız hissederek aşağıya baktığımda metrelerce uzanan kara, ahşap masanın üzerinde yattığımı gördüm. Daha evvel Finn'in üzerimi örttüğü battaniye hâlâ oradaydı. Başım üzerine tuğla düşmüş gibi ağrıyordu, bu yüzden henüz kaldırmaya çalışmayı denemeyecektim. Sadece ateşin dansını, odaya ve tepemdeki tavana şeytani gözüken gölgeler atmasını seyrettim. Beynim aldığı bütün anlamsız bilgileri anlamaya çalışıyordu. Gerçeklerden çok jargondular. *Bu nasıl oluyor olabilir?*

Gotik masanın diğer ucunda bir yerden tanıdık bir ses, "Uyanık mı?" diye sordu. Sese aşınaydım ama tam anlayamıştım. Ancak kalp ritmim biraz hızlanmıştı. Masadan başımı kaldıramadığım için sesin sahibini görmek için boynumu uzattım. Onu bulmadan önce durmak zorunda kaldım çünkü başımı ele geçiren keskin acı beni önledi. Cenin pozisyonuna girip bacaklarımı bedenime çektim ve sesin yine yükselmesini bekledim, böylece kimin olduğunu öğrenebilecektim. Hemen konuşmadı ama yakınlardan bir yerden hızlı bir vızıldama geliyordu. Testere gibiydi ya da bir... Taş kesildim.

Hiddet başımın nabız gibi atıp çakmasına neden oldu. Ölüm... Acı... İntikam... *Yalvar! Bana yalvaracak ve merhamet nedir bilmeyecek. Hiç.* Buns'a benzer bir şekilde, "Alfred, hâlâ

burada mısın tatlım?" diye sorarken hiç hareket etmedim.

"Beni özledin mi?" diye sorduktan sonra masanın etrafından dolaşıp karşımda dikildi. Bana uyum sağlaması ne kadar da nazikçeydi. Sadece yarı yarıya giyinikti, kanatları açılınsın diye tişörtünü çıkarmıştı. Anın heyecanı onun için arttığından kanatları düzensizce vızıldıyordu. Bu güneşsiz odada bile yanardöner ışıltıları görebiliyordum. Güzel görünüyordu. Onunla tanıştığımda normal gözükme için gerçekten çok çabalamış olmalıydı. Sanırım kullandığı saç modeli melek unsurlarını saklamayı çok iyi becermişti.

"Her günüm seni özlemekle geçti," dedim derin derin dalga geçerek. "Sürgünlerden biri seni bulur da ben fırsat elde edemeden o kanatlarını parçalar diye endişeleniyordum. Ne kadar da şanslıyım, hâlâ yaşıyorsun."

"Evie! Çok acımasısın. Benim tatlı, masum, kocaman yürekli kızıma ne oldu?" Sahte bir üzüntüyle yanağıma dokunmak için uzandı.

Alfred elini üzerime koyacakken masanın başından bir ses, "SAKIN!" diyerek gürledi. Alfred öfkelenerek elini geri çekti, duruşunu dikleştirdi. "Ona asla dokunmayacak-sın. Dediğimi anladın mı?" Brennus'un otoriter sesi püskürdü. Alfred emir yüzünden kaskatı kesildi.

Alfred'in zihnindeki savaşa tanık olduğumdan neredeyse gülümseyecektim. Alfred'in aklında hâlâ onundum, hep onun olacaktım ama bir sebepten dolayı İrlandalıyla beraberdi. Ne onlardan biriydi ne de burada sözü geçiyor gibi görünüyordu. İlginç.

"Elbette," dedi Alfred. Davranışını düzeltmişti. "Sadece ruhunu istiyorum. Kalanlarla istediğini yapabilirsin." Ardından bana gülümsedi, korktuğumu gördüğü için sevinmişti.

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Brennus, Alfred'in sana ne söylediğini bilmiyorum fakat ruhum olmadan hayatta

kalamam. Eğer benden almasına izin verirsen öleceğim," diye açıkça dile getirdim. Böylece yanlış anlaşılma olma- vacaktı.

"Kalacaksın... Ama bizden biri olacaksın... Benim olacaksin," diye düşünceli bir havayla yanıtladı.

"Nesin sen?" diye sorduğumda yüzünü görebilmeyi di- liyordum ama henüz başımı kaldıramıyordum.

Ne olduğunu bilmem gerekirmiş gibi, "Gancanagh," dedi.

Yüzünü görmem gerekiyordu. Burada nelerin döndü- ğünü bilmek zorundaydım. Yavaşça, kollarımı kullanarak kendimi masada oturur pozisyona getirdim. Başımı kal- dırdığımda çılgınca dönüyordu ve gördüklerimin gerçek olduğuna bile inanamadım çünkü uzun masada belki bir düzüne ya da daha fazla *adam* sessizce oturarak beni sey- rediyordu. Onların nefes aldıklarını duymamıştım çünkü hareket etmiyorlardı. Heykel gibiydiler. Hepsi pür dikkat beni gözlemliyordu. Hepsinden aynı kokuşmuş tatlılık sı- zıyordu ve burada koku o kadar yoğundu ki hepsinin bu kadar yakında durduğunu fark etmemiştim.

Brennus'un yüzü erkeksi çizgileri ve çarpıcı hatlarıyla diğerlerinden ayrılıyor, beni güzelliğini kıskanacak melek- lerin olacağını düşünmeye sevk ediyordu. Masanın başın- da, sağ kolu Finn'le oturuyordu. Solundaki sandalye boştu ve Alfred'e mi ait diye merak ettim kısa süreliğine ama bir şey bana öyle olmadığını söylemişti. O bir onur koltuğuy- du ve o sandalye onlardan olmayan birine verilmezdi. Bir klan, bir aileydiler. Tavrılarından belliydi bu. Bir bütün gibi görünüyorlardı.

Alfred, Gancanagh'ın ne olduğuna dair fikrim olmadı- ğını bildiğinden açıkladı. "Teknik olarak periler ama türle- ri aşına olduğun başka bir şeye benzer sanırım."

“Ya?” diye sordum çünkü nelerin döndüğünü bana anlatmak için ona sormamı bekliyordu. Bir şeye hazırlanıyordu ve dehşet beni daha çok sarıyordu çünkü Alfred sadece korkunç şeylerden gerçekten zevk alıyordu. Gerçekten korkunç olmalıydı, zira bundan çok ama çok zevk alıyor gibi görünüyordu.

“Evet, onlar vampirlere benziyorlar,” dedi ve masada oturan her Gancanagh ona tehditkârca hırladı. Benim için iyiydi çünkü kendimi toplamam bir saniye sürmüştü. Alfred elini yatıştıran bir şekilde kaldırdı. “Ona anlayacağı bir örnek veriyordum. Onlardan çok farklı olduğunuzun bilincindeyim ama o insan olarak büyütüldü. Diğer türleri bilmiyor. Evrim geçirmeye başlayana kadar bir melek olduğundan bile haberdar değildi.”

Tekrar bütün gözler bana döndüğünde, benim için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorlardı. Sonra Finn, “Gerçekten mi Genevieve? Bir *aingeal* olduğunu bilmiyor muydun?” dedi.

“Hayır. Anlamam uzun süre aldı,” diye dürüstçe yanıtladım çünkü yalan söylemenin faydasını göremiyordum henüz.

“O zaman cennetten değil misin?”

“Bilmem... Sadece bu hayatı biliyorum.” Sessiz kalan ama konuşmanın her detayını zihnine not eden Brennus’u seyrediyordum.

“Eğer oraya hiç gitmediysen özlemezsin o zaman,” dedi Brennus, sanki dikkatlice durumumu düşünüp tartıyordu.

Dediklerine alınmıştım. “Ruhum orada hiç bulunmadı demedim. Sadece bu hayat dışında bir ömrü hatırlamadığımı söyledim,” dedim inatla çünkü beni böyle bir karara varacak kadar iyi tanı mıyordu.

Brennus, “Arkadaşın...” diyerek başladı, Alfred’i işaret ediyordu ama hemen onu durdurdum.

"Arkadaşım değil. O benim düşmanım ve onu öldüreceğim," dedim elimden geldiği kadar sakince. Finn'in yüzüne yavaş bir gülümsemenin yerleştiğini gördüm ama Brennus tarafsız kalmıştı.

"Alfred..." diyerek düzeltti Brennus ve bir şey diyecek miyim diye bekledi. Sessiz kaldığımda devam etti. "Bize bir planla geldi, bir teklif. Bize sorunlarını anlattı. Ruhun yüzünden İlahiler ve Sürgünler tarafından avlanıyormuşsun çünkü hem insan hem *aingeal*'sın. Bize ruhunu söküp alabileceğini söyledi fakat bu seni öldürürmüş." Bu bilgiye karşı çıkacak mıyım görmek için bir süre bekledi ama gerçektiler, bu yüzden konuşmadım. "Tabii hayatının sona erdiği noktada biz araya girmezsek. Seni yine ölümsüz yapabiliriz. Seni bizden biri yapabilirim."

Taş kesildim. *Onlardan biri derken neyi kastediyor? Lanet bir peri mi? Vampire çok benzeyen bir peri. Ne kadar vampirler peki?* diye fikir yürüttüm ama sonra göğsüme giren bir şarapnel gibi sıradaki düşünce bana çarptı. *Bu periler iyi değil.* Kütüphanede hissettim. Onlardan içgüdüsel olarak korkuyorum. *İlahiler, Sürgünleri avladıkları gibi onları da mı avlıyor? Eğer onlardan biri olursam, Reed beni bulduğunda öldürmeye mecbur mu kalır? Seçim şansı olmaz. Büyük ihtimalle ızdırabıma son vereceğini düşünür.* Alfred'e baktığımda yüzünde sevinç gördüm ve doğru sonuca vardığımı buradan anladım.

"Yani bir Gancanagh olursam, artık İlahiler tarafından avlanmayacağımı mı söylüyorsun?" diye sordum Brennus'a. Onlardan biri olmayı düşünmememe rağmen, nerede durduklarını öğrenmek istiyordum.

"Bunu demedim. Sürgünler tarafından avlanmayacağını söyledim ve benim klanıma ait olduğun için de, İlahi meleklerle karşı korumamıza sahip olacaksın," diyerek şüphelerimi haklı çıkardı. Onlar kötü adamlardı. Sürgün-

ler büyük ihtimalle Gancanaghlar'la ilgilenmiyordu çünkü satacakları ruhları yoktu. Alfred'in onlara teklif sunduğuna bakılırsa kanka bile olabilirlerdi.

"Neden klanınıza katılmamı istiyorsunuz? Hepinize karşı bir tehdit oluşturunurum. Dediğin gibi beni avlıyorlar. Sana ne faydası var?" Komik bir şey söylemişim gibi hepsinin kahkahalarla gülmesini dinledim. Soru sordugumda doğaüstü varlıklar bunu yapmayı kesseydi keşke. Sınırlerimi bozmaya başlıyordu.

Finn'in Brennus'a, "Onun için seninle dövüşürüm," dediğini duydum.

Brennus gülümsemeden, "Beni seni öldürmek zorunda bırakma Finn, seni özlerim," dedi. Bana dönüp, "Gancanaghlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Ona leş gibi koktuklarını söylemeyi düşündüm ama bu bana hiç yardımcı olmazdı. "Eh, bakalım... Tanıştıklarım İrlandalı aksaniyla konuşuyor ve kütüphaneden kitap almakla ilgilenmiyorlar. Hızlı arabalardan hoşlanıyorlar fakat arka koltuğa kusmandan nefret ediyorlar. U.P.'nin tepelerindeki terk edilmiş madenlerde yaşıyorlar ve dekorasyon tarzları gotiğe kayıyor. İş ortakları konusunda kötü seçim yapıyorlar." Durup Alfred'e baktıktan sonra devam ettim. "Ve melekler kadar hızlı hareket ediyorlar. Güce gelirsek, yakında öğreneceğimden eminim." Bitirdiğimde Brennus'u tepkisini görmek için izledim. Hoşuna gitmemişti.

"Yani hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve karşı çıkmadım. Cahilliğim onu gururlandırmamıştı. "Torin, hatunlara gelmelerini söyle, görmek söylemekten daha kolay."

Yakınımdaki adamlardan biri yerinden kalktı. Onu incelerken gönülsüzce, *Adamların hepsi kendine göre yakışıklı*, diye düşündüm. Torin'in şeytani bir görünüşü vardı. sanki çok komik bir sır saklıyordu. Kahverengi saçları ve gözleri.

Finn in ve Brennus'un yeşil gözleri ve kara saçlarına tezattı ama yanımdan geçerken, Torin de soluk teninden soğuk yayıyordu. Göz açıp kapayana dek odanın merkezindeki merdivenlerde kaybolmuştu. Yukarı çıkmıştı.

Bütün adamların gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, beni inceliyorlardı ve bu beni şiddetle huzursuz etmeye başlamıştı. Yavaşça masanın üzerinde kaydım, üzerimi kısmen örten battaniye beni kapatıyordu. Birisi beni kollarına aldığı anda bacaklarımı masanın kenarına getirmeyi başarmıştım. Yabancı dokunuş ve soğuk göğüs nefesimi kesti. Çenemi kaldırdığımda Brennus'un gözleriyle karşılaştım. Gözlerime bakıyordu. Ben gözlerimi kaçırmak istedim çünkü beni incelediğini, değerlendirdiğini görebiliyordum.

Ona korktuğumu gösteremem. Eğer ondan korktuğumu bilirse bütün avantajımı kaybederim. Gözlerimi kaçırmadım ve beni kollarında taşımasına izin verdim. Beni önceden oturduğu yere, masanın başına götürdü.

Brennus'un beni bu kadar yakında tutmasından ne kadar korktuğumu göstermemeye çabalamak düşündüğümünden zordu. Cidden korkutucuydu. Russell ve Reed'in arasında bir uzunlukta ve onların yapısındaydı. Bedeni insanların sahip olamadığı güçlü ve pürüzsüz bir güzelliğe sahipti. Yüzü inanılmaz derecede yakışıklıydı: kara saçlar, kemerli kaşlar ve güzel, yeşil gözler. *Ama çok soğuk... Öyle soğuk ki.* Beni yanındaki boş koltuğa indirdi, solundakine. *Hayır!* diye düşündüm eli yanağıma okşamak için kalktığı anda. Bana daha evvel attığı yumruğun eziğini hâlâ hissediyordum. Pişman mı, yoksa çıkardığı işe hayran hayran bakıyor mu diye merak ettim.

Telaşla, "Ayağın nasıl?" diye sordum çünkü eğilip beni öpecekmiş gibi duruyordu. Gözlerini incelediğimde kısqınlıklarım gördüm. Benden beklediği bir şey vermiyordum,

bir şey istiyordu. *Soğuk öpücüklerini davet etmemi mi bekliyor benden?* diye mızımlanarak düşündüğümde biraz titredim.

“Ayağım neredeyse iyileşti. Seninki?”

“Fena değil,” diye yalan söyledim. Ayağım mangaldan köz alıp koymuşçasına sızlıyordu.

Beni yakaladığında, “Yalancı,” diyerek hayranlıkla gülümsedi.

Başka bir şey söylemekten kurtuldum çünkü salonda yüksek sesle vıdı vıdı eden kadınlar dikkatini dağıtmıştı. Salona giren kadınlar sanki hareme ya da hayır, kerhane-ye özgü kıyafetler giymişlerdi. İç çamaşırının gizemi falan kalmamıştı. Çoğu oldukça güzeldi. Çok uzun, biçimli ve kıvrımlıydılar. Bazıları İngilizce konuşmuyordu. Kulağa Ukrayna ya da Slav ülkesindenmiş gibi gelmişti. Partimize davet edildikleri için aşırı derecede mutlu görünüyorlardı. Birinden bile atmosfer yüzünden ya da terk edilmiş maddede olduğumuz için şikâyet gelmemişti.

İthal mi ediliyorlar? Belki... *U.P.’nin küçük kasabaları yerine başka yerlerden kızlar getirmek Brennus adına iyi bir fikir. Eğer bunlar yasadışı göçmenlerse, Houghton ya da Marquette’teki limandan gizlice sokulmuşlardır. Hayatta kalmayı başaramazlarsa onları kimse özlemeyecek,* diye düşündüm gülümseyen kadınları seyrederken. Onlar yaklaştıkça, ikisinin biraz diken üstünde gördüğünü fark ettim. Sanki uyuşturucu etkisiyle çekiyorlardı ve hemen doza ihtiyaçları vardı.

Kızlar masanın etrafındaki adamların yanına üşüşürken birkaç şey açıklık kazandı. Dikkat ettiğim ilk şey, burada zorla tutulmadıkları oldu. Aslında hepsi burada olduklarına minnettar görünüyorlardı. Her biri üzerine abandığı adama hayran görünüyordu. Ve o ilgi karşılıksız değildi. O kadar ki beni rahatsız etmeye başlamıştı. Bir kızın salınarak Brennus’a gitmesini izledim. Ardından sevgilisiymiş gibi kucığına oturdu. Brennus beni yakından

izliyor, tepkimi bekliyordu. Ona aynı şekilde bakmayı sürdürdüğümde kaşlarını çatı. Kıskanmamı mı bekliyor? diye merak ettim şaşkınlıkla.

Dikkatimi çeken ikinci şeyse, kız ya da bazı durumlarda kızlar, adamını bulup tenine dokunduğunda uyuşturucu almış gibi kendinden geçiyordu. Onları yakından izlediğimde, *Filmlerdeki vampirler gibi bir tür çekimleri mi var?* diye merak ettim. Biraz önce diken üstünde görünen iki kadın bir dokunuşla tamamen değişti. Artık sarhoş görünüyordlardı. Sanki bir uyuşturucunun etkisi altındaydılar.

Küçük kız arkadaşı Cabo'daki bir yatak yayı gibi üzerine dolanmış olsa da, Brennus gözlerini üzerimden almamıştı. Beni rahatsız eden tek şey, başka bir odaya gitmelerini isteme gerçeğimdi. Bunları görmem gerekmiyordu. Sanırım bu yüzüme de yansımıştı. Brennus Finn'e dönerek konuştu. "Finn, al kızı." Finn elini uzatarak Brennus'un kucağındaki kızın yanağına nazikçe dokundu. Kız anında dönerek Finn'e gitti, sanki görünmez bir ip kızı ona çekiyordu.

Kız Brennus'un kucağından kalktığında eli yüzüme dokunmak için kalktı. Geri çekiliyordum ama konuştuğunda durmak zorunda kaldım. "Hareket etme." Nazikçe elini yanağıma koydu yine. Parmaklarıyla boynuma doğru okşadı. Yüzümden aşağıya buz sürmek gibiydi. Hareket etmedim, sadece aklım karışmış biçimde ona baktım. Biraz önce Finn'e verdiği kıza diğer eliyle dokundu. Parmaklarını kullanarak bana yaptığı gibi yanağını okşadı ve kız Finn'den ona doğru hareket etti yine. Bir anda kucağına tırmandı ama Brennus buna sevinmiş görünmüyordu. Siniirlenmişti.

Onun gibi tepki vermemi istiyor. Oldu! İmkânsız dostum! Benimi tipim değilsin.

Masadaki diğer Gancanaghlar'a baktığımda tutku hızla artıyordu. Şehvetleri artarken olmayacağını umduğum bir

şey oldu. Şehvet kan arzusuna kapıları açmıştı. Belirgin bir tık duyduğum. Tükenmez kalemin ucunu çıkarmak için tepesine bastığında çıkardığı sestten çok farklı değildi. Gözlerim Brennus'a kaydı. Beni izlerken gülüşü çapkındı hâlâ. Vampir dişlerinin ileri fırladığını görmeme izin vermişti. Ardından kızın omzuna sevgiyle burnunu sürttükten sonra tenini dişleriyle delmesini tiksindiren bir merakla izledim. Kız zevkle iç çekerken, yanımdaki Gancanagh'ın güçlü çenesinden ufak bir kan damlası kaçarak yavaşça kızın omzundan aşağıya aktı.

Lanet vampirler! diye düşünürken sırtım tiksintiyle ürpermişti. Olanların korkusu inkârımı kırdığından, ellerim gerçekten titriyordu.

Önümde gerçekleşen ziyafetten gözlerimi kaçırarak masanın diğer tarafına baktım. Alfred tek başına oturmuş, tepkimi inceliyordu. Akıl karışıklığımdan oldukça zevk aldığı belliydi. Öfke ve hiddet, içimde bir şey koptuğunda alevlendi. *Dayımı* öldüren kişinin karşısında oturuyorum. Ve bu düşünce aklıma geldiğinde, hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Tek bir şeyin bile. Katletme senaryoları, zihnimden iyi planlanmış komplolar gibi geçiyordu ama en azından yürüme yeteneği gerektirdikleri için hayal kırıklığına uğramıştım.

Etrafımda dönen ahlaksızlıkları bozmamak için yavaşça öne eğilerek masaya tırmandım. Bakışlarım beni merakla izleyen Alfred'e odaklandı. Ellerim ve dizlerimle masanın merkezine emeklemeye başladım. Karşımdaki avı takip ediyordum. Ona doğru yavaş yavaş ilerlediğimi gören Alfred'in yüzüne hayret ifadesi oturdu. Ardından onu takip ettiğimi fark etti ve diğerlerinin dikkatini çekmek istercesine panik içinde etrafına bakındı ama bunu onları kızdırmadan nasıl yapabilir, emin değildi.

Ahşap masanın merkezine doğru sürünürken, masanın uzunluğu yüzünden, hedefimden sonsuzluk kadar uzak-taymışım gibi geliyordu. Alfred'e yolu yarılama-yı başardım. Ninian'ın yanına geldiğimde, elim yemeğinin tadını çıkarırken masaya koyduğu botlu ayağına değdi. O anda durdum çünkü akşam yemeğinin kim olduğunu biliyordum. Autumn'du. Autumn bu akşam kütüphanede beni sabote etme planlarından haberdar olmalıydı. Beni bütün akşam takip ederek büyük ihtimalle oraya onlar varmadan önce ayrılmadığımdan emin olmuştu. Şimdi de Ninian'dan gelen ilginin büyüüne girmişti. Yemeği olduğu için mut-luydu. *Yaşasın Ninian.*

Ninian'ın botundan göz kırpan bıçağın parıltısı dikka-timi çekti. İlerlememi kesmeden ayak bileğindeki kayıştan bıçağı kolayca çekip masada sürünmeye devam ettim.

Sandalyesini masadan ittiren Alfred benden gelecek saldırı için hazırlandı. Kanatları yüksek sesle titriyor, ben-de onları sırtından koparma isteği yaratıyordu. Bu sesi ilk duyduğum yer olan 7-Eleven'ı hatırlamama neden olduk-ları için gürültüyü kesmek istiyordum. Odanın içini telaşla ararken Alfred'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, en iyi kaçış senaryosunu bulmaya çalışıyordu. Gözlerimi üzerine sa-bitleyerek, bana nereye gideceğini söyleyecek mi diye gör-meyi denedim.

Arkamdan biri yüksek sesle boğazını temizledi. Sese kulak asmadım. Alfred'in tavana zıplayıp saldırımdan kaçmaya hazırlandığını söyleyen gözlerine odaklandım. "Genevieve, ne yapıyorsun?" diye sordu Brennus arkam-dan. Sesinin uzaklığından hâlâ masanın başında oturdu-ğunu söyleyebilirdim.

Onu kulak ardı edip Alfred'e yaklaştım. İlginin yoğun-luğuna yakalanmıştı ama sonraki anda bundan kurtuldu. Kasları havaya atlamak için gerildi. Benimkiler de kasıldı

ve Alfred'i havaya doğru takip etmek için zıpladığımda yaralı topuğumun acısını hiç hissetmedim. Ona doğru kavis çizerek bıçağımı uzattım. Alfred'in göğsüne gömmeyi planlamıştım, tam olarak Russell'ın göğsüne bıçağını sapladığı yere ancak yaralı ayağımdan dolayı yeterince gücüm olmadığından hedefi kaçırdım. Bıçağım Alfred'in baldırına girip kaslarına uzun ve derin bir kesik attığında hayal kırıklığına uğradım. Alfred'in acı çığlıklarını duymak hayal kırıklığıyla başa çıkmamı biraz olsun kolaylaştırmıştı.

Zemine düştüğümde takla atıp döndüm, onu kendime çekebilmek için ayağını yakalamaya çalıştım. Aklımda Alfred'i öldürmek dışında bir şey yoktu. Zemindeki pozisyonumdan ona ulaşamayacağımı anladığımda, masaya geri zıplayarak başımın üzerindeki avizeye atlamak için hareketlendim. Tam ona zıplamak üzereydim ki biri beni masadan kucaklayarak indirdi. Brennus beni kemiklerimi ezen bir kucaklamayla sararak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Gözümün önünde benekler görmeme neden oldu.

Her yanımdan bağışlar yükseldi. Birisi, "Aman ya, neden onu durdurdun? Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi," dedi.

"Masada nasıl ilerlediğini gördün mü? Ona dokunmadığım için öleceğim sandım," dedi Ninian, bıçağını aldığını fark etmiş olmalıydı.

"Misafirimi öldürmeyeceksin yavrucum," diye soludu Brennus kulağıma. Eğer ciğerlerimin yeterince hava almasını sağlayabilseydim sinirle haykırabilirdim. Telaşla etrafa bakarak Alfred'in nereye gittiğini görmeyi denedim ama başka bir yere kaçmış olmalıydı. Sanırım Gancanaghlar'la takılırken kanamanın zekice olmadığını düşünmüştü. Ya buydu ya da gerçekten benden korkuyordu. Korkması da gerekirdi. Geldiğimi gördüğünde tir tir titremeliydi çünkü onun kaderi, onun sonuydu.

Pes etmedim. Serbest kalmak için daha çok çabaladığımda, Brennus beni öyle çok sıktı ki bilincimi kaybedeceğimi düşündüm. Kaybetmemiştim, sadece Ninian'dan çaldığım bıçaktaki kavrayışımı kaybettim. "Beyler, çok ölümcül bir Serafimimiz var. Kimse onu hafife almasın. Ne kadar çekici olursa olsun, Bizden biri olana kadar bizden biri değil," dedi Brennus. Beni kollarımdan tutarak merdivenlerden birine döndürdü, aşağıya gidene. "Finn, diğerleriyle ilgili haber var mı bak. Bir şey ters gitti."

Beni birkaç kat boyunca taş merdivenlerden aşağıya çekti, en alta ulaştığımızda birkaç tane kıvrımlı tünel benzeri koridor vardı. Sola dönerek sadece hücreler olarak tanımlanabilecek yere yarı çekip yarı taşıdı. Kalın metal kapılar, kendilerinden daha kalın menteşelerle tutulmuştu ve bazıları açıkken bazıları kapalıydı. Brennus dönüp beni ufak odalardan birine bıraktığında rastgele bir seçim olarak görünmüştü. Oda bomboştu. Bomboş. Sadece toprak zemin ve taş duvarlar vardı. Bir şey denemeden çıkmış, ardından kapıyı sertçe kapatmıştı. Kapıyı kilitlemek için sürgüyü ittirdiğini duydum. *Onu gerçekten korkutmuş olmalıyım*, diye düşünürken on metre kareden daha büyük olmayan hücremin etrafına bakındım.

Bedenim adrenalinle dolmuştu ve şu anda tutsaklığım boyunca en güçlü halimde olacağımı bilecek kadar mantıklı düşünebiliyordum. Döndüm ve beni tutsak eden metal kapıyı tüm gücümle ittirdim. Kapı biraz inleyip karşı çıkmış, biraz bükülmüştü. Daha fazla boyun eğmediğinde geri çekildim. Duvara giderek kapıya koştum, bedenimi koçbaşı olarak kullanarak içinden geçmeye çalıştım. Kapı sarsıldı ve kapıyı tutan duvarlarda birkaç çaylak oluştu ama açılmadı. Yine denedim ama gerçekten canımı yakıyordum. Omzum kesinlikle çatlamıştı. Odada hız toplayacak kadar yeterli alanın olmaması ve kesik tendonum yüzünden yeterince sürat kazanamıyordum.

Kapıdan aksayarak uzaklaştım, kapı yüzünden ezilen sağ kolumu tutuyordum. Yenilmiş halde bir yığın olarak yere çöktüm. Bir süre orada yattım, bacaklarım altımda rahatsız edici açılarda bükülmüştü. Dinlenmem, bedenime verilen zararı iyileştirmem ve kaçışımı planlamam gerekiyordu. Bunu yaparken de ölüm listeme başladım: 1. *Alfred*, 2. *Brennus*, 3. *Finn*...

Ayağım büyük oranda iyileştikten sonra hücrede volta atmaya başladım. Artık öğleden sonra olmalıydı ve on iki saattir kimse beni kontrol etmek için gelmemişti. Öyle susamıştım ki. Kuruluktan ağızımda yaralar oluşmaya başlamıştı. Suyu olan ihtiyacım yaralarım iyileştiği için artmıştı. Susuz kalmıştım ve aklıma volta atmamam gerektiği geldi. Oturmalı ve ne kadar suyum kaldıysa onu korumalıydim.

On altı saat susuz geçtikten sonra çaresiz kalmaya başlamıştım ve kaslarım kasılıp ağrıyordu. Suyu bu kadar ihtiyacım olacağını hiç hayal edemezdim. Ama ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Alfred'in dayıma yaptıklarını öğrendikten sonra görme-ye başladığım ilk rüyaların aynı böyle olduğu aklıma geldi. Belirsiz rüyalar görüyordum. Açlıktan kavrulduğum gibi ama rüyalara eşlik eden görüntüler yoktu. Belki de karanlık madenin içinde bir hücrede sıkışıp kaldığım için nerede olduğumu belirsiz şekillerle bilmemi sağlıyordu.

Bir süre sonra her şeyden bağlantımı koptu, sanki artık yaşamıyordum. *Geri gelmiyorlar*, diye düşündüm çaresizce. Burada sonsuza dek kaybolmak beni bir bıçak gibi deşmişti.

Zaman kavramını kaybettim ama sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra kapıdaki pencere açıldı ve kapıdan bir ses geldi. "Biraz su istiyor musun yavrum?" Hemen Brennus olduğunu anlamıştım.

“Evet,” dedim fısıldar gibi çünkü bu noktada o kadar çaresizdim ki zar zor konuşabiliyordum. İki şişe su içeriye düştü. Brennus tekrar konuşmadan pencereyi kapattı. Kendimi zeminden kaldırarak iki şişe suyu aldım. Hemen ilk şişeyi içtim. Su ihtiyacım şimdilik giderildiğinden Brennus’un bana uyguladığı stratejiye odaklandım. *Benden ne istiyor? Ondan bütünüyle nefret etmemi mi? Eh, görev tamamlandı. Ondan nefret ediyorum.*

Burada dönen birkaç şey vardı. Zephyr’in bana Crestwood’da öğrettiği gibi onları tamamen anlamak için küçük parçalara bölmem gerekiyordu. Arkadaşımı düşündüğümde için özlemle doldu. Şimdi neredesin Zee? diye merak ettim ve neredeyse ağlayacaktım ama duygularıma göz açtırmadım, böylece gerçekten öncelikli olanlara odaklanabilecektim.

Tamam, Brennus benden bir şey istiyordu. Kanım mıydı bu? Büyük ihtimalle, meleklerden bir iki yudum almaktan hoşlanıyor olabilir. Gancanagh’a lezzetli geliyor olabilir. Ama neden hemen almamıştı? Onlar bir düzineydi ve ben tek başımaydım. Beni kendilerinden biri yapmak istediğini söylemişti. Alfred’in ruhumu almasına izin verecekti, ölecektim ya da neredeyse ölmüş olacaktım ve sonra ne yapacaktı? Bir şekilde beni onlardan biri yapacaktı. Bu nasıl oluyordu? Belki de bir şekilde gönüllü olmalıydım. Buns’ın dediği gibi ruhumu Alfred’e kendi arzumu vermeliydim. Kendi isteğimle mi bir Gancanagh olmam gerekiyordu?

Bu ömrümde her şeyin seçimle olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Ruhuma olanlar hakkında bir seçimim vardı. Artık ruhumun nereye gidebileceğini bildiğim için, kokuşmuş bir iblise vermek için pek gönüllü değildim. Cenneti kısa süreliğine hissettiğim için onu istiyordum. Eğer daha farklı davransaydım, Russell şu anda cennetin

zevkine varıyor mu olacaktı? Bunun yerine U.P.'de, bir Gancanagh yuvasının ve Alfred'in yakınında tutsak kalmıştı. Büyük ihtimalle hepsi onu avlıyorlardı. Diğer derken Brennus bunu kastetmişti. Finn'den Russell'la ilgili olarak neyin ters gittiğini öğrenmesini istiyordu.

Bastır Russell! diye düşünerek, umarım ki çoktan Cleveland'a geçip her nereye gidiyorsa oraya gitmiştir diye sessizce dua ettim. Russell'ı ele geçirmediklerini biliyordum çünkü Alfred çoktan aşağıya inmiş, burada Russell'ın hayatıyla ruhum için pazarlık yapıyor olurdu.

Hücre kapımın penceresinin yine açıldığını duyduğumda en azından bir gün geçmişti. Mantıklı kullanmaya çalıştığım su biteli en azından on iki saat olmuştu. Sersem hissediyordum ve bana soru sorduğunda Brennus'un sesini hayal mi ediyordum emin değildim. "Biraz su istiyor musun yavrum?"

"Brenn," dedim boğuk bir sesle ama ben daha fazla kelime telaffuz edemeden pencereyi kapattı. Gittiği için ağlamak istiyordum. Suya ihtiyacım vardı. Çok ihtiyacım vardı. Yerde, neredeyse bütün gün yattığım yerde kaldım. Ağlamamak için çok çaba harcıyordum.

Bir saat sonra pencere açıldı ve Brennus bana sordu. "Biraz su istiyor musun yavrum?"

"Ben..." diyerek onunla konuşmak istediğimi söylemeye çalıştım, ancak kapıdaki pencereyi kapattı. Başımı koluma dayadım ve ağladım.

Yaklaşık iki saat sonra kapıdaki pencere açıldı ve Brennus bana sordu. "Biraz su istiyor musun yavrum?"

"Evet," diye yanıtladım boğuk bir sesle. Pencereden bir şişe su düştü. Yapboz parçaları olanları anladığım anda yerine oturdu. Pencere kapandı. Ellerimin ve dizlerimin

uzerinde kapıya emekleyerek bana bıraktığı su şişesini aldım. Yarına kadar başka suyun gelmeyeceğini biliyordum. Ayrıca ne yaptığımı da anlamıştım. Bana işkence ediyordu. Ondan gelmedikçe bir şey alamayacaktım. Eğer bir şey gelecekse onun arzusuyla olacaktı ve eğer yarattığı kurallara uymazsam bunun bedelin ödeyecektim. Sadist bir iblisti. *Ve sonra oyun bitecek*, diye düşünürken yüreğime bir bıçak saplandı.

Bu oyunu kazanamazdım. Bu oyun tek bir şekilde sonuçlanacaktı. Brennus'un kuklası olacaktım. Soğuk, ruhsuz, köpek gibi yanında oturan ve sonsuza dek ona bağlı olan bir Gancanagh kuklası. Bunu sonlandırmam gerekiyordu ya da bir şekilde oyunu değiştirmem ve bilinçli bir seçim yapmam. Ve bunu şimdi yapmalıyım. Eğer bu suyu içersem, bir süreliğine daha güçlü olacaktım ama ardından daha çabuk güçsüz düşecektim. Yarın zayıf düşmüş ve bana sadece yarım şişe su verdiğinde ne yapacaktım? Sadece birazcık su için istediği her şeyi yapacak mıydım? Büyük ihtimalle. O zaman umursayacak kadar bilinçli bile olmayabilirdim. Yaşamak ve yaşamak derken ölüp bir Gancanagh olmak ve Alfred'e ruhumu vermek istiyor muydum? Ya da ölmek daha mı iyiydi? Ruhumun cennete girmesine izin verilmesini, bir gün Reed'i tekrar görmeyi umut edebildim. En azından ruhum görebilirdi. Geri kalanım sonsuza dek burada tutsak kalacaktı. Seçeneklerim bunlardı. Gözyaşları yanağımdan kayıp başımın altındaki kuru, çatlamış toprağa düştüğünde pek şaşırmamıştım.

Eğer yeterince güçlü değilsem ve Gancanagh olmayı seçersem, o zaman bir gün Reed'i yine görebilirdim çünkü bir iblis olurdum. Eğer şimdi ölürsem, belki bir gün ruhum onu cennette görebilirdi. Bana verilen şişeyi açmamak benliğimin tamamına mal olmuştu. Kapının önündeki pencereye geri koyarak aynı noktada yatmak için geri sürün-

düm. Yanağımdan başka bir gözyaşı aktı ve ölümün gelip beni bulması için beklerken boynumun altındaki toprakta kayboldu.

Zaman geçiyordu ve artık zemindeki pozisyonumdan hareket edemiyordum. Hücremin köşesine ağıni ören azimli bir örümceğı seyrediyordum. İpekli ağları arkadan salgılanıyordu. Bacakları karmaşık şekillerde hareket ederek tuzağını sıradaki kurbanını kendini tutsak etmesi için biçimlendiriyor ve oluşturuuyordu. Kurbanı pusuya düştüğünde kaçışı olmayacaktı. Örümcek gelecek ve zehriyle kurbanını felç edecek, başka biri gelip ağda onun yerini alana kadar onu yiyecekti.

Eğer zeminden kalkabilseydim örümceğı dümdüz ederdim. Ama hareket edemiyordum, bu yüzden örümcekle beraber sabırla leziz bir şeyler gelecek mi diye bekledim. Örümceğı izlerken saatler geçti ve örümceğın sadece örümcekler ne yaparsa onu yaptığını fark ettim. Benim gibi o da içgüdülerle hareket ediyordu. Eğer bir örümcek olsaydım hayatta kalmak için neler yapacağımı merak ettim. Pişmanlık duymadan ağları örer miydim? Kahreden bir beceriyle kurbanımın kanını tüketirken merhamet hissedermiydim? O canavar ben olur muydum?

Tam olarak örümcekle ne zaman konuşmaya başladığımı bilmiyordum ama örümcek için tezahürat yaptığım bir noktaya varmışım. Sanırım bu, birimiz bu hücreden çıkacak, hayatta kalacak olduğu içindi. Sanırım örümceğın şansının daha yüksek olduğunu fark etmişim.

Sonsuzluk gibi gelen zaman boyunca ara sıra konuştum. Deli saçması demek belki de daha doğru bir tanımdı. Arada bir hücremde bir şeylerin dolaştığını hissettim. Biçimlere ve gölgelere bakmak için başımı çevirdiğimde şeytani iblis

iskeletlerine dönüşüyorlardı. İblislerin derisi çatallı omurgalarını gösterirken, sırtlarından keskin açılarda kemikleri çıkıyordu. Bana doğru sinsice gelirlerken, korkunç çeneleri ve pençeleri sanki et parçalayıp yırtmak için yapılmış gibi görünüyordu. Seslerin pek uzağa ulaşmadığını bilsem bile benden kaçan çılgınlara engel olamıyordum. Artık ses üretmek için boğazımda yeterince sıvı kalmamıştı. Ama pek bir fark yaratmıyordu. Eğer yardım için yalvarsaydım bile bana yardım edecek kimsecikler yoktu.

Hırlayan canavarların görüntülerinin bana yaklaşmasını izlerken, birinin elimi sıkıca tuttuğunu hissettim. Yavaşça başımı çevirdiğimde, birkaç kere gözlerimi kısmam gerekti çünkü Jim dayının gözlerinin içine bakıyordum. Bana sakince bakarken gözlerinin mavi ve gri rengi hatırladığım gibiydi. Yerde, yanımda yatarken bana gülümsüyordu. Güzel yüzüne baktığımda nefesim kesilmiş, onu çok özlediğim için gözlerime yaşlar dolmuştu.

Benimle konuşuyordu. Ağzı hareket ediyordu ama söylediği kelimeleri duyamıyordum. Önemi yoktu çünkü onu hissedebiliyordum. Elim tuttuğunu hissediyordum ve gerçek olduğunu biliyordum. Burada benimleydi. Belki de her zaman benimle olmuştu, hep burada mıydık? Bu yerde? Eğer kalabilseydim, sonsuza dek burada, Jim dayımın yanında elini tutmuş halde kalırdım. "Seni öyle özledim ki," dedim zor çıkan gergin sesimle. Tekrar bana gülümsedi.

Tekrar pencere açıldığında ne söylediğimden habersizdim ve korkunç ses aklımda birkaç dakikadır dönüp duran soruyu sormuştu. Biraz su istiyor musun yavrum? Su biraz ister misin yavrum? İster misin su biraz yavrum? Sanırım doğru şekilde söylediğini duyduğumda kakhaha atmıştım. Kaçık birinin hırıltılı kakhahasıydı. Belki suyun hâlâ kapının altında, zeminde yattığını görmüştü, belki de görmemişti. Önemi yoktu. Artık bir su okyanusunda yüz-

düğümü hissediyordum ve tekrar bir damla su içmişim, içmemişim, bir gram umursamıyordum. Umursamıyordum.

“Sen aptal, inatçı bir *aingeal*’sın.” Brennus’un elinin tersi beni her neredeysem ondan uyandırırken sesi de zihnime işledi. Nerede olduğumu merak ederek yukarı, ona baktım. Hâlâ çirkin bakır madenindeki hücremin zeminindeydim ancak Jim dayı gitmişti. Dermansızca onun için etrafa bakındım ama bulamadım. Sanırım burada benimle kalamazdı. Bir parçam gittiği için memnundu çünkü onun da bu cehennemde tutsak kalmasını istemiyordum. Diğer parçamsa ağlamak istiyordu çünkü beni de yanında götürmesini istemişti.

Zaten artık yalnız da değildim. Alfred hücremin kapısında bir ileri bir geri yürüyordu. Finn kolumun yanında diz çökmüş, taktıkları serum damarına damlasın diye o kolumu tutuyordu. Finn’in buz gibi parmakları benim için endişelenmiş gibi bileğimi nazikçe okşuyordu. Serumun ne demek olduğunu anlamıştım. Brennus beni iblis yapmak için başka bir şans daha elde edecekti. Hemen kolumu geri çekmeye çalıştım. “Ah, hayır olmaz,” dedi Brennus. Tişörtümün önünü yumruğuna alarak beni çekti ve gözleminin içine baktı.

“Ne dedin yavrum?” dedim hezeyan içinde.

Brennus bana öldürmek ister gibi bakmıştı. Kuklası olmaktansa, ölmek istememe inanmamıştı büyük ihtimalle. İnan seni ucube! diye düşünürken serumun yavaşça koluma damlamasını seyrediyordum. *Beni geri getirecek ve sonra gerçek eğlence başlayacak.* Titredim. İlk serum bittiğinde Finn ikinciyi koydu. Yavaş yavaş damlamasını izlerken, bugün muhtemelen ölmeyeceğimi fark ettim. Bu düşünce en azından Gancanagh’ın verdiği soğuk, karıncalı his kadar içimi titretmişti.

Brennus, "Finn git," diye emretti ve başım yavaşça Brennus'un sonraki hareketi ne olacak, kestirebilecek miyim görmek için döndü. Beni ölümden geri döndürmek yerine duvara fırlatmak istemiş gibi görünüyordu. Neden beni hayatta tutmak için çaba harcadığını göremiyordum.

Finn ayrılmak istemiyormuş gibi görünüyordu ama dizlerinin üzerinden kalkarak serum torbasını Brennus'a verdi. Sırtını dönerek kapıya gitti. Alfred, onlara boyun eğip ruhumu vermektense ölmeyi seçtiğim gerçeğinden bahsediyordu ona çılgınca. "Metotlarınız şaibeli Finn. Bu metodu kaç yüzyıldır insanları boyun eğdirmek için kullandığınızı umursamıyorum, burada bir Serafimden bahsediyoruz. Onu son gördüğümde beri evrimleşmiş, çok güçlü. Önerim..."

Konuştuğunda Brennus'un kükremesi irkilmeme neden oldu. "FINN ONU BURADAN GÖTÜR!" Alfred hemen Finn tarafından kapıdan uzaklaştırıldı.

"Onu senin için öldürmeme izin vermeliydin," diye mırıldadım. Yerde yatabileyim diye tişörtümü bırakan Brennus'a bakarken sesimi fısıltıdan öteye çıkaramıyordum. Hâlâ planına direndiğim için öfkeden kurduruyordu. *Oyununu çözdüğüme ve diğer seçeneği seçtiğime şaşırdın mı?* diye merak ettim.

Brennus acımasız bir tonda, "Hatırlayabildiğimden daha eski bir geleneği bozduğundan haberdar mısınız?" dedi. Tepkim için yüzümü inceliyordu. "Hep böyle olmuştur. Boyun eğersin ve ardından bizden biri olursun."

"Yaa... Demek sizin geleneğinizi mahvettim? Özür dilerim... Oynadığın bir oyun olduğunu sandım: efendi ve köle. Çok canımı sıktı, ben de artık oynamamaya karar verdim." Aklım yerine geliyordu. Gerçekle beraber bunun bitmediğine dair ezici bir korku da gelmişti. Boşluğa kaçış planım engellenmişti. Hâlâ bir iblise dönüştürülme olasılığım vardı.

“Sen tanıştığım en sinir bozucu yaratıksın,” diye tükürürken serum torbasını sıkarak daha hızlı damlamasını sağladı. O cümlelerin her kelimesini kastetmişti.

“Ve sen de bunu bana söyleyen tek yaratık değilsin,” diyerek yanıtladığımda durumun dehşetinin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Korkunun beni kontrol etmesine izin veremezdim. Beynim hararetle çalışarak bir fırsat, beni bu durumdan kurtaracak bir açığı arıyordu. *Belki Brennus’a yanlış taraftan yaklaşıyorum,* diye düşündüm o beni izlerken. *Belki de ona bir Gancanagh olmak istemediğimi söylemeliyim sadece.* Dudaklarımı ıslattım ve konuştum. “Brennus ya sana, diğer adamların ve senin bir Gancanagh olmamı istemenizin ne kadar onur verici olduğunu ancak şu anda böyle bir, şey, bağlılığa adım atamaya çağımı söyleseydim?” diye sordum ama gözlerinin öfkeyle karardığını gördüğümde için için irkildim. *Belki de çok iyi bir fikir değildi.*

“Ne dedin sen? Sana ne önerdiğimin farkında mısın?” Bunun lafın gelişi bir soru olduğunu düşündüm çünkü açıklamaya başladı. “Yukarıda gördüğün hatunlarda biri bizim tarafımızdan değiştirilme teklifini alsan ne yapar, haberin var mı senin?” Derinden alınmıştı.

“O zaman neden ben?” diye sordum telaşlı bir tonda.

Kaşları biraz daha birleşti. “Korunmaya ihtiyacın var. Dışarıda tek başına ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?”

“Sen çıkıp gelene kadar iyi idare ediyordum,” diye karşılık verdim çünkü çoğunlukla doğruydum. Çoğu zaman ölüyormuşum gibi hissetmediğimi bir kenara atarsak, gayet hayatta kalmayı başarmıştım. “Ve bu arada, burası yerine dışarıda hayatta kalma şansım daha yüksek.”

“Sen benimsin. Seni istiyorum ve kendime alacağımı” dedi gururla.

“Yukarıda seninle birlikte olmak için sıraya girecek bir oda dolusu kadın varken neden benim gibi birini seçiyorsun ki?” Şaşırmıştım.

“Bu daha önce başıma hiç gelmemişti. Daha önce bana dayanabilen bir hatunum hiç olmamıştı herhangi bir türde. İstedığıme dokunurum ve bana gelir.” Dediklerini anladım mı diye ara verdi. “Tenim zehirli, bir uyuşturucu gibi. Kimse karşı koyamaz ama seni etkilemedi,” dedi sinirle. Artık her şey mantıklı geliyordu. Yukarıdaki kadınlar onlara kelimenin tam anlamıyla dayanamıyordu. Bağimli gibilerdi.

“Onlardan sıkıldığınızda kadınlara ne oluyor?” diye sordum yumuşak bir tonda. Hayatları önemsizmiş gibi omuz silkmesini seyrettim.

“Onları kuruyana dek boşaltıyoruz.” Yüzümdeki dehşet ifadesini gördüğünde durdu. “Onları bırakmaktan daha iyi bu. Bağamlılar. Asla geri gelemeyeceklerini öğrendiklerinde, kendilerini bir şekilde öldürüyorlar.” O kadınlara sempati duydum çünkü hissettiklerinin birazını biliyordum. Ben de Reed’e bağımlı gibi hissediyordum ve onsuz yaşamayı denemek yorucuydu.

“Seni takip eden, yoksunluk çeken sapık takipçilere katlanamazsın, öyle mi?” Neden onları bırakmadıklarını daha iyi anladım. “Bir Gancanagh yuvasının, sırlarını koruması gerekir.”

“O da var,” diye dürüstçe yanıtladı. “Alfred bana bu teklifle geldiğinde bir hediye verdi. Bana ne verdiğini biliyor musun?”

“Hayır.”

“Bana senin bir portreni verdi. Beyaz bir elbise giymişsin ve bir tanrıça gibi görünüyorsun. Yüzün... Gördüğüm en güzel yüz...” Bütün bedenim buz tuttu. Alfred, Sam MacKinnon’un yaptığı portremi satın almıştı. Elbette almıştı. Mantıklıydı. Anonim bir alıcı gelmiş ve portremi

satın almıştı. Bazen öyle aptal oluyordum ki. Alfred kötüydü. Gancanagh'ı ikna etmek için portremi kullanmıştı. *Onu öldüreceğim.*

Portrenin değerini azaltmayı denedim. "O portre delice bir sanat şeyiydi. Bilirsin hani, zıvanadan çıkan ve sınırları test etmesi gereken genç kız..." Gözleri karardığında konuşmayı kestim.

Gözleri yumuşadı. "Ne kadar harika olduğunun farkında değilsin, değil mi?"

"Gancanagh olamam. Olamam!" dedim çaresizlik içinde. "Eğer beni değiştirirsen bir daha asla aşkımı göremem," dedim yalvararak. "Asla..." Sesim çatladı. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun. Eğer sevgilinle senin için dövüşseydim, daha iyi olurdu ama senin üzerinde iddia etmek için burada değil. Onu unutacaksın. Adını asla bana söylemeyeceksin," dedi kıskançlık içinde boğularak. "Artık benimsin."

"Sadece Reed var, benim için sen yoksun," dedim inatla.

Bir anlığına Brennus'un oldukça kötü ve sadist bir iblis olduğunu unutmuştum. Bana sonraki an bunu hatırlattı. Elinin tersinin sertçe yanağıma çarptığını hissettim, başımın yana fırlamasına neden olmuştu. "İşte burada hatalı-sın, ben senin için var olan tek şeyim," dedi aynı tutkuyla.

Onun yumuşak yanına hitap edemezdim çünkü öyle bir yanı yoktu. Eğer bir şeyi istiyorsa onu alıyordu. İnsanlardan besleniyor, onları kullanıyor ve en ufak pişmanlık bile hissetmeden katlediyordu. Ben büyük ihtimalle bir ödöldüm onun için. Eğer beni dönüştürse ruhumla beraber insanlığımı da kaybedecektim ve bir Gancanagh Serafim olacaktım. Gerçekten kötü bir melez... Reed'in can düşmanı.

Oyun yine başlamıştı ve ölümüneydi. Onun ya da benim.

BÖLÜM 12

gancanagh

Diğer serum yavaşça biterken ikimiz de konuşmadık, bir gün daha yaşayacağımı gösteriyordu bu. İğneyi kolumdan nazikçe çıkardı, sanki bir canavar olmadığını kanıtlamaya çalışıyordu ki bu komikti çünkü vurduğu yer hâlâ sızıyordu. Başını eğip iğnenin biraz önce çıkığı yere soğuk bir öpücük kondurduğunda midem altüst oldu. Dişlerimi gıcırdattım. Öldürme senaryoları aklımda canlandı ama onlara direndim çünkü henüz onu halledebilecek kadar güçlü değildim. Eklemlerimi bükmede sorun yaşıyordum çünkü susuzluktan ve soğuk, sert zeminde uzun süre yatmaktan kaskatı kesilmişlerdi.

Beni küçük, taş hücremde bulduğu gibi tek başıma bıraktı, zeminde gri tavana bakıyordum ve yalnız olmaktan mutluydum. Düşünmem gerekiyordu ve eğer buradaysa düşünmeme izin vermiyordu. Brennus yakındaysa, tek yapabildiğim dikkat kesilip sonraki hareketini incelemektir. Yalnız kaldığımda oyun planını incelemeli ve sonraki hareketini tahmin etmeyi denemeliydim. Ayrıca eğer yapabiliyorsam bir hamle ötesine de bakmalıyım, çünkü şah mat demek soğuk, ölü bir yaratık olmam anlamına geliyor. İşime yarayacak tek şey biliyordum, Brennus beni piyonu yapmaya çalışacaktı. Bu onu şah yapıyordu ki bu da piyondan sonra onu tahtadaki en zayıf adam yapıyordu.

İşime başka neler yarayabilirdi? Silahım yoktu, eh, fiziksel olarak en azından ama bu adamların arasında bir bıçak bulmanın kolay olduğu kanıtlanmıştı. Ninian beni durdurmaya bile çalışmamıştı. Aslında kimse bana dokunmayı bile denememişti. Yukarıdaki salonda, masanın üzerinde uyandığımdan beri sadece Brennus bana dokunmuştu. Finn bana dokunmuştu ancak bunun sadece Brennus susuzluktan ölmemi istemediğinden olduğunu düşünüyordum. Brennus, Alfred bana *neredeyse* dokunduğunda aklını kaçırmıştı. Mantıklıydı, konu ben olduğunda sahiplenici hissediyorsa başka bir Gancanagh'ın bana dokunmasını da istemezdi. Kadınların, kendi dokunuşlarına tepki vermelerine alışkındılar. Dokunuşları beni etkilemiyordu ama yine de bana dokunmadan önce hepsinin iki kere düşüneneğine bahse vardım. Ben Brennus'undum ve efendiye ait olana dokunmamak bir alışkanlıktı.

Bana dokunmamalarına bel bağlamamam gerekirdi. Ben bilinen bir düşmandım. Benim için yeni kurallar olacaktı ve Brennus aptal değildi. Ama yeni kurallara uymak onlara tuhaf gelecekti. Alışkanlıklar zor ölürdü ve bu çocukların yaşlı olduğuna dair hislerim vardı. Gerçekten ama gerçekten yaşlı. *Lanet*, iğrenç periler.

Adamlar uysal kadınlara alışkındılar. Daha iyisini bilmeyen, bağımlı kadınlardan şartsız itaat... *Benden ne kadar sorun çıkarmamı bekleyebilirler ki? Nihayetinde ben bir kadınıyım.* Biraz dudağımı ısırdım, Alfred'i öldürmeye çalıştığımda neler yapabildiğime dair biraz fikir vermiştim onlara. Ayağımı hafifçe hücremin sert zeminine vurdum, yaralı topuğumla neler yaptığımı gördüklerini düşündüm. Bu pek akıllıca değildi ama bunun için kötü hissedemiyordum çünkü Alfred'in çılgınlığını hatırladım ve bu, yüreğimi sıca-cık ediyordu.

Fiziksel silahlarım eksik olduğu için yeni ittifaklar oluşturmam gerekiyordu. İttifak burada anahtardı. İsyankârları arayacaktım. Ayrıca zayıf yanlarını da bulmam gerekiyordu. Neye dayanamıyorlardı? Arzudan hoşlanıyorlardı. *Baştan çıkarma bir silah olabilir mi?* diye merak ettim. *Onları baştan çıkarabilir miyim?* Bu düşünce midemin buz kesilmesine neden oldu ama üzerine ne kadar düşünürsem o kadar mantıklı geliyordu. Buradan kurtulmak istiyorsam küçük partilerini bozmam gerekecekti. Kavgaya sebep olmalı ve rütbelerinin dağılmasına sebebiyet vermeliydim. Elimden geldiğince sinsi olup oyun oynamalıyım.

Savaşırken aleni olamazdım. Hazırlıklı olmadıkları yere saldırmalıyım. *Bu hücreden çıkmam gerek. Bunu nasıl başaracağım?* Bu benim ilk hedefimdi. Bunu başarmak için, komuta eden generalin aklını ele geçirmeli ve onu baştan çıkararak boyun eğmesini sağlamalıyım. Şu anda beni istiyordu, bana ihtiyaç duymasını sağlamalıyım. Bunu yapmak için de onun ve Gancanaghlar'ın hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmeliydim. Düşmanım fethedilebilirdi. Bir yolunu bulacaktım.

Bilgi için fırsat birkaç saat sonra Brennus dört adamıyla beraber geri geldiğinde elime geçti. Adamlar hücremin dışındaki koridorda beklerken Brennus içeri girdi. *Beşe bir. Benim için iyi bir kavga değil,* diye düşünürken elinde metal pranga tutan Brennus'u inceliyordum. Prangalar kalındı, metal kelepçeleri kısa bir zincir tutuyordu ama zincir mahkûmlarda kullanılan standart prangalardan çok daha kalındı. Benim gibi varlıklar için yapılmışlardı. Zincirlere bakarak o kalın metali kesmek için ne çeşit bir alet kullanılır diye merak ettim.

"Bunu tak," dedi Brennus prangaları ayağımın ucuna bırakarak.

“Neden?” Hücremden çıkacağımı bilmediğimden değildi, sadece nereye gideceğimizi merak ediyordum.

“Yine ayağını kesmeyeyim diye.” Bu cevap varış noktası sorunumu çözmemişti.

Dizlerimin üzerine çökerek prangaları ayak bileklerime yerleştirdim, onları kapattım ama çok sıkmadım. Ayağa kalktığımda Brennus’un kaşlarını çatıldığını gördüm. Masum masum ona baktım. Derin derin iç çektikten sonra çömelerek prangaları kelepçelerin oynayacak alanı kalma-yana dek sıkı. Önemli olan kilit, zincir ya da kelepçe değil, dedim kalp atışım hızlandığında kendimi sakin tutmak için. *Kelepçeleri bırakmak için kilit ezilebilir.*

“Gel,” dedi Brennus elini tutmam için uzatarak. Elini itirmek istiyordum ama direnmek stratejimin bir parçası değildi. Bunun yerine uzanıp elini sımsıkı tuttum. Bir canavarın buz gibi uzantısını tutmanın ne kadar ürkütücü olduğunu göstermemeye çabalıyordum. Brennus akli karışmış görünüyordu. İtaatimi bu kadar çabuk elde etmesinden dolayı ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. *Sıra sende Brennus.* Gülümsedim ve sabırla ona baktım.

Beni hücremden dışarı çıkaran Brennus beraberindeki-leri tanıtmak için durmadı. Döndü ve beni daha önce geldiğimiz yoldan iterek çıkardı. Birkaç gün önce de çekerek getirmişti. *Ne kadar süredir buradaydım?* diye bir anlık huzursuzlukla merak ettim. *En azından altı gün,* diye hesap yaptığımda ayaklarıma takılarak tökezledim. Kaçışa o kadar odaklanmışım ki diğer hayatta kalma unsurları, mese-la yemek yemek hakkında açıkça düşünmemiştim.

Şu anda kontrolüm dışındaki şeylere odaklanmayı istemediğimden çevreme odaklandım. Dört yerine iki adamın bizimle olduğunu fark ettim. Yoğun biçimde beni izliyor-lardı ve kalıcı olarak beni korumakla mı görevlendirildiler diye merak etmişim. Hepsi tehlikeli görünüyordu. Hare-

ket biçimlerinden bunu söyleyebilirdim. Hepsi sessiz ve çeviktiler, hafif adımlarıyla zar zor ses çıkarıyorlardı.

Klana tanıtıldığım zamandan anımsadığım odaya ulaştığımızda, gözlerimi avizelerden ve gotik şöminelerden gelen ışık yüzünden kapatmak zorunda kaldım. Gözlerim hücredeki mutlak ışık yoksunluğuna alışmıştı ve şimdi de loş ışık dayanılmaz acı veriyordu. “Brennus, lütfen,” dedikten sonra beni ileri götüren eli hafifçe çektim. Kör-lükten dolayı durmam gerekiyordu. Brennus’un tutmadığı elimi gözlerimi kapatmak için kaldırmak yeterli gelmemişti. Diğer duyularım açığı kapatmak için harekete geçtiğinden etrafımdaki soğuk adamları hissedebiliyordum. Oda-da birkaç tane daha adam vardı ve Alfred de buradaydı. Vücut ısısı ve kanatlarının heyecanlı vızıldaması yüzünden bulması kolaydı. *Onu şu anda görmemem iyi bir şey,* diye düşünürken gözyaşları yanaklarımdan akıyordu. Üzerine atlayıp onu yine öldürmeyi denemeyeyim diye kendimi toplamam için bir saniyeye ihtiyacım var.

Alfred salona girdiğimi gördüğünde, “Evie, kedi gibisin. Kaç tane canın var?” diye haykırdı. Brennus’a yaslandım, Alfred’den korktuğum için değildi ama Brennus’un Alfred’e karşı korumasını istediğimi sanması içindi. Sanırım işe yaramıştı çünkü Brennus’un kolu etrafıma dolanarak beni korumacı tavırla göğsüne çekti.

“Artık onunla konuşmayacaksın *aingeal*,” diye bağırdı. Kabul etmem gerekiyordu, Alfred tek bir söz daha etmediğinde içim heyecanla dolmuştu. Bir dakika sonra gözlerimi açmayı denedim. Gözlerimin sulanmayı kesmesi için birkaç dakika daha dikilmem gerekti.

“Teşekkür ederim. Hazırım,” dedikten sonra dikilip Brennus’la yüzleştim. Beni yakından inceliyordu ve hücreimde beraberken gözlerinde olmayan bir şey vardı. Ne olduğunu çözemedim Brennus dönerek beni yine öne çek-

ti. Dokunuşunla beni kirletiyorsun, belki ben de benimkiyle seni kirletirim. Beni masaya götürürken elini daha sıkı tuttum.

Yerde sürünen zinciri sessiz tutmak imkânsızdı ama yürürken zarifçe hareket etmeyi denedim. Omuzlarımı geriye atıp başımı dik tuttum. Etrafımdaki yüzleri inceleyerek elimden geldiğince kataloglamaya çabaladım. Finn buradaydı, masadaki yerinde oturuyordu. Ona yaklaştığımda dudaklarımla sessizce, 'Teşekkür ederim,' dedim yanından geçerken. Kaşlarını soru sorarak kaldırdığında serumu koluma enjekte ettiği yeri işaret ettim. Anlayışla başıyla onaylarken yüz ifadesinde akıl karışıklığını gördüm. *Olası bir yandaş?*

Brennus beni odanın gerisindeki bir merdivene götürdü. Burası, *efendiye* ait oldukları her halinden belli olan odalara çıkıyordu. Zarif ve erkeksi. Eksik olan tek şey elektrik ve su tesisatıydı ama modern kolaylıklar olmadan daha da büyüleyiciydiler. Mum ışığı odayı aydınlatıyor, bir iblisin sığınağından bekleneceğinden daha yumuşak bir hava veriyordu. "Senin odaların mı?" diye sordum içeri girerken. Takipçilerimiz bizimle beraber eşikten içeri adım atmadı. Korumalar gibi kapının dışında kaldılar. Kimi koruduklarını merak ettim. Beni mi Brennus'u mu?

"Öyle," derken beni birkaç zarifçe oyulmuş, minderli ahşap sandalye ve yüksek parlatılmış masaların olduğu bir bölüme götürüyordu. Bir çalışma masası da vardı ve çekmecelerde nelerin olduğunu merak ettim.

Başka bir odaya vardık. Devasa yatak tarafından işgal edildiği için belirgin biçimde yatak odasıydı. Büyük ihtimalle birkaç kişi üzerinde rahatça uyuyabilirdi. Çarşaf lar kahverengiydi. Ayrıca yumuşak kestane rengi bir kürkten yapılmış battaniye vardı. Yatağın tümünü kaplıyordu. *Eğer buradan çıkarsam peşine hayvan haklarını takacağım.* Yatakta dönenleri düşündüğümde kızardım. Yanımda bulunan

Brennus yatağına verdiğim tepkiyi gördüğünde yanımda derinden güldü.

"Benim için bir soruya yanıt ver yavrum," dedi Brennus. Bana takmış olduğu iğrenç lakap yüzünden gerildim.

"Mmm?" diye yanıtlarken tepkimi saklamaya çalışıyordum.

"Ultan ve Driscoll dairende yalnız uyuduğunu söyledi, bu doğru mu?"

"Ultan ve Driscoll kim? Bunu nasıl bilebiliyorlar?" Telaşlanmıştım. Hemen sorusunu yanıtlamadığım için onu kızdırdığımı gördüm. Onu sakinleştirmeye çalışarak hızla konuştum. "Yalnız uyuyorum."

"Ruh eşinle yatağını paylaşmadın mı?"

"Hayır." Russell'm adı geçtiğinde yüzümün kızarıklığı çekildi. *Onu biliyorlar*, diye düşünürken korku dışarıdan sakin gözükmemi zorlaştırıyordu. *Ellerinde değil*, diye mantık yürüttüm. İş birliği yapmam için Alfred bu kartı kullanırdı.

"Hiç mi?"

"Düşündüğün şekilde değil. Bu ömürde değil." Bu sorulara yanıt vermek zorunda kaldığım için kızgın hissetmiştim. Alfred ona Russell'la olan ilişkim hakkında her şeyi anlatırdı. Neden bu kadar ilgileniyordu?

"O zaman bakire misin?"

"Evet," diye karşılık verdim çünkü bu soruyu bir suçlama gibi sormuştu. Ama yanıtım ona bir şeyler yapmıştı ve izlemesi gerçekten eğlenceliydi. Biraz sarhoş görünüyordu, sanki dengesi bozulmuştu. "Ama Güç *aingeal*..." diye başladı devam etmemi istediğini belirtir şekilde.

"Evrimleşmiş bir melek ve ben değilim," diyerek açıkladığında bütün parçalar birleştiğinde katıksız mutluluğun yüzüne oturduğunu gördüm. Gerildim çünkü benden istediğinin ne olduğunu bir parça doğrulamıştı. Boğucu bir

dehşet içimi titretti ve istediği şeyin görüntüleri aklımda canlanırken tüm gücümle onunla dövüşme içgüdümü bastırmak zorunda kaldım.

“Buradan yavrum,” dedi Brennus. Beni yataktan uzaklaştırarak yan odaya götürdü. Eski dünya tarzı bir banyoydu. Oldukça geniş bakır bir küvet odanın merkezini süslüyordu. Küvetin iki kişiyi alabilecek kadar geniş olduğunu fark ettiğimde yine kızarmıştım. İçinde odun yanan bir soba odayı ve sobanın üzerindeki geniş bakır tenekenin altındaki düz taşları ısıtıyordu. Başka bir sobaysa havaya buhar yayan su dolu bir bakır çömleği tutuyordu. Burası leziz biçimde sıcaktı ve ısıya doğru ilerlerken etrafa göz attım. Köşedeki boy aynasındaki yansımanı gördüm.

Kendimi zar zor tanıdım. Günler önce giydiğim beyaz tişörtün rengi neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Bu noktaya varmak için mücadele ettiğim hikâyeyi anlatıyordu. Çim lekeleri ve kumaştaki yırtıklar, kan ve terin yarattığı kabuklaşmış kumaşta birbirine karışmışken, toprak izleri ve pislik bedenimi örten tuvalde hayret uyandırıcı bir çaresizlik deseni yaratmıştı.

Bacağımdaki katliam, hastalıklı tarzda daha da ilginçti. Ayağımdaki yaradan sızan kan bacağımda labirent hatları yaratmıştı. Avını tutmak isteyen bir örümceğin korkunç ağını anımsatıyordu. Korkunç bir patlamadan hayatta kalmış ve ölmüş olmamın gerektiğinin bilincinde, hâlâ hayatta olduğum gerçeği yüzünden aklım karışmış ve şaşkın halde etrafta dolanıyormuş gibi görünüyordum.

Daha fazla kendime bakmak istemediğinden döndüm ve küvete yürüdüm. Eğilerek parmaklarımı içindeki suya sokarak sıcaklığına baktım. Ilıktı ama önemli değildi çünkü üzerimdeki pisliği alması benim için yeterli olacaktı.

Brennus suyun bulunduğu sobaya giderek çıplak elleyle çömleği sobadan kaldırdı. “Bana ne zaman durmam

gerektiğini söylemen gerek,” dedikten sonra suyu küvete boşaltmaya başladı. Hızla banyo suyunu ısıtıyordu.

“Bu ellerini yakmıyor mu?” diye sordum şok içinde çünkü sobanın üzerindeki bakır çömleğe dokunmak kavurucu olmalıydı.

“Tenim sıcağa pek duyarlı değil. Beni yakması için yoğun bir ateş gerekir,” diyerek yanıtlarken ona fırlattığım endişeli bakışlar yüzünden bana gülümsüyordu.

Küveti, “Dur lütfen,” diyene dek doldurmaya devam etti. Boşaltmayı bırakıp çömleği sobaya geri koydu. Çok güçlü olmalı çünkü tüy gibi hafifmiş gibi o kocaman çömleği kaldırdı, diye düşündüm keyifsizce. “Peki, başka neyin farklı?”

“Eğer küvete kavga çıkarmadan girersen sana söyleirim.” Gözlerim korkuyla büyüdü çünkü banyoya girmeden önce ayrılacağını düşünmüştüm. Gittiğindeyse odayı talan edip silah olarak işe yarayacak bir şey bulabilir miyim diye bakacaktım ama artık bir sorunum vardı.

Zihnimin gerisindeki küçük bir ses, *Her şey onu parmağında oynatmak için bir fırsat*, diye fısıldadı. *Reed olduğunu varsay*. Bu düşünce üzerinde neredeyse kahkaha atacaktım. Bu soğuk teni yanımda buz gibi beni dondururken neredeyse imkânsızdı. Ayrıca Reed gibi de kokmuyordu. Pis kokusu tatlı ve boğucuydu, aynı gelincik gibiydi. Reed’in kokusuysa erkeksi ve seksiydi.

Yavaşça ona sırtımı döndüm. Ellerimi gömleğimin en üstteki düğmesine doğru kaldırdım ama altındaki düğme gibi kopmuştu. Giysinin umutsuz bir vaka olduğunu fark edip gömleğin iki yanını tutup yırtarak açtım. Giysinin kalan düğmeleri zeminde zıplayarak ilerlerken hafif tıklama sesleri çıkarmıştı. Gömleğin kollarımdan yavaşça akmasına izin verirken, Brennus’un biraz önce yaptığımı verdiği tepkiyi görmek için omzumun üstünden baktım. Ha-

reketsizdi. Gözleri kararmış ve irileşmişti. Korku ellerimi titretirken yavaşça arkama uzanarak eteğimin fermuarını açtım, ayaklarımın yanındaki yığının yanına düşmesine izin verdim. Külodum kalıyordu çünkü onu prangalar yüzünden çıkaramazdım ve Brennus beni seyrederken zaten çıkarmak da istemiyordum. Göğüslerimi ellerimle kapatarak ona döndüm. Yavaşça küvete yürürken Brennus'u seyrediyor ve olduğu yerde kaldığından ve yakınlaşmadığından emin olmayı deniyordum. Hareket etmemiştii.

Gözlerimi üzerinden hiç ayırmadım. Prangalar yüzünden küvetin kenarına oturmak ve ardından da kenarından bacaklarımı sallandırmak zorundaydım. Suya yavaşça girerken prangalar küvetin metaline çarpıp ses çıkardı. Kasakati halde orada oturup beni seyretmesini seyrettim. "Bu farklıydı," diyerek mırıldandı Brennus. Küvetten uzaklaşarak banyonun karşıdaki duvarına gidip yaslandı. Beni gözlemliyordu.

Gözlerim kısıldı. "Ne demek istiyorsun?" diyerek şüpheyle sordum.

"Kıyafetlerini çıkarış şeklin... Hatunların beni soyunma şekilleriyle başta çıkarmasına alışığım ama sen tam zıddısın. Baştan çıkarmaya, güzelliğini ortaya koymaya çalışmıyorsun," diyerek kışkırtan bir gülümsemeyle yanıtladı. Rahatlamıştım çünkü bana kıyafetlerimi çıkardığımda onu tahrik etmediğimi söylemişti sanırım. Rahatlama sonraki sözleriyle yok edildi. "Karşıtlığın nefes kesici derecede seksi."

Nefesimi tutarak suyun altına daldım ve hava kaynağım tükenip çıkmam gerekene dek aşağıda kaldım. Çıktığımda hâlâ oradaydı. "Kavga çıkarmazsam bana Gancanagh'ı anlatacaktın," diyerek konuşmayı gitmesini istediğim yere, şimdilik şehvetten uzağa götürdüm.

"Anlatacaktım." Bir dolaba gitti. Açarak sünger, sabun ve tas çıkardı. Küvete yaklaşarak onları bana verdi. Tedbirle onları alırken gözlerim onunkilerle buluştu. "Ne bilmek istiyorsun?"

Seni nasıl yok edeceğimi bilmek istiyorum. "Peri misin?" diye sorarken süngeri ıslatmış ve onunla kirle pisliği bedenimden ovarak ıkartıyordum. Duvardaki pozisyonuna geri dönmesini seyrettim.

"yleydim." Daha fazla bilgi için ona baktım. "Gancanagh'a dönüştürülmeden önce, ölmeden önce pe-riydim."

"Ya," dedim bir milyon soru zihnimde dönerken. "Nasıl ölüp bir Gancanagh oldun?"

"Senin gibi kaırıldım. Finn'le ikimiz hiç duymadığın, artık var olmayan bir yerde savaşlardık uzun zaman önce," dedi kolayca, kollarını önünde çapraz yaparak tepkimi bekledi.

Anlattıkları yüzünden rkmştm. Anlattıkları hakkın-da, okuduğum insanların yarattığı şık hikâyeleri saymazsak hiç bilgim yoktu. Ancak gerçeğe yaklaşamamışlardı çünkü buradan bile teninden yayılan soğukluğu hissedebiliyordum. Yapışkanlı, tatlı kokusunu alabiliyordum, san-ki gelincik fazla olgunlaşmıştı ve artık biraz çürümüş, ta yapraklarının kenarları biraz kahverengi olmuştu. Sesinin derinliğini ve kelimelerin dilinde yuvarlanışını duyabili-yordum. Bu dünyadaki bir yaratığa benzemiyordu, başka bir dünyadan ya da başka bir hayattandı. İrlandalı olduğu-nu düşünerek hata etmiştim. Her ne kadar bir insan gibi gözükse de değildi ve hiç olmamıştı.

"Senin takip etmeyecek kadar inatçı olduğun yöntemle dnştrldm," dedi öfkeyle ve elim suyun içinde do-nup kaldı.

Benim çektiklerimi çekmişti ama gerçekten ölmeyi istememişti, bu yüzden bir iblis yapılmıştı. Onun için neredeyse üzülecektim. Neredeyse.

“Efendimin adı Aodh’tu.” Aralarında pek sevgi olmadığı barizdi.

“Geçmiş zaman mı?” diye sorduğumda suyun sıcaklığına rağmen üşümüş hissediyordum.

“Bizi köleleri yaptı,” dedi mesafeli bir tarafsızlıkla. “Onun dışında kimsenin iradesi yoktu ve hayatta kalmanın tek yolu ona uymak ya da ölmektir. Bu klan gibi değildi. Bizler bir birliğiz, kardeşiz.”

“Gerçekten mi? Ee, Aodh’a ne oldu?” diye sordum çünkü Brennus’un etkileyici kişiliği yüzünden bu klanın lideri olmadığını sezmiştim. Bana Aodh’u nasıl öldürdüğünü söyleyeceğini umuyordum, güçlerindeki bir zayıflığı bulabilirdim.

“Onu yendim. Bir daha hiçbirimiz köle olmayacağız. Liderleri benim ve emirlerime uyacaklar ama Aodh’un hükmü altında sahip olmayan bir özgürlükleri var şimdi. Senin de olacak,” dediğinde titredim. Eğer bu, Aodh’un hükmü altında bir köle olmaktan iyiyse, o zaman Aodh şeytanın ta kendisiydi.

“Gancanagh’a nasıl dönüştürüldün? Tam olarak nasıl yapıyorsun?” diye gelişigüzel biçimde sormayı denedim ama kalbim zihnim gibi hızla işliyordu.

“Yakında öğreneceksin,” dedi kolayca gülümseyerek, sinirle haykırmak istiyordum ama yüzümü mümkün olduğunca sakın tuttum. Bana verdiği sabunla saçımı yıkadıktan sonra sıcak suda duruladım.

“Jiletin var mı?” diye sorduğumda bana kaşlarını çattı, niyetime güvenmiyordu. Bacaklarımı küvetten üstlerinde ki kısa kılları görebileceği kadar kaldırdım. Gözleri bacaklarımı boylu boyunca incelerken dudaklarının kenarlarına

vavaşça bir gülümseme yerleşti. Dolaba giderek bir ustura çıkardı. Bana verirken aklımdan öldürme senaryoları hızla geçiyordu. Onlara direndim çünkü odaların dışında dört tane iri Gancanagh vardı ve özgürlüğe olan yolumu ana salondaki bir düzene adamla beraber kesiyorlardı.

“Teşekkür ederim,” derken bacaklarımı bir usturayla nasıl tıraş edeceğimi düşünmeye çalıştım.

Nasıl kullanacağımı çözdüğümde zaferle başımı kaldırdım ve Brennus’un beni izlediğini gördüm. Yaptığım iş onu büyülemişti. “Yani bir perisin, öyle mi? Nasıl bir şey bu? Uçabilir misin? Kanatların var mı?” Yüzünde görebildiğim şehveti aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Yumuşak bir tonda, “Üzerimde kanat görüyor musun?” diye sorarken kara kaşı biraz kalkmıştı.

Masum bir yüz ifadesiyle kaşlarım kalktı. “Hayır,” dedikten sonra kanatlarımı geri çektim. “Sen benimkileri görüyor musun?” diye tatlı tatlı sorduğumda kanatlarım sırtımda tamamen gözden kaybolmuştu.

Brennus’un yavaş gülümsemesi bu sefer gözlerine ulaşmıştı. “Hayır,” diye alçak bir tonda yanıtladı. “Kanatlarım uzun zaman önce vardı ama Gancanagh olduğum için onları tutamazdım. Perilerde kanatlar ölümden sonra hayatta kalamıyor.” Gözlerimde aklımın karışıklığını görmüş olmalıydı çünkü ekledi. “Sen bir *aingeal*’sın. Seninkilerin hayatta kalacağına inanıyorum. Ölümde seni güçlü yapacaklar.”

Kanatlarımın geri çıkmasına izin verdim çünkü söyledikleri beni rahatsız etmişti. Kanatlarım güçlü şekilde genişledikleri için üzerine banyo suyu sıçrattı. Brennus tenine düşen damlalara dokundu. Her şeye meyilli uzun ince parmaklarıyla suyu sildi. “Üzülme kanatlarına. Ben de uçamıyorum ve çoğu zaman sadece sinir bozucular,” derken kaybı yüzünden içime dolan şefkati bastırmayı dene-

dim. Bunun yerine kendimi bir Gancanagh'ın huzurunda kesmemeye odaklamaya çabaladım. Bugün yemek yedi mi bilmiyordum ve şu anda yiyecek hakkında düşünmesini istemiyordum.

"Teşekkürler Genevieve, denerim." Artık farklı görünüyordu. Sanki gülümsemek için ciddi manada çaba harcıyordu ama verdiği mücadeleyi kaybediyordu.

"Gündüz dışarı çıkabilir misin, yoksa geceye mahkûmusun?"

"Ne?" Akli karışmış görünüyordu ve sorumu gerçekten anlamamıştı sanki.

"Alfred, Gancanaghlar'ın vampirlere benzediğini söyledi, bu yüzden merak ediyordum..." Ve konuşmayı kesmem gerekti çünkü Brennus kahkahalara boğulmuştu. "Gececi değilsin, ha?" diyerek hayal kırıklığına uğramış şekilde sordum ancak karnını tutmuştu ve gülmeyi kesmiyordu. Sinirlenerek devam ettim. "Eee, gün ışığına çıkabilir misin, çıkamaz mısın?" İkiye katlandı ve neredeyse yere düşüyordu. O kendini toplamaya çalışırken ben de tıraş olmayı bitirdim.

Gözleri neşenin ışığıyla doluyken onu seyrettiğimde, benimle beraber aşağıdaki ürkütücü yeraltı mağaralarında bulunan canavarla aynı kişi olduğuna inanmak güçtü. Mum ışığında öyle zarif ve erotikti ki. Teninin daha az mermersi, daha çok altınımı ve sıcak görünmesine neden olmuştu. Bir ışık oyunu olmasa gerekti, yoksa onda kötü özelliklerini telafi eden şeyler yoktu. Yakışıklı olmak onu daha çok canavar yapıyordu, daha az değil çünkü bunu büyük ihtimalle avlarını tuzığa çekmek için kullanıyordu.

"Vampirlerin gün ışığında dışarı çıkmadığını düşünmene neden olan ne?" Bram Stoker'ın hayal gücüne sessizce lanet okudum.

“O zaman sığınağın amacı nedir?” diye sorduğumda taştan oyulmuş penceresiz, güneşsiz odayı elimle işaret ettim.

“Bu sahip olduğum evlerden biri, yavrum. Bu ıssız bir yer, insanlardan ve gürültü çıkaran varlıklardan uzakta.” Artık sırtıyordu.

“Sarımsak hakkında neler hissediyorsun?” diye sordum yarım ağızla ve gülümsemesinin büyüdüğünü gördüm. “Bu yer çok garip. Nasıl buldun?” Mum ışığının odayı çepeçevre saran raflara vurmasını seyrettim. Gerçekten hoşlandığım biriyle burada olsaydım romantik olurdu.

“Maden yirmi yıl kadar önce terk edilmiş. Burayı su yoluna yakın olduğu için satın aldım. Bütün geliştirmeleri kendimiz yaptık.” Banyonun duvarlarına bakıyordu. Düz taşların olduğu, odunla yanan sobaya gitti. İki tane taş alarak küvete yürüdü ve yavaşça onları ayaklarımın yanına bıraktı. Su yavaşça ısınmaya başladı ve ayaklarımı taşların yakınına koyarak yaydıkları sıcaklığın tadını çıkardım.

“Salondaki sütunları kim yaptı?” diye sordum çünkü birer sanat eseriydiler ve bu yerin başka bir zamanda, bambaşka bir dünyada inşa edilmiş gibi görünmesini sağlıyorlardı. Sütun başlarında detaylıca oyulmuş *gargoyle*’lar ve başka figürler vardı. Sütunların geri kalanı cam kadar pürüzsüzdü, içlerindeki cevher damarlarını gösteriyorlardı.

“Tavanı desteklememiz gerekiyordu, bu yüzden Lonan ve Driscoll onları yarattı.”

Yine o isim, Driscoll. Daireme girenlerden biri. Tek uyuduğumu bilen. “Driscoll bizimle buraya gelen adamlardan biri mi, yoksa aşağıda mı?” diye sordum çünkü Driscoll Russell’ı biliyordu. O Russell’ı içeren planlarında neyin yanlış gittiğini bilirdi. O konuşmak istediğim biriydi.

Sorumla canını sıktığımı anında fark ettim. Öfke ve acı Brennus’un yüzüne oturdu. Sıkılmış dişlerinin arasından,

“Driscoll hakkında ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

Driscoll’un başına kötü bir şey geldi, diye fikir yürütürken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

Masum bir ifadeyle, “O sütunlarla yaptığı şeyin bir sanat olduğunu düşünüyorum ve sütun başlarını nasıl oyduğunu sormak istemiştım,” dedim.

“Onu öldüreceğim,” dedi ölümcül bir tonda.

“Driscoll’u mu?” diye sordum ancak Gancanagh hakkında konuşmadığımı biliyordum. İçimden korku dolu bir titreme geçti.

“Ruh eşin, diğeri.” Korku yüreğimi sardı, bedenimde asit gibi dolaşıyordu.

“Russell? Neden? O sana bir şey yapmadı ki,” dedim yalvaran bir fısıltıyla. Küvetin kenarlarını tuttuğumda bükümüştüm.

“Yaptı. Driscoll ve Ultan’ı öldürdü,” diyerek karşılık verdi. Dolaptan kocaman bir havlu çekip açtı ve benim için tuttu. Ayağa kalkıp beni havluya sarmasına izin vermek dışında bir seçeneğim yoktu. Kolları arkamdan dolanarak beni göğsüne çekti. Omzumda dudaklarını hafifçe dolaşırttığında buz soğukluğu yayılmıştı.

“Nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum neredeyse fısıldayarak, Russell’in onu asla bulamayacakları bir yere kaçtığını umuyordum. Brennus beni küvetten dışarı kaldırıp ayaklarımın üzerine koydu. Beni bırakmadı, göğsünde tuttu.

“Burada bir yerlerde.”

Dehşet içinde gözlerimi kapattım. *Russell, neden plana sadık kalıp kaçmadın?*

“Artık benim olduğun gerçeğini kabul etmekte zorlanıyor ama acı çektikten sonra edecek,” dedi söz verir gibi. Brennus’u kendi arzum doğrultusunda hareket ettirme denemem, arkaya uzanıp boynunu kırmayı hayal ettiğimde neredeyse kırılma noktasına gelmekle test edilmişti.

Onunla tartışmadım ya da Russell'ın hayatı için yalvarmadım. Şeytana yalvarmanın boşuna olduğunu öğrenmiştim. Brennus bir Gancanagh'tı ve öldürüyordu. Bu iş böyleydi. "Gel," diyerek tenime soludu ve sonra elimi tuttu. Zincirlerimin çarparak çıkardığı ses banyodan çıkıp yatak odasına giderken dikkatli adım atmam gerektiğini hatırlatıyordu bana. Brennus'un sonraki hareketini beklerken korku buz gibi parmaklarını üzerimde gezdirmişti.

Brennus yatak odasında yatağı geçip gardıroba yürürken yine tatminkâr ve bütünüle kendinden emin görünüyordu. Gardırobun içinde çeşit çeşit kadın kıyafeti vardı. Çıkardığı siyah, ipek elbise şüphelendirecek kadar gecelik gibi görünüyordu, etkisini görmek için kaldırıp bana gösterdi.

"Kot var mı?" diye sordum. Sadece gülümsedi ve giysiye elime verdi. Kıyafeti bedenimin önünde sıkıca tutum. Brennus havlumu çekerek nazikçe aldı. Ne yaptığını anlamadan uzanıp külodumun iki yanını yırttı ve yere düşmesine izin verdi. Telaşla ona sırtımı dönerek ipek, siyah elbiseyi giydim. Sırtı neredeyse yoktu, bu işime yaramıştı çünkü içim endişeyle kavrulurken kanatlarımı içeri çekmezdim.

İpek her kıvrımına yapışıyor, baldırımın ortasında bitiyordu. Brennus'un gözlerindeki karanlıktan, hoşlandığını anlamıştım. Parmaklarımı kullanıp gözlerini oymayayım diye ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. Omuzlarımı dikleştirerek gözlerinin içine bakıp boyun eğmesini sağlamayı denedim ama işe yarıyor gibi görünmemişti. Bana doğru eğilmeye başladı, sanki beni tekrar öpecekti. Karnım yüksek sesle guruldadığında Brennus durdu. Günlerdir bir şey yememiştim. Acıyla yaşıyordum çünkü buradan kaçmak için bir yol bulmak kadar mühim değildi fakat her geçen saniye zayıflıyordum. Yakın zamanda bir şey yemem gerekiyordu.

“Aç mısın yavrum?” Saçlarım diken diken oldu çünkü su sorusuna çok yakındı.

“Evet,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

“O zaman seni besleyelim.” Beni odasından dışarı yönlendirdiğinde şüpheliydim. Adamları salona geri giderken bizi takip etti, masada buradaki ilk günümde beni taşıdığı sandalyeye oturdum. Solundaki sandalyeydi. Dakikalar içinde adamlardan biri önüme buharı üzerinde tavuk suyu ve ekmek koymuştu. Yanımda oturan Brennus ben yemeği iştahla yerken konuşmadan beni izledi. Çorbayı bitirdiğinde karnım ağrıyordu çünkü çok hızlı ve çok fazla yemiştım.

“Teşekkür ederim,” dedim elimden geldiğince kibar bir şekilde çünkü bu şeytani narsist canavarın bana gösterdiği her nezaket için gerçekten minnettardım. Elbette bu nezaket değildi. Büyük ihtimalle beni beslemesinin ardında yatan başka bir amacı vardı, sadece henüz ne olduğunu bilmiyordum. Ancak minnettarlığım mutlu görünmesini sağlamıştı, bu yüzden yine de iyi bir şey olduğunu düşündüm.

“Finn, zamanı geldi,” dedi Brennus ve Finn saniyeler içinde bizimleydi. Diğer Gancanagılar’ da gelmişti. Hepsi. Gerildim. Saldırılarına hazırlandım ama her biri Brennus için bekliyordu. Ben de Brennus’a bakarak bekledim. Brennus elini bana uzattı. Hemen alarak beni masadan uzaklaştırtıp odanın merkezine götürmesine izin verdim.

“Ninian,” dedi Brennus. Ninian anında öne çıktı. Benimkinden birkaç ton açık olan gözleri gergin ve tedbirli görünüyordu. Çekinerek elini kaldırdı ve yüzüme uzattı. Gözleri Brennus’un üzerindeydi, sanki en ufak bir öfke belirtisiyle elini geri çekecekti. Ninian’ın elinin soğuk parmakları hafifçe yüzüme dokundu. Gözlerini Brennus’tan ayırarak benimkilere baktı. Gözlerinde rahatlatma gördüm

ancak başka bir şey daha hızla geçmişti. *Hayal kırıklığı?* Ak-lım karışmış halde düşünürken elinin tersiyle bir sevgili gibi yüzümü okşamıştı.

Brennus'a göz ucuyla baktığımda sıkılmış dişleri ve yumruk olmuş elleriyle beni dikkatle inceliyordu. Brennus yüzümdeki akıl karışıklığını okuduğunda elleri rahatladı. "Bu kadar yeter Ninian," diye emretti. Ninian anında elini yüzümden çekti.

Brennus sonra Torin'i çağırdı. Torin bana yaklaştığında, kahverengi gözlerinde Ninian'da bulunan kaygıyı gördüm. Ona tepki verecek olursam öldürüleceğini gösteren dehşet ve korkunun bakışıydı. Hareketsizce dikilirken Torin parmaklarını yüzüme koydu ve özlem dolu gözleri beni şaşırttı. *Onların dokunuşu beni etkilemiyor ama belki de benimki onları etkiliyor.*

Eibhear, Lanchan ve Goban sırayla geldiler. Keegan, Faolan ve Lonan da onları takip etti. Soğuk okşayışlarından tiksinnem dışında hiçbirini bir şey hissettirmede bana. Bu fırsatı bana yaklaşırken her Gancanagh'ı kataloglayarak değerlendirdim. Özelliklerini incelemeye çabaladım, böylece daha sonra onları tanıyabilecek, belki de bildiklerimi onlara karşı kullanabilecektim. Alastar yanağıma dokunmak için sol elini kullanmıştı, belki de o elini daha çok kullanıyordu. Eğer onunla dövüşürsem bu bilgi işime yarayacaktı. Cavan ve Declan gerçekten kardeşmiş gibi duruyorlardı ve Eion bana dokunmaktan hoşlandığı gerçeğini saklayamamıştı.

Eion'ın bana dokunuşunu izlerken Brennus bir şeyi dar-maduman etmek istemiş gibi görünüyordu. Bu bana bir fikir verdi. Eion bitirmek üzereyken, benden uzaklaşmadan önce uzandım ve parmaklarımın tersini yanağına koydum. Eion'ın beni okşayış şeklini taklit ettim. Yavaş ve nazıkçe yanağında bir yol çizdim. Bana bakarken gözlerinde

şehvet alevlenmişti. Hayranlık ve dehşet içinde, köpek dişlerinin keskin bir tık sesiyle pasif pozisyonlarında çıktığını gördüğümde sırtımdan aşağıya bir titreme indi. Baygın bakışlarından gözlerimi ayırdığımda tüm Gancanaghlar'ın baygın bakışlarla beni izlediğini gördüm. Hızla parmaklarımı geri çektim. Brennus'un yüzünde ölüm saçan ifadeyi görmüştüm, patlamak üzereydi. Eion'a dokunarak büyük bir gaf yaptığımın bilincindeydim.

Brennus'un gazabından kurtulmak için ona dönerek yanına doğru birkaç adım attım. Elimi yavaşça yanağına kaldırırken tüm gözler üzerimdeydi. Gözlerindeki yeşile, yanardöner beneklere odaklanırken onun gözleri de benimkileri deliyordu. Elim yüzüne yaklaşıırken kavrulduklarını gördüm. Elim yanağının üzerinde değmeden dururken ondan yoğun bir soğuk yayılıyordu. His elektrikliydi. Sanki dokunmadan onu hissedebiliyordum. Gözlerinde gördüğüm beklentinin yavaş yavaş artmasına izin verdikten sonra pes edip parmaklarımı yüzüne değdirdim.

Teni yumuşak ve esnekti, en azından yüzeyden böyle görünüyordu. Teninin altında parmaklarımın hissedebildiği daha sert, zırh gibi bir katman vardı. Bunun yüzünden onu öldürmenin kolay olmayacağına hiç kuşum yoktu. Parmak uçlarım nazikçe yanağını okşadığında göz bebekleri büyüdü, göz kapakları biraz kısıldı. Teni parmaklarımdaki ısıyı emdi. *Beni istiyor*, diye fark ettiğimde içimde korku şimşegi çakmıştı *ve ben ateşle oynuyorum*.

Elimi yavaşça yanağından çektiğimde biraz titrediğini gördüğüme şaşırmamıştım. Brennus duygusuzca beni izliyordu. Bağırduğunda yerimde zıpladım. "Bakin buraya! Ona dokunmanıza sadece ama sadece benim *aingcal*'ımı zapt etmek gerektiğinde izin var. Tereddüt etmeden ve intikam korkusu olmadan yapacaksınız. Korkmanız gereken tek şey kaçması. Onu zapt etmek dışında başka bir şekilde

dokunduğunuzda, o zaman öleceğinizi bilin. O benim,” dediğinde odadaki herkes neden bahsettiğini anlamıştı.

Alfred’in sesi içinde bulunduğumuz deliğin girişinde bize ulaştı. “Gücünü ve yeteneğini göstermesi için bir şey ayarlamalısın.” Biraz önce dışarıdan içeri atlamıştı. Umursamazca bana doğru yürümeye başladı. İstedığında bu yerden ayrılma özgürlüğünü kıskanmıştım. “Çalışıyormuş. Russell’ın hâlâ dışarıda bir yerlerde dolandığını düşünürsek bu bariz.”

Finn arkamızdan, “Kim onu eğitmiş olabilir ki? Sadece bir kız. Henüz tamamen evrimleşmemiş bile,” dedi. Dokunma gösterisine, bana zaten dokunduğu için dahil olmamıştı büyük ihtimalle.

“Bruce Lee,” dedi Alfred dairemdeki DVD’yi kaldırarak. *SENİ GEBERTECEĞİM!* Diyerek haykırdı zihnim.

Alfred pis pis sırttı. “Zaten ölümcül. Adamlarının bunu bilmesini sağlamalısın. En yetenekli dövüşçün kim?”

Brennus Alfred’e deliymiş gibi baktı zira en güçlünün o olduğu açıktı, yoksa kana susamış bir Gancanagh topluluğunun lideri olmaz, sadece bir ölü olurdu. “Keegan,” dedi Brennus emreden bir tonda ve kütüphaneden tanıdığım kızıl Gancanagh öne adım attı.

Ona, “Lynnette nasıl?” diye sorarak huyunu anlamaya çalıştım.

Şeytani bir sırıtişla, “Leziz,” dediğinde irkildim.

Masaya oturmak için yanımdan geçerken, Alfred aramızda geniş bir alan bıraktı. Ayaklarını masaya koyarak bana sırttı. Bıçakla ona yaptıklarımın sonra canımın yandığını görmek istiyordu. İntikam istiyordu.

“Dövüşmek için hiç de uygun giyinmiş sayılmam,” dedim, çünkü onlara neler yapabildiğimi göstermek istemiyordum. Bu stratejimin bir parçası değildi.

Brennus bana insafsız bakışlarla, “Neye ihtiyacın var?” diye sorduğunda titredim.

"En azından şorta ihtiyacım var." Böyle dövüşemezdim. Sadece bir gecelik giyiyordum ve altımda başka bir şey yoktu. Brennus Finn'e başını salladıktan sonra Finn bir saniye içinde gitmişti. Bir tane erkek şortuyla geri dönmesi uzun sürmedi.

Bana verirken, "Elimden gelenin en iyisi bu," dedi Finn çekinerek. Yüzümü ekşitmiş olmalıydım ki, "Temiz," diye ekledi.

"Kime ait olduğunu sormayacağım," diye mırıldadım ve hepsinin kahkaha atışını dinledim. Bu gerçekten kötü bir fikirdi. Bundan kazancım olmayacaktı, elbette bir şekilde kaçabilirsem ama Keegan'la dövüşmenin benim için bir avantajı yoktu. Göründüğümde daha güçlü olduğumu fark edecek ve kuvvetimi dengeleyeceklerdi. Zayıf olduğuma inanmalarını istiyordum, bu yüzden korkmuş gibi yaptım. Brennus'a yaklaşarak, "Bunu bana yaptırma," dedim. Hissettiğim korkunun sesime işlemesine izin verdim. Korkuyordum çünkü daha önce biriyle gerçekten dövüşmemiştim hiç ve Keegan merhamet gösterecek birine benzemiyordu.

"Seni parmağında oynatmasına izin verme Brennus. Keegan'a karşı kendini çok rahat savunabilir. Darılmaca yok Keegan," dedi Alfred, Keegan dönüp ondan bir ısırtık koparacakmış gibi görüldüğünde. "Serafim en ölümcül savaşçılarla dövüşebilir. Korumak ve öldürmek için yaratıldı. Bu yolda iyi ilerliyor, bana güven."

Brennus gerildi. "Ne tür silahlar öneriyorsun, Ölüm Meleği?" diyerek kontrollü bir tonda sordu. O da onunla oynadığını düşünüyordu. Avantajdan çok daha fazlasını kaybetmek üzereydim. Gözlerine bakıp orada öfke olduğunu gördüğümde yavaşça dudağımı ısırdım.

"Bıçakları seviyorum, çok can yakıyorlar," dedi Alfred. İntikam tuzağını pat diye söylemişti. İçim korkuyla dolar-

ken Alfred gevşek gevşek bana gülümsüyordu. Brennus'a göz ucuyla baktığımda yüzü ifadesizdi ama yanında dikilen Finn panik içinde görünüyordu.

Bir anda herkes çekilerek Keegan'ı ve beni ortada bıraktı. Derin korku paniğe dönüşüyordu. Beni ele geçirmeye başlamıştı, öyle ki bacaklarım güçsüz hissediyordu. Tişörtünü çıkararak Keegan geniş, kaslı sırtını ortaya koydu. Devasa göğsünü yumruğuyla döverek bizi çevreleyen Gancanagh kalabalığını coşturdu. Ardından bana dönerek şeytani bir bakış fırlattı. Önümde dönerek zıplayıp duruyordu, sanki beni doğramak için ısınıyordu.

Finn bana doğru prangaların anahtarlarıyla geldi. Eğilerek beni zincirlerden kurtardı. Onları aldı ve elinde sallayarak uzaklaşırken gözlerimin içine bakmadı. *Benim için korkuyor*, diye düşündüm sırtındaki kamburu görünce ve bir yandaş mı kazandım diye merak ettim. Titreyen ellerle dövüşmeye mecbur bırakıldığım geceliğin altına şortu giydim.

Herkes bıçaklarını ortaya koydu. Aralarından seçmek için bir sürü çeşit vardı. Bıçaklar hakkında bir şey bilmiyorum sayılırdı, bu yüzden Brennus bana seçmemi emrettiğinde ne yapmam gerektiğinden habersizdim. Yardım arayışı içinde etrafa baktım ama kimse bana yardım etmek için öne çıkmadı. Bu yüzden yardım istedim. "Finn, benim için seçer misin?"

Finn Brennus'a baktı ve Brennus bir kez başıyla onayladığında, Finn öne adım atarak silahları inceledi. İki adet uzun kabzalı, neredeyse aynı büyüklükte ve ağırlıkta hançer seçti. Silahların dengesi için endişelenmiş olmalıydı. Bana verecek alçak bir tonda açıkladı. "Bunlar benim. Çok eskidir ve Gahenna rahipleri tarafından kutsanmıştır. Bu Brennus'un ve o da kutsanmış. Sana onları kendi irademle veriyorum Genevieve ancak senin için ne yaparlar bilemem."

Eşit derece alçak bir tonda, "Ne demek istiyorsun Finn?" diye sordum. Ensemdeki bütün tüylerin ürperdiğini hissettim. Elimdeki bıçaklar ölümcül silahlar olmalarından daha farklı bir şekilde ürkütücü gelmişti.

"Diyorum ki onlara layık olmayan kimseye yanıt vermeyeceklerdir." Fısıldadığında içimin altüst olmasını sağladı.

"Peri büyü mü?" Yarı şaka yapıyordum.

"Öyle," dedi aynı ölümcül derecede ciddi olan ifadesiyle. Başımınla yavaşça onaylayarak kelimelerini anladığımı belirttim, silahlardaki tutuşumu sağlamlaştırdım. Arkasına baktığımda Keegan'ın arkadaşlarıyla şakalaşıp havadan sudan konuştuğunu gördüm.

Rahatlamak için yavaş yavaş nefesimi verdim, kalp atışlarımı düzenlemeye çalışıyordum çünkü kontrolden çıkmıştı ve acaba duyuyorlar mı diye merak ettim. Alfred bunu duyabiliyordu ve konuşarak işleri iyice kızıştırmayı denedi. "Belki de bıçaklandıktan sonra Evie, Russell'ı iyileştirmek için kullandığın büyüyü bize de gösterirsin."

Beni kesmiş gibi hissetmişim. *Bunu nasıl bilebilir? Meleklerimden birini ele mi geçirdi? Bu bilgiden başka kim haberdar? Sadece yakın çevrem ve birkaç ruh Russell'ı iyileştirmeme tanık oldu.* Buz kestim ve ardından yanmaya başladım ancak kendimi kaybetmek için zamanım yoktu. Keegan'ın bana kendini son hızda koşan bir boğadan daha hızlı fırlatırkenki hırlayışı acımasızdı. Tedbirsiz ve hızına hazırlıksız olarak geriye zıpladım, ikiye bölünmekten zar zor kaçabilmişim. Ancak çok yavaşım. Beni yakalayarak bıçağıyla sırtımı sağ omzumdan sol kalçama kadar çaprazlama kesti. Dönerek kaçtım. Kesğin çok derin olmadığını biliyordum çünkü kanatlarım darbenin çoğunu kesmişti. Anında kanamaya başladım, kanımın kokusu odaya dolarken bir düzine ya da daha fazla dişin ani tık sesleriyle çıktığını duydum

Kesik ateş gibi yakıyordu. Bundan çok fazla zevk alan Keegan bana gülümseyerek bıçağındaki kanı yalarken dişlerini gösterdi. Etrafımızda bir yay çizmiş Gancanagh kalabalığından alaylar fırlatılıyordu. Biri, "Yemeğinle oynamamalımsın Keegan!" diye seslendi. Başka biri tadımı sordu. Keegan küçümseyerek kahkaha attıktan sonra, "Çocuklar, tadı inanılmaz. Hiç böylesini tatmamıştım. Leziz. Tanrı'nın bir hediyesi. Ve daha fazlasını istiyorum!"

Keegan'ın oyun oynamadığı düşüncesi beynime işlemeye başladığında beni bir titreme aldı. Beni eğitmeye çalışmıyor ya da bir hareketi nasıl mükemmelleştireceğimi göstermeyi denemiyordu. Zayıf, korkmuş ve paramparça olmamı umursamıyordu. İçinde bulunduğum kararsızlık beni yerle bir ederken, cesur olma hükmümün beni terk ettiğini önemsemiyordu. Soğuk, sert zeminde günler geçirmiş, susuzlukla cebelleşmiş, Cehennem'e en çok yaklaştığım yerde kalmış olmam onu huzursuz etmiyordu. Aslında bunu bilmek büyük ihtimalle hoşuna giderdi ve hata yapıp tökezlersem geri çekilmeyecekti. Bana tüm gücüyle saldıracaktı ve eğer Brennus ona izin verirse beni öldürecekti. Vermezse Keegan gerçekten ama gerçekten canımı yakmakla yetinecekti.

Sonraki saldırısında Keegan taktik değiştirmede. Bu yüzden önceden yaptığım gibi geri atlamak yerine bükülerek geri yattım, böylece hemen üstümden saldırmış oldu. Gücünü kullanarak onu fırlattım. Bıçaklarımı sol tarafına isabet ettirerek güzel büyüklükte dik kesikler açtım. Kanı aktı ancak kendimi savunmak için çömelip bana gelmesini beklerken onun mu, yoksa Lynnette'in kanı mı, merak etmiştim.

Kendisinin de kanadığını gördüğünde kibrinin ve çalışmasının birazını kaybetti. Çalışımı gaddarlıkla yer değiştirdi. Dikkatimi dağıtmak için dehşeti kullanmayı denedi. Par-

maklarındaki kanı yalayarak tiksindirici biçimde yüzüne bulaşmasını sağladı. Beni etkilemesine izin vermemeye çok çalıştım ancak beni takip edip kullanacağı bir zayıflık ararken inanılmaz ürkütücü görünüyordu. Ağlamak, imdat diye yalvarmak istemiştım ama anlamsız olduğunu biliyordum. *Burada kimse bana yardım etmeyecek.* Keegan benimle konuşmaya başladığındaysa korkuyla irkildim.

“Onu bulduğumda ruh eşine ne yapacağım biliyor musun?” diyerek benimle acımasızca alay ederken üzerime sağ taraftan geldi ve bıçağıyla havayı keserek ondan geri kaçmama neden oldu. “Bıçağımla alacağım ve onu ortadan ikiye keseceğim, böylece içindeki her şey dışarı çıkacak.” Kulağa bir delinin sözleri gibi gelmişti. Söylediklerinin yarattığı görüntü içimde bir şeylerin hareketlenmesine neden oldu.

Geri çekilmeyi bıraktım. *Asla Russell’a ulaşamayacak çünkü onu bulmasına yetecek kadar uzun süre yaşamasına izin vermeyeceğim.* Göğsümde yüreğimin hızla atmasına neden olan korku artık bastırılmıştı. Avıma odaklanırken korku yok oluyordu. Dövüşe katılarak Keegan’ı takip etmeye başladım, onunla dönüyor ve yapısındaki ufak hataların hepsini buluyordum. *Güçlü ve hızlı ama beceriden yoksun,* diye fikir yürütürken boş boş havayı kesmesini seyrettim. Bıçakları şeytanice ısıkl çalışıyordu ama beni kesecek kadar yakınımaya gelmiyorlardı.

Savunmasında bir açık yakalayarak en yakınumdaki sütuna koştum. Kısacık bir anda ona atlayarak sağ ayağımla üzerinde yaylanıp yanındaki sütuna geçtim. Bu sütunun yukarısına sol ayağımla hafifçe indiğimde hemen kendimi ittirdim. Bu şekilde ivmemi etkili bir biçimde arttırmıştım. Bu ilk sütuna geri zıplamamı sağlamıştı. Sağ ayağımla yine yukarıya indim, iki sütun arasında gidip geldim. Neredeyse zirveye ulaştığımda, Keegan’ın başının birkaç metre üstündeydim. Komşu sütunla sonraki bağlantımda.

onu trampelen gibi kullandım. Kendimi bükük bir açıyla Keegan'a doğru fırlatırken bıçaklarımı aşağıya doğru uzattım. Geldiğini gören Keegan bedenini son anda kaçırdı. Bıçaklarım tarafından şişlenmekten kurtulmuştu ama yine de göğsünün kesilmesini engellemek için çok yavaş kalmıştı.

Zemine sertçe çarptım ve ivmenin beni Keegan'ın gerçekteştirebileceği karşı saldırıdan güvenli bir mesafeye yuvarlamasına izin verdim. Ayağa kalktığımda Keegan dikilmiş beni seyrediyor, hızla nefes alıp vererek hayret içinde göğsünü tutuyordu. "Kanatlarını keseceğim ve ardından duvarıma çivileyeceğim," dedi dişlerini gözdağı vererek gıcırdattığında. Sağ tarafıma bir bıçak fırlatırken aynı anda sol tarafıma daldı. Sağdan gelen bıçaktan kaçmak için sola gideceğimi planlamıştı, orada beni kesip biçmek için bekliyor olacaktı. Ancak umduğundan daha hızlıydım. Bıçak yanımdan dönerek geçerken kolumun üstünü hafifçe kesmişti ancak tuzağından kaçmayı başarmıştım.

Bir milisaniyede önümdeki sütuna koştum, hızımı kullanarak kolayca tırmandım. Zirveye ulaştığımda taşa sertçe basarak bitişiğindeki sütuna kolayca atladım. Sütunu yakalayarak kolumu etrafına doladım, sütundan dönerek inmeye başlamıştım. Zemine doğru düşüp Keegan'ın arkasına indim. O daha tepki veremedi arkasına atlamış, bacaklarımı beline dolayarak kollarımı boynunun önünde çapraz yapmıştım. Sertçe geri çekerek hançerlerimin bıçaklarıyla boynunda bir x çizdim. Onu derinden keserek kanının bedeninden kontrolsüzce akmasına izin verdim. Bacakları boşalıp yere düşmeden önce kendimi ondan ayırdım. Öldü mü diye bakıp görmeden, dönerek bıçaklarımın ikisini de Alfred'e fırlattım. Bıçaklar ona saplandıığında acı çığlıkları odanın karşısından bana ulaştı. Onu oturduğu koltuğa şişlemişlerdi.

Sırtımı dönerek mağaranın girişine mümkün olan son hızda koşarken, kanın damarlarımda hızla pompalandığını hissediyordum. Sarp kayalarda tutunacak en yakın yere atlayarak kendimi duvardan yukarı çekip, tereddüt etmeden ona tırmandım. Takip ediliyordum ama onlardan biri bile bana ulaşmadan mağaranın zirvesine ulaşabileceğimden emindim. Bu gerçeğe duyduğum sevinç kısa sürmüştü çünkü duvarın zirvesine ulaştığımda tanımadığım bir Gancanagh'ın yüzü yukarıdan bana bakıyordu. Mağaranın girişi için bir çeşit gözcüydü. Üstelik yalnız da değildi. Bana gülümseyen iki tane daha vardı. Bir tanesi, "Eh, merhaba *aingeal*," dedi.

Öldüm. Konuşan koruma beni kollarının arasına alarak mağaranın deliğine atladı.

Gancanaghlar'ın tehditkâr yüzlerini gördüğümde çığ korku felç edici dalgalar halinde bana çarptı. İner inmez koruma beni bıraktı. Birisi sandalyeden onu ayırmak için bıçakları çekerken Alfred hâlâ çığlık atıyordu. Ağlamak istedim çünkü onu öldürmeyi becerememiştim. Eğer onu öldürseydim, bunların hepsine değmiş olacaktı. Şimdi *Gancanaghlar beni öldürecek ve her şey sona erecek*, diye düşündüğümde korkuyu ve huzuru aynı anda hissetmiştim. Artık bunun bitmesini istiyordum umutsuzca.

Keegan'ı salonun zemininde bıraktığım yere göz ucuy-la baktım. Hâlâ orada duruyor, kan denizinin içinde hareketsizce yatıyordu. Bitkin bitkin dikilirken tüm bedenim titredi. Keegan'a bakıyor ancak konuşamıyordum. *Bunu ben yaptım. Varlığını sonlandırdım. Onu katlettim*, diye düşünürken beynim yavaşladı. Etrafımda toplanan adamlarla savaşmalı ya da tekrar kaçmayı denemeliydim ama yapamıyordum. Her şeyle bağlantım kopuyordu.

Kalabalık Brennus'un geçmesi için ikiye ayrılırken ızlıyordu ve ben de bana doğru gelmesini seyrediyordum.

Yüzünü okuyamıyordum. Büyün adamlar etrafımda konuşuyordu ve bana mantıklı gelmeyen birkaç sözcük yakalıyordum. "Savaş bunalımı", "Ölü Bakışlar" ve "Savaş Yorgunluğu" en yakınımındaki Gancanagh'tan geliyordu.

Brennus yeterince yakınımaya geldiğinde uzanıp tişörtünün önüne tutundum. Ancak tutuşum o kadar güçsüzdü ki zar zor destek alabiliyordum. Gözlerinin içine bakarak ona fısıldadım. "Yardım et. Lütfen..."

Gözleri yumuşadı. Düşmanım beni kollarının arasına çekerek, "Edeceğim *mo chroí*," dedi. Soğuk dudaklarıyla boynumu okşarken bilmediğim sözcükleri kulağıma fısıldadı: *muirnin* ve *a ghra*. Onu itirmek istiyordum ama öyle güçsüzdüm ki beni tutan tek şey oydu. Uyuşmuş haldeyken bir şeyin *tık* ettiğini duydum. Tepki bile veremedim. Brennus güçlü çenesiyle tenimi deldi. Bacaklarım altımda bükülürken ağzımdan hafif bir sızlanma kaçtı. Kanımı emerken Brennus beni kollarının arasında sımsıkı tuttu. Her şey karanlığa bürünürken artık savaşmıyordum çünkü beni özgür bırakıyordu. Ölüyordum. Bittiğinde bu yerden ve Gancanaghlardan sonsuza dek kurtulmuş olacaktım.

BÖLÜM 13

Kan arzusu

Ölü değilim, diye düşünürken ezici gerçek göğsüme çarpmaya başladı. Hâlâ bir Gancanagh tutsağıydım. Brennus'un devasa yatağındaki ipek yastıktan kafamı kaldırdığımda başım zonkluyordu. Bayılacak gibi hissediyordum, bu yüzden yine başımı yastığa koyarak oda dönmeyi bırakana dek tavana baktım. Odada bir şey farklıydı. Yumuşak yatakta, baştan çıkaran sıcaklığında yatarken ne olduğunu anlamaya çalıştım ve en sonunda hatırladım. Her şeye yapışmış boğucu koku... Gitmemiştii ancak artık o kadar tiksindirici kokmuyordu. Aslında hoş geliyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. *Beni ısırdı!* diye hırladığımda içim öfke ve nefretle doldu. *Düşmanımı beni atıştırmalık olarak kullandı ve ona izin verdim!* Damarlarımdaki kan yüzüme yükseldi ve yanaklarım pancar gibi oldu. Ellerimi boynumda bıraktığı izlerde dolaştırdım. Geri çektiğimde parmak uçlarıma baktım. Üzerlerinde kan vardı. Hâlâ kanıyordum. *Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Reed'i ya da Russell'ı tekrar görmek istemiyor musun?* diye kendimi azarladım. Eğer bir Gancanagh olursam, o zaman tekrar onları göremezdim. Rakibim bana şah demişti ve ondan kurtulmak zorundaydım, yoksa sonraki hamle mat olacaktı ve maç bitecekti. Bir canavar olacaktım. *Yoksa zaten öyle miyim?* diye merak ettim yavaşça yatakta otururken.

Yataktan sendeleyerek kalktığımda, bitişikteki banyoya koşmadan önce odanın dönmeyi kesmesi için biraz beklemem gerekti. Boy aynası yaklaşan görüntümü yansıtıyordu. Gancanagh dişleri kazandım mı diye görmek için ağızımı açarak başımı geri yasladım. Liderlerinin boynumda bıraktığı izler dışında görüntümde anormal bir şey bulamadığımda rahatlama hissetmiştim.

Ayrıca her şey kararmadan önce giydiğim yırtık, siyah geceliği ve şortu üzerimde bulduğuma minnettardım. Üzerinde hâlâ Keegan'ın kanı bulunan yırtık kıyafetimin içinde vahşi görünüyordum. Midem bulandığında zemine kusmamak için sertçe yutkunmam gerekti. Bedenimi acıya boğan açlığa bakarsak kusacak pek bir şey yoktu, benzerini hayatım boyunca hiç tatmamıştım.

Eski usul maşrapaya ve tezgâhın üstünde duran su havzasına topallayarak gittim. Havzaya su doldurarak yüzümü ve kollarımı soğuk suyla defalarca yıkadım. Üzerimdeki paçavraya dönmüş geceliği şortla beraber çıkardım. Dolapta, havzanın altında sünger buldum. Üzerimdeki kanı temizlemek için kullandım. İşim bittiğinde, dolaptan bir havlu aldım ve rafta duran usturayı gördüğümde durdum. Parmaklarım titriyordu, elime alarak açtım ve bıçağı ortaya çıkardım. *Bir silah*, diye düşünürken usturayı kapatıp yumruğumun içinde sıkıca tuttum. Dolabı kaçışımda yardımcı olabilecek bir şey için tarumar ettim ama başka bir şey bulamadım.

Dolabı kapatıp herhangi bir şeyin yerinden oynadığı belli olmasın diye etrafı toparladıktan sonra yatak odasına giderek giyecek yeni kıyafetler aradım. Havluya sarılmış halde yatağı geçerken soğuk, karıncalandıran havayı hissettiğim aniden durdum. Oraya baktığımda, Brennus'un biraz önce boşalttığı yastıkta, kolları rahatça başının arkasında çapraz halde yatar bulmuştum. Kalp atışlarım ya-

vaşladı ama ardından bir doz adrenalin kan dolaşımına karıştığında yıldırım gibi çakmaya başladı. Geldiğini duymamıştım! Ve kurtulmak için sürekli burnumu tıkamak istediğim o koku neredeydi?

“Brennus! Bunu yapma! Aklımı yerinden çıkaracaktı,” diyerek öfkeyle onu azarladım çünkü onu gördüğümde yerimden zıplamıştım. Melek gibi görünebilirdi ama kalpsizdi. En azından atan bir taneye sahip değildi.

“Ne yaptım, *mo chroi*?” diye sorarken sırtıyordu. Kara saçları mankenlerinki gibi, bir sanat eserini anımsatacak şekilde alnına düşmüştü.

“Sinsice yaklaşma bana. Bu hiç hoş değil,” derken gardıroba ilerliyor, bana gülüşünü dinlerken bir yandan da dişlerimi gıcırdatıyordum.

“Ne dedin?” diye sordu inanamayarak çünkü ikimiz de bunun söylenecek komik bir şey olduğunu biliyorduk. İçinde *hoş* olan hiçbir şey yoktu.

Omzumun üzerinden, “Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedim. İç çamaşırına benzeyen bir şey için gardırobu güzelce araştırdım. Hatları ortaya çıkaran kolsuz bir tişört ve kısa, deri bir etek buldum. Kaşlarımı çattım. Bu, gerçek bir kıyafete en yaklaştığım haldi. Ayrıca birkaç seksi iç çamaşırı ve baldırımın ortasına gelen siyah, kaşmir botlar bulmuştum. Külotu ve eteği havlunun altından giydim ve usturayı tişörtün sırtını kesmek için kullandım böylece kanatlarıma daha iyi uyum sağlayabilecekti. Brennus zaten elimdeki silahı görmüştü, bu yüzden neden bende olduğunu dair iyi bir sebep göstermem gerekiyordu.

“Sadece aç mısın diye bakmaya gelmişim,” derken başka bir gerekçesi yokmuş gibi masum davranmıştı. *Hoş* yorumundan memnun kalmış görünüyordu. Bahse girerim, yaşayan ölü hayatı boyunca kimse ona hoş olması gerektiğini ima etmemişti.

“Acıktım... Açlıktan ölüyorum,” dedim dalgın dalgın tişörtü düzeltmeyi bitirirken. Ona sırtımı dönerek havluyu bıraktım ve üstüme geçirdim.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde gözleri neşeyle parlıyordu. *Onu evcil bir hayvanmışım gibi eğlendiriyorum*, diyerek gözlemledim, ardından botlarımı alarak yatağa gittim. Kenarına oturup eğilerek saçma bir şekilde uzun olan botu giydim. Diğer ayağımı giyerken ekşi bir yüz ifadesiyle, “Nasıl oluyor da burada hiç kot ya da spor ayakkabı yok?” diye sordum.

Brennus’un gülümsemesi göz alıcıydı. “Kot ve spor ayakkabıların neresi seksi?” Sesinde esprituél bir hava vardı.

“Ahh!” diyerek yanıtlarken usturayı sağ botumun üstünden mümkün olduğunca gizli kapaklı bir şekilde içeri attım. “Bilmem gerekirdi.”

“Buraya gelmek için başka bir nedenim var,” diye gizemli gizemli açıkladı.

“Beni özlediğini söyleme?” diye sorduğumda bütün sürprizlerinin beraberinde gelen kara dehşete boğulmamışım gibi konuşmaya çalıştım.

“Özledim ama onun için gelmedim.”

“Belki ben yemek yedikten sonra söylersin,” derken benim için planladığı iğrenç haberleri ertelemeyi denedim.

“İsteğin buysa...” dedi biraz iç çekerek. “Usturaya neden ihtiyacın var?” diye sorarken yüzüne dönmek için hızla kalktım.

“Koruma.” Ellerim kalçalarımda ona bakıyordum.

“Artık kimse sana zarar vermeye cüret edemez, *mo chroí*. Usturaya ihtiyacın yok. Ben seni korurum.”

Kaşlarımı çattım. “Ya! En çok senden korunmaya ihtiyacım var zaten,” dediğimde tepkisi için onu izliyordum. “Kimsenin öğle yemeği olmaktan hoşlanmıyorum Brennus.”

“Sanırım hoşlanmıyorsun. Peki ya sana gelecek sefer beni ısırmana izin veririm desem?” Gülümsüyordu.

“Dişlerini benden uzak tut,’ derim.” Tiksinerek titredim. Gülerken kaşını kaldırdı ancak ustura konusunda tartışmadı.

“Hadi, seni besleyelim,” dedi yataktan kalkarken ve elini bana uzattı. Elini tutmadım. Önünden gidiyordum. Sonraki odaya ve ana salona götüren koridora geçtik. Korumalar kapının dışında bizim için bekliyorlardı. Artık onları ismen tanıyordum: Declan, Eion, Lachlan ve Faolan.

Yavaş yavaş ana salona yürürken havada koklamaya alışkın olmadığım başka bir koku sezdim. Artık Gancanaghlar’ın tenlerinin kokusunu alamıyordum, büyük ihtimalle ısırıldığım içindi ve bu bana bir şeyler yapmıştı. Ağır kokunun gizlediği diğer kokuları alabiliyordum. Hiçbiri hoş değildi. Ana kata ulaşıp dehşete kendi gözlerimle tanık olana dek kokuya bir ad verememiştim. Cesetlerin pis kokusuydu. Yemek için kullanılan kadınlar uzaktaki şöminelerden birinin önüne yığılmışlardı. Eibhear ve Cavan harap edilmiş bedenleri düzenli bir biçimde ateşe atıp yakıyordu.

Salonu dramatik biçimde aydınlatmak ve ısıtmakta kullanıldığını sandığım şeylerin Gancanagh tarafından daha pratik bir amacı varmış: cesetlerden kurtulmak. *Burası gerçekten de kâbus evi*, diyerek yüzümü ekşittim ve günler önce kanlı canlı gördüğüm dişi cesedin yüzünden gözlerimi kaçırdım. Yüz ifadesi bir zevk maskesinde donup kalmıştı.

“Genellikle bu kadar ceset olmaz Evie,” dedi Alfred oturduğu masadan. Ekmekle çorba yiyordu. “Dün akşam ısırılmaları senin hatan,” diyerek devam ederken ekmeği çiğniyor ve kendi şakasına gülüyordu. “Sergilediğin gösteriden sonra kan arzusu kontrol edilemedi ve o güzel kadınların ölmesi gerekti. Hepsi senin suçun.”

“Omzun nasıl Alfred?” diye sorarken Brennus’un kendi sandalyesinin yanına, masanın başında tuttuğu sandalyeye oturdum. “Çok acıyor mu?” derken kelimelerinin sebep olduğu keskin acıyı saklamaya çalıştım.

“Sadece sancı. Endişelenecek bir şey değil,” dedi ancak kaşığı ağzına kaldırırken sorun yaşamasından yalan söylediğini biliyordum.

Masaya bir kâse tavuk çorbası ve biraz ekmek kondu. Salondaki vahşetin görüntüsü ve tiksindiren kokuya rağmen hâlâ aç oluşum yüzünden şoke olmuş ve biraz dehşete düşmüştüm. Lonan’a bana yemek getirdiği için teşekkür ettim ve hızla yemeye başladım. Yemeğin tadı dünkü kadar iyi değildi. Hatta korkunç bir tadı vardı ama o kadar açtım ki hepsini yerken neredeyse kendimi kontrol edemiyordum. Bitirdiğimde, karnımın doyduğunu karnımın doluluğundan anlamıştım ama açlık sancıları hiç de azalmamıştı. Aklım karışmıştı. Sanırım daha iyi hissetmem için yemeğin biraz sindirilmesini beklemem gerekecekti.

Suluk yeşil gözlerinde beklentinin ışıyla Brennus beni seyrediyordu ama ne yapmamı beklediğini anlayamamıştım. “Biraz daha çorba ister misin?” diye sorarken kaşını kaldırdı.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye mırıldadım çünkü daha fazla yersem karnım çok dolu olduğu için kusacaktım. Ancak açlık daha deşen bir acıydı, yoğunluğuyla terlememe neden oluyordu.

Alfred, “Emin misin Evie? Gerçekten aç görünüyorsun,” diyerek şaka yaptı. Yüzüme yansımaya başlayan acının tadını çıkararak bana pis pis sırtıyordu. “Belki başka bir şey yemek istiyordur Brennus?” diye sordu Alfred bir kahkahayla.

“Benim olanı istediği gibi kullanabilir,” diyerek yanıtladı Brennus ve kulağa o kadar samimi gelmişti ki başımı kaldırıp yüzüne aklım karışmış halde baktım.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum, çünkü benimle oynadıklarını bilecek kadar akıllıydım.

“İsırıldın Genevieve,” dedi Finn masanın karşısından. Şimdi gelmişti ve aramızda geçen konuşmayı duymuştu. Öfkeli görünüyordu, sanki benimle oyun oynamalarından hoşlanmamıştı.

“Lütfen bana bunun ne demek olduğunu açıkla Finn,” derken ağabeyininkine çok benzeyen ancak Brennus’un sahip olduğu yoğunluktan yoksun açık yeşil gözlerine baktım.

“Bu, seni ısırın Gancanagh’ın kanını arzulayacaksın demek. Normalde yoğun açlık sancısını hissetmemen gerek çünkü tenimiz uyuşturucu gibi davranıp acıyı öldürür. Fakat böyle bir lüksün yok, değil mi?” diye sorduğunda benim için üzülmüş görünüyordu.

Finn’e, “Yani eğer Brennus’un kanını içersem açlığın gideceğini mi söylüyorsun?” diye sordum. Anında gözlerime dolan yaşları gözlerimi kırparak yok etmede sorun yaşıyordum.

“Öyle,” diyerek yumuşakça yanıtladı Finn, yüreğimde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

“Eğer kanını içersem, sadece bu mu olacak?” Anlatmadığı bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Finn’in gözleri bir şey bekler gibi Brennus’a kaydı. Brennus başıyla hafifçe onayladığında, Finn acıyan bir bakışla bana döndü. “Bir Gancanagh’m kanını içtiğinde ölecek ve bizden biri olarak tekrar doğacaksın.”

Şah mat, diye düşünürken gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan aşağıya döküldü.

“Ah Evie, ağlama. Bir kez daha düşününce, lütfen ağla. Ağladığında çok güzel oluyorsun,” dedi Alfred sandalyesine yaslanırken. Başıma gelenler yüzünden yeterince yı-kıldığım için tatmin olmuştu.

Finn kaşlarını çattı. Öfkeyle, "Seni pislik parazit! Eğer bir kelime daha edersen seni kendim öldürürüm," diye saydırdı. Alfred'e dik dik bakıyordu. "O bir savaşçı. Yakında kız kardeşim ve bir Gancanagh olacak," dedi beni işaret ederek. "Brennus'un kanını tadar tatmaz, ruhunu aldığı anda ayrılсан iyi olur çünkü o zaman bana seni öldürmemi emrederse, cennetin altında saklanacak bir yerin yok." Finn, gördüğü en aptal yaratılmış gibi başını Alfred'e salladı. "Eğer birazcık mantığın varsa şimdi ayrılırsın. Brennus'un ona ne dediğini duymuyor musun? *Mochroi*. Geldiğimiz yerde 'kalbim' demek. Bir Gancanagh olduğunda ona istediği her şeyi verecek. Buna kazığa oturmuş kalbin de dahil."

Finn söylevini bitirdiğinde kimin daha şaşkın olduğunu biliyordum. Alfred'in mi, benim mi? Yani Alfred bu yüzden bekletilmişti. Hücremdeki su oyununa boyun eğseydim, huzur bulmak için ne gerekiyorsa yapsaydım ruhumu kaybederdim ve üzerinde hak iddia etmek için Alfred orada olurdu. Ama şimdi beni onlardan biri yapmak için mantık yürüterek başka bir yol bulmuşlardı. Dokunuşları beni etkilemediğinden o kadar çok acı çekecektim ki buna son vermek için Brennus'un kanını içmeye mecbur kalacaktım. Ama yine de bu benim seçimimdi. Acıyı seçebilir veya ruhumu kaybetmeyi seçerek acıyı sonlandırabilirdim.

Finn, Brennus'a dönerek masaya bir zarf fırlattı. "Benden istediğini hallettim. Hepsi burada," dedi ve gelip Brennus'un yanına oturdu. Finn masada artık benim gibi terleyen Alfred'e bakıyordu.

"Teşekkürler Finn," dedi Brennus, zarfı bana itip ne olduğunu sormam için sabırla bekledi. Çektiğim acı dışındaki her şeye odaklanmaya çalıştığım dan zarfı aldım ama açmadım.

"Bu nedir?" diye sorarken yumruğumun tersiyle yaşlarımı gözlerimden sildim.

“Yukarıdayken sana anlatacağım şey buydu ancak artık sana gösterebilirim.” Zarfı açmamı bekliyordu. Dehşet içimi kemirmekteydi.

“Daha fazla sürprizi kaldırabileceğimi sanmıyorum Brennus,” derken ne açıyor ne de onlardan birine bakıyordum.

Nazik bir tonda, “Bu iyi bir sürpriz,” diye karşılık verdi ama bir iblisin iyi bir sürpriz hakkında bir şey bileceğinden kuşkuluydum.

“Bu nedir?” Açmak için zarfı ellerimden alırken Brennus’un iç çektiğini duydum. Üzerlerinde gerçek adım olan belgeler vardı. Banka hesapları, mal mülk ve yasal belgeler gibi görünüyorlardı. Aklım karışarak Brennus’a baktığımda bir açıklama arıyordum.

“Keegan’ı yendin,” dedi Brennus gururla gülümseyerek. “Bütün mal varlığını alıyorsun. O kadar zengin değildi, bir milyon sterlinden azdı. Yüzüne pek gülmeyen yatırımları olmuştu ama somurtma, bende isteyebileceğinden fazlasına yetecek kadar para var,” dedi bana zarfı geri vererek.

Masanın karşısına, Alfred’e baktığımda gözlerinde bir şey gördüm: Korkuydu. *Finn haklı*, diye düşündüğümde ellerim yine titremeye başladı. *Brennus beni kraliçesi yapıyor ve hepsi bana öyleymişim davranacak. Sevilen bir iblis gibi.*

Duygusuzca zarfı masaya geri koyarak onu Brennus’a verdim. Ardından sandalyemi masadan ittirdim ve salonu geçerek mağaranın girişine gittim.

Brennus, “Sorun ne, *mo chroi*?” diyerek bana seslendi.

Durup ona döndüm. “Bunu alamam,” dedim masadaki zarfa işaret ederek.

“Neden?” Şaşırarak kaşlarını çatmıştı. “O ahır gibi yerde köylü gibi yaşıyordun. Bir daha asla öyle yaşamam gerekmeyecek. Güçlü olacaksın ve eğer biri seni avlamayı

bile düşünürse, hepsini yok edip dehşetin gerçek anlamını öğreteceğiz.” Gözlerindeki acımasızlığı görebiliyordum. Söylediklerinin her kelimesini kastetmişti. Beni sonsuza dek bir hazine gibi koruyacaktı ve ondan asla kurtulamayacaktım.

“O zarfı alamam çünkü onu öldürdüm, Keegan’ı öldürdüm. Parasını alamam,” dedim çaresizce. Elimi karnıma koyarak için için hissettiğim açlık sancılarını yatıştırmaya çalıştım.

“Onu öldürmedin. Kendini savundum ve onu bir savaşçı gibi yendin. İyi öldü,” diyerek yanıtladığında Brennus’un aklı benim yüzümden karışmıştı. “Hiç kimse yaptığın şeyden sonra bizden biri olmaya layık olmadığını söyleyemez. Klan için değerli olacaksın.” Kelimeleri içimi dondurdu.

İnsanları mağaraya çekmekte ikna edici olup ceset olanakları onlardan beslenecek ve ardından cenaze ateşi gibi onları alevlere fırlatırken *bir şey hissetmeyecek miyim? Bir Gancanagh olarak beklenenden daha başarılı olmayı mı hedefleyeceğim? Brennus’u sevmeye mi başlayacağım? Reed’i unutacak mıyım? ASLA!*

Brennus’tan uzaklaşarak bir kez daha mağaranın girişine doğru ilerledim. Brennus, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi ama ona yanıt vermedim ya da durmadım. On dan kaçmaya çalışmadığım için saniyeler içinde yanıma gelmişti. Sadece ayrılıyordum, o veya bu şekilde.

“Gidiyorum,” dedim usturayı botumdan çekerek.

“Buradan sadece bir Gancanagh olarak ayrılabilirsin,” dedi yumuşak bir tonda. Belirsiz bir yere acele etmeden birlikte yürüyorduk. “O zaman istediğin yere gidebiliriz.”

“Hayır, şimdi gidiyorum. Kendine iyi bak,” derken ona bakmıyordum. Sabrını zorluyormuşum gibi derin derin iç çekti.

Önüme adım atıp beni durdururken, "Gitmene izin veremem, *mo chroí*," dedi nazikçe. "Sen benimsin." İçim korkuyla doldu çünkü ona inanmaya başlıyordum. Boyun eğmemi sağlıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım ona. "Lütfen seni incitmeme sebep olma. Sana zarar vermek istemiyorum." Bunu kas-tetmiştim. Onu gerçekten incitmek istemiyordum ve bu gerçek beni ölümden de çok korkutuyordu çünkü ona cid-den zarar vermeyi istemem gerekirdi.

Güzel dudaklarına bir gülümseme yavaşça yerleşti ve yüzü, fırtınalı bir denizi anımsatan parlak, yeşil gözlerin-de ışığın dans etmesini sağladı. Sanki hayatının en güzel haberini almış biri gibi görünüyordu. "Sorun değil. İncit beni," diyerek soludu.

Etrafından dolanmaya çalıştığımda kolumu tutarak beni durdurdu. Bırakmayacaktı. Eğer buradan çıkmak is-tiyorsam beni bırakmasını sağlamam gerekiyordu. Hızla ve pek üzerine kafa yormadan usturayla kolunu kestim. Bunu yaptığımda iki şey oldu: İlk olarak Brennus bana sevinç içinde gülümsedi ve ikinci olarak kolundan akan kanın kokusu beni büyüğü altına aldı. Başım dönmüş ve ağzım sulanmıştı. Koluna atlayıp kanıyla uyuz bir köpek gibi ziyafet çekmemek, sahip olduğum irademin tümüne mal olmuştu.

Usturayı bırakarak elimle ağzımı ve burnumu kapat-tım. Ondan geri geri kaçarken aromasını durdurmayı de-nedim. "Sorun değil," dedi nazik bir tonda, sanki ürkmüş bir çocuğu sakinleştirmeye çabalıyordu.

Başımı sallayarak etrafa vahşi gözlerle bir kaçış yolu için bakındım ama Faolan, Eion ve Lonan kaçışı kapatmışlar-dı. Önünde dikilerek pür dikkat bizi seyrediyorlardı. Ka-çamıyordum ama uzaklaşmam gerekiyordu. Dönerek tüm hızımla Brennus'un odasına geri gittim. Kapıyı çarparak

kapatıp kilitledim, telaşla ondan uzaklaştım. Yatak odasına ve ardından banyoya koştum. En dipteki duvara gidip yavaşça dayanarak zemine kaydım.

Acı ve panik üstünlük için mücadele ediyordu. Tek yapabildiğim başımı banyonun soğuk zeminine yaslayıp bir top haline kıvrılmaktı. *Diünyadaki en aptal yaratığımı*. Oyunu bütün kartları elinde bulunduran antik bir savaşçıdan daha iyi oynayabileceğimi düşünmememe ne neden olmuştu? *Kibir senin adın Evie*.

Onu göremeyeyim diye gözlerimi açmadım ama onun kokusunu alabiliyordum. Soluduğum havayı yoğunlaştırıyor, beni kokusuyla... aromasıyla boğuyordu. Titredim. Direnmeliydim. Eğer yeterince güçlü olamazsam, hastalığı şimdi bile bana bulaşmış olan bu avcıyla aynı kadere sürgün edilecektim. Ama artık ona açtım ve o, bunu biliyordu. Beni kemiren acıyı sonlandırma ihtiyacına güveniyordu. Teslimiyetimin nasıl da tadını çıkarırdı. Hayattaydım ama aksi için yalvarmam ne kadar sürecekti?

“Öyle güçlüsün ki, *mo chroi*,” dedi Brennus sinsice bana yaklaşırken. Hareket edemiyordum çünkü eğer edersem onu kanatırım diye korkuyordum.

Artık kanamıyor, benden daha hızlı iyileşiyor olmalı, diye düşünürken yanıma oturarak başımı kucağına koydu. Nazikçe saçımı okşayarak beni rahatlatmaya çalıştı. *Bir taraf seç artık iblis*. Etrafımdayken gardımı düşürmemeye çalıştım.

Konuşurken ses tonu baştan çıkarıcıydı. “Bana yanlış yönden baktığını düşünüyorum. Neden bizden biri olmak istemiyorsun? Her daim arkanı kollayacak Gancanaghlardan tarafından korunacak ve bakılacaksın? Seni asla pislik olarak, var olmaya hakkın yokmuş gibi görmeyeceğiz.” Neredeyse homurdanacaktım çünkü varlığımı nasıl istiyorsa ona uydurmaya çalışıyordu.

Artık var olmayacağım. Başka bir şey olacağım ama ben olmayacağım.

Konuştduğunda düşüncelerimi okumuşa benziyordu. “Çoğunlukla aynı olacaksın ama ruhunu serbest bırakacaksın. Sana bu hayatta yardımcı olmadı, seni bir hedef haline getirdi. Sonra bir daha asla yalnız olmayacaksın. Son- suza dek senin yanında olacağım ve bir daha asla korkman gerekmeyecek,” diyerek söz verdi. Ve işte buydu. Umut- suza istediğim bir şeyi bulmuştu.

Bir daha asla korkmamak nasıl olur acaba? Bir avcı tarafından avlanmanın verdiği dehşeti hissetmemek? Ya da beni avlayan bir avcının sevdiğim birini inciteceğinden korkmamak? Büyük ihti- malle gerçek sevgiyi hissetme becerimi kaybedeceğim.

“Sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana yardım etme- me izin ver, *mo chroi*.”

“Yardıma ihtiyacım yok,” diye fısıldadım.

“Neye ihtiyacın olduğundan habersizsin. Eğer gitmene izin verirsem dışarıda tek başına ne kadar hayatta kalabi- leceksin?” Yürüyen ölü olarak sonsuzluğunu seçmektense ölümle kumar oynamayı tercih ettiğim için sesi kulağa öf- keli geliyordu.

“Bilmem, deneyip görelim.”

Uzun uzun nefesini verdi. “Olaakları engelleyemezsin. Senin için kanamama izin ver,” dedi nazik bir tonda, ar- dından soğuk dudaklarıyla boynuma dokundu. “Çok güç- lü... Çok cesur...” diye mırıldandı.

“Yapamam,” diyerek sızlandım. Bunu söylemek işken- cemi arttırmış gibi görünüyordu.

“O zaman benim için kana,” dedi yine boynumu deler- ken. Bu sefer bilincimi kaybetmedim. Geçen seferki kadar çok kan aldığını sanmıyordum. Amacı beslenmek değil, bana daha fazla zehir bulaştırmaktı. Böylelikle onu daha çok arzulayacaktım. Arzuluyordum da zaten. Ancak kanım

ona umduğunu sanmadığım bir şey yaptı. Sarhoş görünüyordu. Ya da uyuşmuş. İnsan kadınları Gancanaghlar tarafından dokunulduğunda olduğu gibi. Dünya etrafında daireler çiziyormuş gibi görünürken, kendini dikleştirmek için banyonun duvarına yaslandı.

“Yakında pes etmelisin, *mo chroi*. Ne kadar çok kanımı içersem, sana o kadar fazla ihtiyaç duyuyorum. Seni çoktan yatağıma sokardım ama yaparsam, değişmeden önce seni öldüreceğimden korkuyorum,” derken gözleri yavaşça açıldı. Kısık bakışlarında tutkunun karanlığı gözüküyordu.

“Bunu denememenin tek nedeninin bu olduğundan emin misin? Çünkü denersen, seni öldüreceğimden gerçekten korkmalısın.” Öfke ve çok yakından bakmak istemediğim başka bir duygu bedenimde hızla ateşlenmişti.

Brennus’un kahkahası banyoda yankılandı. “Sadece sonraki cümleli duyabilmek için sonsuza dek yaşamak istememe neden oluyorsun.” Gülümsedi. “Sonsuzluğa ihtiyacım var çünkü sana doyamıyorum. Güzelliğin bir ızdırap. Sensiz yaşamayacağım. Sensiz yaşayamam.”

Başka bir şey derdim ancak ağzımdan bir acı iniltisi kaçarken dişlerimi sıkmam gerekti. Açlık sancıları beni önceden olduğundan daha kavurucu ve güçlü olarak avucuna almıştı. Yerde kıvranıyor, acıyı hafifletmek için daha sıkı bir top haline geliyordum. Brennus, “Bu artık bitiyor,” diye emrederek ayağa kalktı ve beni zeminde kucaklayarak kaldırdı. Zihnimin gerilerinde bir yerde, acımın onu rahatsız ettiğinin farkındaydım. Bu bilgi mantıklı gelmemiştir çünkü onun hakkında bu noktaya kadar bildiğim her şey çektiğim çileyi umursamadığını inanmaya itiyordu beni.

“Nereye gidiyoruz?” diye sorduğumda yatak odasından geçiyordu.

“Salona. Finn’e kendimi kestireceğim ve bunların hepsi bitecek,” derken beni göğsüne sıkıca çekmişti.

“Hayır... Lütfen... Duramam...”

“Bunun olması gerek Genevieve. Bu senin kaderin. Öyle,” diye nazik bir tonda konuştuğunda başımı inkâr içinde salladım.

Salona vardığımızda Brennus masadaki sandalyesine beni kucağına alarak oturdu. Alfred bizim için bekliyordu. Acaba konuştuğumuz her şeyi dinliyor muydu diye merak ettim. Harika işitme duyusu vardı ancak banyoya kadar ulaşıyor mu, emin değildim.

Alfred sevinç içinde bize bakarak konuştu. “Sonunda! Bu mağarada haftalardır terbiyeye yatırılmış, onu Gancanagh olmaya ikna etmeni bekliyorum. Demem gerek, onu döndüremeyeceğinden korkmuştum ama yöntemlerinin oldukça etkili olduğunu görebiliyorum.”

Alfred’in sözleri yüzünden kaskatı kesildiğinde Brennus’un boynuna, “Onu öldürmeme izin vermeliydin,” diye fısıldadım.

“Sabır yavrum, gece daha yeni başlıyor ve senin için bir sürü doğum günü hediyesi planlıyorum,” diye fısıldadı kulağıma. Birazcık nefesimi tuttum çünkü doğum günü hediyelerimden biri olarak Alfred’in kalbinin kazıkta sunulacağına dair bir hissim vardı.

İçimde bir karanlık büyümeye başladı. Bunu istiyordum. Alfred’in kalbini kazıkta görmek istiyordum. Başımı Brennus’un göğsünden kaldırarak gözlerinin içine baktım. Gözlerimdeki karanlığı görmüş olmalıydı ki beni daha sıkı sardı. Yüzü derin bir arzu gösteriyordu.

Alfred’in söylediklerimizi anladığını sanmıyordum. Öyle çıldırmıştı ki kendini zor zapt ediyordu. Onu dikkatle izleyen Gancanaghlar’ın yüzlerini inceledim. Gözlerinin onu izleme şekline bakılırsa onlar da heyecanlıydılar. San ki tadına bakma fırsatı elde edecekleri nadir lezzetlerden biriydi. Odadaki, hayallere kapılan tek kişi olmadığını

görmeye başladım. Ancak Alfred bunların hepsinden bihaberdi ve çenesini de kapatamıyordu. Böbürlenme ihtiyacı, onunla son karşılaşmamdan hatırladığım bir şeydi.

“Sana önemli bir şey söylemek için bu ânı bekliyordum Evie,” dedi gözlerime bakıp gülümseyerek. Yanımızda volta atarken sevinç içinde ellerini ovuşturuyordu. “Yeni hayatında bütünüyle içinin rahat olmasını istiyorum, yani bu aslında ikiniz için bir hediye. Brennus’a ve sana, mutluluğunuz için,” dedi sinir bozucu derecede kapalı biçimde. Nasıl olmuştu da içinde bir gram iyilik olduğuna inanabilmişim, hiçbir zaman anlamayacaktım.

“Duymak için sabırsızım,” dedim rahatsız edici bir tonda. Yeni bir sancı dalgası bana çarpmıştı ve buzlu suya atılmışım gibi tüm bedenimi titretiyordu.

“Nedir?” dedi Brennus sabırsızlıkla. Elini alnıma koyarak beni yatıştırmaya çalışırken odada Finn’i arıyordu.

“Reed senin peşinden gelmeyecek Evie. Bunu hallettim,” dedi Alfred ve sonra tepkimi bekledi.

Sancıdan dolayı dışlerim birbirine çarparken ona bakıp, “Ne?” diye sordum.

“Dominion’un, hainin nerede olduğunu öğrenmesini sağladım ve arkadaşının da, neydi adı? Zephyr, değil mi? İkisi de tutuklandı,” dedi Alfred ve nefes alamadım. “Onların ikisine de gerçekten iyi ihanet ettin. Yemin ederim, daha güzel bir plan bulamazdım,” dedikten sonra durup bana pis pis sırttı. “Crestwood’dan ayrılmadılar bile, büyük ihtimalle onlara geri döneceğini umuyorlardı.”

“Yalancı!” diye fısıldadım ama yalan söylemediğini biliyordum. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ve Gancanaghlar’ın yaratabileceğinden daha berbat bir acı göğsümde patladı. İçimde bir şey ölmüş gibi hissediyordum. *Onlara ihanet ettim.*

Alfred'in söylediği başka bir şeyi duymadım. Konuşmaya devam etti ancak onu duyamadım. Zihnim yarışıyordu. *Öldüler mi? Dominion onları idam etmiş olabilir mi?*

"Ne kadar oldu?" diye sorduğumda Alfred'in sözünü kesmiştim. Dominion tarafından ne zaman alındıklarını bilmek istiyordum.

"Bir ay önce."

Kocaman bir ay! Mahkemeye çıkarıldılar mı? Sorgulandılar mı? Nerede olduğumu bile bilmiyorlar. İlahi melekler onlara inanır mı, yoksa veremeyecekleri bir bilgi için onlara işkence mi ederler? diye merak ederken kollarım Brennus'un etrafına dolandı. Kendimi gerçekliğe zincirlemeye çalışırken ona sıkıca sarıldım. Beynim hararetle işliyor, Alfred'i sorgulamak için sağduyumu korumaya çabalıyordu.

"Yaşıyorlar mı?"

"Mümkün değil. Dominion asla izin vermez..." dedi, ancak onu dinlemeyi bıraktım çünkü emin olmadığını anlamıştım.

Öldüler mi, yaşıyorlar mı bilmiyor. Hâlâ yaşıyor olma ihtimalleri var. Hâlâ onları kurtarabilirim. Nasıl? Brennus buradan sadece bir Gancanagh olarak çıkabileceğini söyledi. Ya beni bir Gancanagh yapmasına izin verirsem? O zaman çıkmama izin verir. İstedğim yere gidebilirim. O zaman Brennus'tan kaçabilir ve Dominion'u bulabilirim. Eğer kendimi İlahi meleklerle teslim edersem bir Nefilim olmadığımı görecektir. Beni öldürebilirler ve Reed'le Zee özgür kalabilir. Onları hiç tanımamışım gibi davranabilirim. Bu kısmı daha sonra çözmem gerekiyor. Şu anda bu mağaradan çıkmalı ve Dominion'a gitmeliyim.

Başımı Brennus'un göğsünden kaldırıp odayı taradım. Alfred hâlâ konuşuyordu ancak umurumda değildi. Sesi yalnızca bir uğultuydu. Brennus kulağıma, "Ne arıyorsun, *mo chroí?*" diye sorarken parmakları şefkatle yüzümün yanını okşadı.

Finn'i arıyorum. Gancanagh'a dönüşmem için seni kesmesi gerek," dedim ona neredeyse fısıldayarak. "Ama bana bir söz vermen şart," derken Finn'in bize doğru geldiğini fark ettim.

"Ne istersen," dedi Brennus, gözleri hiç görmediğim kadar ışıldıyordu.

"Alfred asla bu mağaradan canlı çıkmayacak," diye mırıldarken dudaklarını titreyen parmaklarla takip ettim.

"Söz veriyorum," diye soluduktan hemen sonra öne eğilerek alev alev yanan dudaklarımı onun soğuk dudaklarına bastırdım.

"Teşekkür ederim," dedim geri çekildiğimde. Başımı omzuna geri koymam gerekti çünkü artık başka bir şey yapmam neredeyse imkânsızdı. Sancıdan dolayı o kadar güçsüzdüm ki odağımı korumakta sorun yaşıyordum.

Masaya yaklaşırken Finn suratsız görünüyordu. Eğilerek Brennus'un kulağına bir şey fısıldadığında Brennus hemen beni kucağına alarak ayağa fırladı. Alt kata götüren merdivenlere doğru döndü. Aklım karışarak Finn'e baktım. Ardından derin, alçak bir hırlama duydum. Hayatım boyunca bir daha asla işiteceğimi sanmadığım bir sestti bu. Hüsran yaşları gözlerime doldu çünkü kaçması gerekiyordu! Bu yeri asla görmemeliydi. Yaşamalıydı!

Russell salonun karşısından, "Benim kızımı nereye götürdüğünü sanıyorsun?" diyerek seslendi.

BÖLÜM 14

mücadele

Brennus öfkeden kudurmuş halde Finn'e dönerek olanlara inanamıyormuş gibi yüzünü ekşitti. Genellikle söylediğim bir şey yüzünden kızdığını görmüştüm ancak bu farklıydı. Bu hiddetti. Neler dönüyor görmek için başımı kaldırmak istiyordum ama karnımdaki sancılar şiddetli bir acı çekmeden hareket etmeme izin vermiyordu. Bu yüzden masanın başındaki yerine otururken Brennus'un kollarının arasında kıvrılmış halde kaldım. Kucağında biraz hareket etmeyi becermiştim, artık herkesin gördüğünü görebilecektim. Russell'm salonda ilerleyişi kesinlikle nefes kesiciydi.

Salonun girişinden bize doğru yürürken, Russell'ın kumral saçları ateş ışığı altında parlıyordu. İri bedeni kanatlarının gölgesinde kalmış, parlak kırmızı kanatları geniş kavisli intikam sembolleri gibi açılmıştı. Alnının hatları, şiddetin doğuştan gelen bir içgüdü olduğunu düşünmeme neden oldu. Bir iblisi avlayan bir Güç meleği gibi görünüyordu ve nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Crestwood'da, gölde yürürken tanıştığım Russell değildi artık. Hayır, artık insandan çok daha öteydi. Tehlikeli ve ölümcül bir kattı. Serafimdi.

Gancanaghlar her iki tarafında sıra olmuş, gözdağı vererek saldırgan görünüyorlardı ancak Russell cesurca yürüyerek her birini geçti. Gözlerinin içine bakıp onlara saygı göstermeyi reddediyordu. Bu tehlikeli yırtıcıların huzu-

runda yapılacak en zekice şey değildi. Russell dümdüz ileri bakıyordu ve gözleri benimkilere kilitlenmişti. İçinin dehşetle dolduğunu görebiliyordum. Bir kere kollarındaki altın rengi kılların hepsi tel fırça gibi diken diken olmuştu. Burun delikleri aşırı nefes alıp verdiği için ve hızlı kalp ritmi yüzünden kocaman açılmıştı. Kanatları bize doğru uçacakmış gibi görünüyordu. Henüz uçamayacağını biliyordum, bu da gerginlikten dolayı kanatların kendi kendilerine bu hale geldikleri anlamına geliyordu. Ancak bunlar benim bildiğim işaretlerdi ve Gancanaghlar'ın bunları tanıyabileceğinden emin değildim çünkü bunları saymazsak, Russell bir düzineden daha fazla yürüyen ölüyle dolu bir sığınağa tek başına yürümüş biri olarak nispeten sakin görünüyordu.

Yalnız gelmesine rağmen bir strateji belirlemişti. Anında planının ne olduğunu görmüş ve tasvip etmemiştim. Bu şahit olduğum en berbat plandı! Kuşkusuz ahmakçaydı! Gözlerim doldu çünkü hayatta kalmasının benim için ne kadar önemli olduğunu konuştuktan sonra böyle bir şey yaptığına inanamıyordum.

Russell kasabadaki yerel dükkânlardan birinden onun için aldığı kotu giyiyordu. Özel tasarım değildi ama fark da yoktu. Russell her şeyin güzel görünmesini sağlayabiliirdi. Tişört giymemeyi tercih etmişti, büyük ihtimalle bu görevde kanatları dışarıda olacağı ve giymemesi daha kolay olacağı içindi. Russell'ın üst kısmına bir şey giymediği anlamına gelmiyordu bu, sadece kıyafete bürünmemişti. Bedenini çaprazlama saran iki kayışta en azından bir düzüne el bombası vardı, üzerine askeri kayışlarla sabitlenmişti. Elinde pimi çekilmiş bir el bombası taşıyordu. Parmağı elinde tuttuğu bombanın emniyet kelepçesinde duruyordu hafifçe.

"Kötü bir plan bu, Russell," diye fısıldadım bize yaklaşıırken. Buradaki koku onu etkilemeye başlamış olmalıydı

ki boştaki eliyle hafifçe burnunu ovmaya başladı. Onun için üzüldüm çünkü ilk uyandığımda buranın nasıl da leş gibi koktuğunu hatırlıyordum.

“Hiç de değil Kızıl, bu harika bir plan çünkü öyle ya da böyle ikimizin de ruhları buradan çıkıyor,” dedi kendinden emin bir tonda. Çikolata rengi gözleri beni tarıyordu. “Kütüphanede seni kaçırdım Kızıl, seni kurtarmakta geç kaldığım için özür dilerim,” dedi kulak tırmalayan bir seste. Gözleri gözlerime bakıyordu. Aramızda geçen o tek bakışta kaçırıldığımdan beri hissettiği tüm korku ve endişe yatıyordu. Tekrar beni incelerken gözleri gözlerimden koptu ve boynumda durdu. Kaşlarını çatmıştı. Russell keskin gözlerle Brennus’a bakmış ve beni kollarının arasında sıkıca tuttuğunu gözlemlediğinde kaşlarını biraz daha çatmıştı.

“Onu ısırdın! Seni lanet vampir!” dedi Russell öfkelenerek. Oturduğumuz yerin yakınında durdu. Brennus büyük olasılıkla Russell’in ısırik yüzünden hissettikleri için değil de ona vampir diye seslendiği için gerilmişti.

“Isırdım. Yakında bir Gancanagh olacak ancak açıkça görülüyor ki seni, ruh eşini seviyor. Şimdi gitmene izin vereceğim. Sana avantaj vereceğiz Serafim ve seni bulabiliyor mu göreceğiz. Güzel bir ilk av olacaksın,” derken bir tutam saçıyla oynuyordu.

Russell’ı avlama düşüncesi başımı döndürdü. *Ruhumla beraber tüm kalbimi de mi kaybedeceğim? Benim için sadece bir av mı olacak?*

Başını sallarken Russell’in yüz ifadesi şüpheciydi. “Yalancı. Bir vampir olması için kanını içmesi gerek ve ruhunu hâlâ hissedebildiğime göre sana o kadar da bağlanmamış,” derken Brennus bana daha sıkı sarıldı, sanki bana tutunmak istiyordu. Russell’a bakarken bu bilgiyi nereden elde ettiğini çözemiyordum ancak oldukça doğrudu.

"Eğer onu umursuyorsan ve umursadığını görebiliyorum. çektiği eziyeti kanımla sonlandırmasına izin verirsin. Ona olanları engelleyemezsin. Kanım olmadan ölür." Eliyle yanağını okşadı.

"Kokuşmuş iblisler hakkında nefret ettiğim şey tam da bu. Biri çıkıp sizi eşek sudan gelinceye dek dövene kadar yalan söyleyip duruyorsunuz. Sonra doğruyu söylüyorsunuz," dedi Russell başını sallayarak. "Sanırım seni eşek sudan gelene dek dövmek için kızımın güvende olmasını bekleyeceğim, tabii hepimizin şimdi öleceğine karar vermezseniz. Ardından sadece onunla sonraki hayata geçeceğim ve demesem olmaz, ölmek konusunda üzüldüğüm söylenemez, çünkü benimle geliyor ve sizi asla görmeyeceğiz ya da koklamayacağız," dedi Russell. Burnunu kırıstırıp eliyle yine ovaladı.

"Bu bilgiyi nereden aldın?" dedi Brennus sakın bir tonda ancak çenesi kasıldığı için sinirlendiğini söyleyebildim.

"Zoltan ve Crisco anlattı." Sıkılmış görünüyordu.

Bunu duyduktan sonra Lonan ve Cavan tehditkârca Russell'a doğru eğildi. Eğer Brennus onlara kendi dilinde bir şey demeseydi Russell'a saldıracaklarından emindim, el bombası olsun ya da olmasın. Sanırım Driscoll ve Ultan diğer Gancanaghlar için kardeş gibiydi ve kimse Russell'ın isimlerini yanlış söylemesinden hoşlanmamıştı. Savaşçılara ölümden sonra saygısızlık etmek çok kötü bir fikirdi ancak Russell'ın umurundaymış gibi görünmüyordu.

Brennus adamlarını kelimeleriyle kontrol etti ama ardından Lonan Brennus'a anlayamadığım bir şey dedi. Russell'ı izlediğimde onları dinliyor gibi görünüyordu. Ardından Brennus Lonan'a bir şey dedi. Russell gerilerek Lonan'ın dikildiği yere baktı.

"Hepiniz bu el bombasını benden almayı deneyip patlamadan önce pimi geri sokabilecek misiniz diye deneye-

bilirsin ama bir ruhum olmasaydı bu riske girmezdim Lonnan,” dedi Russell. Odadaki tüm gözler fal taşı gibi açıldı. “Aa! Galce konuşabildiğimi bilmiyor muydunuz? Aslında Zoltan ve Crisco yanlarında otururken kaçma planları yapıp durduklarında, sadece sizin bildiğinizi düşündüğünüzü anlamıştım. Gerçekten komikti ama orada olmanız gerekiyordu sanırım,” derken gülümseyerek gözlerine baktı. Acı içinde kıvrınmasaydım geri gülümserdim. Öyle cesur, aptal ve yürekli bir ukalaydı ki. “Ama bu sıkıcı olmaya başladı, artık kızımı eve götürme zamanım geldi. Üzerine sinmiş leş gibi kokuyu çıkarması için duş alması şart. Gel buraya Kızıl, gidiyoruz.”

Hareket etmeye çalıştığım da ayakta duracak kadar dikilememiştim. Bir sancı dalgası vurup inlediğim de, Brennus’a daha fazla sarılmak zorunda kaldım.

Yanağıma soğuk ve yumuşak öpücükler kondururken, “Kalmak istiyor gibi görünüyor *aingeal*,” dedi Brennus bana sıkıca tutunup.

“Kalmıyor ucube! Sana dedim, burayı öyle ya da böyle terk ediyor,” demesine rağmen artık fena halde endişeli görünüyordu.

Tehditkâr bir küçümsemeyle, “Bir Gancanagh olmayı seçerse onu öldürür müsun?” diye sordu.

“Yoo, siz onu şeytani bir peri yapmadan önce onu kurtarırım,” dedi Russell iğneli bir yavaşlıkla. Parmağı bombanın emniyet kelepçesinde kıpırdanıyordu.

Ne olduklarını biliyor! Ultan ve Driscoll’dan sağlam bilgiler almıştı. Onlara vampir diyerek kesinlikle hakaret ediyordu.

“O zaman seninle ben o kadar da farklı değiliz,” dedi Brennus düşünceli bir tonda.

Russell’in kaşları kalktı. “Bu nasıl oluyor vampir?”

“İkimiz de onu kurtarmak için öldürmek istiyoruz.” Russell taş kesildi.

“Onu sevdiğini mi sanıyorsun? Böyle bir varsayımı yapmak için kim olduğunu bilmenin imkânı yok,” dedi sesi ancak kulağa tatsız geliyordu, sanki Brennus’un beni istediği düşüncesi midesini bulandırmıştı.

“Öyle düşünmüyor musun? Tadına baktım onun. Ateş ve gökyüzü, yaşam ve yeryüzü kadar eski olsa da türünün tek örneği. Karanlık gecedeki en aydınlık ışık. Kanı sırlarını ve arzularını ortaya çıkarıyor. Onun tüm arzularını gerçekleştireceğim. Ondan başka kimseyi sevmeyeceğim,” dedi yumuşakça. Bir tehdit yerine bir yemin gibi söylemişti bunları.

“Yürü git manyak! Sıraya gir. Herkes onu istiyor! Burada sağlığım yüzünden mi geldim sanıyorsun? Ne olduğunu biliyorum. Bana söylemene gerek yok. Ancak onu şimdi alacağım. Bunu sonra sonuca erdiririz. Erkek erkeğe, melek vampire... Her neyse işte,” dedi Russell bıkkınlıkla. Brennus’un söylediklerine gerçekten üzülmüştü.

Brennus Russell’a istediğini vermek için hareket etmediğinde Russell ekledi. “Biraz önce elini gösterdin Dracula. Onu sevdiğini biliyorum, yani hepimizi havaya uçurmamıza izin vermeyeceksin çünkü benim gibi ‘tekrar’ şansın olmayacak onunla. Belki de bir dahaki sefere poker yüzünü takınırsın. Hepimizi duman yaparım, oyun oynamıyorum,” diyerek bitirdi.

“Yürüyemiyor. Gelip onu alman gerek,” dedi Brennus alçak bir seste. “Onu ısırdığım için şiddetli sancılar çekiyor.”

Russell kaşlarını çatı. “Ya, demek onu seviyorsun, seni hasta ucube,” diye söylenirken yavaşça Brennus’a doğru yürüdü.

“Acısını hafifletmek için ona herhangi bir şeyin kanını ver, daha iyi hissetmeye başlayacak,” dedi Brennus. Kollarında beni tutarak ayağa kalktı ama Russell uzanıp beni almaya kalktığında gerildi. Brennus beni sıkıca kucakladı ve ardından alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. İyi

hissettirmişti çünkü kavruluyormuş gibi hissediyordum. Kanımdaki zehir kaçış olmayan bir cehennemın içine hap-solmuşum gibi yakıyordu. "Senin için geleceğim... Sen be-nimsin, *mo chroí*."

Bedenim içgüdüsel olarak Brennus'a yaslandı, bedeni-nin soğukluğu Russell'ın bedeninin ateşinden daha rahat-latıcıydı. Brennus bana Galce rahatlatan bir şeyler söyle-yerek elimi boynundan ayırmaya çalıştı. Beni Russell'm kollarına geçirirken Russell'ın hâlâ elinde tuttuğu el bom-basını oynatmamaya dikkat ediyordu. Russell beni nazikçe kollarının arasına aldı, yüreğine yaslandığımda bedeninin biraz rahatladığını hissettim. Ancak Russell geri çekile-medem önce Brennus uzanarak Russell'ın yüzüne eliyle dokundu. Uzun, solgun parmaklarını Russell'm güneşin öptüğü altın teninde gezdirdi. Russell donarak gözlerini benden alıp Brennus'a baktı.

Brennus, "El bombasını bana ver," diye emrettiğinde Russell'ın gözlerine bakıyordu. Russell'ın eli kıpırdadı-ğında kalbim neredeyse atmaya kesecekti. Nefesimi tut-tum çünkü eğer Gancanaghlar'ın teni Russell'ı etkiliyorsa, bombayı ondan aldıktan sonra olduğu yerde ölecekti. Mi-dem altüst oldu ancak artık kanımdaki zehirden mi, yoksa Russell'm Brennus'un emrine uyacak diye korktuğumdan mı farkında değildim.

Brennus'tan yavaşça geri giderek uzaklaşmaya başladı-ğında, "Bana yine dokunursan bu bombayı yersin. Tipim değilsin," dedi Russell üst dudağını kıvrarak. "Çok tuhaf biri, değil mi?" diye bana sorarken geri giden adımlarını hızlandırmıştı.

"Onunla gitmesine izin mi vereceksin?" dedi Alfred odanın köşesine sinip Russell'dan saklandığı yerden. Al-fred olayların ilerleyiş seyrine inanamamıştı ve yine elle-rinden alınmam onu kötü etkilemişti. Gergin ve delirmiş görünüyordu.

"Onu geri alacağım, *aingeal*," dedi Brennus biraz olsun şüphe duymadan. Salonun merkezine ulaşana dek Russell ve beni gölge gibi takip etti. Brennus, yanında alev alev yanan ateşin ışığı yüzünde hipnoz eden desenlerle dans ederken yumruklarını sıkıyordu.

Küplere binen Alfred kelimenin tam anlamıyla aşağı yukarı zıplarken tüm olay boyunca Gancanaghlar'ın beceriksizliğine sayıp sövdü. Russell beni kollarında oynatarak Alfred'i tamamen kulak ardı edip bizi içinde bulunduğumuz derin çukurdan çıkarmaya odaklandı. Gancanaghlar'a sırtını dönerken Russell'in boynuna kollarımı doladım. Brennus'u ve diğerlerini Russell'in omzunun üstünden görebiliyordum. Çenemi omzuna yaslamak zorunda kalmıştım çünkü kafamı taşımakta zorluk çekiyordum. Russell mağaranın girişine telaşla ilerlerken Brennus hareket etmeden konuştu. "*Mo chroí...* Gitmeden önce sana bir hediye." Ve sonra Brennus konuştuğunda kalbim neredeyse atmayı kesti. "Öldürün onu."

Bir anda Gancanaghlar, Alfred'in üzerine köşeye sıkıştırılmış bir tilki bulmuş tazi sürüsü gibi saldırdı. Alfred'in eti bedeninden ayrılırken acı haykırırları mağaranın duvarlarından yankılandı. Şölen bütün duyularımı alevlendirdi. Alfred'in kanı beni ele geçirip ağzımın sulanmasına neden oldu. Arkadaki aileye katılmam için beni dürtten karanlığa uyup Russell'a karşı mücadele etmemek için tırnaklarımı sırtına sapladım.

Gancanaghlar, Alfred'i parçalarken gözlerim Brennus'a kaydı. Gidişimizi gözlerinde arzu ve ihtiyaçla seyrediyordu. Ona bakarken dudaklarımın kenarlarına bir gülümsemenin yavaşça yerleşmesine engel olamadım. Parmaklarımı dudaklarıma kaldırırken en az hissettiğim kadar şeytani görüldüğümünden emindim. Kibarca onları birleştirdikten sonra Brennus'a Alfred'e yapılmasını emrettiği şey için bir

öpücük üfledim. Karşılık olarak Brennus'un gözlerine saf şehvet yerleşti.

Madenden çıkmak için tırmanmamız gereken duvara ulaştığında Russell kulağıma fısıldadı. "Yardıma ihtiyacım var, Kızıl. Ben bizi bu duvardan yukarıya taşıırken, boynuma tutunup bombayı taşıyabilir misin?" diye tereddüt ve endişe yüzüne yazılı halde sordu.

"Bilmiyorum. Sancı..." derken nefes nefeseydim ve ona yardım etmek için aklımı başımda tutmaya çalışıyordum ancak karanlık içimde büyüyordu ve bana el bombasını verirse yapabileceğim şeylerden korkuyordum.

"Eh, seni burada bırakamayacağıma göre elinden gelen en iyisini yap. Eğer işe yaramazsa sonraki hayatta görüşürüz. Ve seni seviyorum, Kızıl. Tanrım, seni öyle çok seviyorum ki," dedikten sonra beni kollarıyla sımsıkı sararak yüzünü boynuma gömdü. "Ve senin için gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diyerek kulağıma soludu. O da acı çekiyordu. Belki de benimki kadar şiddetliydi.

"Ben de seni seviyorum, Russell. Bana bombayı ver. Düşürmeyeceğime söz veririm," diye fısıldadım sıkılmış dişlerimin arasından. Acıyı bastırmıştım. Russell bana bombayı verip sağlam tuttuğumdan ve kollarımın boynuna güzelce sarıldığından emin olana dek bekledi ve duvara tırmanmaya başladı.

Duvarın zirvesine ulaştığımızda Russell kenarına oturarak beni yukarı çekti. Göğsüne kayışla sabitlenmiş bombaları alarak onları delikten içeri attı. Ardından elimde tuttuğum bombaya uzandı.

"Hayır!" dedim şiddetle. Benden alıp çukurdan aşağıya atmasını diye bombayı elimden geldiğince sıkı tutuyordum.

Şaşkın görünen Russell'in eli bombayı tutan elimle uzandı. Gözlerimin içine baktığında gördükleri sanırım onu korkutmuştu çünkü titredi, ardından aynı şiddetle

kaşlarını çattı. “Şu anda içinde Gancanagh zehri var. O soğuk, ürkütücü ucubelerin gerçekten yaşamasını istemediğini biliyorum. Sana, buraya girip çıkamayan o tüm insanlara yaptıklarından sonra değil.”

Dedikleri yüzünden sarsıldım. O da bu fırsatı bombayı elimden alıp hemen çukurdan aşağı fırlatarak kullandı. Tereddüt etmeyip bütün melek kuvvetini beni yerden alıp bakır madeninin ağzına ve kapalı gece göğüne çıkmak için harcadı. Altımızdaki zemin bomba patlayıp daha evvel atılan bombaları patlattığında titreyerek salladı. Yerdeki çukurdan kaya parçaları ve duman bulutları dışarıya uçtu. Önceki kaçış denememde beni yakalayan gözcü olarak hatırladığım birkaç cansız Gancanagh’ın bedeninin yanından geçtik.

Russell tepelerden ve dağlık alandan aşağıya koşmaya devam etti. Zarif yamaçları örten yoğun meşe ve akçaağaçlarının arasından geçtik. Başım Russell’in göğsünde yatarken her şey yanımdan bulanık olarak akıyordu. Açık alana ulaştığımızda aklımda bana sevgilinin bedeni kadar tanıdık gelen gümüş bir şekil gördüm. Reed’in arabası, Audi R Eight. Aklım Russell’in nasıl olup da Reed’in arabasını sürdüğünü algılayamamıştı. Elbette Reed ölmüşse artık arabasına ihtiyacı yoktu.

Russell’a tüm bu soruları soramadan beni arabanın yolcu koltuğuna atarak kapıyı hızla kapattı. Sürücü tarafına geçerek arabayı çalıştırdı ve ayağını gaz pedalına bastırdı. “Nasıl...” diye çelimsizce ona sormaya başlamıştım ama arabanın içindeki koku bana çarptı. Ayrı Reed ve deri gibi kokuyordu. Hoş koku o kadar harika ve yürek burkucuydu ki başımı deriye doğru, hiç kimse kadar sevmediğim kişinin kokusuna çevirdim. Koku beni ele geçirdiğinde geride bıraktığımız mağaraya sürünerek gitme ihtiyacı içinde acıyla kıvranıyordum. Öyle bir ihtiyaçtı ki beni sevdiğini ilan eden kişinin kanını içme arzuma boyun eğmeme neden olacaktı, sonsuza kadar.

Ben koltuğa sinip sıkıca tutunurken, Russell gittiğimiz eski yolun bulunduğu toprak zemininde kayıp savrulan arabanın kontrolünü kazanmaya çalışıyordu. Yol bakır madeninden uzağa gidiyordu, beni inatla geri isteyen aileden uzağa.

“Lanet olsun, bu cehennem çukurundan başka çıkış yollarının olduğunu biliyordum,” diyerek homurdandı Russell arkamızdan kapalı farlarla gelen arabaları gördüğünde. Alnından ter akarken, arkamızdaki tepelerden uzaklaşan asfalt yola geçtiğimizde arabayı bir üst vitese geçirip hızlandı. “İçeri gitmeden önce tüm arabalarını bozduğumu düşünmüştüm ama sanırım birkaç tanesini kaçırmışım. O tepelerdeki tünelleri karınca yuvasına benziyor.” Ardından şiddetle titredi, sanki Gancanaghlar’ın düşüncesi yüzünden teni karıncalanıyordu. “Bizi yakalamazlar Kızıl, SUV kullanıyorlar ve bu araba fena,” diyerek beni rahatlatı. Gancanagh arkamızdaki asfalta vararak Audi’nin motoru ve aerodinamikleri yüzünden hızla geride kaldılar.

Aklımdan bir sürü soru geçiyordu ancak onları sorma becerisinden yoksundum. Bir top haline kıvrılıp ateş bilincimden akan korkunç halüsinasyonlara neden olurken hızla nefes alıp veriyordum. Russell benimle konuşuyordu ancak kulağa çok küçükken kullandığım eski film kasetleri gibi geliyordu. Tekrar tekrar oynattığım prensesli bir filmim vardı ama bir gün kaset makinenin içine sıkışarak prensesin karanlık, derin bir seste konuşmasına neden olmuştu. Onun ve bütün hayali arkadaşlarının sesleri kulağa şeytan tarafından ele geçirilmiş gibi gelmişti.

Bir parçam bana olanları bir mantığa oturtmaya çalışarak tepkimi çingiraklı yılan tarafından ısırılmaya denk tutuyordu. Ama ardından Russell’a göz ucuyla baktığımda yüzünün yapısının bozulup bükülmüş et desenlerine dönüştüğünü gördüm. Kendimi arabanın kapısına yaslaya-

rak daracık alanda mümkün olduğunca ondan uzaklaştım. Gözlerim yolcu penceresine odaklandığında ondan kaçtım. Keskin pençeli kuzgunlar camın ardında uçarken bize saldırıyordu. Kara kanatları ön camı tokmak gibi döverken tiz çığlıkları, “Asla!” diye haykırıyordu.

Gerçeklikteki algımı korumaya çabalarken kısık gözlerim odağını kaybedip duruyordu. Kâğıt bir bardağın içinde sonsuzluk kadar gelen bir süre sürdükten sonra nihayet en dibe vurduk. Lynnette ve Autumn kütüphanenin fotokopi makinesinin üzerinde uçarak geldiler. Bozukluk kutusunda para var mı diye bakıyorlardı. Arabanın dışından bana tıslarken Lynnette’in cep telefonu çaldı. Arabanın penceresinden bana vermeyi denedi. Ancak yanıtlamak istemiyordum ve çalmayı da kesmiyordu. Elinden alarak kulağıma tuttum. Keegan’ın sesi bana Cehennem’den doğru geldiğinde beni paramparça edeceği şekilleri anlatıyordu. Telefonu pencereden attığımda taze hava içeri girerek arabayı su kokusuyla doldurdu. Denizin ya da nehrin yakınında olduğumuzu gösteriyordu bu.

Titreşim dalgaları halinde bir karmaşa yükselerek göğsümde atarken yanımdan bulanık kara gölgeler halinde çam ağaçları hızla geçiyordu. Başımı koltuğa yaslayarak arabayla yarışırken gülümseyen Kerubime baktım. Birinin altın rengi saçları güçlü kanatlarının hızı yüzünden akıp dalgalanıyordu. Uçuk mavi kanatlarını güçlü bir şekilde çırparken aslansı hatları gözüme inanılmaz güzel gözüküyordu. Bana tam anlayamadığım bir mesaj iletmekteydi Brennus ve intikam hakkında... Diğerleri onun için kavrulmuşken onun benim için kavrulması Brennus’un şanssızlığıydı.

Bu meleğe eğilip ne demek istediğini soracakken bir anda gitti ve her şey hareket etmeyi bıraktı. Russell’in yanında oturduğumu fark ettim. Yemek alışverişini yaptığı-

mız ufak marketin arka otoparkındaydık. Houghton'daki dairemize yakındı. Russell arabayı park ederken dediklerini dinlemeye çaba sarf ettim ancak yüzü mum gibi eridiğinden kelimelere odaklanmakta zorluk çekiyordum. Bana uzanarak elimi tutmayı denedi ancak neredeyse çığlık atacaktım çünkü rahatlatıcı dokunuşundan doğan en ufak baskı keskin acılar çekmeme neden oluyordu.

Russell arabadan dışarı atlayıp kapıyı çarparak kapattı. Marketin arka kapısına yaklaşarak metal yerine gazeteden yapılmış gibi rahatça içeri ittirdi. Russell'ın geri gelmesini beklerken kahreden saniyeler geçti. Boş sürücü koltuğuna baktığımda kapı yavaşça açıldı ve Brennus'un pürüzsüz figürü içeri girdi. Sızlanarak sırtımı yolcu kapısına bastırdım. Kapı kulpu belime batarken etrafa kaçış yolu için bakındım çaresizce. Brennus bana yüzünde dalga geçen bir acıma ifadesiyle bakarken dişleri tıkladı. Etini delebilmek için çıkarmıştı onları. Bileğindeki derin yaradan sızan kan başımın dönmesine neden oldu. Titreyen elimle kolunu dudaklarıma çektiğimde soğuk, yoğun kanı tattım. Anında boğazımdaki ateşi söndürmüştü.

Tuzlu demir tadındaki sıvıyı emip yutkunurken hareketlerim üzerinde kontrolüm yoktu. Ancak kana kana içerken bir şeyler olmuştu. Benimle konuşan ses kulağa Brennus'un ki gibi gelmiyordu artık. Ses daha çok Russell'inkine benziyordu. Beni mantığa davet ederken ya da üzüldüğümde beni rahatlatmaya çalışırken kullandığı alçak ve genizden aksandı.

Brennus'un değil de Russell'ın benimle beraber arabada olduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Russell'ın uzun parmakları ağzıma bir pipet tutarak tuhaf biçimde, patates salatası dağıtmakta kullandıkları büyük plastik kaptan yudumlamamı sağlıyordu. "İşte, bu benim kızım İyisin... Güvendesin... Sadece şu geyik kanını iç, ardından

gideceğiz. Neredeyse bitti Kızıl, smoothie ya da başka bir şeymiş gibi davran.” Pipetten yüksek emme sesleri çıktığında Russell kabı dudaklarımdan çekerek sordu. “Daha istiyor musun?”

“Ben...” Sancı tekrar beni ele geçirdi ancak bir saniye önce olduğundan daha az yoğunlu. Russell arabanın zemininden başka bir kap alarak kapağını çıkardı, pipeti içine sokarak tekrar dudaklarıma tuttu. İkinciye de en az ilki kadar hızla içtim.

“Biraz daha?” diye sordu ikinci kabı bitirdiğimde. Gönülsüzce başımla onayladığımda arabanın zemininden üçüncüyü aldı. “Ben arabayı sürerken bunu tutabilir misin?” diye sorduğunda Russell otoparkı olası tehditler için tarıyordu. “Markette sessiz alarm varsa diye buradan gitmek istiyorum ya da...” Sözüünü yarım bıraktı ancak durumumuz yüzünden rahat olmadığını anlamıştım.

Plastik kabı titreyen ellerle tutarak pipeti yine ağzıma sokmaya çabaladım. “İşte Kızıl, boş ver,” dedi bardağı benden alıp tuttuğunda. Elimden geldiğince hızlı içtim ve bitirdiğimde daha fazla istiyor muyum diye sordu. Hâlâ canım yanıyordu ancak dairemizin dolaylarından ayrılma endişem içimi kemiren acıdan tamamen kurtulma ihtiyacımdan daha fazlaydı.

“Git,” diyerek fısıldadım çünkü boğazım daha fazlasını söylemek için çok gergindi. Russell’ın daha fazlasını söylemeye ihtiyacı yoktu. Boş kapları pencereden dışarı atarak marketin arkasından sessizce sıvıştı. Kasabadan çıkmak için gizli yan sokakları kullandı. Örnek insanlar olarak kasabadan ayrılıyor gibi gözükme için hız limitinde gidiyor ve farlarını açıyordu.

Russell birkaç saniyede bir bana bakıyordu, büyük ihtimalle gerçekten arabada yanımda olduğuna kendini ikna etmek ve nasıl idare ettiğimi görmek içindi. Titremeye baş-

ladığında konuşmaya başladı. Sanırım şoka girmek için çok çaba harcıyordu çünkü düşünceleri dağınıktı. Büyük resimde pek de önemli olmayan şeyler hakkında geveliyordu ancak ne için olduğunu anlamıştım. Tecrübe ettiği dehşetten başka bir şeye odaklanma ihtiyacıydı bu.

“Angie, Koç Black’in eşi, bana domuz sosisini nasıl yaptığını anlattı. Yooper’ların burada yaptığı o garip şeylerden biri. Birkaç hafta önce onların evine kahvaltı için gittiğimi hatırlıyor musun?” diyerek sordu ve başımla onayladım. “Eh işte, bize biraz yapmıştı ve kötü sayılırdı ancak duygularını incitmemek için yemiştım.” Hissiz hissiz başımla onayladım tekrar çünkü birinin duygularını incitmemek için nefret ettiği bir şeyi yemek tam ona göre ydi. “Kapkara ydı, yanmıştı ve dumanlı bir tadı vardı. Sevdiğimi düşündü, bu yüzden bana nasıl yapılacağını anlatmaya başladı. Bana marketteki et reyonuna gitmem gerektiğini söyledi çünkü etle karıştırmak için yarım litre geyik kanı gerekiyormuş. Bu bilgiyle bu haftaya kadar ne yapacağımı hiç bilmiyordum,” diye mırıldandıktan sonra derin bir nefes verdi ve kafasını salladı.

“Bu hafta yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri yaptım...” dedi duygusuzca. “Şimdi neden burada olduğumu zu biliyor musun?” diye cevap beklemeden sordu. Yavaşça başımı salladım. “O sinir bozucu kapı yüzünden buradayız. Eğer Houghton’daki başka bir ev olsaydı ben ölü olurdu m ve sen de burada olmazdın...” dedikten sonra sustu. “Beni almak için dairemize onlardan iki tane gönderdiler. Kapının dışında olduklarını koklayabiliyor, gelen soğukluğu hissedebiliyordum. Kapıyı açtığında hani geri adım atman gerektiğini bilmiyorsan nasıl sana çarptığını hatırlıyorsun, değil mi?” diye hızla bana sordu. Konuşma sürati kalp ritmiyle beraber, hatırladığı saldırının adrenalini onu tekrar sardığından artmıştı. “Onların merdivenden kapıya

sinsice çıktığını duyduğumda kendime biraz yumurta yapıyordum. Dairenin kapısına ulaştıklarında tava elimdeydi. Hızla kapıya çarparak onların üzerine açtım. Ultan'ı ve Driscoll'u merdivenlerden aşağıya yuvarladım. Onları takip ederek ikisinin de kafasına elimdeki tavayla vurdum."

Titreyen eliyle boynuna uzanıp ovarken yolu ve dikiz aynasını ara ara kontrol ediyordu. "İkisini de bayılttığım için onları apartmana geri taşımam gerekti. Onları bağladım. Çantalara bazı şeyleri ve parayı koyarak arabaya attım. Aceleyle kütüphaneye seni almaya gittim, sana gitmemiz gerektiğini söyleyecektim ancak dışarıda kalabalık toplanıyordu ve seni bulamadım. Ortadan yok olmuştun. İçeri koştuğumda ana kattaki konferans odasını ve biri senin peşindeymiş gibi bir sandalyenin pencereye fırlatıldığını gördüm. Korktum çünkü apartmana geri gitmiş olabileceğini düşündüm, şeytani pislikleri orada bağlı bırakmıştım. Bu yüzden geri gittim ama hiç eve gelmemiştin," dedi yüzünde ifade olmadan.

"Bayan Strass'ı öldürmüşler, hatta kedisini bile öldürmüşler. Neden kediyi de öldürdüklerini bilmiyorum. Belki onlara tıslamış ya da başka bir şey yapmıştı, bilmiyorum. Zavallı yaşlı kadını kuruyana dek içmiş, bedenini de büyük yeşil koltukta bırakmışlar." Hissettiği keder yüzüne yazılmıştı. Sonra değişerek yüz ifadesi sertleşti.

"Şimdi..." dedi hafifçe hırlayıp. Soğuk, mesafeli bir bakışla, "Bu hafta, geçen hafta asla hayal bile edemeyeceğim şeyler yaptım. İçimde biraz insaniyetin kaldığını düşünmüştüm ancak sana kalmadığını söyleyebilirim, Kızıl. Ultan ve Driscoll için hiç merhametim yoktu. Bana yalvardıklarında bile ve yalvardılar Kızıl, yalvardılar. Onları daireden çıkarmak zorunda kaldım. Binayı kimseyi bize yönlendirecek bir şey bulamasınlar diye yaktım. Onları idman yerimize götürerek üzerlerinde çalıştım. Bana her şeyi

anlattılar. Seni nasıl dönüştüreceklerini, nasıl Brennus'un çoktan seni bir hücreye soktuğunu ve sana yeterince su vermeyeceğini anlattılar. Aklımı kaçırmıştım ama onlardan bu bilgiyi almam dört gün sürdü. Onların canını gerçekten yaktım, Kızıl. Onlara öyle şeyler yaptım ki sonrasında ayrılıp içim dışıma çıkana dek kusmam gerekti ama bana her şeyi anlatmadan ölmelerine imkân yoktu," dedi.

Bir süre sessizce oturup Marquette'e doğru karanlık gecede yol aldık. Ona nereye gittiğimizi sormazdım. Sancı yavaşça azalsa da düşünemiyor, hâlâ kelimeleri birleştiremiyordum. Sadece yanında oturup ikimiz de travmadan dolayı titrerken onun konuşmasını dinledim. "O el bombalarını seni öldürmek için aldığımı düşünmüştüm Kızıl," dedi neredeyse fısıldayarak, ardından dönüp bana baktı. Yoğun keder bakışlarında gözükrken gözlerime yaşadıkları yüzünden yaşlar doldu. Uzanarak elini buldum. Benimki buz gibi ve kuruyken onunki sıcak ve terliydi. Elimi sıkıştığını hissettim.

"Güneyden Iron Mountain'a seyahat eden silah ve bıçak gösterisini bulmam gerekti. Silahları aldığım adamı buldum ve o da beni askeri silahları olan bir adamla tanıştırdı. Onlara maden kazmak için olduğunu söyledim ancak param olduğu sürece pek umursamıyorlardı," dedi neşesiz bir gülümsemeyle. "Oraya inmeyi, seni bulmayı ve ikimizi de özgür bırakmayı planlamıştım. Ruhunun çoktan devam ettiğini umuyordum ancak bedeninin de orada öylece işkence çekmesine izin vermeyecektim. Bu yüzden ikimizin de devam etmesini planladım. Eğer ruhun Freddie'nin elindeyse, bombam onu paramparça ettiğinde salar diye düşündüm."

"İntihar görevi," dediğimde sesim kulağa kalın ve hırıltılı geldi.

“Öyle sanırım. Kazanamayacağım bir kavgaya girdiğimi düşünüyordum. Görünüşe göre pokerdeki en iyi el bendeymiş,” dedi ironik bir gülümsemeyle. “O şey seni seviyor Kızıl,” diye fısıldadığında kollarındaki bütün tüyler dikildi. “Senin için Freddie’yi öldürdü.”

“Evet,” dedim boğuk bir sesle. “En sevdiği kölesiyim.”

“Yoo... Hatan var. O senin kölen ancak bundan henüz habersiz. Sensiz deliye dönecek. Senin için kıvranıp kavrulacak ve ardından seni geri almak için her şeyi yapacak. Onu tek başıma durdurabilir miyim bilmiyorum. Buraya gelebildiğimize bile şaşkınım. Onlardan bir düzineden fazla vardı.”

“Biliyorum. Hepsinin adını biliyorum,” diye fısıldadım. “Birini öldürdüm: Keegan. Onu katlettim,” diyerek itiraf ettiğimde yüzümün hayalet gibi olduğunu biliyordum.

“Ne oldu?”

Başımı salladım. “Neler yapabileceğimi görmek için bizi dövüştürdüler. Beni kesti. Canımı yakacaktı ve ben... Bulduğunda seni öldüreceğini söyledi,” diye açıklarken gözümünden bir damla yaş kaçtı. “Bize bıçaklar verdiler, arkasına geçtim ve boynunu kestim. Düşündüğüm gibi kanamadı. Boğazından fışkırmadı ama kenarlardan sızdı. Kafasını kestiğim için öldü.”

“Aman Tanrım Kızıl, seni kendilerinden biriyle mi dövüştürdüler?” diye sordu hayret içinde. Başımla onayladığımda dudaklarının birleşip soluklarının hızlanmasını izledim. “Seni hücreye koydu mu? Su ister misin dedi mi?” Yine başımla onayladım. “O zaman nasıl oluyor da hâlâ ruhun var?”

“Çözdüm oyunu. Oynamamaya karar verdim.” diye hırladım. Boğazım çatlak ve kuruydu, keşke biraz suyum olsaydı.

“Yaa, öyle demek? Ona oyunundan hoşlanmadığını ve

topunu alıp eve gideceğini mi söyledin?” derken dudaklarının kenarlarıyla biraz gülümsüyordu. Ben gülümseyemiyordum ancak başımla onayladım çünkü doğru sayılırdı. Ruhumu alıp her nereye gitmeme izin verilirse oraya gidiyordum. Ona dayımdan bahsetmek ve nasıl orada olup ihtiyacım olduğunda elimi tuttuğunu söylemek istedim ama kelimeleri bir araya getiremedim.

“Serum taktılar. Geri getirdiler beni,” dedim serumun olduğu kolumu kaldırarak ancak artık gösterecek bir iz yoktu.

Beni incelerken, “Seni kaybetmeye katlanamadı,” dedi düşünceli bir tonda. “Bahse varım bunu yapmamaları gerekiyordur. Driscoll’a göre bir seçim olması şart. Ölmeyi ya da bir Gancanagh olmayı seçebileceğini söyledi. Gancanagh olmamayı seçen birini hiç tanımamış. Ama Brennus bu seçimi elinden aldı. Freddie gerçekten ikna edici olmalı.”

“Portre... Alfred ona portreni vermiş.” Yüzündeki bütün kan çekildi. Russell bahsettiğim portreyi biliyordu. Okulda sergilenirken her gün görmeye giderdi.

“Yani bunların hepsi senin için. Bu akşam seni kucağında otururken gördüğümünden beri emindim. Ultan’a neden biz diye sorup durdum. Yani peri bile değiliz ki bu onlar için çok önemli.” Açıklarken gözlerimin içine bakıyordu. “Ultan dedi ki, normalde peri değilse birini değiştirmeyi düşünmezlermiş bile. Diğer varlıkları çoğunlukla rahat bırakıyor, sadece insanlardan besleniyorlarmış. Brennus’un bizim hikâyemizi duyduğunu ancak bizi kontrol etmekle uğraşmayacağını söyledi ama bir şey olmuş ve Brennus fikrini değiştirmiş. Portreni gördü ve seni elde etmesi gerekiyordu,” dedi son bölümü karamsar bir kararlılıkla.

“Sanırım...” demeye başladım, ancak boğazımı temizlemem gerekti çünkü kum içmişim gibi hissediyordum. Russell fark ederek arkadaki çantalardan birine uzandı.

Arabayı sürüp çantayı karıştırırken bir şişe su çıkarmayı başardı. Bana verdiğinde minnettarlıkla aldım, yarısını içtikten sonra tekrar konuşabiliyordum. "Sanırım Brennus kendi garip tarzıyla bana yardım etmeye çalışıyordu," diye mırıldadığımda Russell'ın dudakları düştü.

"Seni yürüten bir ölü, şeytani bir parazit yapmak nasıl yardım edecekmiş?" diye öfkeyle bağırdı. Hâlâ titriyordu ancak öfke o kısmı kontrol etmesine yardımcı olmuştu.

"Ruhum olmadığında Sürgün melekler artık benimle uğraşmayacaklardı. Şeytani olacaktım. Benimle aynı safta olacaklardı. Düşmanımın düşmanı dostumdur," dedikten sonra dediklerimi hazmetmesi için bir yudum daha su içtim. "Brennus İlahi meleklerden korkmuyor. Eğer bir şey beni avlarsa ailesinin beni koruyacağından emin ancak hayatta kalmayı planlamayan bir meleğin peşimden geleceğini hesap edemedi." Sesim kulağa boş geliyordu. "Ruhu olan ve onlara boyun eğmektense ölmeyi seçen bir tanesinin."

"Öyle. Onun kızı olmanı istiyor. *Mo chroí* kalbim demek." Tam Brennus gibi "mo kırı" diyerek mükemmel bir taklidini yaptı.

"Peki *a ghra* ve *muirnin* ne demek?" diye sorduğumda dişlerini gıcırdatışını gördüm.

"*A ghra* aşk demek, sevgilim gibi ve *muirnin* tatlım demek," dedi Russell direksiyonu iki elle tutup biraz bükerek. Hemen fark edip nazikçe ellerini gevşetti. "Boynundaki o ısırıklar iyileşiyor gibi görünmüyorlar. Geçmelerini sağlamak için bir şey koymanı söyledi mi?"

Başımı hayır anlamında sallarken parmak uçlarım boynumdaki ısırık izlerine dokundu. Hâlâ kan akıyordu ve normal kesik gibi pıhtılaşp kabuk tutmamışlardı. "Zehirden olmalı. Belki de kurbanın düzelmesini engelliyordur," derken Russell'ın yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm.

"Belki Buns ne yapılacağını bilir," dedi Russell düşünceli düşünceli.

Taş kesildim. "Ne?"

"Onunla Marquette'te buluşuyoruz. Brownie de orada. Bakır madenine inme planını yaptığımda onları aradım," dedi bana bakmayarak. Onları aradığı için onu azarlama-mı bekliyormuş gibi gardını almıştı. "Bize ne olduğunu bilmelerini istedim. Ailemin geri gelmeyeceğimi ancak bunun benim seçimim olduğunu bilmesini istedim."

"Ne dediler?" diye sordum çünkü Reed'i soramamış-tım. Eğer o öldüyse ben de öleydim.

"Nerede olduğumu öğrenmekte ısrar ettiler, ardından birkaç saat içinde buraya geldiler. Bu arabayı kullanıyorlar ve benimle beraber madene gitme planları yapıyorlardı," dedi tatsız yüz ifadesiyle. "Onları büyük olasılıkla artık bir Gancanagh olduğuna ve benimle gelseler bile o delikten asla çıkmayacağımıza ikna etmem gerekti," diyerek ekledi. İkimizin de boğazı düğümlendi çünkü oraya benimle ölmek için gelmişti.

"Brownie eğer oradan çıkarsak onlarla Marquette'e buluşacağımıza dair benden söz aldı, böylece sıradaki hamlemizi kararlaştıracaktık."

"Peki ya Buns? O ne dedi?"

"Birkaç saat sonra görüşürüz dedi." Hafifçe gülümsedi. "O yerden dışarı çıkamayacağımızı düşünmedi bile. Kabul etmedi, sadece etmedi."

"Neden oraya geldin Russell? Yaşamamı istediğimi biliyorsun. Neden onlarla gitmedin?" Yaptığı öyle aptalca bir şeydi ki. Beni almak için aşağıya indiğinde Gancanagh olmadığımı dair bir fikri yoktu. Eğer yakalasalardı, onu bana yemekmiş gibi avlatabilirlerdi. Eğer dönüşmüş olsaydım, benim için hiç anlamı yokmuş gibi ondan beslenebilirdim. Hep onu sevmemişim gibi. Bu düşünce içimi parçalayıp kötü hissettirdi.

“Neden 7-Eleven’a Freddie’yle geldin peki?” diye karşılık verdi kısık bir tonda.

“O farklıydı... Yapamazdım...”

“Ya, öyle işte. Benim de bunu yapmam gerekiyordu. Beni sevdiğin kadar ben de seni seviyorum.”

“Russell, benden uzak kalmalısın. Kimseye bir iyiliğim dokunmuyor. Şeytani periler, Sürgünler ve beni seven melekler için mıknaş gibiyim. Gancanaghlara tanışana dek şeytani olmadığımı düşünmüştüm, karanlığı arzulamadığımı ancak artık...” Tekrar elimi tutmak için uzandığında durdum. Elimi ondan çektim. “Hayır Russell, beni dinle. Brennus Alfred’in ölüm emrini verdiğinde ne yaptım, biliyor musun?” diye sorarken gözlerini inceliyordum.

Başını sallayıp konuştu. “Hayır.”

“Ona bir öpücük gönderdim.” Heyecanın ve sevincin nasıl da o anda sancının üstesinden geldiğini hatırladım. O anda düşmanım, hapishanem olmasına katkıda bulunduğu yerin zemininde bir ziyafete dönüştürülmüştü. O anda, benim yüzümden başına gelenlerden dolayı dayımın intikamı alınmıştı. Bu hediyeyi bana verdiği için bir parçamın Brennus’u sevdiğini biliyordum ve bu beni anlatamayacağım kadar çok korkutuyordu.

“Kızıl, zehri bedenini kirletiyor. Gerçekliğini değiştiriyor. Bir süre cehennemde kaldın ve seninle orada iyi oynamışlar. Görebiliyorum,” diyerek beni ikna etmeye çalıştı. “Özet olarak Freddie ailen olan tek kişiyi öldürdü ve seni aylarca korku içinde yaşattı.” Başımı kaldırıp ona bakmadığımda çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. “Senin ölümünü planladı, öldüğü için mutluyum ve eğer bunu yapabilen kişi olsaydım zevk alırdım. Ben olsaydım daha uzun sürerdi çünkü hızlı öldüğünü düşünüyorum. Daha uzun bir süre acı çekmeliydi ve bu beni kötü yapmıyor. Bu beni bir melek yapıyor.”

"Alfred yapmış Russell... Reed'i ve Zee'yi ihbar etmiş. Onlara ihanet ettim. Alfred ben onlarlayken yapamazdı çünkü o zaman ruhumu ele geçiremezdi. Ancak onları terk ettiğimde bu bahaneyi de yanımda götürdüm." Russell'a beni boğan utanç yüzünden bakamıyordum. "Öldüler mi?" diyerek fısıldadım.

"Kızıl bunlar senin hatan değil..."

Sert bir sesle tekrar ettim. "Öldüler mi?"

"Bilmiyorum. Kızlar Güç olmadıkları için bilgi elde etmekte sorun yaşıyor."

"Yani kullanacak bir otoriteleri yok."

"Öyle" diyerek kaşlarını çatı. "Zee'nin uçağıyla adasına gideceğiz. Oraya vardığımda nerede olduklarını bulmayı deneyeceğiz. Bu sırada da Buns'ın bazı bağlantıları..."

"Hayır," diye mırıldandım.

"Hayır?" Yanıt vermediğimde, "Neye hayır?" diye sordu.

"Hayır, adaya gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?" Başımı salladım. "O zaman nereye gidiyoruz?"

"Ben Dominion'a gidiyorum. Sen kızlarla adaya gidiyorsun."

"KAHRETSİN, GİTMİYORSUN!" Bağırırken arabanın hızını yükseltip insanlar bizi görmesin diye farları kapattı. Hızla nefes alıp veriyor ve beni boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Oraya gitmek onlara nasıl yardım edecek. Kızıl?"

"Henüz o bölümü düşünmedim ancak benim için ölmelerine izin veremem. Denemem gerek."

"Sadece hain gibi görünmelerini sağlayacaksın. Şüphelendikleri şeyi kanıtlayacaksın," diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

"Nefilim değilim. Faydalanabileceğimiz gri bir bölge var. Farklıyız. Brennus ne demişti? Yeni bir tür. Eğer bir şeyin yeni modeli ortaya çıkarsa onunla ne yapacağını bilemezsin. Şeytani miyim diye beni inceliyor olabilirler. Beni korumak yerine dünyayı benden koruyor olabilirler," dedim Russell'a bakarak. "Yok edilmem gerektiğine karar verilene dek."

"Hayır," dedikten sonra eliyle ağzını sildi. "Sana saldırmadan önce giriş kapısından sokacaklar mı onu bile bilmiyorsun. Duyduğum en berbat plan."

"Son planından ne kadar kötü olabilir ki?"

"Çünkü senin için bir çıkış yolu yok."

"Ama bunu göz ardı edersek güzel bir bakış açısı, değil mi?" diye sordum hissetmediğim bir sakinlikle.

"Kendi hayatını onlarınki için feda etmen nasıl güzel olabiliyor?"

"İkiye karşılık bir."

"Ya da üçünüz de ölürsünüz," dedi karamsar karamsar.

"Belki beni öldürmezler. Biliyorsun ya, tehlike mıknaatı gibiyim ve buna bayılıyorlar. Tatlı niyetine götürürler."

"Kızıl bana bu iyiliği yap, sadece Marquette'teki havaa-lanına vardığımızda uçağa bin. İntihar görevi olmayan bir şey buluruz." Artık çok öfkeliydi.

"Mantıklı geliyor Russell," dedim fısıldayarak.

"Nasıl oluyor da seni avlayan bir oda dolusu katilin bulunduğu odaya elini kollunu sallayarak yürümek mantıklı geliyor?" Onunla tartışmakta zorlandığıma hiç de üzgün değildi, ölüyormuşum gibi hissediyordum.

"Brennus'un beni geri almasını tek başına engelleyebilir miyim bilmiyorum dedin. Beni bulacak Russell, bulacağını biliyorsun. Brennus'un öyle çok parası var ki mide bulandırıcı ve bizi bulmak için tüm kaynaklarını kullanacak." Biraz nefes almak için durmam gerekti. "Beni tattı ve beni

istiyor. Ben de bir dahaki sefere ona karşı koyamayacağımı biliyorum.” Tecrübe ettiğim korkunç yolculuğu hatırladığımda korku içinde titremeye başladım. Yavaş yavaş aklımlı kaçınıyormuşum gibi hissetmişim. “Eğer hayatta kalacaksak Reed’e ve Zee’ye ihtiyacımız var. Eğer hayatta kalmazlarsa bunların bir anlamı yok,” derken karşı çıkamayacağını bildiğim noktalara parmak basıyordum. “Brennus artık senin de peşinden gelecek. Ultan ve Driscoll’u öldürdüğün ve ruh eşim olduğun için ölmeni istiyor. Tek başıma onu durduramam ve Ölüm meleklerinin Gancanagh’ın doku-nuşuyla başa çıkabileceğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle onları etkileyecek. Kız arkadaşlarımıza ne yapacaklarını bilmenin imkânı yok.”

“Ama...” dedi Russell titrememi izlerken.

“Öyle yaşlı ki... Üstelik bu dünyadan mı onu bile bilmiyorum. Ne dediğimi duyuyor musun? Küçük ailelerine kabul töreni acımasızdı. Bize gerçekten işkence etmek istediklerinde nasıl olacak?” diye sordum acımasızca. “Eğer Dominion’a gidersem en azından bir şansımız olur,” diyerek eklediğimde kollarımı etrafıma doladım. İflas ediyordum. Uyuşturucu yoksunluğu çeken bir keş gibiydim ve bedenim zehirden arınıyordu. Sıcak ve soğuk bastığında terliyor ve titriyordum. Başımı koltuğun sırtına yaslayarak Reed’i kokladım.

“Eğer sen gidiyorsan ben de geliyorum,” dedi Russell inatla.

“Hayır, senden habersizler. Eğer bizden daha fazla yapabileceğimi düşünürlerse korkabilirler.”

“Yapabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu ciddi bir tonda.

“Bilmem. Kimsenin bu şekilde avlanmasını istemem, belki Alfred dışında ama o da zaten artık bir şey yapacak halde değil.” Deli gibi gülmeye başladım çünkü artık duygularımı

kontrol edemiyordum. İçimde patlak veren uygunsuz kahkahaları durdurmaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyordu. *Ele geçirilmiş gibi davranıyorum*, diye düşünürken kahkahaların gözlerime getirdiği yaşları sildim.

“Neden beni hiç dinlemiyorsun? Neden sadece sana söylediklerimi yapamıyorsun?” diye sordu bitkin bir tonda. Omuzlarını öne eğdi. Konuştuğunu duydum. “Seni nasıl kurtaracağımı bilemiyorum. Neden seni kurtarmama izin vermiyorsun Kızıl?”

Bunlar Alfred onu bacağından bıçakladıktan sonra marketin zemininde uyandığı zaman söylediği sözlerin aynısıydı. “Beni kurtaramazsın Russ. Tanrım, kurtarabilmeni öyle isterdim ki,” diye fısıldadım. “Kucağına oturup orada sonsuza kadar kalmayı öyle isterdim ki. Eğer o kadar olsaydı izin verirdim. Bir zamanlar orada çok mutlu olduğumu biliyorum, ancak artık olamam, kaderim artık bu değil.” Hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp içimi dökmek istiyordum çünkü ikimizi özlüyordum.

“Yorgun ve hastasın Kızıl,” dedi üzgün bakışlarla.

“Sadece bir ev, bir aile istiyorum, biliyor musun? Ait olabileceğim bir yer. Öyle bir yer yok ama, değil mi? Artık saklanamam. Artık saklanacak bir yer yok çünkü kötü bir şey bizi bulacak. Bunun kaderimizde olduğunu ve olacakları engelleyemeyeceğimizi söylediğini hatırlıyor musun?” Başıyla onayladığını gördüm. “Eh, sana inanıyorum. Olacakları engelleyemeyiz.”

Gözlerindeki acıyı gördüm. Engellemek için söyleyebileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Konsolun üzerinden emekleyerek direksiyondaki tutuşunu kesip kucağına kıvrıldım ve başımı göğsüne yasladım. Kocaman hıçkırıklarla ağlamaya başladım çünkü bedenimin her santimi ağrıyordu ve çok korkuyordum. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim Russell,” dedim burnumu çekip göğsünde ağlarken. “Orada ölmek istemiyordum.”

Kollarını belime dolayıp beni sıkıca kendisine çekti. Çenesini başımın üstüne koydu. "Sorun değil. Her şey güzel olacak," diye yumuşak güneyli aksanıyla mırıldarken beni rahatlatmaya çalışıyordu ancak ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Gecede ilerlerken beni kollarının arasında tuttu. Kulağım göğsüne yaslanmıştı. Kalbinin düzenli atışlarını dinlerken uyuyakaldım.

BÖLÜM 15

veda

Marquette'teki özel havaalanı ufaktı. Uçakları ya da başka bir hava aracını ağırlayan bir çift hangarı ve tek bir iniş pisti vardı. Buns'ın buluşma noktası olarak belirlediği bir hangara girdik. Tenekeden bir çatı ve zemindeki betona bir iskelet yapmak için kenarlara sabitlenen perçinlenmiş metal yapraklarından inşa edilmişti.

Hangarın harap görüntüsüyle ağırladığı aracın tezati şoke ediciydi, tabii kişi meleklerin standartları tarafından şaşırtılmaya eğilimliyse. Zephyr'in uçağının jet çıkmasına hiç de şaşırmamıştım. Russell'in kucağından kalkarak arabanın yolcu koltuğuna geri emekledim ve parlak, kapkara hava aracının ipek gibi cilalı hatlarına dik dik baktım. *Başka ne var?*

"Kızıl, yürüyebilir misin?" Kapısını açtığı anda arabadaki tavan ışığı yandı. Gözlerimi kapadım çünkü hâlâ mağaranın karanlığına ve şömüne ışığına alışkındılar.

"Bilmiyorum..." derken lafım kesildi. Arabanın yolcu kapısı hızla açılarak kabaca dışarı çekildikten sonra Brownie ve Buns tarafından grup kucaklaşmasına alındım. Geldiklerini görmemiştim bile.

"Başın çok büyük belada Evie," dedi Brownie, geri çekilip bana baktığında gözünden bir damla yaş aktı. "Eğer bir daha bunu yaparsan seni öldürürüm," dedi öfkeyle, ardın-

dan yine sarıldı. Buns bir şey demedi. Sadece burnunu çekerek bana daha sıkı sarıldı. "Buraya gel Russell," diyerek emretti Brownie. Bize doğru geldiğinde kolunu çekti ve ardından omzunu tutup onu grup kucaklaşmasına kattı. "Başardın Russell! İyi iş çıkardın," diye fısıldadı ona.

"Eğer üç tane güzel kadınla etrafımın sarılacağını bilseydim, kesinlikle daha önce arardım sizi," dedi Russell karşılık olarak. Tekrar sarılıp Brownie'nin platin, Buns'ın altın sarısı başlarının üzerine birer öpücük kondurdu. Ardından ciddi bir tonda, "Araba için teşekkürler. Hakkıydınız, ihtiyacımız vardı. Takip edilip edilmediğimizi bilmiyorum, yani uçağa binsek iyi olur. Arabayı nereye koyayım?" diye sordu.

Brownie'yle Russell kopmuştu ancak Buns bana sıkıca sarılarak bırakmayı reddediyor, saçımda hafifçe ağılıyordu. Ben de ağladım, hatta dökecek gözyaşlarımın kaldığına da şaşmıştım çünkü hepsini buraya gelirken Russell'm göğsüne dökmüştüm. Russell arabayı hangara çekerken Brownie ona rehberlik etti. Jetin yanına park ederek anahtarları üzerinde bıraktı ve ardından bagaja doldurduğu çantaları çıkarmaya başladı. Paramızın ve dairemizdeki eşyaların olduğunu varsaymıştım ancak sormadım.

En sonunda Buns benden ayrıldı ve beni baştan aşağıya inceledi. Gözleri hâlâ kanadığının bilincinde olduğum boynuma takıldı. Rahatsız olarak beni Brennus'un olarak işaretleyen delik izlerine dokundum. Sanki onun ineği-yim ve mührünü etime damgalamıştı.

Bacaklarımı çorap gibi saran uzun botlarımı işaret ederek, "Tatlım botların öyle seksi ki, bacaklarını kilometrelerce gidiyormuş gibi gösteriyor," dedi.

Ona cevap verebilmek için boğazımı temizledim. "Teşekkürler," deyip derin bir nefes almayı denedim ancak konuşurken sesim biraz hırıltılıydı. "Gancanaghlar'ın moda şeytani bir düşkünlüğü var."

Buns somurtarak kaşlarını çattı. “Alfred’i bin parçaya ayırıp hepsini griffinlere atacağım,” dedi öfkeyle, gözlerinden başka bir damla daha kaçtığında elinin tersiyle sildi.

“Geç kaldın, Gancanaghlar yedi onu,” diye fısıldadığımda gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm.

“Aman Tanrım, tatlım! Ne oldu?” diye sorduktan sonra ayaklarımın üzerinde sallandığımı fark etti. Beni koluyla tutarak önümüzde kara kara parıldayan jete doğru götürdü.

Sessizce uçağa girdik. Neden yolcu uçakları gibi sıra sıra koltuklarla tıktış tıktış olmasını beklediğimi bilmiyordum ancak hiç de beklediğim gibi değildi. Uçağın dekoru siyah, taba ve kırık beyaz tonlarındaydı. Zarif ancak geniş koltukları farklı yerlere konmuştu. Koltukları siyah deriyle kaplanmıştı, öyle yumuşak ve dolgunlardı ki dikkatli olmazsam üzerlerinde uykuya dalabileceğimi hayal edebilirdim. Ancak koltukta uyumak için bir neden yoktu çünkü uçakta sırf bu amaçla kullanılabilecek geniş yatakları olan iki yatak odası vardı.

Buns beni mutfağa götürdü. Paslanmaz metal gereçlerle ve cilalı, koyu ahşap dolaplarla donatılmıştı. Oldukça pürüzsüz ve erkeksi görünüyordu. Uçağın arkasında, ana süitin içindeki banyo diğer her yer kadar etkileyiciydi. Başka koşullar altında oldukça mutlu hissederdim ancak acımasızca ihanet ettiğim birinin uçağında davetsiz misafir gibi hissediyordum.

Duşu ısınması için açtıktan sonra Buns malzemeleri çıkardı. Lavaboya havluyla beraber bana birkaç beden büyük gelecek silah renkli ipek bir bornoz bıraktı. “Duş almayı bitirdikten sonra yaralarına koyabileceğimiz bir şeyim var,” dedi ısırtıklar demeyi reddederek. Başımınla onayladığımda gözlerine bakmadım çünkü yine ağlamaya başlamak istemiyordum.

Gitmeden önce pat diye söyleyiverdim. "Hayattalar mı?" Bilmediğini biliyordum ancak hâlâ hayatta olduklarına dair umudu var mı, yoksa ümidini kayıp mı etti görmek istemiştim.

Elleri tutkuyla yumruk olurken, "Evet," dedi.

"Güzel. Bizi Dominion'a götür ve ben de Zee'yi sana geri getireyim," dedim alçak bir tonda. Peygamber çiçeği mavisi gözlerinde bir çatışma başlamıştı.

"Zee'nin ada..." diyerek konuşmaya başladığında Buns'ın sözünü kestim.

"Hayır, Zee'nin adasına gitmiyorum. Dominion'a gidiyorum. Beni götürebilirsin ya da Reed'in arabasını alıp onları kendi başıma bulmayı deneyebilirim ama yardımın olsa da olmasa da gidiyorum. Şimdi bir duş alacağım, çıktığımda bana kararını söyle," dedim sesimde otoriteyle. Gancanagh kıyafetlerimi çıkararak Buns'a verdim. "Bunları benim için yak." Sonra duşa girip Russell'ın önceden dediği leş kokudan arınmayı denedim.

Duşun günlerdir üzerime sinmiş, yapışkan, tatlı kokuyu temizlemesine izin verdim ancak ruhumu anılardan arındıracak bir su yoktu. Ruhumsa çaresizce bunu diliyordu. Brennus'un bana boyun eğdirmesine izin vermiştim ve eğer Russell aniden ortaya çıkıp beni ondan kurtarmasaydı, ona istediği her şeyi verirdim. Hiç kimse iç parçalayan hıçkırıklarımı duymasın diye ağzımı kapatmam gerekti. Yavaşça kontrolümü kazandım. Boynumdaki iyileşmeyen ısıklıktan sızan kanın suyla birleşerek giderden akışını seyrettim.

Duşu kapatarak dışarı çıktım. Buns'ın bana bıraktığı bornozun kemerini bağladım. Yatak odasına girdiğimde Russell'ı yatakta yatar buldum. Ayakucuna oturmuş ancak yorgunluktan geri düşmüş gibi görünüyordu çünkü ayakları hâlâ zemindeydi. Bir kolu tepedeki ışıktan gözlerini

koruyordu. Işık düğmesine yürüyerek kapattım böylece onu uyandırmayacaktı. Ortak alana götüren kapıya doğru yürüdüğümde Buns'a giyecek bir şey alabilir miyim diye sormayı planlıyordum ama Russell'ın konuştuğunu duyduğumda durdum.

"Kızıl, bunu yapmaman, fikrini değiştirmen için söyleyebileceğim bir şey var mı?" diye sorduğunda sesi kulağa kederli gelmişti.

"Gitmem gerek. Bunu biliyorsun, değil mi?" Dönüp yatağa yaklaştım.

"Aklınla bir şeyi bilmenle, yüreğinle ya da ruhunla bilmen çok farklı," dedi kolunu gözlerinden kaldırmadan. "Aklım neden yaptığını biliyor ama yüreğim anlamıyor. Zee'yi kardeşim gibi seviyorum ancak o geri gelir ve sen gelmezsen..." Daha fazla konuşmadı çünkü gerek yoktu, neyi kastettiğini biliyordum.

"Russell... Başka bir şey yapamam. Gitmem gerek." İzdirap dolu bakışlarını gördüğümde yatakta emekleyerek yanına gittim ve ıslak başımı göğsüne yasladım. Kolu belime dolanarak beni sıkıca kendine bastırdı. "Orada sen olsaydın da giderdim. Seni korumak içim elimde ne varsa, varlığımda ne varsa verirdim. Sen ve ben zincirlenmişiz ancak Reed'e de zincirliyorum. Ona bunu borçluyum."

"Oraya gidip hayatını tehlikeye attığın için sana teşekkür etmeyecek. Öfkeden kuduracak," dediğinde ona inandım. Reed büyük ihtimalle çok hiddetlenecekti. Ona ihanet etmişim ve ardından onu "korumak" için ortaya çıkacaktım. *Doğru, öfkeden köpürecek.*

"Yanlış umutlara kapılmıyorum Russell." Hareketsizce uzanmış, nefes alıp verişlerini dinliyordum. "Onların ne düşüneceklerini bilmediğimi mi sanıyorsun, hâlâ hayattalarsa tabii? Onlara ihanet ettiğimi düşünecekler ve onlara yardım etme teşebbüslerime düşmanca yaklaşacaklar çün-

kü bir Güç meleğinin aklında korunmaya ihtiyaçları olmadıkları yatıyor her daim," derken yapacak olduğum şey karnımın acıyla kasılmasına neden oldu.

"Ya da bu sadece erkelere özgü bir şey de olabilir çünkü seni 7-Eleven'da Freddie'yle gördüğümde, ben de aynı şekilde hissetmiştim."

"Evet ama üstesinden çabuk geldin."

"Kızıl, benim için neredeyse kalbini parçaladın, sana öfkeli kalmam biraz zordu." Derin derin iç çekti. "Ama sana öfkeli kalmak istedim."

Dalgın dalgın başımı kaldırıp görüntüsünü zihnime kazımak için ona baktım. Gancanagh beni kaçırdığından beri bu onu kanatsız olarak ilk görüşümdü. Kumral saçları dar-madağındı ve kesilmesi gerekiyordu. Gözlerinin oldukça altına inmişlerdi ancak seksi de görünüyordlardı. Artık teni yumuşak, her yönüyle melekse ve sertti. Işık yayıyordu. Tıraş olsa iyi olabilirdi ama hafif sakalları onu daha haşin ve güçlü gösteriyordu. Kanatları olmadan çok genç gözüküyordu ancak görünüş yanıltıcı olabiliyordu çünkü bedeni genç olmasına rağmen ruhu yaşlıydı.

"Kaç yaşındayız biz Russell?" diye bitkin bitkin sorarken başımı yine göğsüne koydum.

"Yaşlı."

"Her zaman insan mı olmuştuk, bundan önce yani?" diye sordum çünkü artık ikimiz de insan ve melektik ama önceden olabileceklerimiz... Elimizde diğer varlıkların dışarıda öylece dolanıp aynı havayı soluduğuna dair kanıtımız vardı.

"Kızıl, bu gerçekten iyi bir soru. Bakıp görmem gerek ama sonra, düşünemediğimde. Günlerdir uyumadım ve şu anda düşünmekte sorun yaşıyorum."

"Ah... Peki. Gerçekten yaşlı hissediyorum. Antik..." dedim uykulu uykulu. Russell'in derin soluklarını duydu-

ğumda bir saniye daha burada yatarsam, benim de uyuya-
kalacağımı biliyordum ama bunu yapamazdım. Kendimi
Russell'ın göğsünden kaldırıp yataktan emekleyerek çık-
tım. Ayağa kalktığımda başım döndü.

Bornozun kemerini daha sıkı sardıktan sonra yatak oda-
sının kapısını ortak alana açtım. Buns yatak odasına bakan
büyük koltuklardan birine kıvrılmıştı. Büyük ihtimalle bü-
tün konuşmamızı duymuştu ancak bu beni rahatsız etme-
mişti çünkü artık ondan sakladığım sırlarım yoktu. Artık
en kötüsü olmuştu ve ona yalan söylemenin ya da yanlış
yönlendirmenin manasını göremiyordum. Karşısındaki
koltuğa oturmamı seyretti. "Brownie nerede?" diye sordu-
ğumda uçak ileri gitmeye başladı. Pistinin ufak yolunda
gidiyordu.

"Bizi Quebec'e uçuruyor." Kalkıp bara giderek bana bir
bardak su doldurdu. "Seni yanına götürürdüm ancak git-
tiğimiz yer için çok üzülüyor, bu yüzden sakinleşene dek
onu biraz yalnız bıraksak iyi olur."

"Teşekkür ederim," dedim bana suyu verdiğinde, ar-
dından sandalyelerden birinden ufak battaniyeyi alarak
omuzlarımın üzerine koydu.

Suyumu içmeden önce, "Quebec'te ne var?" diye sor-
dum. Tekrar karşıma oturmasını seyrettim.

"Dominion Quebec'te. Eh, St. Lawrence Körfezi'ndeki
özel bir adada. Orada Pagan ve beraberindekilerin Zee'yle
Reed'i Crestwood'dan ayrıldıktan sonra götürdükleri bir
yer var. Hâlâ orada olduklarını söyleyebilirim ancak bil-
gim kesin değil çünkü Güç melekleri sır tutmakta gerçek-
ten başarılılar. En azından Serafimler kadar iyiler."

Yudumladığım suda neredeyse boğuluyordum ancak
yutkunmayı başardım. Bardağımı aramızda duran güzelce
parlatılmış ahşap sehpayı koyup gözlerinin içine baktım.
"Özür dilerim Buns, asla böyle bir şey olmasını istememiş-

tim. Gidersem sizi koruyabilirim diye düşünmüştüm ancak görünüşe göre... Öyle körüm ki... Denedim ama..." Konuşmayı kestim çünkü bizi bağlayan iplerin hâlâ orada olduğunu hissedebiliyordum ancak çok gergin ve aşınmışlardı. Bana soğuk davranmaya çalışmıyordu ancak yaptığım şeyle onu incitmiştim. "Eğer Zee'yi sana geri getirmenin bir yolu varsa onu bulacağıma yemin ederim."

"Seni affetmemin tek yolu geri gelmen," derken yine burnunu çekiyordu. "Çünkü sen gittiğinden beri Brownie'yle yaşamak çok zor," derken gözünü ovalamıştı. "Sürekli e-postaları kontrol ediyor ve Reed'in monitörlerini gözetliyordu. Russell bizi aramadan hemen önce, telesekretere yaptığın aramayı yakaladı, hatta hangi baz istasyonundan çıktığını bile buldu."

"Bizi bulabilir miydiniz?"

Başıyla onayladı. "Reed telesekreterini elbet arayacağını düşündü. Gece ve gündüz bilgisayarın başında oturup aramayı yapmanı bekliyordu. Pagan geldiğinde bütün bilgisayarları temizlemeyi başardı ancak Brownie'ye seni izlemeye devam edeceğine dair söz verdirdi," dedi gözyaşları yüzünden akarken.

"Geç kalmış olamam Buns, eğer kalmışsam o zaman..." Durumun şartlarını değiştirecek gücü varmış gibi ona yalvarıyordum.

"Evie, harap haldesin. Gidip birkaç saat uyuman gerek çünkü ihtiyacın olacak. Merkezlerine bu halde gidemezsin," derken gergin görünüşümü işaret ediyordu. "Bunlar Güç melekleri. Zayıflıktan iğreniyorlar. Oraya onların üzerinde bir otoriten varmış gibi gitmen gerek. Sen Serafimsin. Hepsinden daha rütbelisin ve seni dinlemeleri gerekiyor, yoksa hepiniz ölürsünüz," dedi acımasızca. Bu bana kızgın olduğu için değildi. Nedeni onu hiç görmediğim şekilde korkmasıydı. Onun rahat, çevresiyle tamamen uyum içinde olmadığını hiç görmemiştim.

lutumu bani telimi titretti ve duygularımı kontrol altına aldım. Eğer onları kilitletip asla gün ışığı göstermemem gerekiyorsa bunu yapardım. Bu görevde başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapardım çünkü bu üstlendiğim en önemli görevdi. "Meleklerin kast sisteminden nefret ediyorum. İğrenç bir şey. Beni üstün rütbeli göreceklerinden şüpheliyim ama bu istediğimi, ihtiyaç duyduğum şeyi elde etmemi sağlayacaksa, satmaya çalışacağım," dedim duygusuzca.

"Çoğu Güç, bizim Güçlerimiz değil ama çoğu Güç meleği sadece kuvvete saygı duyar. Güzelliğe çekilirler ve bu sende fazlasıyla mevcut. Bunu mümkün olduğu kadar sömüreceğiz. Eğer o pisliklere karşı elimizde olan her silahı kullanmamız gerekiyorsa kullanacağız. Kullanabileceğimiz bazı şeylerim var ama artık uyuman konusunda ciddiym. Quebec'e varmadan önce birkaç saatimiz var. Oraya inmeli ve Brownie'yle Russell'ı uçaktan sepetlemeliyiz. Russell bizimle St. Lawrence'a gelemmez. Dominion Russell'ı öğrenmemeli."

"Katılıyorum." Russell için zaten bir planları olduğundan rahatlamışım.

"Brownie başka bir özel uçak kiralayıp Russell'ı Zee'nin adasına götüreceksin. Oradayken ailesini görebilecek ve sen de onun için endişelenmeyeceksin, onunla ilgileneceğiz."

Aslında Buns'ın bana, eğer geri gelmezsem ikisinin Russell'la ilgileneceğini söylediğini biliyordum. Neredeyse yine ağlamaya başlayacaktım çünkü bunun için ona çok minnettardım ama kendime ağlama lüksünü tanımadım. Bunların hepsi sona erdiğinde istediğim kadar ağlayabilirdim. Ya da ölür, bir daha hiç ağlamazdım. Bu da bir sorun değildi.

Buns devam etti. "Kanada'ya vardığımızda bazı sorunlar yaşayabiliriz çünkü bunun için bir uçuş planı bil-

dirmedik, bu yüzden oraya varana dek gizlice uçaacağız. Ardından biraz açıklama yapmamız gerekecek. Bunları Brownie'ye bırakıyorum çünkü iyi olduğu bir şey varsa o da insanları idare etmek."

Aklım zehir gibi çalışıyor, otoritelerin bir jet dolusu yasa dışı *gence* nasıl tepki vereceğini düşünüyordu ancak aklımda Kanada'nın atlı polisleri yüzünden endişelenmekten çok daha fazlası vardı. "Brownie herkesi idare edebilir," dedim yorgun yorgun.

"Evie, gidip dinlen. Yorgunluktan ölüyorsun. Quebec'e yaklaştığımızda seni uyandırırım." Buns endişesini gizlemeye uğraşıyordu.

Odaya topallayarak gitmeden önce başımla onayladım. Yatağa emekleyerek Russell'ın yanına gittim. Uçak inerken uyandığımda Russell'ın kolları arasında sıkıca tutulmuştum. Sanki orası için yaratılmış gibiydim. Bunu inkâr edemezdim. Gözlerindeki kederi gördüğümde keskin bir acı beni sardı çünkü bu bir vedaydı. İkimiz de birbirimizi bir daha görüp görmeyeceğimizi bilmiyorduk. Russell için aşmamam gereken sınırları aşmıştım. Onu daha fazla korumalıydim. Ona daha iyi bir arkadaş olmalıydim. Ona ihtiyacı olan şeyleri vermeliydim. Beni sevdiği için ağır bir bedel ödemişti ancak belki de benim yanımda olmaya mecbur bırakılmadığında özgür olacaktı.

"Russell..." diyerek başladım.

"Yapma," dedi gözlerini kapatarak.

"Neyi yapmayayım?"

"Her ne söyleyeceksen söyleme," dedi gerilerek.

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?" diye sorarken veda etmeme izin vermediği için biraz bozulmuştum.

"Gözlerinde görebiliyorum ve yemiyorum," dedi sertçe. "Oradan geri geleceksin. Tanıdığım en inatçı, her daim istediğini elde eden kadın olduğuna inanmasam, o zaman bunu yapmana asla izin vermezdim."

“İnatçı değilim,” dedim sesimde sinirle.

“Kızıl, aynı bir kedi gibisin. İstemediği bir şeyi ona asla yaptıramazsın.” Her sözcüğü kastettiğini görebiliyordum.

“Kedi çobanlığı yapmakla ilgilendiğini sanıyordum.”

“Hayır, bunun manası yok demiştim.” Eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. Karşılık vermediğimde öpücüğümüzü derinleştirdi. Eli saçlarımın arasına dolanıp beni kendisine doğru çekerken ona yaslandım. İçimde bir fırtına kopuyordu, aynı anda hem onu kendime çekmek hem de itirmek istiyordum. İkisini de yapamadığımda, sözcüklerle veda etmeme izin vermeyecekse böyle derim diye karar verdim.

Geri çekilip gözlerime bakana dek onu öptüm. “Hiçbir şeyin karşılıksız olmadığını söylersin her zaman. Bunda hatalısın. Sana olan sevgim her zaman karşılıksız olacak, bu yüzden ne olursa olsun geri gelmen gerek,” dedi. Çekilerek başımı boynuna gömdüm. Kapının çalındığını duyan dek bana sarıldı.

“Tatlım, giyinsen iyi olur. Hangara, polis gözetiminde gidiyoruz ve SQ’da biraz sorgulanacağımızdan eminim,” dedi Buns odaya daldığında.

Ben bornozu çıkarıp kot ve tişört giyerken bize kısaca sahte hikâyemizi anlattı. Okulu yaz tatiline girmiş, ülke boyunca partiden partiye zıplayan zengin çocuklar gibi davranacaktık. Gidip Quebec’e bakmayı düşünmüştük, çok yakındı çünkü. Bize aptalı oynamamızı söyledi ancak düşündüğümden daha zordu çünkü hiç zengin bir çocuk olmamıştım ve nasıl davranacağımı biliyordum.

Görünüşe göre Kanada polisinin bizimle bir işi yoktu. Oysa Quebec Güvenliği ya da SQ demek olan The Surete dua Quebec, şehirlerine plansız ziyaretimiz için sorguya hazırdı. İlk olarak Russell polis gözetiminde götürülmüştü, polis memurlarının hepsi etrafında dolanıyorlardı. Sa-

nırım iriliği yüzünden biraz gergindiler. Yağmur tişörtünü ıslatıyordu. Onu polis arabasının arkasına tıklarlarken kafasını tavana çarpmamak için eğişini seyrettim. Araba hızlanarak uzaklaştığında bir an içimi panik sardı. Onun için korkuyordum. Belki de ilk önce Zee'nin adasına gitmeliydim ve ardından Dominion'a gitmek için oradan ayrılabilirdim ancak artık kararımдан şüphe duymak için çok geçti. Dominion'a en kısa sürede gitmek için aciliyet içindeydim ve artık elimden geldiğince içgüdülerime güvenmem gerekiyordu.

SQ'daki dedektifler bizi ayrı odalara koyduktan sonra bana "Bomba arayan köpekler uçağınızda ne bulacak?" ve "Bize burada bulunmanızın gerçek nedenini neden demiyorsun, ha?" tarzı cevabı belli sorular sordular.

Dedektiflerin konuşmasını dinlemek tuhaftı çünkü Quebec'te Fransızca konuşuluyordu. Ancak ben Fransızca bilmediğimden benimle aksanlı bir İngilizce konuşuyorlardı. En azından şeytani periler değillerdi, yani tuhaf aksanlarla başa çıkabilirdim. Ben Lillian Lucas'mış gibi davrandım çünkü Russell'ın Gancanagh tarafından kaçırıldığı gün benim için almayı düşündüğü pasaport oydu. O da Henry Grant numarası yapıyordu ve ayrılmadan önce Bun'la Brownie'ye zar zor söyleyebilmiştik. İçinde ahşap kaplama masa ve metal katlanan sandalyeler bulunan odada otururken, bulunduğum yerin beni birkaç gün önce Gancanagh'ın kilitlediği hücreden büyük olmadığını fark ettim. Ama SQ dedektiflerinin uzun köpek dişleri ya da zehirli tenleri olmadığından ve ihtiyacım olan tüm suyu bana verdiklerinden, kahvaltıyı saymıyorum bile, onları ciddiye almakta zorlanıyordum. Aslında hikâyemi doğrulamak için beni bir süreliğine yalnız bıraktıklarında uyuyakalmıştım. Kahvaltımla yiyemediğim için oynamıştım. Elimden gelenin en iyisi kuru tostu yemekti ancak mideme taş gibi oturmuş, yağ içmişim gibi yakmıştı.

Boynum bir şüphe kaynağı olmuştu. Kanamasını durduramıyordum ve Buns'ın boynuma sarmam için ipek bir eşarp vermesine rağmen, havaalanında tutulduğumuz altı saatin sonunda eşarptan gözükmeye başlamıştı. Polise kendimi kestiğimde kanımın pıhtılaşmayıp akışkan kalmasına neden olan bir hastalığım olduğunu söyledim. Bu bana biraz sempati kazandırdı. Bundan sonra bana daha nazik davranır gibi görünmüşlerdi. Hava alanında on saatte fazla bekleme bölümünde alıkonulduktan sonra iri yarı, pantolonunu gereğinden fazla yukarı çekmeye eğilimli bir adam olan Dedektif Crawford beni sorgu odasından çıkardı. Beni Russell ve Buns'ın kırmızı bir koltukta beraber oturduğu alana götürdü. İnsanlar tarafından duyulamayacak kadar kısık sesle konuşuyorlardı. Kulağa Russell'in Buns'a Gancanaghlar'la mağaradayken gördüklerini anlatıyormuş gibi gelmişti. Brennus'tan bahsettiğini duyduğumda içimde bir korku patlak vererek onlara doğru giderken biraz tökezlememe neden oldu. Beni gördüğünde Russell ayağa kalkarak kanepenin diğer tarafına geçti, böylece aralarına oturabilecektim.

Russell tedbirli bir tonda, "İyi misin Kızıl?" diye sorarken, ben oturur oturmaz giden şişman polisi izliyordu. Yanıtımı duymak için beklemeyerek kendisi kontrol etmek için beni yakınına çekti.

"Evet, uyuyakaldım ve masanın üstüne eğilmiş halde uyandığım için boynum ağrıyor ancak onun dışında iyiyim," derken gözlerim onu değerlendiriyordu ama sorgu yüzünden kötü görünmüyordu. "Nasıl gitti?"

Konuşurken uzanıp bir süre omuzlarıma masaj yaptı.

"Kanada'yı seviyorum. Polisleri iyi, hatta gereğinden fazla iyi. Bana kahvaltı verdiler," derken gülümsedi. *Gülümsemesini seviyorum, öyle dürüst ve açık ki,* diye düşünürken yakışıklı yüzünü hafızama kazımayı denedim.

Gülümsemesine karşılık vermek istiyordum ama birkaç saattir içimde biriken endişe, odada ileri geri yürüyüp çıkmak için duvarları tırmalamak istememe neden olmuştu. Reed ve Zephyr onları kahvaltıyla besleyecek nazik polislerin gözetimi altında değildiler. Düşmanları olduklarına inandıkları, azıcık bile merhamet göstermeyecek Güç melekleriyle beraberdiler. Korkunç sonuçlar... Onunla ilk tanıştığımda Reed, bana yardım ederse onlarla yüzleşeceğini söylemişti. Onu dinlemem gerekirdi. Bana söylediğinde okulu terk etmeliydim ama bunu yapmayacak kadar bencildim.

Buns gülümseyerek konuştu. "İyi olduklarını söylersin tabii ama herkese böyle davranmıyorlar. Bizleri tatile çıkmış, bizden zorla alacakları para cezalarının hepsini vermeye gönüllü zengin çocuklar olduğumuzu sanıyorlar," dedi omuz silkerek. "Her şeyin doğrulandığını gördüklerinde, cezamıza para ekleyip durdular."

"Brownie nerede?" diye sordum Buns'a. "Buradan çıkmamız gerek. Vaktimizi boşa harcıyoruz."

"St. Lawrence Körfezi'ne gitmek için bir uçuş planı bildiriyor. Ayrıca özel bir kiralama şirketiyle bağlantıya geçiyor, böylece Henry'yle ilgilenebilecek," dediğinde Russell'a sahne ismiyle hitap etmişti. "Rahatla tatlım, şu anda beklemekten başka bir şey yapamayız." Gözüne bir şey takıldı. Bana doğru eğilerek boynumdaki eşarbin altından akarak tişörtümün kenarını karartan kan damlasına dokundu. "Tatlım, bu iyileşmiyor," derken kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Sorun değil," diyerek yanıtladığımda sinirle elini ittim. "Kimseye zararı yok," diye yalan söylediğimde yara sızlamıştı. "Dominion'daki bağlantılarından haber aldın mı? Yeni bilgi var mı?"

Buns omzumun arkasından Russell'a baktı. Yanındaki masada duran kutudan mendil çekiyordu. Peçeteyi nazikçe boynumun kenarına bastırıldığını hissettim, kanımı temizlemeyi deniyordu. Elim yukarı kalkarak peçeteyi ondan alıp başladığı işi bitirdi.

"Neden, savaş başlatmayı mı planlıyorsun?"

"Eğer bu gerekiyorsa, evet. Eğer bana istediğimi vermezlerse o yeri kül edeceğim."

"Ordun nerede?" diye sordu Buns bir tutam saçı parmağına dolayarak.

"Ben Serafimim. Emretme hakkım var ve beni reddetmelerine izin vermeyeceğim," dedim, artık sinirlenmişim çünkü fiziksel olarak korkunç hissediyordum ve burada saatlerce tutulmanın gerginliği ve Reed ile Zephyr hakkında birazcık bile bilgi alamamak bana kötü şeyler yapıyordu.

"Çetin ceviz," dedi Russell alçak sesle. Benimle gurur mu duyuyor, yoksa onaylamıyor mu bilememiştim ancak o anda Brownie sinirli görünerek çıkageldi. Yanındaki dedektif bize pis pis sırttıktan sonra büyük ihtimalle Brownie'nin çeklerini nakde çevirmek için yürüyerek uzaklaştı.

Elleri kalçalarında olan Brownie, "Lillian, resmi olarak planının berbat olduğunu ilan ediyorum! Güçler berbat! SQ berbat! Ve sen de uçağa binip Zee'nin adasına gitmelisin, böylece gelecek dönem Kappa'ları çim hokeyinde yenebiliriz. AMA BENİ dinlemeyeceğini BİLDİĞİMDEN..." derken alt dudağı titriyordu. "Sadece bize dön diye dua edeceğim," diyerek huysuzca bitirdi.

Kanepeden kalkarak kendimi kollarının arasına attım. "Benim için Buns ve Russell'la ilgilen, olur mu?" diye kulağına fısıldadığımda bana daha sıkı sarıldığını hissettim.

"Hayır, bunu kendin yapman gerek," diyerek geri fıslıladı. Benden ayrılarak Russell'a, "Gitmeye hazır mısın Henry?" dedi.

Russell kanepeden kalkarak beni kollarının arasına aldı. Bana sarılıp ayaklarımı yerden kestiğinde saçıma doğru, "Bunu yapmana izin veremem. Yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam Lütfen Kızıl..." diye fıslıladı. Ona daha sıkı sarıldım. En iyi arkadaşım, sahip olduğum ve olacağım en iyi arkadaşım.

"Eğer bunu yapmazsam yaşayamam. Biraz biraz ölürüm. Paramparça olurum ve beni sevmekte her ne kadar iyi bir iş çıkarırsan çıkar o parçaların hepsini yapıştırılmazsın," dedim kulağına. "Seni seviyorum, Russell. Hoşça kal." Sarılışında kederi ve ezici kuvveti hissetmişim.

"Şimdi ruhuna bir şey demek istiyorum," diyerek paramparça halde fıslıladı Russell aşağıya eğilip kalbime konuştuğunda. "Eğer istersen geri gelip beni hayalet olarak ziyaret edebilirsin. Seni seviyorum ve her daim seveceğim. Her daim seni arıyor olacağım. Ne olursa olsun."

İçimde bir şeyler burulurken gözlerim yaşlarla doldu. Beni ayaklarımın üzerine bıraktığında bana bakmadan Brownie'ye dönüp onu açık güvenlik ofisinin dışına takip etti. Hareket etmeden, dikilerek, benden uzaklaşan Russell'ın sırtını seyrettim, ta ki artık onu göremeyene dek. Asla geriye bakmadı.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu Buns. Girdiğim transtan anında çıktım.

"Evet," derken başımla sertçe onayladım.

"Tatlım, bu plan üzerine düşündükçe Brownie'ye hak veriyorum. Çaresizlik kokuyor. Seni götürdüğüm Dominion merkezinde olduklarından bile emin değiliz. Seni idamına götürüyor bile olabilirim." Dönüp ona baktığımda, peygamber çiçeği mavisi gözlerinin, hissettiği kederi

gösterdiğini gördüm. "Brownie haklı, bir kez seni içeri soktuğumda dışarı çıkaramam. Kapıdan içeri girmeme bile izin vermeyecekler, bu böyle."

Bir Ölüm meleği olup da Güç olmamanın ne demek olduğunu kastediyordu. Bu beni sinirlendirdi. "İyy. Kulağa kibirli bir golf kulübü gibi geliyor," dedim. O elit bölgelerinin giriş kapısından bir melez girince ne düşünecekler diye merak ettim. "Buns, sence o kapıdan içeri girme şansım var mı, yoksa beni gördükleri yerde öldürürler mi?" diye sorduğumda, konuşmamıza kulak misafiri olacak kimse var mı diye etrafa solmuş halde bakınmasını seyrettim.

"Bilmiyorum, tatlım," dedikten sonra kolumu tutup beni güvenlik ofisi kapısından çıkarttı. "Bu plan berbat! Brownie'yi yakalayabiliyor muyuz, bakalım. Onlarla gidebilir ve başka bir plan bulabiliriz. Russell haklı. Bu bir intihar görevi ve iyi olacağını düşündüğüm için bir aptalım."

"Buns," dediğimde güvenlik alanındaki cam kapıların hemen dışında durmuştum. "Bunu yardımın olsa da olmasa da yapacağım ama yardımına gerçekten ihtiyacım var. Lütfen bunu benim için yap. Söz veriyorum, başka iyilik istemeyeceğim."

"Bu sözü tutman kolay olacak çünkü büyük ihtimalle seni bir daha göremeyeceğim," derken gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Onlara karşı kullanabileceğimiz silahların olduğunu söylemiştin. Neler onlar?" diye sorarak bir an için de olsa tereddüt ettiğimi görmesine izin vermedim.

"Öyle. Jetteler. Bizi oraya götürecek bir araba bulmamız gerekiyor," dedi gözlerini silerek. Onu rahatlatmaya çalışmadım çünkü ağlamaya başlamayı kaldıramazdım. Eğer bunu yaparsam hiç duramayabilirdim. Bizi jete geri götüreceğini birini bulmamız pek vaktimizi almadı.

Uçağa biner binmez, pilotumuzun özel kiralık bir sefer-

le gittiğini fark ettiğimde bir anlık panik yaşadım. "Oraya nasıl gideceğiz Buns, bunu uçurabilir misin?"

Buns başıyla onayladı. "Elbette tatlım ama Brownie kadar iyi değilim." Altın Kaz'ı, Crestwood'daki altın renkli devasa arabasını kullanış şeklini düşündüm ve ardından St. Lawrence Körfezi'ne varabiliriz umarım, diye sessizce dua ettim.

"Eee, getirdiğin silahlar neler?" diye sorduğumda onları kullanmayı hızla ve beceriyle öğrenebilmeyi umuyordum. "SQ'nun onları bulup el koyduğunu düşünüyor musun?" Buranın her yanını köpeklerle ve ileri teknoloji araçlarla aramışlardı.

Buns bana mahcup bir bakış atarak konuştu. "Tatlım, bunlar Zee'yle beraber çalıştığın Güç melekleri tarzı silahlar değil. Bunlar daha çok kadınsı tarzda silahlar." Tepkimi izliyordu.

"Hı?"

"Tatlım, Güç meleklerinin çoğu erkek. Senin payına kadın bir avcı düştü ancak onlar sandığından daha nadir. Onlara seni öldürmeyi gerçekten zorlaştıracamız," dedi ve bir şey demediğimde uzun uzun nefesini verdi. "Peki, bunlar cennetten gelen melekler. Çoğu uzun süredir oraya gitmedi, bu yüzden onlara özlemini duydukları şeyi hatırlatacağız."

"Neden bahsediyorsun?"

"Onlarla flört edeceğiz."

"Nasıl?" diye sorduğumda bana açıklamaya çalıştığı şey yüzünden aklım tamamen karışmıştı.

Alt dudağını ısırarak uçağın ana yatak odasındaki dolaba gitti. Geri geldiğinde, elinde tuttuğu şeyi gördüğümde neden bahsettiğini anladım. Buns'ın giymem için verdiği kıyafet uygunsuzdan başka bir şey değildi, elbette Brezilya'da bir sahilde değilsen ama burası Brezilya değildi.

Ulime tutuşturduğu üst, altın rengi metalle sıkıca örölerek dokunmuş dayanıklı bir zırhtı. Boynumdan altın rengi geniş bir metal boyunlukla kenetleniyordu ve zırh ancak kurgularımın altına ulaşıyordu. Ensemde ince altın rengi bir metalle bağlanarak sırtımı bütünüyle açık bırakıyor ve göğüslerimin kenarlarını gösteriyordu. Ön tarafımı zar zor kapatmıştı. Uyumlu iç çamaşırı ve eteğı vardı. Tabii buna etek diyebilseydim çünkü ön tarafı sadece geniş kare şeklinde örölmüş metalden bir zırhtı ve arkayı da aynı boyutaki bir zırh kapatıyordu. Elbisenin kenarlarını bağlamak için kullanılmış metal karelere dokunan deri tokalar kalçanın kenarlarını açıkta bırakıyordu.

“Kesinlikle olmaz!” dedim banyonun aynasından yansımamı gördüğümde. “Bu üstten her an dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum!” Kollarımı kaldırarak göğüs kenarlarımın çıkmak için çabalayışını seyrettim. “Bir çeşit elf ordusuna aitmiş gibi görünüyorum.”

“Hı hı,” dedi Buns memnun görünerek. “Mükemmel. Buna uyacak altın rengi sandaletlerim var. Eğer kapıdan girmeme izin verselerdi bunu giyecektim ama vermediler.”

“Komik göründüğümü düşünmüyor musun?” Bir Hollywood filminin setinde gibiydim.

“Orada ne giydiklerini düşünüyorsun tatlım, kot ve tişört mü?” diye sordu bıkkınlıkla. “Onlar kendileri olabilecekleri bir yerde kalan İlahi melekler. Bazıları giyinik bile olmayacak, garanti ediyorum.”

“Yani onlardan daha fazla giyinik mi olacağım?” İçine adım atacağım şeyin görüntüsü bana çarpıtı, bedenim kızarken gözlerimi kaçırarak yere baktım. Bunların birini bile düşünmemiştim ve şimdi de bu, ellerimin terlemesine neden oluyordu.

“Endişelenme, uzun zamandır yeryüzündeler. Çoğu bir şeyler giyiyor olacaktır, büyük ihtimalle saronglar,” dedik-

ten sonra başını bana salladı. "Eğer o bölümün üstesinden gelemersen başımız büyük belada."

"Gelebiliyim."

"Hâlâ kanıyorsun," dedi Buns boynumdan kan damlarken. Altın rengi boyunluk yaramı gizliyordu. Bir peçete katlayarak, kanın gözükmemesini önlemek için boyunluğun altına sıkıştırdım.

"Sorun yok," dedikten sonra bana fırlattığı şüpheci bakışı göz ardı ettim.

Kollarımın üstünü ve ayak bileklerimi kalın, altın kelepçelerle süslerken bir şey demedim. Ardından saçlarımın üzerinde çalıştı. Önden bazı tutamlar çekip onları başımın etrafında hale şekline sokarak arkada birleştirdi, altın bir tokayla tutturduktan sonra geri kalanının sırtımdan aşağıya dökülmesine izin verdi. Kalan saç geri itirmek için yüzüme dokunduğunda durdu ve sonra kaşlarını çatarak elini alnıma koydu. "Tatlım kanıyorsun. Ateşin var."

"Sadece ısırılmanın bıraktığı etki sanırım," diyerek yanıtladığımda aldırış etmemeyi deniyordum. Daha kötü hissettiğimi bilmesini istemiyordum çünkü yardımına ihtiyacım vardı ve hasta olduğumu düşünürse fikrini değiştirebilirdi. Yüzüme hafif makyaj uygularken onu sakinleştirmeyi başardım.

Buns geri adım atarak eserine baktı. "İşte bu. Geriye sana verdiğim silahları nasıl kullanman gerektiğini öğrenmen gerekiyor," dedi kederli bir gülümsemeyle. "Oraya varmadan önce bir şeyler yemeyi denemelisin. Bir saatten fazla sürmemeli. Onlara geldiğimizi söylemedim, yani uçağı iniş pistlerine indirdiğimde saldırgan olacaklar," dedi ciddi bir tonda.

"Güzel. Bahse varım uzun zamandır güzelce dövüşmüşlerdir ve bu kesinlikle can sıkıntılarını alacak. Meydan okumaya karşı koyamıyorlar."

“Tatlım, değıştin,” dedi Buns bana yakından bakarak. Tanıştığım o kız değilsin.”

“O zamandan beri o kadar çok şey oldu ki. Gitmeliyiz.” İnsan olduğuma inandığım zamanlardan beri olan şeylerin hepsini düşünmek istemiyordum.

Basıyla onayladı ve beraber uçağın önüne gittik. Buns kalkış için her şeyi hazırlayıp kuleyle konuşurken ben de yanındaki koltukta oturdum. Buns uçağı hazırladı ve uçağı havalandırmak için kulenin yeşil ışık vermesini pistte sonsuzluk kadar gelen bir süre boyunca bekledik.

Havalandığımızda Buns’ı uçağı uçurmaya bırakarak bir şeyler yemeyi denedim ancak sadece kruvasan ve biraz su içmeyi becerebildim. Tadı kum gibiydi. Brennus tarafından ısırıldıktan sonra bir daha bir şey yiyebilecek miyim diye merak ettim. Onun düşüncesi içimde korkunun şok dalgası gibi yayılmasına neden oldu. Onunla yine karşılaşmanın hissettirdiğı dehşet şimdi yüzleşeceklerimin korkusuyla karşılaştırıldığında ufak kalıyordu. Güç melekleri en fazla beni öldürürlerdi ama Brennus bana işkence edebilir, beni şeytani bir yaratık ve eşi yapabilirdi. Olasılık yüzünden bedenimdeki tüm tüyler diken diken olurken omurgamdan aşığıya bir titreme indi.

Kokpite geri döndüğümde Buns’ın radyoda biriyle konuştuğunu duydum. Ses Fransızca konuşuyordu ve sesinin ciddiyetinden Buns’ın ona söylediklerinden memnun kalmamışa benziyordu. Mikrofonu ağzından çekip eliyle kapattı. “Bana pistlerine inemeyeceğimizi söylüyorlar,” derken beni yakından inceliyordu.

“Onlar için bir şey getirdiğini söyle. Avladıkları bir şeyi. Melek lisanında söyle.” Buns’ın yüz ifadesi değışti. Korkmuş görünüyordu. Ne düşündüğünü biliyordum, onlara bunu söylediğı anda geri dönüşü olmayacaktı. Kaderimi mühürlüyor olacaktı.

“Tatlım...”

“Yap,” diye teşvik ederken elimi omzuna koyup sıktım. “Yine de izin vermezlerse, onlara aradıkları Nefilimin elinde olduğunu söyle.”

Buns hayalete dönerek elini mikrofondan çekti ve Melek lisanında konuşmaya başladı. Bitirdiğinde radyonun diğer ucunda sessizlik vardı. Birkaç dakika bekledikten sonra ses Buns’a bağırarak emir yağdırdı.

“Bize uçağı piste indirmemizi emrediyorlar şimdi de,” dedi sinir içinde bana baktığında. Kibirleri hakkındaki fikirlerini gösteren yüz ifadesini gördüğümde ona gülümsememe engel olamadım.

“Eğer böyle olursam Buns, beni vurma iznin var,” dedim kuru kuru.

“Sorun değil,” diyerek yanıtladıktan sonra kulaklıklarını çıkarıp ona orta parmağını gösterdi.

İniş alanının üzerinde bir kere dönük ve yükseklikölçer ufuk çizgisinin bir tarafından diğerine çıkarken Buns uçağı sert bir inişle yere kondurdu. Bana kusura bakma bakışı fırlattı. Omuz silktim çünkü tek parça halinde inmiştik. İniş pistinin bitiminde uçağı durdurarak kararsızlık içinde bana baktı çünkü kimse bize indiğimizde ne yapacağımızı söylememiştii.

“Bunun bir tuzak olduğunu sanacaklarını düşünüyor musun?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle, genellikle paranoyaklar ama içinde ne olduğunu bilmediğin bir uçağı öylece gelmek iyi bir strateji olmazdı sanırım,” dedi istemeyerek.

“Sanırım, o zaman gitmeliyim. Buraya lanet SWAT ekibi gibi dalmalarını istemem. Benim için kapıyı açabilir misin?” Bakışlarındaki endişeyi görebiliyordum. “Her şey güzel olacak. Zee’yi bir an önce geri almam gerek, böylece birlikte adasına gidebilirsiniz,” derken umut vermeye çalışıyordum.

"Onu hissediyor musun tatlım?" Reed'in yakınımdayken hissettirdiği kelekleri sorduğunu biliyordum.

"Hayır ama binadan uzak sayılırız," derken başımı salladım.

Uçağın ön camından baktığımda, suyun kenarındaki çimli tepenin aşağısında uzanan şatoyu gördüm. Güneş batıyordu artık. Su, ışığı elmaslar gibi yansıtırdı üç yanındaki kumtaşı şatoyu çevreliyordu. Kumtaşı kulelerin üstü güzel terakota kiremitlerle örtülmüştü ve cennete doğru uzanıyorlardı. Şatonun üzerinde asılı duran koyu renkli bulutlar, batan güneşin turuncu ışıklarının sudaki yansımasıyla dengeleniyordu. Devasa binanın silüetinin, içindeki doğaüstü yaratıklar misali parlamasına neden oluyordu.

Bina İtalyan Rönesans döneminden çıkmış gibi görünüyordu. Taşlardaki filigranlar bana Venedik'te kanalların yanındaki binaların resimlerini hatırlatmıştı. Zaman içinde değişen su oranlarını gösteriyorlardı. Bu karargâhlarının olmasını beklediğim son şeydi. Sanırım daha çok askeriye görünümü bekliyordum. Tasarım şekliyle bir çeşit askeri kaleydi aslında, yani pek şaşırmamam gerekirdi.

Buns kalktığında onunla beraber uçağın kapısına yürüdüm. Kapıyı açtıktan sonra inebileyim diye merdivenleri çıkarttı. "Seninle geleceğim tatlım," dedi Buns ancak kafamı salladım.

"Hayır, burada kal. Acilen gitmen gerekirse diye her an gitmeye hazırlıklı ol." Ona sarıldım çünkü daha fazla bekleyemezdim. "Her şey için teşekkürler Buns."

"Geri gelmen gerek tatlım. Eğer Zee'yi görürsen onu özlediğimi söyle," derken bana sıkıca sarıldı.

"Söyleyeceğim," dedikten sonra dönerek uçaktan tek başıma indim. Yüzümü kibirli Güç meleklerinin şatosuna dönerek omuzlarımı dikleştirdim ve devasa binaya doğru

ilerledim. Sudan gelen esinti kırmızı kanatlarımdaki tüyleri okşuyordu. Kanatlarım işe yarasa da bu görevde kullanabilsem keşke dedim boş yere ama onları hareket ettirdiğimde sadece birazcık açılmalarını sağlayabilmişim.

Sudan gelen koku baştan çıkarıcıydı. Bana Crestwood'da bulunan Arden Gölü'ndeki güneşin batışını hatırlattı. Uzun bir günün ardından kavuşan iki sevgili gibiydiler. Ona ve şatoya yavaşça yürümek için kendimi zorlamam gerekti. Meleklerle silahlı olmadığımı ve tek başıma geldiğimi görmeleri için yeterince zaman vermeliydim ancak içimdeki her şey Reed ile Zee'yi bulmak için mümkün olduğunca hızla gitmem için beni zorluyordu.

Çimenli tepeden aşağıya yürüdükten sonra rüzgârın aşındırdığı taş basamaklara götüren Arnavut kaldırımı boyunca ilerledim. Basamaklar karşımdaki devasa yapıya keskince tırmanıyordu. Ahşap kapılara götüren son basamakta durdum. Adımımı basamağa koyamadan yirmi ya da daha fazla saldırgan görünen Güç meleği beni kuşattı. Ben fark edemedim sessizce ortaya çıkmışlardı. Birkaç tanesinin hırladığını duyduğumda kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sanırım beni bir nedenden ötürü sevmemişlerdi. *Belki bir şey demeliyim*, diye düşündüm ancak söylemem gerektiğini bilmiyordum. *Beni liderinize götürün*. Bu, yüksek sesle söylemek için çok aptalca gelmişti, bu yüzden doğaçlama yaptım.

"Selam. Pagan'ı görmeye geldim. Ona burada olduğumu söyleyebilir misiniz? Bir randevum yok ancak beni göreceğinden oldukça eminim," derken sesimdeki alayı duymalarını sağladım. Buraya kavga çıkarmak için gelmiştim zaten, şimdi başlayabilirdim. "Nefilimin onu görmek için geldiğini söyleyin sadece."

BÖLÜM 16

şato

Sonraki hareketimin ne olacağını bilemezken beni şatonun basamaklarında çevreleyen Güç melekleri aynı sorunu yaşamıyorlardı. Birkaçı bana Melek lisanında emirler yağıdırıyordu, elbette anlamamıştım. Birkaç saniye orada dikilerek ne yapmamı istediklerini anlamaya çalıştım ama çabuk pes edip konuştum. “Özür dilerim, sizin dilinizi konuşamıyorum. Sadece İngilizce biliyorum, eh biraz Latince ve İspanyolca ama ne dediğinizi anlayacak halde değilim. Yani biriniz İngilizce konuşuyor mu?”

Uzun boylu, açık renkli sarı saçlı bir Güç, “Buraya gel. Eğer kaçmaya çalışırsan, seni sonlandırırsın,” dedi.

“Adil görünüyor,” dedim soğukkanlılıkla.

Gümüş rengi saçları olan Güç liderleri gibi duruyordu. Kanatları aynı Zee’ninkiler gibi yumuşak, açık kahverengindeydi. Buns’ın beni hakkında uyardığı gibi sarong gi-yiyordu, kanatları kıyafet eksinliğinden dolayı daha etki-leyici görünmüştü. Omuzlarımı geri ittirip giriş kapısına yüzümü döndüm. Kalp atışlarımın hızlanmaması için çaba harcıyordum çünkü korktuğumu bilmelerine izin vere-mezdim. Eğer bunu fark ederlerse beni ezebilirlerdi ve ben onlara henüz izin veremezdim. Reed’in ve Zee’nin bana yardım edişinde belirsiz bir bölge olduğunu anlamalıydı. Bundan sonra bana istediklerini yapabilirlerdi.

Merdivenlerin zirvesine ulaştık ve ben şatoya onların önünde girdim. Güçlü bir déjà vu hissi bana çarptığında ayaklarıma takılarak tökezledim. Etrafa bakındığımda Reed’le tatil merkezindeyken rüyada gördüğüm Rönesans lobisinde olduğumu fark ettim. *Kristal avizeler aynı bana gösterildiği gibi*, diye düşündüm. Detaylı mermer zeminde desenlerle süslenmiş, zengince kırmızı ve altın rengiyle dokunmuş halılar, duvarları kaplayan varaklı sanat eserleri ve aynalarla uyumluydu.

Etrafımdaki melekler rüyamdaki asabi melekler gibiydiler. Bir oda dolusu katil, sadece varlığımdan ötürü öfkeliydi ve benden gelecek en ufak isyan bayrağıyla beni kesmeye hazırdı. *Güzel*, diye düşündüm alay ederek.

Tüm gözler beni takip ederken odanın merkezine yürüyüp tehditkâr görünen bir grup İlahi varlıkla konuşmak için duran gümüş saçlı meleğin yanında bekledim. Gözlerini benimkilere dikerek kılımı kıpırdatmam için bana meydan okuyordu. Ben de onlara dik dik baktım çünkü Reed’le Zephyr’e yardım etme niyetindeysem zayıflık gösteremezdim. Reed’in, beni şimdiden şeytani olarak adlandıran bu küçümseyen askerler tarafından tutulduğunu düşündüğümde hissettiğim öfke ve korku neredeyse beni ele geçirmişti.

Korkusuz görünmeyi deneyerek odayı inceleyip onlardan biriymişim gibi davrandım ancak bir takım olarak birlikte olduklarında nasıl hareket ettiklerine dair bir fikrim yoktu. Birkaç dakika boyunca hareket etmediğimizde daha fazla sinirlenmeye başladım çünkü bilgi toplamaya başlamam gerekiyordu fakat kimse benimle konuşmuyordu. Kendi aralarındaki konuşmaları da ben anlayamıyordum.

“Bakar mısınız?” dedim görev başındaki gümüş saçlı uzun meleğe. “Adınız nedir?” diye kibarca sordum. Bana bir dakika baktıktan sonra hemen beni göz ardı etti.

Yaa demek böyle? Şeytani melezle konuşamazsın, diye düşünürken beni göz ardı edermiş gibi davranmasını izledim. Beni bir nesne olarak görmesini zorlaştırmalıyım. Beni normal ve daha az şeytani gösteren başka bir açıdan görülmem gerek. Altdudağımı ısırırken bunu yapmak için bir yol bulmayı düşünmeyi denedim.

“Adım Genevieve,” dedim ve gözlerinde bir şey kıvılcımlandı. “Pagan yakında gelecek mi acaba?” diye sordugumda ağzından bir şey alıp sonraki hareketimi planlamayı deniyordum.

Beni göz ardı etmeye devam etti, bu yüzden ben de onu göz ardı edip diğer yanımda dikilen meleğe döndüm. Onun da sarı saçı vardı ancak daha koyu tonlardaydı ve kanatları açık griydi. Diğerlerine kıyasla daha kısaydı. Belki de bu öbürlerinden daha genç demektir.

“Selam,” diyerek ona gülümsediğimde ürkmüş yüz ifadesini gördüm. Onunla konuşmamı beklemiyordu. “Adım Genevieve. Seninki nedir?” Anında mengene gibi bir tutuş koluma yapıştı.

Gümüş saçlı Güç kolumu acımasızca tutuyordu. Yüzüme yaklaşarak dişlerinin arasından konuştu. “Sana hitap edilmeden konuşmayacaksın.”

Kaşlarım acıyla birleşti. Yüzüne daha da yaklaştım, aramızda bir saç teli kadar mesafe vardı. Sıkılmış dişlerimin arasından yanıtladım. “Konuşursam ne olur?” Zaten fiziksel olarak korkunç hissediyordum, ateşim çıkıyordu ve kendimi açıklayacak zamanım tükeniyordu. Boğazımdaki kuruluğa bakarsak bu hastalık konusunda başım büyük beladaydı. Geri geliyordu ve tekrar düşmeye başlamadan önce pek zamanım olmayabilirdi. Söylemem gerekenleri yakında, konuşamaz hale gelmeden önce söylemem gerekiyordu. “Burada öleceğimi zaten biliyorum. Sadece işi bitirmek istiyorum. Pagan’a vermem gereken bazı bilgiler

taşıyorum. İşim bittikten sonra bana yapmayı planladıklarını memnuniyetle yapabilirsin.”

Yanıtlarken şaşkın görünüyordu. “Herkes toplanıyor. Zaman alıyor. Her şey gibi. Çabuk ol ve bekle.” Kolumu öncekinden daha az sıkarken daha az sinirli görünüyordu. Buns haklıydı, güce saygı duyup zayıflıktan öğreniyorlardı. Güçlü olmam gerekiyordu, yoksa beni mahvedeceklerdi.

Başım la onayladım, bilgi için minnettardım. “Teşekkür ederim,” dediğimde gözlerimdeki rahatlamayı gizleyemedim. Serinkanlılıkla başıyla onaylayıp kolunu indirdi.

Bir süre kıpırdanıp hareket ettim, gerçekten Reed’i düşünmemeye çalışıyordum çünkü düşündüğümde hissettiğim endişe dayanılmaz seviyelere ulaşıyordu. Onu hissedemiyordum. Eğer ona zarar vermişlerse, onlardan elimden geldiği kadar çoğunu yanımda götürecektim.

Beklerken detaylıca boyanmış tavana hayran hayran bakarak vakit geçirdim. Cennette savaşan melekleri betimliyorlardı. Duvar resmi bazı açılardan iğrençti çünkü en ufak detayına kadar İlahi meleklerin Sürgün meleklerle ne yapmaya programlı olduğunu gösteriyordu ama için için irkilsem bile sanatkârlıktan etkilenmeden edemedim. Uzun süre tavana bakamadım ne yazık ki çünkü ayaklarımın üzerinde sallandığımdan dengemi kaybediyordum. Düşünmeden uzanıp gümüş saçlı Güç meleğine hafifçe tutundum, böylece başımın dönmesi neredeyse beni düşürecekken kendimi düzeltebildim. Elim koluna dokunduğunda paniklemiş göründü. Hemen bıraktım.

Suçlar gibi, “Neyin var senin?” diye sorarken gözlerini kıstı.

“Bir şeyim yok,” dedim hemen.

Beni taradıktan sonra boynuma odaklandı, altın boynu luğumun hemen altına. “Kanıyorsun.”

Gizli olduğu için Brennus'un izlerini göremiyor. "Sadece bir çizik. Önceden oldu, sert iniş. Hepimiz sizin kadar hızlı iyileşemiyoruz," diyerek başımdan savmaya çalıştım. Akli karışmış gibi görünmüştü ancak daha fazla üzerinde durmadı.

Söylediklerime tepkisini ölçmek için onu daha yakından incelerdim ama karnımda ufak bir kıpırtı dans ettiğinde dondum kaldım. O kadar minikti ki bir anlığına hatalıyım diye düşündüm. İzdırıp çektiren birkaç saniye boyunca başka bir şey olacak mı diye bekledim ve içimde başka bir kıpırtının hayat buluşuyla ödüllendirildim. Tepkimi gizleyemedim. Elimi karnıma bastırıp nefesimi verdim. Etrafımdaki meleklerle hissettiğim saf hazzı bastıramadan baktım. *Hayatta... Meleğimi yaşıyor!* diye düşünürken içim sevinçle dolmuştu. *Reed burada! Geç kalmadım.*

Gümüş saçlı meleğe ışıldayarak gülümsedim. Bana ele geçirilmişim gibi bakıyordu ancak kıpırtılar içimde artıyordu, yani artık onu göz ardı etmesi kolaydı. Korumalarımın uzağa yürümeye başlayarak kıpırtıların mıknatıs çekimini takip ettim. Onu bulmak istiyordum. Reed buradaydı, çok yakındı ama ona giden görünmez çizgiyi takip etmek için bir çift geniş kapıyı açacakken arkamdan gelen sert bir ses tarafından durduruldu.

"Nereye gidiyorsun?" Gümüş saçlı meleğin sesiydi. Kapının önünde tereddüt ettiğimde elimi düz yüzeyine koydum. İttirerek açıp son hız Reed'e doğru koşmak istiyordum. Ancak biri beni pusuya düşürmeden önce birkaç adımdan fazla atamayacağımdan haberdardım, bu yüzden alnımı kapıya dayadım.

Kuralları yıkmaktan korkma. Bunlar senin kuralların değil ve sana karşı adil değiller. Ne yapmanı gerekiyorsa yap ve bunu şimdi yap, dedi içimden bir ses.

Meleğe dönerek yine, "Adın nedir?" diye sordum.

Tereddüt ettikten sonra, "Preben," dedi.

Yanıtına gülümsedim çünkü bu beni şeytani bir şeyden fazlası olarak görüyor demekti. "Preben, Pagan'la konuşmak için hazırım. Daha fazla bekleyemem," dedikten sonra omuzlarımı geriye atıp kapıyı açtım. Preben anında yanımda ve diğer melekler önümde bitti.

"Ölmek için acelen mi var?" diye sordu Preben ama beni durdurmadı. Önümdeki ilahi varlıklara başıyla işaret verdi. Arkalarını dönerek karanlık koridorlarda yolu göstermeye başladılar. Yürürken geçtiğimiz bütün koridorlarda olağanüstü yağlı boya tablolar vardı ve sadece bir meleğin emin elleriyle yapılmış olabilirlerdi. Detaylıydılar ve fırça darbelerinde güçle haşmet vardı ancak sadece üstünlük bakişlar atabilmiştim. Karnımdaki kıpırtılar gittikçe daha belirgin oluyordu. Reed'in yakında olduğunu biliyordum ve onu gördüğüm an gelecek tarifsiz mutluluğun beklentisinin tadını çıkarıyordum.

Şatonun içindeki bitmek bilmeyen koridorlarda ilerledikten sonra Preben beni yuvarlak, kubbeli bir odaya götürdü. Büyüklüğü ve yüksekliği devasaydı. Bu odada hava savaşı yapabilir ve hiçbir şeye çarpmayabilirlerdi çünkü odada tavan yoktu. Oda camla örtülmüştü ve birkaç kat tepemizde bu kuleyi kapatmıştı. Başımı kaldırdığımda gökyüzündeki parlayan yıldızları gördüm. Kubbenin cam levhasının hemen ötesindeymiş gibi görünüyorlardı. Böylesine güzel bir şey gördüğüm için hayran kalmıştım. Preben'e, "Bu inanılmaz," diye fısıldarken odanın içine yavaş yavaş ilerliyordum. Preben'in gümüşü mavi gözleri beni anlamaya çalışırken akıl karışıklığıyla doluydu.

Preben'in bakışlarını umursamayarak odayı Reed ve Zee için taradım. Reed artık çok yakında olmalıydı ancak burada o kadar çok melek vardı ki kıpırtı radarıyla bile belirli bir kişiyi bulmak çok güçtü. Bu alanda yüzlerce sandalye

balkon katlarında sıra sıra, neredeyse tepedeki cam kubbe-ye dek uzanıyordu. Melek toplulukları balkondan balkona ileri geri uçuyor, hararetle kendi dillerinde konuşuyordu. Bu yüzden oda aynı anda çalan birkaç senfoniyle doluydu. Güzelce dokunmuş halılar duvarı canlı renklerle kaplamıştı. Yeryüzüyle gökte olan destansı melek savaşlarını betim-liyorlardı. Hayranı olduğum Bosch'un tablolarını ilkel gös-termişlerdi.

Odanın içinde ilerlediğimde bütün senfoniler sustu ve kovanın her seviyesinden hırıltılar yükseldi. Kollarımdaki tüyler yine dikilmişti ama bu sefer korku yerine çoğunluk-la öfke hissetmiştim. Anında iğrenilmek sıkıcı olmaya baş-lamıştı, bu yüzden buraya söylemek için geldiklerimi söy-leyip sonlandırmak istiyordum. Başım artık ateşten dolayı zonkluyordu ama karnımdaki kıpırtılar bedenimin geri kalanını ele geçirerek fiziksel acının üstesinden gelmeme yardım ediyordu.

“Lobide daha uzun bekleseydik iyi olurdu. Şimdi hep-sini dinlemen gerekecek,” dedi Preben kulağımın yakını-na. Kalabalığı taradı. Bazı bölümler saldırgan görünürken diğer melekler şoka uğramıştı ve ürkmüş görünüyorlardı.

Sahte bir şaşkınlıkla, “Bana hırladıklarını mı söylüyor-sun?” diye sordum. “Belki de sadece moda eleştirmenidir-ler ve kıyafetimi sevmemişlerdir,” dedim uysal bir tonda.

“Hoşlanmayacak ne var ki?” diyerek takdir eden bir gülümseme takındıktan sonra beni odanın merkezindeki, sanığa ait yüksek platforma götürdü.

Preben yanımda birkaç Güçle beraber dikilmeye devam etti. Sanırım üstünde durduğum platformdan daha yuka-rida olan koltukların dolması için bekliyorduk. Bir çeşit mahkeme gibi şekillendirilmişti. Biraz şaşırmıştım çünkü sadece Pagan'la konuşacağımı düşünmüştüm ancak görü-nüşe göre durum bu değildi.

"Yargılanıyor muyum Preben?" diye fısıldadım. Omuz silkerek buradaki durumum için sessiz kalmıştı. "Haklarım neler?"

Preben'in dudaklarında ciddi bir gülümseme belirdi. "Hakkın yok," diyerek kederli bir tonda yanıtladığında bana değil de ileri bakıyordu.

Beni göğsümden bıçaklamış gibi hissettim. "Geneve Sözleşmesi'nde bile savaş tutsakları için yasalar var," diyerek geri fısıldadığımda kaşlarının çatılmasını seyrettim.

"Bizim savaşımızda nadiren tutsaklar olur ve onların da sadece tek hakkı var: ölüm için dua etmek."

"Iyy. Neden tamamen insan doğamadım ki? Sonraki hayatımda bunun için ısrarcı olacağım. Kimse seni dinlemiyor ve herkes şeytani olduğunu düşünüyor. Çok yorucu Preben," dedim bıkkın bıkkın ve bu sırada gevezeliğimi komik bularak gülümsediğini gördüm. "En çok nefret ettiğim şey ne biliyor musun Preben?" Gri-mavi gözleri dans ederken başını salladı. "Sizlerin şaka yapıyormuşum gibi bana gülmenizden nefret ediyorum. Komik değil."

Beni koruyan Güçlerden bazıları kahkaha atmaya başladı ancak Preben dudaklarının kenarlarına yerleşen gülümsemeyi saklamak için çok çabalıyordu. O anda karar verip soru sormayı kestim. Bir faydası yoktu zaten. Bana bir şey söylemeyeceklerdi.

Reed için arenayı tararken yukarıdan gelen birkaç hırlamaya daha maruz kaldım. Reed yukarıda değildi. Bundan emindim. Yakında olduğundan da emindim. *Burada olduğumdan haberdar olmalı. Büyük iltimalle o da beni hissedebiliyor. Şu anda ne düşünüyor, merak ediyorum.* Gözlerimi kapatarak içimdeki kıpırtılara odaklandım.

Önümdeki kürsüye birkaç melek yerlerine oturmak için uçtuğunda balkonlardan hareketlenen müzikal dil geldi. Çok hızlı olmuştu. Bir an orada değildiler ve sonrakinde

oturmuş bana bakıyorlardı. Böyle bir durumda ihtiyar kadınların ve erkeklerin önümde oturup suçumu yargılamalarını beklerdim. Ancak karşımda oldukça hayranlık uyandırıcı meleklerin genç ve güzel yüzlerini görüyordum.

Buraya Sürgün melek ordusunun üyesi olan bir Nefilim miyim, yoksa tamamen başka bir şey miyim diye karar vermek yerine, mezuniyet balosu dekorasyonlarını tartışmak için toplanmış elit, popüler öğrenci konseyi üyeleri gibi görünüyordardı. Eh, bu tam olarak doğru değildi çünkü öğrenci konseyi saronglardan daha fazlasını giyinmiş olurdu. Aslında karşımda süslü havlularla oturmuş elit bir yüzme takımına benziyorlardı.

Erkeklerden oluşan paneli saydığımda dokuz sonucuna vardım. Kanatlarının çeşitli gri, kahverengi ve yeşillerden oluştuğuna baktığımda hepsinin Güç melekleri olduğu kararına vardım. Onlar hakkında bir şey daha kesindi: Biri bile azıcık olsun canı sıkkın görünmüyordu. Preben'e, "Kim bunlar?" diye fısıldadım.

Gülümsemesini kaybetmişti ve artık çok ciddi görünüyordu. Konuşmadan hemen önce Preben'in gözleri panelde dolandı. "Bu savaş konseyi."

"Adları nedir?" Preben'in kaşları birleşti. Bana adlarını söyleyip söylememek konusunda kararsızdı.

Sabırını zorlayan bir çocukmuşum gibi, "Soruları onların sormasına izin vermen en iyisi olur. Onlar seninle konuşana dek sessiz kalmayı dene sadece," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "İyi. Mahkemende sana yardım ediyor muyum gör bakalım," dedim art niyetle, başka bir sırtışı gizlemesini seyrettim. Ona sorduğum şeyi düşünüyor gibi göründü ve ardından omuz silkti.

Suluk teni ve koyu kahverengi kanatları olan meleği işaret ederek, "En sondaki Yesan," dedi. "Onun yanındaki Andor ve sonra Alvar." Bu ikisi neredeyse ikiz gibiydiler

ve elflere benziyorlardı. İkisinin de uzun sarı saçları arkadan toplanmıştı ve derin kahverengi gözleri vardı. Zeytin yeşili kanatlarındaki büyük tüyler bej çizgilerle bezenerek onlara kamuflaj görüntüsü kazandırmıştı. Russell'la beraber çalıştığımız ormanda inanılmaz derecede gizli hareket edebileceklerini düşünmeme neden oldular. Asla geldiklerini göremezdik. Belki de amaç buydu. Eğer yaratıldıklarını bilmesem ikiz olduklarını düşünürdüm. İnsanlar gibi, benim gibi doğmamışlardı.

"Yanındaki Ursus," diyerek tereddütsüzce devam etti Preben. Ursus Latince de ayı anlamına geliyordu ve karışımındaki bir ayı kadar iriydi. Teni karaydı ama öyle yumuşak ve mükemmel görünüyordu ki diğer ilahi varlıkların onun güzelliğini kıskandığına bahse vardım. Kanatlarının rengi tüylerin uçlarından birkaç santim öncesine kadar açık griydi. Ardından koyu griye dönerek teni ve kanatları arasında korkunç ve aynı zamanda hoş bir tezat yaratıyordu. "Takibinde Gunnar ve Cillian."

Preben durup platformun sağ tarafına bakarak konuştu. "O Reign, sonra Shaw ve son olarak Rio var." Reign ve Shaw'ın açık kahverengi kanatlarıyla çeşitli tonlarda kahverengi saçları vardı ancak Rio göz alıcıydı. Kapkara saçları ve belki de Reed'den bile bir ton daha koyu olan kömür rengi kanatları vardı. Gözleri koyu kahverengiyken teni güneşte bronzlaşmış altın tonundaydı. Latin ya da İspanyollara benziyordu.

"Teşekkür ederim Preben," diye mırıldarken savaş konseyindeki meleklerin adlarının hepsini ezberlemek için çaba sarf ettim.

Konsey odanın susmasını bekledi ve sustuğunda platformun ortasındaki melek, Melek lisanında konuşmaya başladı. Kıvrak sesinin ördüğü güzel ahengi dinledim ancak ne söylediğine dair bir fikrim yoktu. Yine ateşin çıkmış

olmalıydı çünkü kopuk hissediyordum, sanki havalanıp bunların hepsini geride bırakabilirdim. Preben'den küçük bir dokunuş başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Kaşlarını çatıldığını gördüğüm için kaşlarımı çatarak karşılık verdim.

Preben o zaman yüzünü asıp ciddi bir tonda, "Cillian sana adını sordu," dedi.

Önümdeki panele odaklanmaya çalışırken boğazımı temizledim. "Herhangi bir yanlış anlaşılma için özür dilerim ancak dilinizi konuşamıyorum. Adım Genevieve Claremont."

Yalan söyledigimi düşündüklerini anında anladım. Dillerini bildiğime inanıyorlardı çünkü Cillian benimle Melek lisanında konuştu yine. Onu dikkatlice dinleyerek bir şeyi anlamayı, bir cümleyi ya da bildiğim bir kelimeyi ayırt etmeye çalıştım ancak bana sadece müzik gibi geliyordu. Yine bağlarım kopmuştu ve Preben'den başka bir dürtüklenme daha kazandım. Sorgulayarak ona baktığımda, "Kaç yaşında olduğunu ve nereden geldiğini bilmek istiyorlar," dedi.

"Hı. On sekiz yaşındayım ve Michigan, Detroit'in bir banliyösünden geliyorum. Dünya gezegeninden," diyerek konseye cevap verdim. Konseydeki her bir üye bana kaşlarını çatı. Korkuyla sinmemek için ellerimi yumruk yaptım. Bana saygı duymaları gerekiyordu ve onlara şimdi zayıflık gösterirsem beni ezip geçerlerdi. O zaman da meleklerimi asla kurtaramazdım.

Cillian tekrar benimle Melek lisanında konuştu ve ben artan hayal kırıklığıyla platformda dikildim çünkü doğaüstü yaratıkların yalancı olduğumu düşünmesinden gerçekten nefret ediyordum. Tercüme etmesi için Preben'e göz ucuyla baktım ancak bir şey diyemeden Cillian bu sefer İngilizce konuştu. "On sekiz olduğunu mu söylüyorsun? On sekiz ne?" diye sordu öfkeyle.

“On sekiz yıl.” Yüzündeki ifadeden bu yanıtla da sorun yaşadığını gördüm. *Benim kocaman burunlu bir yalancı olduğumu düşünüyorlar*, diye fikir yürütürken onlar da hakkımda Melek lisanında tartışıyorlardı.

Başka bir panel üyesi bana Melek lisanında hitap etmişti ama yüzündeki ifadeden beni azarlıyor gibi görünüyordu. Ancak dil o kadar güzeldi ki söylediklerine üzülemedim. Bitirdiğinde yüzünde ciddi bir ifade olan Preben’e baktım. “Ne dedi?”

“Dedi ki, eğer onlara yalan söylemeye devam edersen kanatlarını kesmek zorunda kalacaklarmış.” Anında bembeyaz oldum, karnımı tekmelemiş gibi hissediyordum.

Belki de İlahi meleklerin bana yapabilecekleri tek şeyin öldürmek olduğunu düşünmekte hatalıydım, diye düşündüm suratımı buruşturarak.

Mümkün olduğunca sakince, “Adını tekrar eder misin Preben?” diye sordum.

“Gunnar.”

“Gunnar, beni ilk önce dinlemeyi kabul edersen arzulaadığın parçamı kesmekte özgürsün,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. “Birkaç ay öncesine kadar normal bir insan olduğumu düşünüyordum. Pek bir şeyin olmadığı ufak bir kasabada büyüdüm. Okul için uzaklara gittim ve kâbuslar, öngörüler görmeye başladım. Ardından bütün bu korkunç şeyler başıma gelmeye başladı. İştite duyum keskinleşti, görüşüm iyileşti. Rüzgâr gibi koşabiliyordum. Sonra en harika şey oldu ve sırtımdan bu kırmızı kanatlar çıktı. Doğumda ölen annem ve beni büyüten, harika bir insan olan dayım dışında nereden geldiğimi bilmiyorum.” Bir şey söyleyecek mi diye ara verdim ancak suskun kaldığı için devam ettim.

“Bana yardım etmek istemeyen iki tane İlahi meleklerle karşılaştım. Aslında ilk başta beni öldürmek istemişlerdi.

Onlara babamın kim olduğunu söyleyemedim çünkü onunla hiç tanışmamıştım. Bir tür Sürgün çocuğu muyum ya da başka bir şey olabilir miyim, bilmiyorum. Bu yüzden, şeytani miyim diye görmek için beni izlediler. Bana benim gibi birini hiç görmediklerini söylediler. Belki yeni bir türümdür. Ne olduğumu bilmiyorum. Olduğum şeye kendiniz karar vermelisiniz. Ancak İlahi melekler beni Sürgün meleklerden korumaya yardım ettiler sadece. Sürgünler beni tehlikeli buluyor ve bazıları gerçekten ruhumu istiyor.” Bunun üzerine tüm odada dediklerim tekrar çoğunluk tarafından tartışılarken hoş senfoni sesleri patlak verdi.

Herkesin susmasını bekledim. “Nefilim tam olarak nedir, bilmiyorum. Pagan beni öyle çağırdı ve şeytani yüreğimi yerinden sökeceğini söyledi, bu yüzden ondan kaçtım çünkü ölmek istemiyordum.” Odaklanmaya çalışıyordum ancak oda ısınıyordu ve biraz da etrafımda döndüğünü hissediyordum. “Ancak artık ölmekten daha kötü şeyler olduğunu biliyorum. Bu yüzden buraya geldim. Hain sandığınız melekler sadece şeytani miyim diye beni gözlemliyorlardı. Eğer onlardan kaçmasaydım dünyayı benden koruyacaklardı.”

Aralarında bir tartışma başladı ve biraz su olsaydı keşke dedim çünkü boğazım kupkuru olmuştu. Tartıştıkları her neyse tartışmayı bitirdiklerinde hepsi arkamızdaki kapılara odaklandı. Bir an sonra Pagan yanımdaki platforma çıktı, yüzüme sert sert bakarken beni baştan aşağıya inceledi. Hatırladığım gibiydi. Kahverengi saç kısıcık kesilmişti ve kahverengi kanatları vardı. Benden birkaç santim uzundu ve erkek meslektaşları gibi iriydi. Giydiği kıyafet benimki-ne benzerdi ancak onunki çeliğe benziyordu. Büyük ihtimalle altından daha sert ve dayanıklıydı.

Gözlerimi kısarak yüzüne eğildim ve ona sert sert bakıp bana saldırmayı için gözlerimle meydan okudum.

Seni bu platformdan aşağıya Bruce Lee yaparım, diye düşünürken aklımda çakan en iyi deşme senaryolarına odaklanıyordum. Preben niyetimi görmüş olmalıydı ki elleri kollarının üstüne giderek Pagan'a saldırmaya karar verirsem diye beni tutmuştu.

Pagan biraz şaşkın görünüyordu. Bunun nedeni onu pataklamaya hazır oluşum mu, yoksa hakkımdaki başka bir şey miydi emin değildim. Benden bir adım geri çekilerek konseye döndü. Pagan onlarla Melek lisanında konuşurken her sözüne kulak kesilen konseyin yüzlerini inceledim. Ardından hepsi bana hayran hayran baktılar. Tekrar gülümsememek için gayret sarf eden Preben'e baktığımda bendeki tutuşu gevşedi ama beni tamamen bırakmamıştı.

Preben kulağıma yaklaşıp alçak bir seste, "Senin kadar ufak biri nasıl oldu da tamamen evrimleşmiş bir Güçten kaçabildi?" diye sordu.

"Doğru teşvikin neler yaptırdığını bilsen şaşarsın," diye fışıldadıktan sonra bana sırtıttığını gördüm.

Ursus bana bir şey sordu. Bu sefer İngilizceydi. "Hikâyen bize mantıklı gelmiyor," dedi sesinde otoriteyle. Güvercin grisi kanatları gerginlikle titredi. "Eğer tüm Güç meleklerinden kaçmayı başardıysan bugün neden buradasın?" Ne söylediğime çok dikkat etmem gerektiğini fark ettim çünkü çok ince bir çizgide yürüyordum. Reed'i sevdiğimi ve burada olmamın nedeninin o olduğunu bilmelerine izin veremezdim. Kötü görünmesine neden olabilirdi.

"Burada olmamın iki sebebi var: İlki Nefilim olmadığımı görmenizi istemem. Benimle karşılaşan bir melek için ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini görmenizi istedim," diye açıkladığımda beni anlıyorlar mı diye yüzlerini inceliyordum. "Çoğunuzun ilk içgüdüüsü ben öldürmek ancak daha derine baktığınızda tehlikeyle beraber başka bir şey daha görüyorsunuz, daha ilgi çekici bir şey," diye

eklediğimde tatil merkezinde Buns'ın söylediği kelimeleri kullandım. "Gerçekten bir meleği benimle ilgili olarak takip edeceği protokolü bilmediği için suçlayabilir misiniz?" diye sorduktan sonra yukarıdaki balkonlardan gelen mırıltıları dinledim.

Bu bilgiyi sindirdikten sonra Ursun sordu. "Burada olmanın diğer nedeni nedir?"

"Bunu açıklaması biraz daha zor Ursus ama bakalım anlamayı sağlayabilecek miyim. Beni Sürgün meleklerden koruyan İlahi Güçlerin korumasını terk ettiğimde, Sürgünlerden birinin beni takip ettiğini fark edemedim. Adı Alfred ve bir Ölüm meleği. Bir süredir ruhumun peşindeydi ve onu elde etmek için bir yol bulmuş. Bir Gancanagh klanına beni anlatmış ve onlar da beni kendilerinden biri yapmaya karar vermişler. Bu benim ruhumu serbest bırakacaktı ve böylece Alfred üzerinde hak iddia edebilecekti." Konuşmaya ara verdim çünkü odada iğne düşse duyulabilirdi, çok sessizdi. Preben'in eli kolumu sıktı. Dönüp ona baktığımda kaşlarının çatıldığını gördüm.

Kimse bir şey demediği için devam ettim. "Gancanaghlar'dan kaçmayı başardım ancak artık boş hayallere kapılmıyorum. Beni bulacaklarından eminim ve eğer tekrar ısırılırsam onlardan biri olmaya direnecek iradem yok. Bu yüzden mantık yürüttüm, eğer Gancanaghlar beni yakalarsa soğuk, ruhsuz bir canavar olacağım ve cennete girme şansım kalmayacak. Ayrıca bana bir zamanlar yardım eden meleklerin düşmanı olacağım." Bir saniye durdum. "Beni avladığınızı biliyordum, bu yüzden korumanızı isteyemezdim ama sonra eğer buraya gelirim beni öldüreceğinizi fark ettim. O zaman en azından ruhumun cennete yükselme şansı olacak. Anlıyorsun ya, iki türlü de öleceğim. Sadece bu şekilde ruhumun Sheol yerine cennete gitme şansı olur diye düşündüm." Tepemdeki kalabalık-

ta tekrar kıyamet koptu ve bu sefer konsey sakinleşmeleri için uzun zaman beklemek zorunda kaldı.

Ortalık kısmen sakinleştiğinde konsey dediklerimi tartıştı. "Yani arkadaşlarını bırakmamızı ve seni öldürmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Ursus düşünceli şekilde.

Tuttuğum nefesimi verdikten sonra başımı çevirerek Preben'e gülümsedim. Konuştuğumda gülümsememe karşılık vermedi. "En sonunda Preben, biri beni dinliyor."

O anda Pagan konuştu. Konseye şarkı sözleri gibi melodik kelimelerle saldırdı.

"Ne söyledi?" diye sordum Preben'e.

"Özetle sana yalancı dedi." Bana öfkeyle bakıyordu.

Gunnar tiksinererek, "Gancanah'ların varlığına dair kanıtın var mı? Uzun zamandır onları görmedik," dedi. Açıkça Pagan'ın tarafını tutuyordu.

"Kanıt. Evet... Kanıtım var," dedikten sonra altın boyunuğu biraz aşağıya çekerek konseyin iyileşmeyi reddeden delik yaralarını görmesini sağladım. Gerçekten kötü görünüyor olmalıydı çünkü konsey bana kaşlarını çatı ve benim de yanaklarım kızardı. Brennus'un bana bunu yapmasına izin verdiğim için utanmışım. "İyileşmiyorlar. Normalde hemen iyileşirim ancak bu izler kanayıp duruyor. Isırıldıktan hemen sonra hissettiğim gibi yine hasta hissetmeye başladım."

Rio, "Isırılalı ne kadar oldu?" diye sordu. Kelimeler ağzından güçlkle çıkarken kanatları hareket etmeyi bırakmıştı.

"Emin değilim. Sanırım dündü. Gece gibi." Yirmi dört saat önce olanları hatırladığımda kolumdaki tüyler diken diken oldu. Ne olursa olsun bu cehennemi ötekine tercih ederdim. "Brennus kanını içmediğim için beni iki kere ısırıldı. Isırılmak bana acı veriyor çünkü görünüşe göre tenleri beni etkilemiyor, bu yüzden bana dokunduklarında da

tepki vermiyorum.” Elimle boynumu sildiğimde avucumda büyük miktarda kan gördüm. Kanım aşağıya akıyormuş. Şimdiye dek kimsenin fark etmediğine şaşırımtım. “Beni bir daha ısırduğında kanını içeceğimden eminim. Sadece halüsinasyonlar bile direnmemi imkânsız hale getirecek.”

Yesan, “Evleri nerede?” diye sordu. Kahverengi kanatları, nerede bulunduklarını söylediğim an, Gancanaghlar’ı avlamak için gidecekmiş gibi iki yana açılmıştı.

Olaylar benim için bulanıklaşıyordu ancak sorularına yanıt vermek için odağımı korumaya çalıştım. “Houghton, Michigan. U.P.’nin dışında. Haritada sizin için bulabilirim. Eski bir bakır madenine tünel açmışlar ve sevimli bir yuvaya dönüştürmüşler. Sanırım insan kurbanlarını Houghton ve Marquette’teki su yollarını kullanarak getiriyorlar. Brennus de Graham’ı arıyorsunuz.” Kendimi tutup Finn’in adını vermedim. Onun adını veremezdim. Verme-yecektim.

Bütün panel o anda ateş aldı ve herkes bana Gancanaghlar hakkında soru sormaya başladı. Bazı sorular Melek lisanındaydı ve diğerleri de İngilizceydi. Pagan’ın sesi soru sorduğunda diğerlerinin üstüne çıkmıştı. “Neden Gancanaghlar seni dönüştürmek istesin? Peri bile değilsin.”

Ona odaklandığımda beni bakışlarıyla taradığını gördüm, sanki eğer fırsat verilirse yüreğimi parçalayacaktı. Sorusunu cevaplamaya karar verdim. “Pagan, hücremde tutsakken tam da bu soru üzerine çok düşündüm. ‘Neden ben?’ diye sordum kendime. ‘Neden beni istiyorlar?’” dedim. Ardından ortamın yine sessiz olduğunu fark ettim.

“Brennus’a neden ben diye sorduğumda koruması olmadan ne kadar süre dayanabileceğimi sordu bana. Bana beni dönüştüreceğini, böylece Sürgünlerin dostu olacağımı söyledi. Beni avlamaya cüret eden her ilahi meleğin dehşetin gerçek manasını öğreneceğini söyledi. Beni şey-

tani sevgilisi yapmak istiyor.” Odadaki her melek dedikle-
rimi pür dikkat dinliyordu. “Beni dönüştürerek bana mer-
hamet bahşettiğine inanıyor, meleklerin çoğu tarafından
nefret edildiğim için beni başka bir şeye dönüştürecekti.
Bana öğrenmek istemediğim bir ders verdi. Bana umabi-
leceğim tek merhametin acımasız, işkence çektiren türde
olacağını öğretti. Bu dersi iyi öğrendim, sanırım artık soru-
larınızı yanıtlamayı bitirdim. Yanımda ruhum için pazarlık
etmesi için bir Ölüm meleği getirdim eğer sizin için sorun
değilse. Yorgunum, gerçekten hasta hissediyorum ve artık
gitmek istiyorum. Yani sadece...” Ancak sözümü bitireme-
dim çünkü birisi görüş alanıma girdiğinde karnımdaki ke-
lebeklerin hızlandığını hissetmiştim.

“Reed...” İsmi dua eder gibi söylemiştim.

Vahşi ve saldırgan görünüyordu. Gözleri beni baştan
aşağıya tarayıp kıyafetimin her santimini inceliyor, dur-
madan kanayan boynuma odaklandığında, beni gözleriyle
paramparça edebilir gibi bakıyordu. Çıplak göğsü kesik
ve çiziklerle doluydu. Düzenli biçimde kanıyordu. Ellerim
şiddetle titrerken kesiklerin büyük ihtimalle bıçakla ya da
başka keskin bir aletle açıldığını hesapladım. Reed gözle-
rini benden ayırarak Preben’i acımasız bir bakışla inceledi-
ğinde korumamın beni hâlâ kolumun üstünden tuttuğunu
görmüştü. Gözleri Preben’e sabitlendiğinde Reed’den alçak
bir hırlama çıktı. Reed’in elinde sıkıca bir bıçak tuttuğunu
fark ettim. Saniyenin kısa bir anında Preben beni arkasına
iterek Reed’le yüzleşmiş, uzun bedenini kullanarak beni
meleğimden korumuştur.

“Bekle!” diyerek çaresizce yalvardım. Kollarımı açarak
birbirlerine saldırmaları diye Preben’in önüne adım attım.
Sırtımı Reed’e döndüğümde çılginca Preben’e baktım. “Sakin
ol! Reed bana zarar vermeyecek,” diyerek onu rahatlattıktan
sonra geri döndüğümde Zephyr’in de Reed’le olduğunu

gördüm. İkisi de morluklar ve kesiklerle doluydu. Zee cesurca ona sağdan ve soldan yaklaşan yirmi ya da daha fazla Güç meleğiyle yüzleşiyordu. Ancak Reed onlara hiç bakmıyordu, görüşünde sadece ben vardım ve yüz ifadesi ölümcüldü.

Titreyen elimi Reed ile Zee'yi daire içine almaya çalışan Güçlere kaldırdım ve bir saniye durmaları için onlara gözlerimle yalvardım. Arkama bakmadan konuştum. "Preben lütfen onları bir saniyeliğine durdur ve bunu düzeltelim." Onlara emir verdi mi görmek için beklemeden ihtiyatlı adımlarla Reed'e doğru ilerledim. İlkel görünüyordu, sanki mantığını kaybetmişti ve sadece içgüdüyle hareket ediyordu.

İlk önce derin soluklarını algıladı beynim. Kulağa, çektiği acıdan dolayı göğsüne yeterince hava alamıyormuş gibi geliyordu. Yüzünde gördüğüm azap beni paramparça ederken titreyen elimi ona uzattım. Yaptığını göremeden Reed uzatılmış elimi alarak beni kendisine çekmiş ve menegene gibi bir tutuşla bana sarılmıştı.

"Bensiz bir yere gitmiyorsun," dedi Reed kulağıma.

Söylediklerimi duymuş olmalı. Bütün bu zamandır yakınlarda bir yerde dinliyor muydu acaba?

"Ne kadarını duydun?" diye sorduğumda onu Brennus'u işitmekten mahrum bıraktığını umuyordum.

"Hepsini," dedikten sonra beni sıkarak başını boynuma gömdü. Ona sıkıca sarılarak aklındaki görüntüleri silmeye çalıştım ama kendi aklımdakiler gibi, onlardan da kurtulamamıştım.

Reed'in omzunun üstünden gözlerim Zephyr'in mavi gözlerine kilitletti. Harap halde görünüyordu. Bu noktaya gelmek için her şeyini adamıştı sanki. Reed'le benim dikildiğim yere yavaş yavaş geri çekilirken hızla nefes alıyordu. Ona uzattığım eli tuttukten sonra Reed'le bana sarıldı. "Zee, Buns burada. Uçağında seni bekliyor. Sana

seni özlediğini söylememi istedi. Belki artık ellerinde olduğum için gitmene izin verirler," diyerek mırıldadım.

Mavi gözleri çok üzgün görünüyordu ama öyle ya da böyle bir yorumda bulunmadı. Ardından bizi bıraktı ancak Reed hâlâ beni kendisine sıkıca bastırıyordu. Kayıtsızca Pagan'ın kısık sesle konseyle konuştuğunu duydum. Onlarla bir noktayı tartışıyordu. Reed beni kollarının arasında tutarken bedeni gerilerek gözleri ince çizgiler haline geldi. Pagan'ı dinliyor, bir yırtıcı gibi onu gözlemliyordu. Sanki aklını avlıyor, tüm zayıflıklarını toplayarak düzgün kategoriler halinde diziyordu. Reed'e, "Ne söylüyor?" diye sorduğumda Pagan'a aniden saldırmasın diye onu sıkıca tutuyordum.

"Ölmek istiyor," dedi Reed sakın bir tonda. Sesindeki, soğuk tarafsızlıkla hesaplanan düşüncüyü duymuştum. Aklını başına toplamıştı ve beyni durumumuzun her detayını kayıt ediyordu. Birkaç şeyi aynı anda takip ediyordu: konsey, Pagan, Güçlerin balkonları, Preben ve henüz bizi ayırmak için girişimde bulunmamış arkamdaki korumalarım. Preben de Pagan'a odaklanmıştı ve söylediklerine kaşlarını çatıyordu.

Pagan kibirli görünüyordu. Savaş konseyi bir şey hakkında tartışıyordu ve kimse her nedense pek mutlu görünmüyordu. Aslında Cillian ve Gunnar birbiriyle hararetle tartışıyorlardı. Reed'e göz ucuyla bakarak söylenenlere tepkisini ölçmeyi denedim. Yüzünde kibirli bir ifadeyle Pagan'ı izlerken kendine güveni artıyordu.

"Nedir? Neler oluyor?" diye sordum Reed'e ama beni yanına çekerek kanatlarındaki tüyleri hipnoz edercesine okşadığında bana delice şeyler hissettirdi.

Cillian'la yaptığı tartışmayı Gunnar kazandı ve Pagan'la konuştu. Kendini beğenmiş gülümsemesini soğuk, hesapçı bir bakış aldı ve ardından bana dönerek beni değerlendire-

di. Birkaç saniye önce Reed'in onu değerlendirdiği yırtıcı şekilde bana bakıyordu. Titrediğimde kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Ardından gözlerimi kısarak aynı şekilde onu incelemeye, zayıflıklarını aramaya başladım.

Reed Melek lisanında konuştuğunda ilk defa konseye hitap etmişti. Söylediği tek bir şeyi bile anlayamadığımdan, Zephyr'in yüzüne bakarak Reed'in söylediklerine dair düşüncelerini anlayabilir miyim diye görmeye çalıştım. Zee bütünüyle mest olmuştu. Reed'i artan saygı ve neşeyle değerlendiren Preben'e baktım. Öbür tarafta Pagan kendinden emin tutumunu kaybetmişti ve Reed'i dinlerken hasta görünüyordu.

Cillian Reed'e gülümseyip başıyla onaylarken Gunnar morali bozuk görünüyordu. Ardından Reed gerçekten yüksek sesle bir şey bağırdı. Beni ürkütmüştü ve bunu yapmasını beklemediğimden irkilmiştim. Melekçe bir şey haykırmişti. Ne demek olduğuna dair bir fikrim yoktu ancak Zee de hemen Reed'in ardından bağırdı. Preben de aynı kelimeyi haykırdı. Bu, Reed'in başının kalkıp beni bedenine yakın tutarak tehditkârca hırlamasına neden oldu. Preben bundan korkmuş görünmüyordu. Sadece gülümseyip bana göz kırptı. Ve ardından çok tuhaf bir şey oldu. Bütün oda Reed'in kullandığı kelimeyle patladı. Her seviyeden ve her taraftan bize ulaşmıştı.

Reed odayı incelediğinde biraz şaşkın görünüyordu, ardından bana döndü. Yüzümün akıl karışıklığıyla dolu olduğunu gördüğünde omuzlarımdan beni nazikçe tutarak açıkladı. "Pagan sana bu arenada ölümüne dövüşmek için meydan okudu." İçim panikle dolarken artık kibirli görünmeyen Pagan'a baktım. Reed çenemi yine ona bakmam için çevirdi. Güzel yeşil gözlerine odaklanırken dediklerini anlamaya çalıştım.

"Seni avladığı için sana meydan okuma hakkı var. Onun

görevi bu ve şeytani olmadığın kanıtlanmasına rağmen görevini bırakmayı reddediyor. Ancak Serafim olduğun için senin adına dövüşecek bir şampiyon seçme hakkın var çünkü rütben Güç meleklerinden daha üstün ve Sürgün bir melek değilsin,” dedikten sonra bana gülümseyerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kanunlarında arasından kayabileceğim bir delik buldu. Bir Sürgün değilim ve şu anda şeytani olduğumu kanıtlayamıyorlar, diye fikir yürüttüm. “Ya. Benim için dövüşmesi için herhangi birini seçebilir miyim?” diye kafam karışarak sordum ancak başını salladı.

“Hayır, sadece beni seçebilirsin,” diyerek nazik bir tonda yanıtladı.

Preben araya girerek konuştu. “Şampiyon diye bağırان herkesi seçebilir. İnanıyorum ki bu da odadaki herkeste, yani herkesi seçebilir,” diyerek benim için açıklık getirdi.

Reed sesinde otoriteyle, “Hayır,” diyerek reddetti, ona bakmam için çenemi geri çekti. “Sadece beni seçebilirsin. Senin için dövüşme hakkını kazandım. Hayatını başka birinin ellerine teslim etmene izin vermeyeceğim. Beni seçmen gerek,” dedi ve bütün bedenim buz kesti.

“Eğer biraz dinlenmeme izin verirlerse belki onunla dövüşebilirim. Çalışıyordum ve gelişmeye başlamıştım...” dedim ayaklarımın üzerinde biraz sallanarak. Oda dönüyordu ve artık hiçbir şey gerçek gelmemeye başlamıştı. Sanki bu her an uyanacağım aptal bir rüyaydı. Reed’in eli almıma giderken yüzünden endişeli bir ifade geçti. Eli alımda çok soğuktu ve asla üzerimden kaldırmasını istemiyordum.

“Genevieve,” derken Reed’in sesi beni azarlıyordu ve bana başını sallamıştı. Benim için dövüşmek konusunda son derece kararlıydı. Zee’ye baktığımda başıyla onayladı. Eğer benim için iyi olanın ne olduğunu biliyorsan Reed’i

seçmemi işaret ediyordu.

"Ama sensiz yaşayamam. Denedim ve her gün biraz biraz ölmeye benziyordu," diye Reed'e fısıldadım ve sözlerimin gözlerini yumuşattığını gördüm. Beni yine kucaklamasıyla ezdi. "Seni seçmem için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum yumuşak bir tonda.

"Sadece adımı söyle," diyerek dayanamadığım o seksi ses tonuyla boynuma soludu.

"Eğer ölürsen beni de öldürecekler mi?" diye sordum açıklık getirmek için çünkü beni bırakırsa onu takip edeceğimi bilmem gerekiyordu.

"Evet ama kaybetmeyeceğim," dedi güven vererek.

Gözlerimi kapatıp dua ettikten sonra benim için en değerli kişinin ismini bağırdım. "Reed!" dedikten sonra bedeninin yanımda rahatladığını hissettim. Beni yakınında tutarken gerilim bütün bedenini terk etmişti. Ardından beni kollarıyla havaya kaldırarak Zephyr'in bekleyen kucasına bıraktı. Zephyr'in göğsünde yatarken yüreğim doğru düzgün atmayı reddediyordu. Zephyr yumuşakça Melek lisanında konuşup saçımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bu hayal edebileceğim her şeyden daha kötüydü. Reed bizim ölmemizi isteyen oldukça çevik ve ölümcül bir Güçle dövüşürken burada dikilmek yerine, Faolan, Goban ve Declan beni deşmeye hazırlarken Brennus'la yüzleşmeyi tercih ederdim. *Tanrım, bu çok acı verici,* diye düşünürken Zephyr beni odanın merkezinden kenara çekti. Kolları etrafımda kalırken Zee'nin gözleri diğer melekleri şüpheyle izliyordu. Preben de yakınımda kalmıştı. Kaçmama engel mi oluyor, yoksa bir şey olmadığından emin olmak için beni mi koruyor bilmiyordum. Bana endişeli bir ifadeyle bakıyordu ama konseyin konuşmasını, büyük ihtimalle onlara komut verişini dinleyen Reed'le Pagan'dan başkası-

na odaklanamıyordum.

Silahlar! İrkildim ve Pagan savaş baltasıyla mızrak benzeri bir silah seçtiğinde panikledim. Bu silahın ucunda keskin, parçalayıp kesmek için yaratılmış bir bıçak vardı. Onun için kelime dağarcığımda bir kelimem bile yoktu çünkü daha önce böyle iğrenç görünümlü bir şeyle hiç çalışmamıştım. Reed silahlarını seçerken nefesimi tuttum ancak iskambil destesindeki maçalara benzer iki küçük bıçak seçtiğini gördüğümde aklım karıştı. Bıçaklar keskin olmasına rağmen avucundan daha büyük değildiler. Geleneksel kabzaları bile yoktu. Ufak, parmaklarının arasına oturan yatay dişlere benziyorlardı. Zephyr Reed'in silah seçimini gördüğünde homurdandı.

Betim benim atarak Zephyr'in yüzüne baktım. "Ne oldu Zee?" diye sordum çünkü ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

"Reed intikamını alıyor," dedi Zephyr sesinde onayla.

"Neden böyle dedin?" diye sordum dudaklarım düşerken. Gözlerim Reed'in mükemmel fiziğinin her kasının, her hattının üzerinde dolandı. Giydiği Mısır tarzı beyaz sarong kömür grisi kanatlarıyla derin bir tezat oluştuyordu.

"Silahları oldukça kişisel. Onu öldürmek için çok ama çok yaklaşması gerekecek. Çok acı verici ve samimi olacak," diyerek açıkladı. Reed sakın ve hareketsiz kalarak gücünü göstermek için kaslarını esnetti. Onu okuyamıyordum. Ne düşündüğünü ya da Pagan'a nereden saldıracağını bilmiyordum. Yorgun mu ya da mükemmelliğini lekeleyen göğsündeki kesik ve morluklar onu rahatsız ediyor mu söyleyemiyordum. Boştu... Anlaşılmaz.

Pagan Reed'le yüzleştğinde, çevremdeki alanın var olmak için çok küçük geldiğini hissettim. Sanki hava içinde yaşamam için çok yoğundu, bu yüzden kendi içime çekil-

dim. dış dünyadan kopabileceğim bir yere. Bu yerde etraftaki gürültü uğultuluydu ve renkler cansızdı. Hiçbir şevin anlamı yoktu. Olanları bu yerden izleyebilirdim çünkü gerçek dışıydı ve daha az duyguyla bağlıydı. Sadece var olmaktı bu ve ben yoktum.

Gunnar tarafından verilen sinyal katliamın hemen başlayacağını işaret ediyordu. Reed zar zor takip edebildiğim bir hızla havanın içinde eridi. Sanırım Pagan da saldırısının bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. Havaya sıçramayı başardığında Reed hemen tepesindeydi ve elmacık kemiğinde uzun, pürüzlü bir kesik bırakan darbeye zemine geri göndermişti onu. Yarasından kan sızarken dönerek zemine düştü, ayağa kalktığındaysa Reed tarafından tekrar zemine devrildi. Diğer yanağını da keserek darbenin acımasızlığıyla baltasını düşürmesine neden oldu.

Pagan çaresizce zemindeki yerinden mızrakla Reed'e saldırdığında onu kolundan yakalayarak etinin yırtılmasına neden oldu. Kolu kanamaya başlayan Reed irkilmedi bile. Sonraki saldırıdan kaçmak için hareket etti sadece.

Sonraki anda bir şey bana oldukça açık hale geldi. Pagan ayağa kalkıp Reed'in sol tarafını mızrakla delmeye çalıştığında Reed mızrağı tutarak karşılık verdi. Pagan'ı kendisine çekerek yan tarafında derin, acıtan bir kesik açtığında Reed'in daha üstün bir savaşçı olduğunu fark ettim. Bir çarpışma değildi bu. Onu yavaşça, parça parça, santim santim öldürüyordu Reed. Hayatımı kurtarmak için başka bir şey yapamayıp kaçarken bana ormanda fırlattığı her dalın intikamını alıyordu. Yüreğimi sökecek korkusuyla titrerken beni yüz altmış kilometre boyunca dondurucu hava koşullarında kovalamasının intikamını alıyordu. Reed Domini-on tarafından ele geçirilir diye korktuğumdan ayrı geçirdiğimiz her günün intikamını alıyordu. Beni koruyamadığı için Gancanagh'ın bana yaptıklarının intikamını alıyordu.

Onu en vahşı ve acımasız şekilde öldürüyordu çünkü benimle dövüşmesine izin verilseydi, Pagan bana aynısını yapardı. Etraftaki meleklerin yüzlerine baktığımda, bunun adalet olduğunu hissettiklerini görebiliyordum.

Zephyr'den kaçarak odanın merkezindeki Reed'e doğru tökezledim. Zephyr hemen yanıma gelerek kolumu tutmuş, ilerlememi durdurarak beni kollarının arasına almıştı ancak gözlerine bakarak başımı salladım. Zephyr dövüşe daha fazla yaklaşmama izin vermeyecekti, bu yüzden odanın ucundan Reed'e bağırdım. "Merhamet et... Lütfen Reed, merhamet... Lütfen..." diyerek ona yalvardım. Reed kaskatı kesilerek bir sürü yaradan kanayan ve zar zor dövüşebilen Pagan'ın tepesinde durdu. Ona ölümünü borçluydu ama acımasızlığı kaldırabileceğimden daha fazlaydı. Acısı beni öldürüyordu.

Melek lisanında merhametin insan dilindeki merhametten tamamen farklı anlama geldiğini öğrenmiştim. Reed'e bağırmaımla ardından olanlar arasında geçen zamanda, kimsenin onlara farkı açıklayamayacağından da emindim. Reed haykırışımı duyduktan sonra Pagan'ın yanına diz çökerek boğazını kesmiş, melek merhametini ölüm şekliyle etkili biçimde teslim etmişti. Zephyr kulağıma Reed'in Pagan'ın yaşamasına izin veremeyeceğini açıkladı. Konsey onu öldürmesini talep ederdi ve diğer melekler onu güçsüz olarak görürlerdi. Reed herkese bir mesaj göndermek zorundaydı. Eğer beni avlarsa varlıkları son bulacaktı çünkü Reed beni gereken tüm şekillerde koruyacaktı ve onlar için ölümden başka merhamet olmayacaktı.

BÖLÜM 17

Bağlanma

Savaş konseyi Pagan'ın cesedi kaldırıldıktan sonra tekrar toplandı. Ölümüyle ilgili şairane bir şey yoktu. İçinde asil bir şey bulamamıştım ve mantığını kavrayamadığımdan için için yas tutuyordum. Benim adıma onunla dövüştüğü için Reed'e gerçekten minnettardım çünkü Pagan'ın beni tereddütsüzce ya da vicdan azabı çekmeden öldüreceğini biliyordum ama neden böyle sonuçlandığını anlayamıyordum. Belki de dünyalarını anlamak için fazla insandım. Kendimi onların tarafında görsem de çoğu tarafından öyle görülmediğimi kendime hatırlatmam gerekmişti. *Bu dünyada bir piyon olduğumu hatırlamam gerek*, diye düşündüm Preben ve Reed'in arasında dikilirken. Zephyr de Reed'in diğer yanındaydı. Odanın merkezine yakındık ancak yüksek platformda değildik artık, sadece yakınındaydık ve bu bir şekilde üstünde olmaktan daha dikkat çekici gelmişti.

Dediklerinden bir şey anlamıyordum çünkü İngilizce konuşmayı reddediyorlardı. Reed'le Zephyr aralıksız sorulara sorulara yanıt veriyordu. İngilizce olsaydı bile akışı takip edemeyeceğimden oldukça emindim çünkü birbirleriyle o kadar hızlı konuşuyorlardı ki bir konsey üyesi konuştuktan sonra Reed ya da Zephyr'in yanıtı arasında ara var mı zar zor fark edebiliyordum. Arada sırada hepsi durup yüzlerinde sudan çıkmış balık ifadeleriyle bana ba-

kıyorlardı. Bunu yaptıklarında omuz silkmiyordum çünkü omuz silme hareketinden nefret ettiklerini biliyordum.

Tetikte kalıp olanlara odaklanmakta zorluk çekmiştim çünkü ne yapacağımı bilemiyordum. Buraya gelmeden önce yaptığım planı zaten uygulamıştım. İlahi meleklerle Reed ve Zee'nin hakkımda neden akıl karışıklığı yaşayabileceklerini gösterecek kadar dayanma planım başarıyla tamamlanmıştı. Eh, sanırım başarıya ulaşmıştı çünkü bana alışkın olan Reed ve Zephyr dışında hepsi bana şaşkın yüz ifadeleriyle bakıyorlardı artık.

Buraya gelirken daha ötesine dair umudum yoktu. B planı yoktu. Eğer planımı başarırsam yeterli olacağını düşünmüştüm. Ardından ne gelecekse iyi olacağını düşünmüştüm çünkü özünde bitmiş olacaktı. Daha fazla kaçmak yoktu, saklanmak yoktu, bir andan ötekine Reed'i düşünmemeye çalışarak bitmek bilmeyen günler yoktu. Gancanagh ya da Brennus yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bu bana Gancanagh mağarasından şatonun adasına uzanan çılgın yolculuğumdan huzurlu gelmişti. Ama artık yanımda duran Reed'den gelen sıcaklığı hissedebiliyordum. Onu kokluyordum. Erotik kokusu havada, saçımda, her yanımdaydı ve kendimi daha fazlasını arzularken bulmuştum. Çok daha fazlasını istiyordum ancak daha fazlası için pazarlık yapmamıştım. Hayatım için pazarlık yapmamıştım. *Ne kadar zamanım kaldı geriye? Veda etmeme izin verecekler mi?*

Yavaş yavaş herkesin bana baktığını fark etmeye başladım. Yanımda dikilen Reed'in yüzünde acı çeken bir ifade vardı ve Zephyr de endişeli görünüyordu. *Zamanım doldu mu?* diye merak ederken Reed'in parmakları elimde gerilmişti. "Konsey seni Gancanaghlar hakkında sorgulamak istiyor. Kesin bilgiye ihtiyaçları var. Kaç tane Gancanagh gördün? Ne şekilde işliyorlar? Liderleri kim ve kesin yer bilgisine sahip misin? Bunları bilmek istiyorlar." Başında

onayladım çünkü bilgiye sahiptim. “Konsey Gancanagh’tan kaçma mücadelede yaralandığının farkında. Onlara hatırladığın kadarını söylemeni istiyorlar. Bunu yapabilir misin?” Başımın onayladım yine.

“Biraz su alabilir miyim?” diye sordum çünkü boğazım geçen gece kafam güzel olmadan önceki kadar kuruydu. Şansıma kavurucu açlık geri gelmemişti. Aslında hiç aç değildim. Sadece zemine uzanıp uzun süre hareket etmemek istiyordum.

Bana biraz su verildi ve ardından sorular başladı. Soruları elimden geldiği kadar etraflıca yanıtladım ancak Finn’in adını vermedim. Bunun ufak bir anlamı olduğunu biliyordum çünkü Brennus neredeyse orada olacaktı ama ihtiyacım olduğunda uzattığı yardım eli yüzünden ona karmaşık bir sadakat duygusu besliyordum. Kaçırılmamdaki payına rağmen göz ardı edememiştim bunu.

Russell’dan da bahsetmemiştim çünkü onu korumam gerekiyordu. Konseye cephanelerinden bir bomba almayı başardığımı ve gitmeme izin vermezlerse hepsini havaya uçurmakla tehdit ettiğimi söyledim. Kulağa inandırıcı gelmiş olmalıydı çünkü gözlerinin etrafı gerilmiş bir ifadeyle beni inceleyen Reed dışında kimse yalanı fark etmemişti. Hücreyi ve günlerce su verilmediğini açıkladığımda çenesi kaskatı kesilmişti ama Keegan’la dövüşümü anlattığımda ben bitirene dek odada volta atması gerekmişti. Brennus hakkında konuştuğumda ölü gibi hareketsiz kalmış, her kelimemi pür dikkat dinlemişti ve konseye tekrar göstermem istendiğinde boynumdaki izleri incelemişti.

Haritalar çıkarıldı ve elimden geldiğince mağaranın yerini bulmaya ve girişini tanımlamaya çalıştım. Onlara kaçtığımda el bombasını çukurdan aşağıya bıraktığımı, Gancanaghlar beni hemen takip edemesin diye çıkış yolunu yıktığımı söyledim. Tünellerden giriş çıkış için birkaç

yol olduğunu bildirdim ama bana gösterilen tek yol, mağaranın girişini saklamak için yerleştirilmiş gibi görünen büyük kayaydı.

Hikâyemde daha sonra gelip ayağıma dolanacak birkaç delik olduğunu biliyordum. İki kere ısırıldığımı ve yürüyecek ya da başka bir şey yapacak durumda olmadığımı gerçeğini incelediklerinde, meleklerle aynı yapıyı paylaşmadığımı düşüneceklerini umuyordum. Bu, hikâyemi daha inanılır kılacaktı. Belki de insan olduğum için Gan-canagh ısırığına onlar gibi tepki vermemi beklemiyorlardı. Reed hikâyemde bir şeylerin tutarlı olmadığını biliyordu ve Russell'ı koruduğumu fark edeceğini umuyordum.

Savaş konseyinin emirler yağdırmasından, hikâyemi kontrol etmek için harekete geçtikleri barizdi. Takımlar ayarlanırken komutan gibi görünen meleklerin Cillian ve Ursus'tan emirler aldığını fark ettim. Bir anlığına unutulmuşum. Benim için hava hoştu. Etrafımda olaylar kızırsırken bir anlığına yine sersemlemiştim.

Arkamdan bir Güç meleğinin kollarımı tutup birleştirdiğini hissettiğimde aniden gerçekliğe döndüm. Yüzünde hiç zevk kırıntısı yoktu, aksine buraya bir iş yapmak için gelmiş gibi görünüyordu ve ne kadar çabuk bitirirse o kadar çabuk başka bir şey yapabilirdi. Elindeki bıçağı kaldırdığında aklımda ölüm senaryoları su gibi akmıştı. İki İlahi meleğin getirdiği mangaldan çekmişti bıçağı. Bıçak şeytanice parladığında bana niyeti oldukça açık görünmüştü. Beni lanet olası kızgın bir bıçakla öldürecekti. Beni tutan Güçten kurtulmak için debelendim. Kalbimin küt küt atışından başka bir şey duyamıyordum. *Veda edemedim*, diye düşünürken bıçağın yaklaşmasını izliyordum.

Ardından içimde bir şey çatırdadı ve kollarımı öne çekmeyi kestim. Bunun yerine bacaklarımı beni tutan meleğin kafasının üzerinden bedenime takla attırmak için

kullandım. Havadayken kollarımı düzelttim. Sadece hızımı ve gücümü kullanarak tutuşundan kurtulabildim. Arkasına indiğimde ayağımı sırtının ortasına koyarak onu karşısında bıçak tutan meleğe ittirdim.

Sol tarafımdan gelen başka bir melekten kaçmaya çalışırken Preben beni yakaladı. Preben'e döner tekme atmayı denedim ancak kolayca bacağıma yakalayarak beni tutarken uzvumu dikkatlice inceledi. Reed bize yaklaşırken arkamdan derin bir hırlama geldi. "Seni kim eğitiyordu?" diye sordu Preben bacağıma tutup gülümsemeye devam ederken.

"Zephyr beni eğitti. Ve Bruce Lee," dedim gergin bir sesle. Bacağıma çekmeye çalıştım ancak Preben bırakmıyordu. Yüzüne neşe ve şehvete oldukça benzeyen bir ifade yerleşiyordu.

Reed Preben'e, "Bırak onu," diye emretti. Preben'in gözleri benimkilere kilitlendi. Bacağıma nazikçe bırakırken parmak uçlarının baldırımı takip etmesine izin verdi.

Reed beni kollarının arasına çekti. Herkes yine bizi izliyordu ama umurumda değildi çünkü birisi beni öldürmeyi denemeden önce hoşça kal demek için sadece bir iki saniye vardı. Reed'e omuzlarının etrafından sıkıca tutunarak yüzümü boynuna gömdüm. "Özür dilerim, Reed. Ödle olmak istemiyorum ama sana veda edemedim. Sadece hoşça kal demem gerek. O zaman sorun olmayacak. Sana söylemem lazım. Ne kadar çok istediğimi... İhtiyaç duyduğumu..." Nefes aldım ancak boğazım çok dardı ve zar zor konuşabiliyordum. Bu çok önemliydi. Başarmam lazımdı, bu yüzden yine denedim. "Sana söylemem gerek..." derken boğazımdaki darlık daha da kötüleşti, bu yüzden gerisini fısıldamak zorunda kaldım. "Seni seviyorum."

Reed'in kolları etrafımda sıkılaştı. "Şşt, seni öldürmeyeceklerdi aşkım. Sakin ol, yanıdayım. Burada kimse sana

ödlek diyemez Evie,” dedi Reed hızla, kanatlarını nazikçe okşayarak beni rahatlatmaya çalışıyordu ama bacaklarının altımda lastik gibi olmasına neden olmuştu.

“Ama düşündüm ki...” derken kelimelerimde boğuluyordum.

“Şşt, sakın ol...” diyerek beni susturduktan sonra alnını benimkine yasladı. “Boynundaki Gancanagh ısırtıklarını düzeltmek istiyorlar. Yaralar kendi kendilerine kanamayı kesmeyecek. Kapansınlar diye mühürlememiz gerekiyor. Sonrasında iyileşecekler,” diye açıklarken beni tutmaya devam ediyordu.

“Yani beni öldürmeye çalışmıyorlar mıydı?” diyerek fısıldadım çünkü bana mantıklı gelmiyordu. Neden beni hayatta bırakıyorlardı?

“Hayır. Öldürmek için fazla ilginç olduğunu kanıtlayıp duruyorsun,” dedi yumuşak bir tonda.

“Peki ya sen? Zee’yle senin gitmene izin verecekler mi?”

“Henüz karar vermediler ancak umut vaat ediyor.” İçim umutla dolarken kollarım etrafında sıkıştı.

Reed kulağıma, “Evie, ısırtıklarla şimdi ilgilenmeliyiz,” diye fısıldadıktan sonra gözlerime bakmak için kollarımın arasından çekildi. Gözlerinde endişe ve acı vardı çünkü bunun benim için acı verici olacağını biliyordu. “Zee. Bana yardım edebilir misin?” diye sordu omzunun üzerinden.

Zephyr arkama yürüyerek beni göğsüne çekip nazikçe kucakladı. Kulağımın yanma eğilerek alçak bir seste konuştu. “Bu acıyacak Evie.”

“Ne kadar?” diye sordum zayıfça.

“Beni iyileştirirken olduğundan çok, Russell’dan az,” diyerek endişeyle yanıtladı Zephyr.

Sertçe yutkunarak Reed’ baktım. Yakınımdaki bütün Güçlerin geri adım atmasını sağlamıştı. Ardından mangala yürüyerek oradan başka bir kızgın bıçak çekti. Zee

boynumdaki altın boyunluğu açtı, eliyle onu tutarken diğer kolunu göğsümde tutarak beni hareketsiz bıraktı.

“Biliyor musun?” dedim bıçağın parladığını görüp dudaklarımı ıslattığımda. “Belki de bunu şimdi yapmamalıyız. İyi hissetmeye başlıyorum,” diyerek yalan söyledim.

Reed kaşlarını çattı. “Daha fazla bekleyemeyiz. Ateşin var ve kan kaybedip duruyorsun. Şimdi yapmamız gerek.”

“Ama konseyin bana soracak daha fazla sorusu olabilir, yani buna odaklansak...” Reed bana doğru yürüdüğü için sustum. “Peki, bu gerçekten sıcak görünüyor ve tedavi şu an çektiğim acıdan daha kötü olabilir, bu yüzden şimdi duralım ve bunu mantık çerçevesinde düşünelim,” diyerek karşı çıktım, çünkü bir metre uzakta dikildiğim yerden ısıyı hissedebiliyordum. Bunun benim için eğlenceli olmayacağı açıktı.

Eli gözlerimi kapamak için kalktığında, “Özür dilerim,” dedi Reed dişlerinin arasından. Isırıkları ortaya çıkarmak için kafamı nazıkçe Zee’nin göğsüne ittirerek yan döndürdü.

“Ben de,” diye fısıldadıktan hemen sonra bıçağın kavrulan ısısı boynuma saplanarak onu kıvrandıran bir acıya gömdü. Etimin yanan kokusunu alabiliyordum. İğrenç koku burnuma Gancanaghlar’ın pis kokusundan daha çok yapışmıştı. İçimde kopan çığlığı durduramadım, eğer başarabilseydim Reed ve Zee için daha iyi olurdu. Büyürken duyduğum her kötü söz ağzımdan sel gibi çıkmıştı. Reed bıçağı boğazımdan çektiğinde ve dizlerim büküldüğünde beni ayakta tutan tek şey Zee’nin tutuşu olmuştu. Reed bıçağı bırakarak beni kollarının arasına aldı. Boğazım hâlâ beni dağlıyormuş gibi yanıyordu, bu da konuşmamı zorlaştırmıştı. “Eve gitmek istiyorum.” Gözyaşlarımı tutmaya çabaladım çünkü zayıflık gösteremezdim.

Reed, “Yakında,” dedikten sonra Zephyr’in elinden bir

şey alarak boynuma sürdü. Kaygan ve yapış yapış bir tür merhemdi. Sürmeyi bitirdiğinde acıtarak sızladı ve sonra yara, merhemi sürmeden evvel olduğundan daha fazla yandı. Tırnaklarımı Reed'in sırtına saplayarak acının geçmesini bekledim. En sonunda acı biraz yatışarak baş edilebilir seviyeye ulaştı.

"Bir daha bunu yaparsan ilk önce biraz konyak istiyorum," diyerek hızla soludum konuşabildiğimde. Zephyr ve Preben şaka yapmışım gibi güldüler ancak tamamen ciddiydim.

"Biraz dinlenmek ister misin Genevieve?" diye sordu Preben. Başımınla onayladım ancak hemen durmam gerekti çünkü bu hareket tenimi gerip acıtmıştı. "Konsey seninle tekrar konuşmak isteyeneye dek seni uyuyabileceğin bir odaya götüreceğim."

"Şatoda mı kalıyorum?" diye sordum çünkü Güç meleklerinin misafiri olmayı beklemiyordum, sadece idam edilmeyi bekliyordum.

"Şimdilik," diyerek yanıtladığında memnun görünüyordu.

"Misafir miyim?" diye sordum çünkü buradaki durumunu anlamak istemiştim.

Komik bir şey söylemişim gibi sırttıktan sonra, "İstersen," dedi.

Bu ne demek şimdi? "Ayrılabilir miyim?"

"Hayır," dedi Preben ve ben de olayı anlamaya başladım.

"Reed kalıyor mu?" diye sorup nefesimi tuttum. Bir parçam kalması gerekmemesini umuyordu. Oldukça ufak, asil ve saf bir parçamdı bu. Diğer parçalarım benimle kalmasını istiyordu.

"Bilmem. Onun meseleleriyle ilgilenmiyorum, sadece seninkiler." Reed'e dönerek ona anlamayayım diye Melek lisanında bir şeyler söyledi.

Reed'e, "Ne dedi?" diye sorduğumda ona daha sıkı tutundum.

"Seni onunla gitmeye şimdi ikna etmemi söyledi, böylece dinlenebilirmişsin ve başına bir şey gelmediğinden emin olabilirmiş. Benim burada kalıp daha fazla soruya yanıt vermem gerek ama senin dinlenmen şart," diyerek platformda diktatörlerin arasında devam eden devasa strateji toplantısını işaret etti. Tüm odada kıyamet kopuyordu ve bu, odağı üzerimizden almıştı.

"Ben iyiyim, seninle kalmak istiyorum," dediğimde ona daha sıkı sarıldım.

Reed yanağımlı okşarken, "Dinlenmen gerekiyor. Ben iyiyim. Seni birkaç saat içinde göreceğim. Söz," diyerek beni rahatlattı.

"Elbette *sen* iyisin, peki ya Zee? Bana ihtiyacı olabilir ve onu öylece bırakmam çünkü Buns'a onu geri getireceğime söz verdim. Eğer başına bir şey gelirse beni öldürür," dedim taktik değiştirerek ve Zee'nin gülümsemesinin gözlerine kadar ulaştığını gördüm.

Zephyr yanıma gelerek başımın üstüne hafifçe vurdu. "Gidip dinlen. Senin için endişelenmekten yoruldum ve Buns'ı buraya getirmelerini sağlayabilecek miyim diye bakacağım. O ya da bir süreliğine uçağa gitmeme izin vermelerini sağlamalıyım," dedi Zephyr yüzümün kızarmasına neden olan bir sırıtışla.

Söyledikleri her şeyi anlıyordum ve normal koşullar altında Preben'le gidip uyuma ricasına boyun eğmem mantıklı görünebilirdi. Yakında uzanmazsam yere düşeceğimden haberdardım. Ayrıca burada otorite sahibi herkesin çoğunlukla kendi bildiğini okuduğu açıktı. Dediklerine koşulsuz uyulacağına dair mantıklı beklentileri vardı. Benim böyle beklentilerim yoktu ancak Preben bana yaklaştığında Reed'e daha sıkı tutundum. Preben ellerimi

Reed'den ayırmak dışında onunla tek başıma gelmemi sağlamayacağını fark ettiğinde, Reed'in benimle beraber odama gelmesini ayarladı.

Kubbeli odadan dışarı yardım almadan yürümek için elimden geleni yaptı. Kimsenin bütün zayıflıklarımı en iyi şekilde saklamamın ne kadar önemli olduğunu söylemesine gerek yoktu. Yanından geçtiğim İlahi varlıkların biri bile bana hırlamamıştı. Onların biraz saygısını mı kazanmıştım, yoksa Reed yanımda yürüdüğü için miydi emin değildim ama artık açık açık saldırgan değillerdi. Beni çoğunlukla tuhaf ya da başka bir şey olarak gördüklerinden bana dik dik bakıyorlardı. Belki de Buns'ın bana verdiği kıyafet büyülyüydü çünkü bazı melekleri biraz sarhoş etmişti.

Şatonun gösterişli yollarında yürürken koridor duvarlarında ve kapsamlı kale kemerlerinde dizili detaylı sanat eserlerine zar zor odaklanabiliyordum çünkü gözlerimi hemen yanımda yürüyen mükemmellikten alamamıştım. Yanımızda başkalarının olduğundan neredeyse haberdar değildim. Sanki ben güneşte yürürken onlar gölgedeydi, biz ilerleyişimize devam ederken Reed yanımda olduğundan kırılgan hissediyordum. Aklından geçenleri okuyamıyordum. Gözlerinden geçen düşüncelere girmeye çalıştığımda bile bir şey ele vermemişti. Gancanagh ve Güç konseyinin başaramayacağı şekilde kendisinin bana diz çöktürebileceğini biliyor mu acaba diye merak ettim.

Başka bir kulenin zemin katına ulaştığımızda korumalarımızın bazı üyelerinin havaya sıçramasından yukarı çıktığımız açıkta. Yerde kaldığımda Reed haricinde herkes bana alaycı bakışlar atmıştı. Çatıya kadar uzanan balkon katlarına hayret içinde bakmıştım. Şık bir eşek arısı kovanında tuzağa düşmüş gibi hissetmeme neden olmuştu. Melek orduları her neyin peşindeyseler onun takibinde sağa sola uçarken, meleklerle Gancanaghlar'ın arasındaki bir

savaşın nasıl olacağını hayal etmek çok fazla hayal gücü gerektirmiyordu. Eşek arılarının asker karınca yuvasına saldırması gibi olurdu. Zihnimdeki görüntüler aniden bayılacakmışım gibi hissettirmişti.

İçimde bir şeyler acıyordu ve nedenini bilmiyordum. Gancanagh şeytaniydi ancak bana ailelerinde bir yer teklif etmişlerdi. Eh, teklif belki de doğru kelime değildi. Ailelerine katılmamda ısrar ettiklerini söylemek daha uygun olurdu. Şu anda içimdeki karanlık bir parça onlara ihanet etmişim gibi hissediyordu. *Taşkınlığımın bedelini bana ödetecek*, diye düşünürken Brennus'un güzel görüntüsü aklıma geldi ve içim dondu. *Finn ne demişti? Bana yaramaz demişti ve öldükten sonra Brennus'a kendimi affettirmek için sonsuza kadar vaktim olacağını söylemişti.* İçimde bir şeyler kıvrandı. Alfred'in önümde paramparça edildiğini gördüğümde onlara katılmak isteyen parçamdı. *Bu meleklerle asla gösteremeyeceğim kanayan şeytani parçam, yoksa beni tereddüt etmeden öldürürler*, diye düşündüm korkarak çünkü bu şeytani parçamın var olduğunu biliyordum.

Dış dünyadan gizleyemeden Reed gözlerimde bir şey görmüştü. Beni yakından izliyordu ancak kollarını etrafıma dolayıp havaya zıpladığında bir şey dememişti. Preben'i kulenin en üst balkonlarından birine kadar takip ettik. *Bu balkonların hepsinde kapılar var, sanki larvalara özel hücrelere benziyorlar.*

Balkonlardan birine indikten sonra kapılardan birine götürüldüm ancak açıldığında içeride yapış yapış larva yerine güzelce ayarlanmış, belki biraz erkeksi bir yatak odası buldum. Yavaşça odanın içine girerken beklentimin tam zıddını bulduğum gerçeğiyle büyülenmiş hissetmiştim. Askeri tarzda bir yatak ve başka birkaç şey barındıran boş bir odanın verileceğini düşünmüştüm. Bunun yerine yumuşacık çarşafı ve battaniyeleri olan çekici bir yer bahşedilmişti bana. Odanın banyosunda küvet dışında,

gerekli her şey bulunuyordu. Çalışma masası ve sandalye güzelce dokunmuş halının üzerine yerleştirilmişti ve en dipteki duvarda Fransız kapılar aşağıdaki suya bakan ufak bir balkona götürüyordu.

Odadan geçerek balkona doğru ilerlerken aniden odanın ortasında durdum. Duvarların birinde, yaldızlı çerçevesi olan yağlı boya tablo muhtemelen var olamayacak bir yeri betimliyordu; yaratılan şekiller ve görüntüler kusursuz ve mistikti. İçimdeki ilkel bir duygu tetiklendiğinde bilinçsizce o yöne döndüm, duvardaki sanat eserine yavaşça ilerledim. Coşkulu meleklerin dışında tablodaki bazı şeyleri betimleyecek kelimelerim yoktu. Ayrıca tabloda adlarını bilmediğim renkler de vardı çünkü insan gözünün görebileceği renkler değildi bunlar. Ona doğru ilerlerken kollarımla bedenimi kucaklamak zorunda kaldım. Eğer yapmasaydım uzanıp tabloya dokunabilirdim ve bu günah gibi gelmişti.

Sadece Reed ve Preben beni odanın içine takip etmişti ve ben karşımdaki tabloyu seyrederken onlar da sessizce beni inceliyorlardı. Yanaklarımdan düşen gözyaşları kollarıma damlayana dek ağladığımı fark etmedim. Titrek ellerimle yanağıma dokunduğumda kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

"Ona ne diyorsunuz, gökyüzündeki şeye?" diye fısıldadım çünkü zar zor konuşabiliştim ama ışık noktalarının yanındaki şekli elimle göstermeyi başardım. İkisi de bana Melek lisanında yanıt verdi çünkü insan dilinde onun için bir kelime yoktu. Sadece başımla onayladım çünkü biraz önce bana kelimelerimin ne kadar uygunsuz olduğunu kanıtlamışlardı.

"Brennus hatalıydı," dedim yumuşak bir tonda, manzaryı analiz etmeye devam ediyordum. "Sahip olmadığım bir şeyi asla özleyemeyeceğimi söylemişti ama belki de özeleyebilirim."

Reed Preben'e dönüp bir şey söylediğinde sesi tatlılığını biraz kaybetmişti. Preben Reed'le Melek lisanında tartışmaya başladı ama beni anlayışlı bakışlarla inceledikten sonra nihayet başıyla onayladı. Ardından Preben İngilizce, "İhtiyacınız olursa dışarıdayım. Gitmeye kalkmayın," diye emrederken balkona manalı manalı baktı.

Başım la dalgın dalgın onaylarken gözlerim hâlâ tabloya odaklanmıştı ama kapıyı ardından kapattığı an kendimi Reed'in kollarına attım. Reed'in ellerinden biri ense mi kavramak için kalkarken diğer eli de belime sertçe bastırıyordu. Beni kendisine çektiğinde dudaklarımız dizlerimi güçsüz bırakıp tüm bedenimi alev alev yakan bir öpücük le buluşmuştu.

Dudakları benimkilerden ayrılıp boynumun yarasız tarafı boyunca hareket ettiğinde benden alçak bir zevk sesi kaçtı. Düşmemek için Reed'in boynuna doladığım kollarım ağır hissediyordu, yığılmayayım diye beni sıkı sıkı sarıldığını biliyordum. Parmak uçlarım hafifçe omuzlarındaki ve sırtındaki sert kaslarda dans ettiğinde altında yatan çığ gücü hissettim.

Dudakları yine benimkilerle buluştuğunda ayaklarımı yerden keserek beni yavaşça yatağa götürdü. Beni boylu boyunca yatırırken şilte beni kucaklamıştı. Eli yüzümün yanında durup başımın üzerindeki saçları toparlarken, diğer eli de yatakta, belimin yanındaydı. Geri çekildi. Dizini şilteye, dizlerimin arasına bastırduğında gözlerinde gördüğüm şehvet tamamen heyecan vericiydi. Ellerim kollarının hatlarını ararken onun dokunuşunu, kokusunu ve tadını ilkel şekilde hatırlıyordum.

Reed alnını benimkine yasladı. "Artık gitmem gerek," dedi kederle. Söylediğini hemen anlamamıştım. O üstümde dururken bedenim kendi kendine tepki vererek ona ulaşmak için yükseliyordu.

“Hmm?” demeyi becerdim, kulak memesine burnumu sürtmek için başımı yan çevirmiştim.

“Artık gitmem gerek. Buraya gelmeme kısa süreliğine izin verildi ama...” Aramızdaki biriken tutkuyu içine çekmek için bir saniye durması gerekti. “Burada çok az otoritem var. Savaş konseyi seni gördüğü için artık bunu arttırabileceğime inanıyorum. Biraz pazarlık etmem gerekcek çünkü buraya ilk getirildiğimde iş birliği yapmayı reddetmiştim.”

Tereddüt ettim. “Onlarla iş birliği yapmayı reddettim derken ne demek istiyorsun? Onlar lanet olası birer katil. Katillerle iş birliği yapmayı nasıl reddedebildin ki?” diye sorarken söyledikleri aklımda şekil alıyordu. Benim hakkımda bilmek istediklerini söylemeyi reddettiği için nelere katlanmıştı? Yalan söyledigimi *düşündükleri* için beni kanatlarımı kesmekle tehdit etmişlerdi, üstelik onlara gerçeği söylemiştim.

“Eee, acı görecelidir. Fiziksel acıyı tercih ederim şeye göre. Neyse... Sorgularken bizi öldürmemeye dikkat ettiler.” Gözlerini benden kaçırdı ve başka bir şey söylemedi ama onu anlamıştım. Son bir aydır büyük ihtimalle her gün katlandığı acıyı onu terk ettiğimde çektiği acıya tercih ederdi.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak yüzümü çevirdim. Çektirdiklerim yüzünden ona bakamıyordum. Ve Zee’ye de. Yüreğim daralmış ve sıkışmıştı. “Nasıl oldu da seni öldürmediler?” diye sordum çünkü benimle olabilmek için bu kâbustan nasıl hayatta kaldığını bilmem gerekiyordu şimdi.

“Pagan’ın boş boş konuşması dışında sana dair kanıtları yoktu. Ayrıca düzende yüksek bir rütbem var, bu yüzden Zephyr’le bana dikkatli davranmaları gerekiyordu.” Ona bakayım diye yüzümü çevirmişti.

“Nesin peki, general mi?” diye sorduğumda beni ele geçiren kederi kontrol altına almaya çalışıyordum.

“Tam olarak değil. Birilerine nadiren önderlik ederim, daha çok özel kuvvetim,” dedi eliyle saçımı yüzümden geriye alarak.

“Tek tabanca mı?” diye sordum yanımda yatarken. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakarken dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

“Seni özledim,” diye mırıldanıp bir tutam saçımı kaldırdı.

“Neden ki? Tek yaptığım seni incitmek?” diye boğuk bir sesle sorduktan sonra kolumu gözlerimin üzerine koydum.

Kolumu yüzümden çekerek ona bakmamı sağladı. Şu anda olduğundan daha yakışıklı olamazdı. Saçları beni kurtarmak için katlandığı dövüşten dolayı darmadağınıktı. Mükemmel teni ikimizin kanına bulanmıştı. Çeşitli kesikleri ve değişik aşamalarda iyileşmiş olan morlukları vardı. Renkleri siyahla sarı arasında gidip geliyordu ama gözlerindeki yoğun şehvet, konuştuğunda vahşi görünmesini sağlamıştı. “Çünkü sen yaşama nedenimsin.”

“Ve sen de benim. Eğer sen olmasaydın ruhumu kaybederdim.” Üstüne çıktım ve kalçalarının üzerine oturup aşağıya baktım. “Hücredeyken fark ettim, eğer ruhumu almalarına ve beni bir Gancanagh’a dönüştürmelerine izin veririm seni bir daha asla göremeyecektim. Bir gün, eğer tekrar buluşursak, beni öldürmek zorunda kalacaksın,” diye fısıldadım Reed saçlarımı yüzümden çekerken.

“Bana fazla güveniyorsun Evie. Seni öldüremezdim. Büyük ihtimalle onlara beni de dönüştürmeleri için yalvarırdım,” dedi üzgün bir gülümsemeyle, nazikçe yanağıma dokundu. “Sensiz yaşamayı denedim. Artık denemeyeceğim.”

“Bunu yapamazsın Reed,” diye karşı çıktım.

“Neden ki?” diye sordu alçak tonda. “İhtiyacım olan tek şey sensin ve senden vazgeçmeyeceğim. Beni senden uzakta tutacak tek varlık sensin,” dedi kararlı kararlı. “Sen çizgileri çektiğim yersin. İstedikleri her şeyi alabilirler ama seni asla alamazlar. Bedenimde bunu önlemek için nefesim olduğu sürece alamazlar.”

“Delisin sen! Kaçmalısın. Patlamayı bekleyen saatli bir bombayım ben. Kötüler için mıknaşım. Ben...” dedim ama Reed göğüslerimiz birleşsin diye yatakta oturmuştu. Nazikçe beni öptüğünde başparmağı yanağımı okşuyordu ve diğer eli sırtımı tutuyordu.

Tekrar alnını alnıma yasladı ve ardından fısıldayarak sordu. “Seni ne kadar kötü incitti?” Bütün bedeni gerilmişti. Brennus’u sorduğunu biliyordum. Tereddüt etmiştim çünkü zaten benim için fiziksel olarak kanamasına neden olmuştum, için için kanamasını da istemiyordum. Tereddüdüm yüzünden çenesi kasıldı. “Lütfen söyle bana.”

Boğazım tekrar daralarak kapandığı için yanıtlı fısıldamam gerekti. “Bana boyun eğdirdi.” Reed’in kolları etrafımda sıkılaşıırken sessizce devam ettim. “Beni Russell kurtardı. O ve bir düzine kadar el bombası olmasaydı onlardan biri olacaktım. Isırıklarının acısını durduramıyordum. Her şey an meselesiydi. Brennus’un kanını içmek bir seçim olmaktan çıkarak gereklilik oluyordu. Eğer bunu yapsaydım, zaman içinde beni şeytani sevgilisi yapacaktı.”

“O zaman seni sevgilisi yapmadı mı?” diye sorduğuna zar zor nefes alıyordu.

“Hayır, bundan kaçabildim çünkü beni dönüştürmeden önce öldüreceğinden korkuyordu. Ama yapabiliirdi. Ona özlem duyuyordum ve eninde sonunda benden istediği her şeyi yapacağımı biliyordum,” diyerek kabul ettim ve hissettiğim utanç yüzünden yıkılıp Reed’in omzunda ağladım. “Öyle zayıfım ki.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin Evie?” diye sordu Reed beni kollarının arasında tutarken. “İtaat etmeyi reddettiğinde tüm o Gancanaghlardan daha fazla dayandın. Bu daha güçlüsün demek, hepsinden daha güçlü,” dedi ama güçlü hissetmiyordum, küçük hissediyordum. Reed benimle ahenkli dilinde konuştu. Kanatlarımı okşarken beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Gitmeden önce Brennus bana bir hediye verdi. Ne olduğunu bilmek ister misin?” diye sordum Reed’e hıçkırıklar arasında ama konuşmaya devam etmeden önce yanıtlamasını beklemedim. “Adamlarına Alfred’i öldürmelerini emretti. Bakır madenin zemininde onu parçalara ayırdılar ve ben... Ben bundan hoşlandım.”

Reed’in parmak uçları bir gözyaşını yanağımdan silerken nazikti. “Sen bir meleksin, bu tür bir intikam içinde var. Sürgün bir meleğin yok edildiğini gördüğünde insan gibi tepki vermeyi beklememelisin,” dedi rahatlatan bir tonda. Söylediklerime şaşırmamış ya da onlardan iğrenmemişti.

“Hayır, bundan fazlasıydı. Alfred seni ihbar ettiğini söyledi, seni terk ettiğimde Dominion’a seni ve Zee’yi nerede bulacağını söylemiş. Portremi satın almış ve Brennus’u beni kaçırmayı için ikna etmekte kullanmış. Dayımı öldürdü ve Russell olmasaydı, sadece onu çıplak ellerimle parçalamak için onlara katılacaktım,” dedim ızdırap içinde, çünkü bunun kötü olduğumu kanıtladığını biliyordum.

“Tekrar ediyorum, bunların hepsi bir Serafim için bütünüyle kabul edilebilir duygular,” dedi okşar gibi. Omzunda burnumu çektim. “Şşş... Güvendesin... Ben buradayım.”

İnatla başımı salladım. “Hayır, güvende değilim. İçimde o. Brennus’un zehri içimde ve hâlâ onu istiyorum. Bir uyuşturucu gibi ve beni bulduğunda ne yapacağımı bilmi-

yorum çünkü bulacak," diyerek yanıtlarken Reed'in kolları arasında tir tir titriyordum. Reed beni rahatlatarak kanatlarımı okşuyordu ama dudaklarımdan çıkan kelimeleri yavaşlatamamıştım. "Benim için geleceğini biliyorum çünkü onun olduğumu söyledi ve ona inanıyorum. Benim için gelecek. Bana yavrum ve *mo chroi* diyor ve kanımı içtiğinde ona ne yaptığını görmen lazımdı. Onun için uyuşturucu gibiydi. Kerubim bunun ceza olduğunu söyledi. Diğerlerinin onu istediği gibi beni isteyecekmiş," dedim hıçkıra hıçkıra ağlarken. Reed beni kaldırarak yatağın yastığına bıraktı, battaniyeleri üzerime örttü. Yanıma yatarak beni yanına çekti ve susana kadar ağlamama izin verdi.

"O kadar çok şey hakkında yanılıyor ki," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen benimsin ve intikamın alınacak."

"Olmaz!" dedim haykırarak. "Seninle dövüşmek istiyor çünkü Brennus'a aramızda herhangi bir şey olamayacağını, sadece seni sevdiğimi söyledim. Seni öldürmek istiyor ve ben..."

Daha fazla konuşamıyordum. Zar zor nefes alabiliyordum ama Reed'in bunun asla olamayacağını anlamasını sağlamalıydım. Asla bu savaşa giremezdi çünkü onu kaybedemezdim, ona yeni kavuşmuşken olmazdı. Görüş alanımda kara kara noktalar yeterince hava alamadığım için dans ediyordu. Paniklemiş görünen Reed benimle تلاش içinde Melek lisanında konuşuyordu ama ben yönümü kaybetmiştim. Sesinin melodisinin üzerimde etkisi yoktu ve her şeyin karanlığa gömülmesi sadece birkaç saniye sürmüştü.

Yavaşça, açık balkonun kapılarından yatak odasına giren güneş ışığına uyandım. Nazik bir esinti sırtımdaki tüyleri kıpırdatırken çarşaf bedenimin alt kısmını örtüyordu.

Karnımın üzerinde yatarak gerildim, altımdaki yatağın yumuşaklığını hissettim. Çarşaf dışında üzerimde bir şeyin olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Buna şaşıarak etrafa baktığımda yatakta tek olmadığımı gördüm. Reed yanımda yatıyordu ve uyuduğunu fark etmem birkaç saniye daha sürmüştü. Uyuduğunu görmemiştim hiç. Az uykuya ihtiyacı olduğundan ben uyandığımda hep uyanık oluyordu.

Bir an için geçen gece benimle kaldığını düşündüm ama ardından duş alıp farklı bir sarong giydiğini gördüm. Bu maviydi ve Reed inanılmaz kokuyordu. Onu görmeyeli çok uzun zaman olduğu için zamanımı boşa harcamadım ve gözlerim çarşafın kapatmadığı her güzel parçasında gezindi. Güneş ışığı üzerine cennetin parmağı gibi düştüğünden, çok özlediğim özellikleri görmekte sorun yaşamamıştım.

Bakışlarım kanatlarını okşarken gözüme bir şey takıldı. Reed'in kanatlarındaki tüylerinin içinde ufak bir beyazlıktı. Uzanarak tırnaklarımla beyaz şeyin kenarını tutarak çektim. Ufak bir kâğıttı. Küçülmesi için birkaç kez katlanmış ve kenarları kıvrılmıştı. Açarak düzelttim. Üzerinde kendi el yazımı gördüğümde elim biraz titredi. Aylar önce Russell'la kaçtığımda Reed'e yazdığım notun bir parçasıydı.

Shakespeare'dan eklediğim alıntıyı okudum: *"Yıldızların ateş olduğundan, güneşin döndüğünden, gerçeğin yalan olduğundan şüphe duy ama sevgimden şüphe duyma asla... Seni en güzel ben severim, en güzel ben, inan."*

"Bu benim," dedi Reed uykulu sesiyle. Uzanıp elimdeki kâğıt parçasını aldı. Asker hızıyla tekrar katlayıp kanadının tüyleri arasına sakladı yine.

Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. "Buraya girmene izin mi verdiler?" diye aptal aptal sordum çünkü verdikleri açıktı, yoksa şu anda burada olmazdı.

Bana uykulu uykulu gülümsedi. "Evet. Ziyaretçi kabul edebilirsin. Sadece ayrılman konusunda endişeliler. İki çıkışta da korumalar var. Preben ve adamları biz konuşurken dışarıda devriye geziyor ve birkaç saatte bir seni kontrol etmek için içeri giriyorlar," dedi bitkin bir bakışla.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Ne kadar zamandır uyuyoruz?" diye sorarken, bedenine saklanmış gizli mesajı bulduğumu saklamaya çalışıyordum.

Reed masadaki saate baktı. "Sen on üç saat on dokuz dakikadır uyuyorsun ve ben de altı saat kırk yedi dakikadır."

Bunu duyduğumda çenem açıldı. Bir günde iki saatten fazla uyumazdı asla. *Hasta olmalı*, diye düşündüm endişeli bir yüz ifadesiyle. Elim alnını kontrol etmek için uzandı hemen. Reed tatlı bir gülümsemeyle konuştu. "Hasta değilim. Son zamanlarda iyi uyuyamıyordum. Sanırım telafi etmem gerekti." Elimi alnından alarak öptü.

"Neden kanadında o kâğıdı saklıyorsun?" Zekâsına hayran kalmıştım, beni bulmak ve varlığını kanıtlamak isteyen meleklerin gözlerinin önünde ona yazdığım kâğıdı saklamayı başarmıştı.

Tekrar gülümsedi ama bu sefer gülümsemesi yüzünü buruşturma olarak görülebilirdi. "Dün akşam katillerle nasıl iş birliği yapmayı reddettiğimi sormuştun bana. Bunu boyun eğmemenin zorlaştığı zamanlar için sakladım." Nedenini duyduğumda kaskatı kesildim.

"Ne?" diye mırıldadım çünkü ona bıraktığım mektup beni inanılmaz derecede üzmüştü. Ona hissettiğim arzunun, özlemin ya da duyguların derinliğini anlatamıyordu. "İtaat etmeliydin. Onlara benim hakkımda öğrenmek istedikleri her şeyi söylemeliydin." Çektiği şeyler yüzünden başımı salladım. "O notu sakladığına inanamıyorum. O notu bırakmanın ve sana seni ne kadar çok sevdiğimi söyleyememenin ne kadar üzücü olduğunu tahmin dahi edemezsin. Söylemeyi çok istemiştim."

“Kalman gerekirdi,” dediğinde gözlerinde gördüğüm acı canımı yaktı.

“Bunu artık biliyorum.” Gözlerimi kaçırarak yere baktım. Parmaklarımın arasında tuttuğum çarşafı oynadık-tan sonra tekrar gözlerinin içine baktım. “Özür dilerim... Herkes için en iyisini yaptığımı düşünmüştüm.”

Kaşlarını çattı. “Sensiz kalmanın benim için en iyisi olacağını mı düşündün?”

Boğazım daraldı. “Senin hain olarak algılanmanın önüne geçerim sandım,” diye açıkladım. “Ama senden uzak kalma mücadelemi kaybediyordum. Brennus ortaya çıkmadan hemen önce sesli mesajlarımı aradım çünkü sesini duymam gerekiyordu,” dedim dürüstçe.

Reed’in gülümsemesi sarhoş ediciydi. “Aradın mı?” diye sordu şefkatle, ona olan zaafım iyi bir şeydi sanki.

Gözlerinin içine bakarken başımla onayladım. “Kendimi engelleyemedim. Sensiz olamam. Her günüm seni özlemekle geçti.”

Yavaşça ona eğilip muhteşem ağzına odaklandığımda gözlerinde şehvet vardı. Dudaklarımı onunkilere dokundurarak sertliklerini hissettim. Göğsüne yaslandığımda bir şey giymediğimi yine fark etmiştim. Reed beni kendisine çekip kollarını etrafıma doladığında dudaklarımdan ufak bir zevk sesi kaçmıştı.

Alt dudağımı küçük küçük ısırırken arada bir dişleriyle dudağımı çekiştirerek bana sataşıyordu. Ufak bir inilti çıkardıktan sonra, fısıldamak için dudağımı serbest bıraktı. “Konuşmamız gerek.”

“Hayır. Sana seni ne kadar özlediğimi göstermeme izin ver,” diye fısıldadım ve seksi bir homurtuyla ödüllendirildim.

Arzusunu ciddi bir ifadenin arkasına saklamayı denedi. “Savaş konseyi...” diyerek başladı ancak göğsüne ufak

öpücükler yağdırmaya başladığımda durdu. Yavaşça ve emin adımlarla dilimin tenine dokunmasına izin verdim. Bundan bir an sonra sırt üstü yatmıştım ve üzerimde duran Reed beni yiyip bitirecekmiş gibi bana bakıyordu.

Tekrar beni öptükten sonra konuştu. "Evie, sana söylemem gereken şey çok önemli." Ardından, altında yatan bedenimi görmemek için gözlerini benden kaçırdı.

Yine bana bakmasını sağlamaya çabalayarak, "Sana göstermem gereken şey çok daha önemli," diye karşı çıktım.

"Brennus ve Russell'la ilgili," dedi yumuşakça. Bana vurmuş gibi donup kaldım. Sanırım kelimeleri telaffuz edemediğimin farkındaydı çünkü o iki adın beraber kullanılması aklıma acı verici şeyler yapıyordu. "Russell iyi. Brownie'yle beraber hareket halindeler. Onlarla bağlantıya geçtik ve biz Gancanaghları yakalayana dek sürekli bir yerden diğerine gitmeye devam edecekler. Zephyr neredeyse sürekli onlarla bağlantı halinde ve kaçışlarının yönetiminde," diyerek beni rahatlatmaya çalıştı ama rahatlamış hissetmiyordum. Hasta ve üşümüş hissediyordum, sanki üzerime buzlu su sıçratmıştı.

Sanırım bunu fark etmişti çünkü beni kollarının arasına alarak sardı. "Öncü birlikler konseye verdiği bilgiyi araştırmak için gönderildi ve mağara açığa çıkarıldı. Birkaç ceset ve iki tane canlı insan buldular ama Gancanaghlara orada değildi. Büyük olasılıkla seni ve Russell'ı arıyorlar." Durarak saçımı okşadı. "Canlı bulunan insan kadınlarının Russell ve Gancanaghlara arasında geçenleri görmediği için şanslıyız. Russell'dan bahsetmediler, sadece sen. Konseye anlattıklarını doğruladılar. Görünüşe göre Gancanaghlara arasında tartışılmışsın. Brennus'un adamları onlardan biri olacağın için heyecanlılarmış," dedikten sonra dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı.

Russell hakkındaki bilgi için kısa süreliğine rahatladığımı hissettim. Ardından Reed'in anlattıkları aklımda hızla dolanmaya başladı. Brennus bizi avlıyordu. Onlara yaptıklarımızdan sonra yaşamamıza asla izin vermeyecekti. Russell'ı yok edecek ve ardından da sonsuza dek bana işkence edecekti.

Reed devam etti. "Konsey seninle tekrar konuşmak istiyor. Araştıracabilecekleri başka varlıklarından haberdar mısın, bilmek istiyorlar. Binalar, işler..."

Başımı salladım. "Nerede olduğumu bildiğini düşünüyor musun?" diye Reed'e sorduğumda hissiz hissediyordum.

"Gancanaghlar'ın oldukça gelişmiş bir koku duyusu vardır. Kokunu kolayca takip edebilir, kanıyordun çünkü. Uçağa binip bölgeyi terk ettikten sonra sizi takip edebilir mi bilmiyorum ama. Nereye gittiğinizi bilebilir mi?" diye sordu Reed.

Birkaç saniye üzerine düşündükten sonra başımla onayladım. "Alfred bize sizi Dominion'a ihbar ettiğini söyledi ve ardından da tutuklandığınızı. Brennus'a senin için neler hissettiğimi söyledim. Oldukça zeki, uzun zamandır yaşıyor. Aradaki bağlantıyı bulabilir." Kalbim küt küt attığı için gözlerimi kapattım. "Eğer Quebec'e gittiğimizi fark ederse, sadece havaalanı güvenliğinin ofislerinde yürümesi yeterli. En azından on saat boyunca oradaydım ve boynumun kanaması durmadı. Orada bir uçuş planı teslim etmek zorunda kaldık, yani bu ona tam olarak nereye gittiğimizi söyleyecektir," diyerek mantık yürüttüm. "Ve beni buraya takip edebilirse o zaman Russell'ı da takip edebilir çünkü sahte pasaportunu kullandı ve Brennus adlarımızı biliyor. Gerçek ve sahte olanları," dedim gözlerim korkuyla büyürken.

Panik beni ezmekle tehdit ediyordu. "Russell'ı araman lazım!" diye yalvardım. "Onları uyarmalısın. Aman Tanrım! Ne yapacağım? Russell'ı buradan korumam imkânsız! Gitmemiz gerek Reed!" Kucağından telaş içinde ayrılarak etrafta önceden giydiğim komik kıyafeti aradım. Hemen göremediğim için etrafıma çarşaf doladım ve odadaki ufak dolaba koştum. Ama içinde saronglardan başka bir şey yoktu.

Reed beni şifonyere takip ederek ona bakmamı sağlamaya çalıştı. "Russell güvende sayılır. Brownie'yle beraber sürekli hareket halindeler. Şu anda Avrupa'da bir yerdeler ve turistik bir maceradaymış gibi davranıyorlar."

Hızla dönüp Reed'e baktım. "Gerçekten mi Reed? Ne güzel bir tatil böyle! İblisler tarafından avlanıp Sürgün bir meleğe ya da Tanrı aşkına, ucube olduğunu düşünen bir Güç meleğine rast gelmemeyi umduğun bir tatil!" Gömme dolaba giderek içinde giyilebilecek bir şey var mı diye baktım.

Derin derin iç çektikten sonra, "Olması gerektiği gibi değil ama iyi idare ediyorlar. Zephyr stratejide aşırı derecede başarılı. Biz onları koruyabilene dek, ikisini Gancanaghlardan birkaç adım ileride tutacak," dedi.

Dediği her şeye inanmak istiyordum. Ancak Gancanaghlarla yaşadıklarımdan sonra hatayı kaldırmazdık. Hatalı olmak Russell ve Brownie'yi fena halde ölü yapacaktı.

"Ne zaman ayrılabiliriz?" Kıyafet arayışına son vererek yatağın kenarına çarşafa sarılı halde oturdum.

"Konuşmamız gereken de bu, Evie," dedi Reed yanıma oturarak. Yüzünde kafa karışıklığı vardı, sanki bana biraz sonra söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Daha da panikledim. "Aman Tanrım! Sorun ne Reed?" diye sorduğumda yüzümdeki tüm kan çekilmişti.

Anında ellerimi uzanarak sıkıca kendi elleri arasında tuttu. "Konsey Zephyr'le benim yasalarımıza uygun davrandığımıza karar verdi. Bizi hemen salmaya karar verdiler." dedi rahatlatan bir ses tonuyla. Onunkilerden küçük olan ellerimi inceliyordu.

Rahatlayarak nefesimi verdim. *Onu bırakıyorlar. Özgür.* Sonra söylediklerinin anlamı aniden bana çarptı. O özgürdü ama benim de özgür olduğumu söylemedi.

"Ne zaman gidiyorsun?" diyerek sordum dengeli bir ses tonuyla. Bu kendimle gurur duymamı sağladı çünkü sesim ne kırılmış ne de çatlamıştı ama ona bakamıyordum.

"Bu sana bağlı." Ses tonu seksiydi.

Başım hızla kalktığı anda güzel yeşil gözlerine baktım. *Benden bir şey istiyor. Üzerimde seksi sesini kullandı.* Dalgaların, açık balkon kapısının altındaki körfezde bulunan dalgakırana çarptığını duyarken suyun ve Reed'in kokusunu içime çektim. İki karışarak beni baştan çıkarıp tutsak ediyorlardı.

Reed yumuşak bir tonda devam etti. "Şu anda seni savunamam. Savaş konseyi üzerinde, sana karşı olan davranışlarının ve seninle ne yapacaklarının üzerinde bir etkim yok." Bilinçsizce elimi biraz daha sıktı.

"Bana nasıl davranacaklar?" diye sorarken dudaklarım kederli bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Gözlerine öfke otururken tereddüt etti. "Lütfen anlat," diye fısıldadım.

"Adı üstünde, savaş konseyi. Savaşmak onların işi. Artık ellerinde yeni bir silah var ve bazıları onu sınamak için sabırsız. Bazıları Sürgünlerin sana ne kadar çekileceğini görmek istiyor."

Anında bembeyaz kesildim. *Baştan çıkarıcı bir tuzak mı olacağım? Dışarıdaki tüm şeytani yaratıklar için beni yem olarak mı sallayacaklar?*

"Ya." Titrediğini fark etmesin diye elimi düz tutmaya

çalışıyordum. Zaten benim yüzümden yeterince çile çekmişti. Bensiz gitmek zorunda kalacağı için kendisini suçlu hissettirmemi de hak etmiyordu. *Başka ne yapabilir ki?*

“Senin burada kalman ve benim de ayrılmam gerekecek. Dominion’un bir parçası değilim, kalmama izin verilmeyecek.”

“Ee, veda etmemize ne kadar kaldı?” diye sorduğumda hayatıma müdahalede bulunan savaş konseyine kızgındım. Beni yok edecek kadar şeytani olduğuma inanmıyorlarsa gitme hakkım olmalıydı.

“Seni bırakamam.”

“Daha şimdi kalmana izin vermeyeceklerini söyledin.” Gözlerini inceledim.

“Evet ama seni burada bırakamam.” Çenesi kasıldı.

“Ama gitmeme izin vermeyecekler,” diye mırıldarken neyi gözden kaçırdığımı merak ettim.

“Bir seçim hakları olmayabilir,” dedi çapkın bir gülümsemeyle.

“Ne diyorsun? Başka bir yasal boşluk mu buldun?” diye sorduğumda içimde umut ışığı elektrik gibi çakmıştı.

“Evet,” diye fısıldadı kulağıma.

Rahatlayarak iç çektim. “Tanrı’ya şükürler olsun! Çok zekisin! Nedir? Her ne olursa olsun varım,” dedim minnettarlık içinde. Gözlerinin umut ve arzuyla parladığını gördüm.

“Benimle bağlan ve bizi ayrı tutamasınlar,” dedi baştan çıkarıcı şekilde. Boynuma sokulduğunda güçsüz ve baygın hissetmeme neden olmuştu.

“Ne demek istiyorsun?” Bana bakışlarından büyülenmiştim. Sahiplenici ve korumacıydı. “Evlenmemiz falan mı gerek yani?” Biraz salak hissediyordum çünkü bana meleklerin evlenmediğini söylemişti daha önce.

“Hayır. İnsanlar evlenir. Bizler bu ayinle bağlanmıyoruz çünkü bu yalnızca yeryüzündeki ömürleri için geçerli. Bağlanma daha eski ve farklı. Meleklerle ait... Daha kuvvetli.” Çarşafın hemen üstünde kalan köprücük kemiğimi parmağıyla takip ederken beni inceliyordu.

“Nasıl daha kuvvetli?” diye sordum fısıldayarak. Ne yaptığındansa ne dediğine odaklanmaya çalışıyordum.

“Birbirimize bağlanma yeminini ettiğimizde, bu bizi bir yapacak. Sonrasında senin adına konseyde hareket edebileceğim. Senin üzerindeki otoritelerini kaybedecekler çünkü senin geleceğin benimkine bağlanacak ve senin kaderin benim kaderim olacak,” diye bana bilgi verdiğinde parmağı omzumdan koluma gitmiş ve kolumdan da avucuma giderek atardamarlarla kılcal damarları takip etmişti. “Bana, sana yapmayı planladıklarını yapamayacaklar çünkü yarı insan değilim. Eğer bir olursak, sana da bana davrandıkları gibi davranmaları gerekecek.”

Gözlerimi kapatarak bir anlığına dokunuşunun tadını çıkardım. Dedikleri aklıma işlediğinde gözlerimi açtım. “Bana sana davrandıkları gibi davranacaklarından emin misin? Yoksa tersi mi olacak?” diye sordum dediklerine karşı çıkarak.

Ya istediği gibi yürümez de bana bahşedilen kadere kurban düşerse? Bu düşünce hasta hissetmeme neden oldu. Başına gelecek her şeye katlanabilirdim ancak olduğum şey yüzünden acı çekerse eğer, bu muhtemelen katlanabileceğimden fazla acıya sebep olacaktı.

“Eminim,” dedi şüphe duymadan ama konu beni inciteceğini düşündüğü şeylere geldiğinde beni kandırmakta çok başarılıydı.

“Ee, bu yemin ne anlama geliyor?” diye sorduğumda planını irdelediğim için gözlerinde sevincin büyüdüğünü gördüm. Ciddi bir konuyu tartışırken onu böyle görmek tuhaftı. Mutlu görünüyordu.

Reed bana görkemli bir gülümseme fırlattı. "Bu, sen bana ve ben de sana aidim demek. Kimse aramıza giremeyecek. Bu *biz* demek ve hiçbir şey bunu değiştirenmez."

"Yani özünde sen ben ve ben de sen oluyorsam, biri çıkıp şeytani olduğuma ve yok edilmeme karar verirse ne olacak?"

"O zaman bizim için savaşabilirim." Kulağa kibirli ve halinden memnun gelmişti.

Bu yasal boşluk, korkutucu derecede kızgın tavaya benimle birlikte atlıyormuş gibi gelmişti kulağa. Alt dudağımı ısırđım ve ardından sordum. "Ama ya dövüşecek bir yol yoksa? Ya bir tür mahkeme kararıysa ve beni idam etmeyi kararlaştırmışlarsa?"

Yanıtı basit ve kesindi. "O zaman ben de leceğim. Aynı kaderi paylaşacağız."

Ayaklarımın zerine sııradım. "*Hayır!* Katiyen olmaz! İmkânı yok," dedim başımı sallayarak. Benimle beraber batmasına izin vereceğimi sanıyorsa aklını kaçırmış olmalıydı.

"Genevieve," diye iç çekti.

"Reed!" diyerek karşılık verdim.

"Neye itiraz ediyorsun?" diye sordu ciddi bir tonda.

"Hepsine," dedim vurgulayarak. nnde bir ileri bir geri yürürken aniden terleyen ellerimi birbirine srttm.

Kısık bir tonda, "Benim olmak istemiyor musun?" diye sordu. Gözlerinde bir şey vardı. Canı yanmıştı. "Eğer dileğin buysa, Zephyr'in sana bağlanacağından eminim ama bir saniyelіėine Buns'ı düşünmelisin," dedi sesinle gergin bir tonlamayla. Karşılık verdiğimde bunu beklememiştim. Yürümeyi bırakıp ona baktım.

"Reed, ciddi olamazsın. Senden başkasıyla bağlanmayı düşünemem bile." Gözleri parıldarken dudakları yukarı kıvrıldı. "Benim için böyle bir şeyi yapmana izin veremem sadece. Bunu sana yapamam."

"Genevieve, ben zaten sana bağlanmışım. Bu dünyadaki hiçbir şeyden korkmuyorum. Sürgün meleklerin üzerime atacağı ve daha önce görmediğim bir şey kalmadı ama konu sen olduğunda..." Ayağa kalkarak beni kollarıyla yakalayıp kendisine çekti. "Dilimizi bile bilmiyorsun ve öyle gençsin ki kendin için adalet bile beklemiyorsun." Devam ettiğinde yüzü ciddiydi. "Burada Pagan'ın ölümünü görmekten hoşlanmayan arkadaşlarının olduğundan eminim. Bana açık açık saldırgan davranmayan birkaçıyla karşılaştım, eğer gidersem sana karşı saldırganlıklarını kontrol edemeyebilirler." Söylediklerini anladım. Seçkin bir dövüşçü olduğu için onunla kavga çıkarmazlardı ancak ben öyle değildim. "Preben ve adamları artık seni korumakla görevliler ama bir tanesine bile güvenmiyorum. Gunnar güçlü bir düşmanımız oldu. Seni içeren planlarının olduğunu düşünüyorum çünkü Zephyr'le beni göndermek için sabırsız."

İçimden bir titreme geçti. Konseyin beni açık açık öldürmeyi reddetmesi bunun yine de olmayacağı anlamına gelmiyordu. Eğer burada birisi beni ölü istiyorsa, pek fazla ses çıkarmadan başarmak için başka yolları vardı. Bu Güçler Zephyr ve Reed gibi üstün yeteneklere sahip kiralık katiller olmayabilirlerdi ancak büyük ihtimalle oldukça becerili katillerdi.

"Neden asil olmayı bırakamıyorsun?" diye sordum iç çekerek. "İlk tanıştığımızda tavsiyene uymalıydim. Bana söylediğin gibi gitmeliydim. Bilmiyordum... Dinlemedim ve şimdi de beni korumaya çalışıyorsun ama doğruyu yanlıştan ayırt edebiliyorum ve bu yanlış. En sevdiğin insanı hedef haline getirmezsın. Eğer birini seviyorsan, o zaman onun için en iyisi yaparsın. Kendin için değil."

"Benim için en iyisi bu. Beni senden başkası kurtaramaz. Senden kopamam, bu yüzden seninle olabilmek için kalıp hepsiyle savaşmam gerekiyor. Eğer yapmam gereken buy-

sa o zaman bunu yapacağım. Seni sevdiğimi söylediğimde yalan söylediğimi mi düşünüyorsun? Seni söylemediğime ikna edeceğim,” dedi dudakları düz bir çizgi haline gelerek. Ciddi olduğuna dair aklımda ufak bir şüphe bile yoktu.

Yüzümü göğsüne çevirerek ileri geri salladım. Burada benimle kalmak için dövüştüğünü hayal ettim. Kahreden birkaç saniye bekledikten sonra yüzümü kaldırıp ona baktım. “Eğer sana bağlanırsam, o zaman benimle kalmak için dövüşmen gerekmeyecek mi?” diye sordum çünkü emin olmam gerekiyordu.

“Seni alıp götürmemi engelleyemeyecekler çünkü özgürüm ve biz biriz. Sürgün değilsin çünkü onların işaretlendiği gibi lekelenmemişsin.” Heykel kadar hareketsizdi. “Ayrıca bir Nefilim de değilsin. Ebeveyn yönünden aynı durumda olabilirsiniz ama ruhun var ve bu, günahların bağışlanabilir demek.”

“Yani bu beni sonsuza kadar sevmek zorunda kalacaksın anlamına mı geliyor?” diyerek sordum çünkü bana söz verdiği sonsuz zaman boşluğuna dair bir anlayışım yoktu. Ancak Reed büyük ihtimalle ne kadar bir uzun süreden bahsettiğimizi biliyordu ve bundan mutsuz görünmüyordu.

“Evet,” dedi derin derin düşünerek, “ve sonra sadece sen ve ben olacağız. Asla tek başına kalmayacaksın çünkü yanında ben olacağım. Daima...”

Bedenimdeki her hücre dediklerine tepki verdi ve kendimi durduramadan, “Tamam, varım,” dedim. Cülümsedim. Hazzın bedenimde yayıldığını hissetmiştim.

Russell’ın görüntüsü aklıma düşmeden önce sadece birkaç saniyelğine saf mutluluğu tadabilmiştim. Bir parçam gerçekten suçlu hissediyordu ve diğer parçam, ruhum direnmek istiyordu çünkü Reed Russell değildi, ruh eşim değildi. Ardından bunun Russell’a ne yapacağı aklıma düştü. İçimi yırtan bir acıya neden olmuştu. Russell bana

geri gelmem için yalvarmıştı ve bu, bunu yapabilmemin tek yoluymu muhtemelen. Eğer Reed'le bağlanmazsam, burada Güçlerle kalmam gerekecekti çünkü kendi rızalarıyla gitmeme izin vermeyeceklerdi. Sadece nefes aldığım gerçeğiyle birini sinirlendirmem çok sürmeyecekti. Russell bana sevgisinin karşılıksız olduğunu söylemişti. Bu gerçek miydi, görecektik.

"Seninle bağlanmam için ne yapmam gerekiyor?" diye sorduktan sonra başımı kaldırıp ona baktım. İfadesi ciddiyyetten saf zevke dönüştü. Reed ayaklarımı yerden keserek beni beklemediğim bir tutkuyla öptü. En sonunda beni ayaklarımın üzerine bıraktığında başım dönüyordu ve sersemlemiştim. Dudakları hâlâ benimkilerin üzerinde yankılanırken hemen balkona gitti. Birine işaret verdikten sonra odanın içine geri girdi. Bir anda Buns ve Zephyr daha önce tanımadığım biriyle balkondaydılar.

"Tatlım, evet diyeceğini biliyordum!" dedi Buns. Bana doğru uçup sıkıca sarıldı. "Reed hepimize karşı ne kadar korumacı olduğunu bildiğinden seni ona bağlamak zorunda kalacağımızı düşündü ama ona mantıklı davranacağını söyledim," dedi ve gülümsedi. Beni banyoya götürüp kapıyı kapattı. "Ama yine de tüm kıyafetlerini bir yere gitmeyesin diye aldık." Bana sarıldıktan sonra yine konuştu. "Teşekkür ederim, Zee için yani. Bana onlar için ne yaptığını anlattı. Sana gerçekten kızgınım ama ayrıca minnettarım da. Azimli olduğunu biliyordum ama bu kadar olduğundan habersizdim."

"Yardıma olmadan işe yaramazdı. Bizi buraya getirmek için yaptığın her şey için teşekkür ederim," dedim ona sıkıca sarılarak. "Kıyafet konusunda haklıydın. Beni onun yüzünden öldüremediler."

Buns bana bilgiç bilgiç sırıttı. "Sana dedim. Sadece onlara neyi özlediklerini hatırlatmamız gerekiyordu ama acele

etmemiz gerek. Çok fazla vaktimiz yok çünkü konseyin seni ne zaman görmesi gerekeceğini bilmiyoruz,” dedi çekilerek. Kapıdan çıkıp kaybolduktan sonra, elinde içi dolu bir çantayla geri döndü bir anda. Buns çantasından bir protein barla beraber su çıkarttı ve yemem için ısrar etti. Ben bitirdikten sonra beni duşa soktu. Sonrasında saçımı yapmaya koyuldu ve saçımı başımın arkasında toplayarak altın bir tokayla tutturdu. Kalanların sırtımdan aşağıya dökülmesine izin verdi.

Buns kaşlarını çattı. “Böyle bir olay için ödünç kıyafet giymek zorunda kaldığına üzgünüm ama Zee beklemek için vaktimizin olmadığını söyledi. Brownie ve Russell’ı yakalamak için mümkün olduğunca çabuk ayrılmanız gerek.” Elbiseyi giymeme yardım etti. İpek şifondan tunik benzeri bir elbiseydi. Oval yakası omzumun bir tarafından aşağıya kayarak tenimi masum ancak cüretkârca açık bırakıyordu. Elbisenin rengi hoş bir adaçayı yeşiliydi ve yanardöner bir mizacı vardı. Belinden kemer olarak altın bir ip geçiyordu ve baldırımın aşağısına kadar uzanan elbiseyi takip ediyordu. Aynada yansımamı gördüğümde kaşlarımı çattım. Elbise güzel olmasına güzeldi ama beni peri gibi göstermişti. Tanıştığım perilerden pek haz etmediğim için de etkiden hoşlanmamıştım.

“Beğenmedin,” dedi Buns keyifsizce, yüzümdeki ifadeyi okumuştı. “Çok hoş görüldüğünü düşünüyorum. Daha güzel bir Serafim görmemiştim,” dedi kulağa nefessiz gelen bir ses tonuyla.

Zorla biraz gülümsedim. Hızla, “Oldukça hoş. Getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim ona güven vermek için. Kendime bunların bir önemi olmadığını hatırlattım. Asıl mühim olan yapmak üzere olduğum şeydi. Düşüncesi bile paniklememe neden oluyordu çünkü Reed’in teklifini kabul ederek ne kadar bencilce davrandığımı biliyordum ama

artık önümdeydi ve bunu istiyordum. Hakkım olduğundan daha fazla istiyordum. Sonsuzluk boyunca bana bağlı olmasını istiyordum çünkü her zaman onu isteyecektim. Ona ihtiyaç duyacaktım. Onu sevecektim. Mükemmeldi ve ondan ayrılamazdım. Ancak Russell'dan da ayrılamazdım. Her zaman en iyi arkadaşım olacaktı, her zaman. Peki, bu Reed'e ne yapacaktı?

Buns yüzümdeki panik ifadesini okumuş olmalıydı çünkü beni kollarımdan tutarak kendine çevirdi. "Bunu yapman şart Evie. Bu seni kurtarabilmemizin tek yolu ve sensiz devam edemeyiz. Burada seni öylece kendi başının çaresine bakman için bırakamayız. Seni Gancanaghlar için yem olarak kullanabilirler. Zephyr konseyin bunu tartıştığını duydu. Eğer Gancanaghlar'ın seni ele geçirmesine izin verirlerse, Brennus sahte bir rahatlık duygusuna kapılabilir ve saldırılarını beklemediğinden daha kolay bir hedef haline gelebilir. Gördüklerinin buzdağının sadece yüzeyi olduğunu düşünüyorlar. Kısa zamanda keşfettikleri bazı şeyler, Brennus'un elinin altında bir Gancanagh ordusu olduğuna inanmalarına sebep oldu."

"O zaman bunu yapamam! Sizi öyle bir orduyla karşı karşıya bırakamam," dedim kireç gibi olarak. *Mahvolurlar.*

Buns başını salladı. "Artık kendi ordumuzu toplayabiliriz. Artık saklanmak zorunda değiliz. Reed ve Zee lider olabilir ve buna katılmaktan heyecan duyacak pek çok tanıdıkları var. Burada kalmayı düşünme bile Evie. Bu melekler senin iyiliğini düşünmüyor."

"Belki beni öldürmezler, belki de onları kendi arzuma itaat ettirebilirim." Sevdiğim herkesi riske atmayacak fikirler üretiyordum.

"Evie, kendini onlara teslim etme. Zee, Gunnar'ın Pagan'ın sevgilisi olduğunu öğrendi. Canını fena halde yakmak istiyor. Kişisel korumalarından birkaçına Sürgün

melekleri avlamasını ve canlı yakalamasını emretmiş. Sana nasıl tepki verdiklerini görmek için hepsini buraya getirtip seninle aynı odaya koyacak," dedi dürüstçe. İime dolan korku ellerimin titremesine yeterliydi.

"Ya," diyerek yanıtladığımda resmin bütününü görme-ye başlamıştım. Öyle ya da böyle Gunnar Pagan'ın intikamını alacaktı.

"Sana bunu söylediğim için özür dilerim. Sadece bunu neden yapman gerektiğini grmeni istedim. Seçeneğin yok." Elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı.

Başım la onayladım. Haklıydı. Eğer yaşıamak istiyorsam bunu yapmam şarttı. Kaabileceğim bir yer yoktu. Korumaya ihtiyaım vardı ve istediğim tek koruma Reed'inkiydi. Şansa bakın ki bana bunu zgr iradesiyle sunuyordu. Beni Dominion ve Gancanaghlar'dan korumak için elindeki her şeyi kullanacaktı.

Buns karşılık olarak başıyla onayladı. Konuştuğunda fena halde rahatlamış görünüyordu. "Bunu şimdi yapmaya hazır mısın?" Yine başım la onayladım çünkü henüz bir şey syleyebileceğimden emin değildim. Yapmak üzere olduğum şey için farklı seviyelerde korku duyuyordum. Yetememe korkusundan başlayıp bu hareketin Reed'in ölümüyle sonuçlanmasının getireceği dehşete kadar gidiyordu. Ama bu korkuydu. Korkumu kontrol etmem gerekiyordu ve kontrol etmezsem kendimi kaybedecektim çünkü hayatımda ve yakın geleceğimde kesinliğe dair bir şey yoktu.

Buns kapıyı açıp dışarı çıktı ve balkona yakın dikilen Zephyr'in yanına gitti. Dışarı ıktım ve Reed'in odadaki diğer melek le dikildiğini gördüm. Yanına gelip durduğumda Reed ilk başta bir şey demedi. Bana avmışım da her an üzerime saldıracak gibi bakmıştı sadece ama yanındaki melek boğazını temizleyerek dikkatini çekti.

“Genevieve,” dedi Reed resmîyetle, “bu Phaedrus. Bağlanma yeminimize tanık olmak ve bize Tanrı’nın kutsamasını sunmak için burada. Kendisi bir Erdem meleği.”

Phaedrus’a gülümsedim. Onda şimdiye kadar tanıştığım meleklerden farklı bir görünüş vardı. Kanatları Serafimin, Başmeleklerin ya da Güçlerin sahip olduğu güçlü, pürüzsüz, uzun kanatlar gibi değildi. Gördüğüm Ölüm meleklerinin kanatlarına da benzemiyordu ki onlar daha çok böcek ve kelebek gibilerdi. Phaedrus’un kanatlarındaki tüylerin dokusu sanki daha yumuşaktı, bir baykuşun kanatları gibiydiler. Benimkilerle karşılaştırdığında neredeyse kabarık görünüyorlardı. Rengi inanılmazdı, çünkü büyük tüyleri kahverengi beneklerle donatılmış krem rengiyken, ikincil tüyler karamel ve bakır rengi karışımıyla kanatların zirvesinde bir hat oluşturmuştu. Saçları da kanatları gibi karamel tonlarındaydı ama ondaki en ürkütücü şey gözleriydi. Göz akı ve göz bebekleri kap-karaydı. Şeytani görünüyorlardı ve gözlerine baktığımda biraz geriliyordum.

Gözlerine olan tepkimi konuşarak gizlemeye çalıştım. “Geldiğin için teşekkürler Phaedrus.”

Yavaşça, “Hayır, ben teşekkür ederim,” dedi beni inceleyerek. “Her şeyi en az bir kere gördüğümü düşünmüştüm ama görüyorum ki Tanrı gizemli olmaya devam ediyor.” Etrafımda bir daire çizerek bütün özelliklerimi gözlemledi. “İnanılmazsın,” dedi, sanki şaşırmış ve biraz da hayran kalmıştı. Bu normalde aldığım tepkilerden o kadar farklıydı ki hemen ondan hoşlandım. “Tanrı’nın hiç beklemediğim bir anda beni nasıl kutsadığını görüyor musunuz?” diye sordu yüzünün hatlarını aydınlatan bir sırıtışla. Gözleri ve kanatları dışında mükemmel yüz hatları vardı ama onlar yüzünden insanların arasına nasıl karışıyor diye merak içindeydim.

Ne ağızımın kenarlarına sızan gülümsemeye ne de sözleri yüzünden yanaklarıma tırmanan kızarıklığa engel olabilmiştim. Başımı kaldırıp baktığımda Reed'in beni kibirli bir gülümsemeyle izlediğini gördüm. Doğum gününde istediği her şeyi alan bir çocuk gibi görünüyordu. Reed, "Hazır mısın?" diye sordu bana.

"Evet," diyerek yanıtladım, neler olacağını anlamaya çalışıyordum.

Phaedrus bize yaklaşarak başlarımızın üzerine ellerini koydu ve Melek lisanında konuşmaya başladı. Onu dinlerken gözlerimi kapatmak doğru gelmişti. Sesi müzik gibiydi, derin tonlardan oluşuyordu ama daha önce hiç duymadığım gizli bir uğultusu vardı. Sesinin titreşimi aklımın içinde yankılanarak ilkel bir huzur hissi açığa çıkarıyordu.

Phaedrus'un yarattığı müzik aniden durdu ve ellerini başlarımızın üzerinden kaldırdı. Reed beni kendisine bakmam için döndürdü nazikçe. Bana Melek lisanında konuştuğunda bu, kulaklarımın işittiği en güzel sestten gelen en güzel tonlardı. Reed'in bana söylediklerini Zephyr'in homurdanarak onayladığını duyunca göz ucuyla ona baktım. Ancak Buns Reed'in sözlerine gözlerini devirdi sadece. Aklıma bunların ne demek olduğunu daha sonra ona sormam gerektiğini not ettim.

Odağım yine Reed'e kaydı ve bitirdiğinde Pheadrus bana sordu. "Söylediklerimi tekrar edebileceğini düşünüyor musun?"

"Deneyeceğim," diyerek şüpheyi yanıtladım. Bana anlamsız gelen sesleri çıkarırken dikkatle dinledim. Aralarında bocaladım, sesinin ahengini taklit etmeye çalıştım ama benim versiyonum onun tonunun güzelliğinden yoksundu. Bitirdiğinde Zee'ye göz ucuyla baktığımda, alt dudaklarını ısırarak dillerini katlettiğim için kahkaha atmamak için çok çabaladığını gördüm.

“Biraz önce ne söylediğini biliyor musun?” diye sordu Phaedrus ve başımı iki yana salladım. Reed’e baktı ve “Yemini onun dilinde de yapalım, böylece kabul edildiğinden ve bağlayıcı olduğundan emin olmuş oluruz,” dedi.

Phaedrus yine bana baktı ve nazikçe konuştu. “Benim ardımdan tekrar edebilir misin?”

“Evet,” diyerek yanıtladım çünkü bu versiyonu başarmak benim için çok daha kolay olacaktı.

“Hayatımı senin hayatına bağlasın diye Tanrı’ya dua ediyorum. Aklım senin aklınla...” Phaedrus’un söylediği sözleri tekrar ederken Reed’e baktım ve elini tuttum. “Yüreğim senin yüreğinle,” dedim yüzümde ufak bir gülümsemeyle. “Ve bedenim senin bedeninle bir olsun.” Bu bölümü söylerken Reed’in gözlerine şehvetin dolduğunu gördüğüm için biraz utanmıştım. “Bu andan itibaren ebediyet boyunca bu böyle olsun.” Phaedrus’u tekrar ettim, yemini kelime kelime seslendirdim. Bitirdiğimde yüzüme yerleşen sırtışı tutamamıştım. Gerçekten güzel bir yemindi ve biraz şaşkındım çünkü melek işlerinde, yüzüme çarpana kadar hiç beklemediğim bir tuzak oluyordu genellikle.

Bunu düşünür düşünmez Zephyr öne çıkarak Phaedrus’a mücevherle süslenmiş bir hançer uzattı. Aklım karışmış halde Zephyr’e baktıktan sonra yine Melek lisanında konuşan Phaedrus’a bakmak için döndüm. Hançeri bir haça benzeyecek şekilde tutmuştu. Bitirdiğinde birkaç saniyeliğine durup Reed’e döndü. Ardından Phaedrus Melek lisanında ilahi söyleyerek Reed’in kalbinin üstündeki tende ufak, aşağıya bakan bir kesik açtı. Phaedrus sonra bana dönerek hançeri kalbimin üstünde tuttuğunda kesilme sırasının bana geldiğini anladım.

Phaedrus elbisemin kumaşını kalbimi açığa çıkartmak için indirdiğinden mümkün olduğunca hareketsiz kaldım. Kalbimin üzerindeki tene aşağı bakan bir kesik attığında

irkillmemeye çok çabaladım. Ben kanarken Reed'e döndü. Aynı bıçağı kullanarak Phaedrus, Reed'de başka bir kesik daha açtı. Bu yataydı ve haça benzeyerek diğer kesğin üzerinden geçmişti, bıçaktaki kanımı Reed'in yarısından akan kanla karıştırmıştı. Reed'le işi bittiğinde yine bana dönerek benzer bir kesik açıp Reed'in kanını benimkiyle karıştırdı. Phaedrus bıçağı Zephyr'e geri verdikten sonra ellerini başımızın üzerine koyarak ahenkli bir ilahi söyledi.

Kalbimin üzerindeki kesik garip bir şekilde yanarak yavaşça iyileşiyordu. Kesğin bıraktığı garip, gıdıklayan his daha önceki yaralarım hiç benzemiyordu. Kesikleri incelediğimde derin olmadığını gördüm ama tenim de normal görünmüyordu. Biraz daha incelemek ve Reed'inkiyle karşılaştırmak istiyordum ama Phaedrus hâlâ konuştuğu için beklemem gerekecekti.

Phaedrus bitirdiğinde elini başımın üzerinden çekti. Gözlerimi kaldırdığımda hepsinin bana beklenti dolu bir havayla dik dik baktığını gördüm. Şimdi ne yapacağıma dair bir fikrim olmadığından gözlerim Reed'in tarafına kaydı ama yüzünde öyle coşku dolu bir ifade vardı ki beni büyülemişti. Reed'in eli ürkek bir biçimde kalbime kalktı. Buns bir anda yanımıza gelmiş, Reed'e bir havlu vermişti. Kanımızı tenimden sildiğinde Reed hiç ummadığım bir şeyi açığa çıkarmıştı. Eskiden kesiklerin olduğu yerde artık Reed'in kanatlarının özelliklerine ve rengine sahip dövme benzeri izler vardı. Çap olarak bir çeyreklikten daha geniş değildi ama yakından baktığımda gördüm ki Reed'in kanatlarının sahip olduğu bütün özelliklere ve renk çeşitlerine sahipti.

Gözlerim Reed'in kalbinin üzerindeki kesğe kaydı. Onunkinin de farklı olduğunu gördüm. Elinden havluyu alarak göğsündeki kanı sildiğinde kalbinin üstünde kendi kırmızı kanatlarımın görüntüsünün kusursuzca damıgalanmış halini buldum.

"Yemininiz Tanrı tarafından kabul edildi. Birbirinizi onurlandırın ve bu kutsamaya hak ettiği gibi davranın," dedi Phaedrus ama onu neredeyse duyamamıştım çünkü az önce olanlar yüzünden o kadar hayrete düşmüştüm ki başka bir şey düşünmek çok zordu.

Reed Phaedrus'a dönerek bağlanma törenindeki yardımları için ona teşekkür etti. Ben de teşekkür ettim. Bu, varlığına inanmadığı inanılmaz bir yaratıkmışım gibi gülümsemesine neden oldu yine.

Ardından Reed'in bana kibirli bir gülümsemeyle baktığını gördüm. "Bu bizi bir mi yapıyor?" diye sorduğumda parmaklarım göğsündeki kanatların şeklini okşuyordu.

"Evet," dedi beni izleyerek.

Bu pazarlıkta ondan daha çok şey kazandığımı gösteren bir gülümsemeyle Reed'e eğilerek yaklaştım. Dudaklarımı göğsündeki işarete bastırarak onu öptüm ve sonra geri çekilerek gözlerinin içine baktım. "Güzel," diye fısıldadım. "Eee, balayı için nereye gidiyoruz?" diyerek sordum çünkü ebediyetin sonuna dek onunla olmaktan başka bir şey istemiyordum. Herkes dediğime güldü ama şaka yapmamıştım. Reed çaba sarf etmeden ayaklarımı yerden keserek öpücüğüme, bu anlaşmada şüphesiz kazananın o olduğunu haykıran bir karşılık verdi.

Boğazını temizleyen Zephyr konuştu. "Reed, artık konseyle görüşmemiz gerek. Ayrılmayı ayarlayana kadar Buns Evie'yle kalacak. Özgürlüğünü güvenlik altına almamız önemli." Zee balkon kapılarına yürüdü ve onları kapatıp pek de önemi olmayan kilidi taktı çünkü melekler kapıları kolaylıkla içeri ittirebilirlerdi.

Reed'in kaşları endişeyle birleşti. "Evie, bu odada kalmanı istiyorum. Bu odadan ayrılmamanı istiyorum. Sana geri geleceğim. Anlıyor musun?" İfadesini ölçüp biçtim ve benim gitmemi istemediğini gördüm ama beni yanında

götürmek de istemiyordu. Ayrıca bana güvenmiyordu da. Onu yine terk etmek gibi beklenmedik bir şey yapacağımdan korkuyordu.

“Bir kere de olsa mantıklı davranıp emirlere uyacağım,” diye söz verdim, endişesinin birazını yatıştırmayı umuyordum.

“Ciddiyim,” dedi kulağıma doğru. Beni kendisine çekti.

“Ya odada yangın çıkarsa?” diye sorarken kucağına sokuldum, burada kalmam konusunda ne kadar inatçı olduğunu görmeye çalışıyordum.

“Söndürmenin bir yolunu bul ama odadan ayrılma.”

“Reed,” dedi Zephyr bıkkınlık içinde. Reed sıkıca sarıldıktan sonra gönülsüzce beni bıraktı. Zephyr Phaedrus’la beraber odamın kapısına yürüdü. Phaedrus’u, bağlanmanın gerçekleştiğini onaylaması için yanlarında götürüyorlardı. Reed yavaşça onları takip etti ve kapıya vardığında bana dönerek her hattımı hafızasına kazımak istiyormuş gibi baktı. Gözlerimiz buluştu ve sonra odayı terk edip kapıyı ardından yavaşça kapattı. Artık hayatlarımız için pazarlık etmek Reed’e kalmıştı.

yeryüzü ve gökyüzü

Birkaç saat boyunca, Reed'le Zephyr'in savaş konseyiyle özgürlüğüm için pazarlıktan gelmesini beklerken Buns'la beraber odamın her santiminde yürümüştü. "Neden gözlerini devirdin, Buns?" diye aniden sordum, bağlanma töreninin her detayını zihnimde tekrar ederken soru birden aklıma düşmüştü. Oturup beklemenin üzerimize yıktığı gerginliğin bir kısmını yatıştırma arayışında boş boş konuşmak için yeterince güvenli bir konu gibi görünmüştü.

"Ne zaman gözlerimi devirdim ben?" diye sordu Buns dalgın dalgın. Odada normalden biraz fazla hızlı yürüyordu.

"Bağlanma töreninde, Reed bana yemini söylediğinde, Zephyr homurdandı ve sana baktığımda sen de gözlerini devirdin," diye açıklayıp masanın yanındaki sandalyeye oturmayı denedim. Umduğumdan daha zordu çünkü endişeli bir halde kıpırdanıyordum ve dizim tedirginlikle aşağı yukarı zıplıyordu.

"Ah, o mu?" dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle. Yürümeyi kesmişti. "Şey, Reed'in sana ettiği yemin, senin yemininden biraz daha kapsamlıydı. Daha sonra, yalnızken sana tercüme etmesini istemen gerek."

"Ne beklemem gerektiğine dair bir uyarı verebilir misin?"

"Tatlım, onun bir Güç meleği olduğunu biliyorsun, de-

ğil mi?" Konuşmaya ne zaman böyle bir girişle başlasa ağızımın payını alacağını biliyordum.

"Hı hı."

"Eh, sana nasıl bir savaşçı olduğunu söylemesi gerekiyordu. Bilirsin... 'Düşmanlarının bağırsaklarını döküp onları ızdırıp ateşlerinde yakacağım. Eğer düşmanların, adını ağızlarına alırlarsa dillerini keseceğim.' Falan filan işte. Ama özünde senin ettiğin yeminin aynısını etti," dedi bana sırtarak.

Başımı salladım çünkü böyle bir şeyi beklemem gerekirdi. 'Kocam benim ya... Öyle romantik ki," diye alay ettim ve ikimiz de ağlayana dek güldük. Ama sustuğumuzda endişe geri gelmişti. Kapımın dışındaki tüm sesleri pür dikkat dinliyordum.

Reed'den ve Zephyr'den bir şey duymadan beklediğimiz dördüncü saatin sonunda bütün sohbet ve tahmin denemelerinden vazgeçmiştik. Yaklaşma seslerini dinlerken Buns'ın bana verdiği protein barı yedim. Onları aşağıda görebilir miyim diye birkaç kez kapıyı açmışım ama iç balkonda yukarı aşağı yürüyen, beni korumayla yükümlü melekleri görmüştüm sadece. Dış balkonlara atanmış başka korumalar da vardı. Fransız kapıların hemen yukarısında ve aşağısında ayrılmamı önlemek için duruyorlardı. Reed'in bir yere gitmem için gerçekten endişelenmesi gerekmezdi çünkü burası benim için gökteki bir zindandı.

Tam suyum bitirmek üzereydim ki şatonun içine götüren kapımın dışında alışılmamış bir ses duydum. Kulağa sert bir *güm* gibi gelmişti ve ardından birkaç saniye sessizlik olmuştu. O da duydu mu diye Buns'a baktım. Sessiz soruma başıyla onaylayarak karşılık verdi. Parmak uçlarımda kapıya giderek orada dikildim ve dinledim. Aynı anda Buns diğer eşyalarıyla beraber getirdiği mücevherli hançeri aldı. Balkonun kapıları kapalıydı, bu yüzden Buns oraya gitti.

Kapım hafifçe vuruldu. Odanın karşısındaki Buns'a sessizce sorarak baktım, omuzlarını kaldırarak ne yapacağımı bilmediğini gösterdi. "Evet?" diye yumuşak bir tonda sordum.

Tanıdık bir ses, "Genevieve?" dedi. Ses yüzünden bedenimdeki bütün tüyler diken diken olmuştu. Kapıdan geri geri uzaklaşarak çılgın gözlerle saklanacak bir yer aradım. Buns'a koşarak bileğini tuttum ve onu banyoya çektiştim. Gözlerinde benim bakışlarıma tepki olarak verdiği korkuyla beni izliyordu. Onu duşa sokarak parmağımı dudaklarıma kaldırdım, sessiz olması için ona hareketlerimle yalvarıyordum. Perdeyi çekip kapattığımda telaş içinde banyodan çıktım ve banyo kapısını ardımdan kapattım.

"Şifre nedir?" diye sordum kapıya doğru. Düşünmek için zaman kazanmaya çalışıyordum çaresizce. Balkon kapısının önündeki zeminde duran hançeri gördüğümde almak için koştum.

"Mahvetmek?" dedi ses odamın kapısını çaba harcamadan ittirirken. Faolan, Lachlan ve Declan'ın Güç melekleriyle dolup taşan bir kalenin en yüksek kulelerinden birindeki odama yürüdüğünü gördüğümde korkuyla sinmemek tüm irade gücüme mahal olmuştu.

"Vay! Ne yaptım, görüyor musunuz? Bu seçkin kulübün girişlerini yıktım ve şimdi de herkesi içeri alıyorlar," dedim. İri Gancanagh korumalarımın ellerini kollarını sallayarak odama girişlerini seyrettim. "Beni nasıl buldunuz?"

Declan etrafındaki havayı kokladı ve bana bakıp gülmüşü. "Kanını takip ettik. Her yere sinmiş. Sana yardım etmeye karar vermelerinden önce ne kadar kanadın?" diye sordu. Omuz silktim. "Şu anda tuttuğun bıçakta da onun kokusunu alabiliyorum. Kendini mi kestin?" Başımla onayladım çünkü ona bağlanma töreni yüzünden olduğunu söylemeyecektim.

“Görüyorsun ya Genevieve, bu *aingeallar*’a güvenemezsin. Senin iyiliğini düşünmüyorlar. Bir aileye ihtiyacın var. Senin bize ihtiyacın var. Buraya seni kurtarmaya geldik,” dedi Declan düşüncesizce, odayı kayıtsızca inceleyerek bana yaklaşmıştı. “Sana verdikleri oda berbat. Kim olduğunu bilmiyorlar galiba.” İğrenerek başını sallamıştı.

“Ne demek istiyorsun? Kimim ki ben?” diye sordum çekingen bir bakışla. Yüzlerine şaşkın şaşkın bakıyordum.

“Sen bizim kraliçemizsin,” dedi kesin ciddiyetle, solgun yüzünde ne bir şüphe ne de şaka iması vardı. “Seni eve götürmeye geldik,” diye ekledi. Buns’ın beraberinde getirdiği çantayı alarak sordu. “Buna ihtiyacın var mı, yoksa burada kalacak sıradaki zavallı piçe bırakalım mı?”

“Nasıl oluyor da sizi koklayamıyorum ve bana normalde olduğunuz kadar soğuk gelmiyorsunuz?” diye sordum Declan’a. Korkuyu sesimden uzak tutmaya ve bir kaçış planı oluşturana dek zaman kazanmaya çalışıyordum. Yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle odamı inceleyen Declan, korkumu fark etmiş gibi görünmemişti. İçindekileri görmek için masanın çekmecelerini açtı. Buldukları karşısında şaşkındı.

“File başlığı mı? Hı, peri olduğumuzu biliyorsun... Bir büyü,” diyerek dalgın dalgın yanıtladı. “Bizden biri olduğunda sana öğreteceğiz. Artık gitmeye hazır mısın?” İlgisini çekecek bir şey bulma arayışına son verip kaşını kaldırarak bana baktı. Üçü de etrafımı çevreleyerek dikilmiş, yanıtlımı bekliyorlardı.

“Ya biraz daha kalmak istersem?” Tepkileri için yüzlerini inceliyordum.

Declan’ın kaşları biraz daha çatıldı. “Brennus gelmek istemeyeceğini söylemişti. Seni dönüştürmeyi denediğinde seni biraz fazla incittiğinden korkuyordu.” Neredeyse özür diliyordu. Buna şaşırmıştım ama sonra onlarla gitmeyi kabul etmem için her şeyi söyleyeceklerini fark ettim.

Ardından Lachlan araya girdi. "Bu konuda gerçekten üzülüyor. Hep asker dönüştürdüğünden oldu, bir kraliçeyi nasıl yaratacağını gerçekten bilmiyordu."

"Ve daha önce bir *aingeal* dönüştürmemişti, sadece periler. Yani sana karşı biraz sert davranmış olabileceğini kabul ediyor," diye ekledi Faolan. "Finn ona bu sefer daha yumuşak davranması gerektiğini söyledi, yoksa ondan nefret edebilirmişsin."

Faolan bana gülümsedi. "Geldiğinde seni hemen dönüştürmeyeceğini bilmeni istiyor. Ne zaman hazır olduğuna senin karar vermene izin verecek. Tabii çok uzun sürmesini istemiyor çünkü seni çok özleyiyor," dedi Faolan. Brennus'un beni özlediğinden ne kastettiğini anlamıştım. Faolan yaklaşarak beni dürttü ve irkilmeme neden oldu, ardından planlı bir şekilde ekledi. "Sana karşı o kadar saplantılı ki bugün bizimle gelecekti ama Finn fikrini değiştirmesini sağladı." Ona baktığımda, Brennus'un saplantısının nedeni olduğum için şu anda korktuğum gibi korkmak yerine, gurur duymam gerekirmiş gibi kaşın kaldırdı.

"O zaman Brennus'a benim adıma beni incittiğini, oldukça çok incittiğini siz söyleyebilirsiniz. Yani, gerçekten geri dönmek istemiyorum. Ona yeni bir kraliçe seçmesi gerektiğini söyleyin." Ellerimi kalçalarımaya koyup sert bir yüz ifadesiyle onlara baktım.

Sonra hepsi bana sırtıttı ve Lanchan konuştu. "Brennus çok şanslı. Benimle tanıştılabileceğin bir *aingeal* arkadaşın var mı Genevieve? Aynı senin gibi bir tane istiyorum."

Declan iç çektiğinde konuşmamızdan sıkılmışa benzeyordu, "Hadi ama Genevieve, büyülerimiz tükenmeden gitmemiz gerek. Burada bir sürü *aingeal* var."

"Hayır. Sizinle gelmiyorum. Onlar sizi bulmadan önce gitmelisiniz," diye karşılık verdim. Declan bana bir adım

yaklaştığında bir adım geriye gittim. “Seni dışarıya fırlatmaya beni mecbur bırakma Declan,” diye eklediğimde kulağa sert gelmeye çalışmışım.

“Hadi ama Genevieve! Her zaman yaramaz olma. Sensiz dönemeyeceğimizi biliyorsun. Seni seviyor. Gelmen gerek,” dedi Declan. Bir anlığına dikkatim dağıldığında beni yakalayabilmişti. Kaygı verici bir ısığın ardından tüm oda şiddetle sallandı, sanki adaya bir deprem vurmuştu. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı ki *adamlar* bana baktıktan sonra tepkim yüzünden kahkahalara boğuldular.

Declan tuttuğu elimi sıkıttı. “Somurtma Genevieve. Bu bizim tarafımızdan yapılan ufak bir oyalama sadece, böylece onlar sana zarar vermeden buradan gidebileceğiz. Brennus bu yeri *aingeal*’lardan temizleyecek ve sana hediye olarak sunacaktı ama sana davranış şekillerinden hoşlanmadı. Çok uzun süre kanamana izin verdiler. Bu yeri senin için yakmayı düşündü. Anlarsın ya, hediye olarak,” dedi Declan, elimi biraz daha sıkı tutarak sohbet ediyordu. “Finn ya da Brennus sana silahlarla uğraştığımızı anlattı mı? Hobi olarak başladı ama biliyorsundur, bu oldukça kazançlı. Bir iki roket daha ve bu yeri tanımayacaksın bile,” dedi gülümseyerek. Bu sırada beni balkon kapılarından geçirerek balkona çıkardı. Yüreğim boğazımda atıyordu. Reed şatonun diğer tarafındaydı, büyük ihtimalle roketle vurdukları yerde.

“Şimdi biraz dalışa geçeceğiz. Yüzebilir misin?” diye Declan sordu ama ben ona cevap veremedim yine konuştu. “Boş ver. Seni tutuyor olacağım ve ben...” Declan lafını bitiremeden eli elimden kaydı ve balkonun kenarından aşağıya atıldı. Declan aşağıdaki körfeze düşerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Hızla balkonun korkuluklarına giderek aşağıya baktım. Onun aşağıdaki suya çarptığını görebilmiştini. Arkamı

döndüğümde Lanchan son hız bana geliyordu. Yanıma gelemeden ayakları zeminden kopmuş ve bedeni aynı Dec-lan gibi körfeze gönderilmişti. Yukarı baktığımda kömür rengi kanatların kapıdan çıkarak kaybolduğunu gördüm. Faolan tereddüt ederek başını kapıdan dışarı uzattı ama Reed onu saçından yakaladığında Reed'i görememişti bile. Faolan havada birkaç tur döndükten sonra balkon korkuluklarının üzerinden körfeze doğru uçtu.

Bir an sonra Reed'in kolları arasındaydım. Benimle Melek lisanında konuşurken sıkıca göğsüne bastırılmıştı. Eli üzerimde gezinip yaralı olmadığımın emin olurken kalbi küt küt atıyordu. Her şeyi yerli yerinde bulduğunda yüzüme bakmak için geri çekildi. Korkmuş görünüyor olmalıydım çünkü yine beni göğsüne bastırdı, bu sırada başka bir roket batımızda bir yerlerde bir binayı vurmuştu. "Buns!" diye haykırdım. Onu banyonun içinde bıraktığımı hatırlamıştım.

"Zephyr'le beraber. Gancanaghlar'm dikkati sendeydi ve banyodan kaçıp bizi bulmayı başardı," dedi Reed. Şatoya geri gidip Buns'ı aramaktan beni alıkoyuyordu.

"Bana tutun, gidiyoruz," dedi ciddi bir ifadeyle. Hazır olduğumdan emin olana dek bekledikten sonra havaya sıçradı. Şatonun harap halini yukarıdan görebiliyordum. Suya bakan iki tarafta iz bırakan derin oyuklar kocamandı ve içlerinden dalga dalga kara dumanlar yükseliyordu. Şatoda benim odamın bulunduğu kısma hâlâ dokunulmamıştı. Hidrodinamik gibi görünen yüzlerce aşırı hızlı bot, uçan torpidolar ve jet skiler şatoya akın ediyordu. Onları kontrol eden soluk benizli adamlar Gancanaghlar olabilirlerdi. Brennus, kraliçesini kurtarmak için ordusunun bir kısmını göndermişti.

Melek sürüleri şatonun yıkıntıları etrafında uçuşurken otomatik silahların ritmi suyun yakınlarında ateşleniyor-

du. Gözlerimi sımsıkı kapadım, altımda devam eden savaş görmek istemiyordum. Brennus kendini meşgul etmiş, diye düşünürken dehşet hissi beni vurdu. Bütün bu askerleri yaratması ne kadar sürdü? Bir amaçları var mı? Onlarca yıldır perileri bulup bu orduyu yaratmak için o mağaraya mı götürmüşler? Hepsini o mu dönüştürdü, yoksa yardım aldı mı? Bu kadar güçlü olduğundan habersizdim. Bana öyle olduğunu söylemişti ama bahsettiği gücün derecesini anlayamamıştım.

Hayatta olduğuma bile şaşkındım. Brennus beni öyle kolayca ezip yok edebilirdi ki... Ama etmemişti. Ona karşı gelerek sevgisini kazanmıştım ve şimdi de beni tek parça halinde istiyordu, böylece yine bana boyun eğdirebilecekti. Bütün bunlar başladığında beni kuklası yapmak istiyordu, şimdi ise kraliçesi olmamı kafasına koymuştu.

Dakikalar içinde adanın uçak pistindeydik. Zephyr bizimle uçağını ağırlayan ufak hangarın dışında buluştu. Birbirleriyle hızla konuştular ve ben de etrafa baktım. Gancanaghlar'ın buradan geçmiş olduğu belliydi. Dışarıdaki bütün hava araçlarının iniş takımlarındaki lastikleri delerek etkisiz bırakmışlardı ve büyük hangarın kenarlarından alevler taşarken için için yanıyordu. Zephyr'in jetini ağırlayan hangar da cehennem olma yolundaydı ama Zee uçağı çok geç kalmadan çıkarmayı başarmıştı.

Hemen uçağa bindik ve Zephyr'le Reed kokpitin içinde kayboldular. Buns hemen koltuğundan kalkarak kendini bana fırlattı.

"Seni orada bıraktığım için özür dilerim," dedi delirmiş bir tonda. "Bana dokunacaklarından ve her dediklerini yapacağımdan korktum. Yardım için gittim ve Reed'le Zee'ye odana dönerlerken rastladım ama..." O kadar hızlı konuşuyordu ki onu zar zor anlayabiliyordum. "Kraliçeleri olduğunu düşünüyorlar!" dedi şok içinde, yüzümü incelemek için geri çekildi.

“Evet,” diyerek kabul ettim ve sonra uçak öne atılınca yanımdaki sandalyeyi tutmak zorunda kaldım.

Buns’ın düştüğü koltuğa bakan yere oturdum. Bu koltuklardan aşağıya sallanan emniyet kemerlerimizi yakalayarak kucaklarımıza çektik, bu sırada yerde kocaman bir kasırğa gibi hızlanıyorduk. Jet yol boyunca zangırdarken havaya yükselmek için hız topluyordu. Gökyüzüne çıktığında mutfaktaki eşyalar neredeyse dikey yükselişimiz yüzünden kapalı dolap kapılarının ardından birbirlerine çarpıyorlardı.

Bitişliğimizdeki koltuklara baktığımda Phaedrus’un da uçakta olduğunu fark ettim. Diğer koltuk bölümünün bana bakan tarafındaydı. *Tanrı’ya şükürler olsun, onu da oradan çıkarmışlar!* İyi mi diye baştan aşağıya onu inceledim. Sakindi ve ani yükselişimiz yüzünden rahatı bozulmamıştı. Oturuyor ve ikimizi mükemmel dudaklarını şerefliendiren küçük bir gülümsemeyle seyrediyordu. Gülümsemesine karşılık vermeyi denedim ki bu onun memnun etmiş gibi görünüyordu.

Birkaç dakika boyunca yukarı doğru uçtuktan sonra uçak dengelendi ama bilinmeyen bir yere doğru atmosferde roket gibi giderken hiç yavaşlamadı.

“İyi misin Buns?” diye sorarken etrafa aklı karışık halde bakınıyordum.

“Hayır,” diyerek kabul etti başını iki yana sallayarak. “Biraz önce Güçlerle dolu bir üsse saldırdılar ve kazanıyorlardı,” diye fısıldadı, gözleriyle yüzümü incelerken bembeyaz kesilmişti. Başımla onayladım, onu yatıştırmak için ne söylemem gerektiğini bilememiştim. Daha iyi hissetmesini sağlamak için söylenebilecek bir şey yoktu. Sanırım Buns kazanan tarafta olmaya o kadar alıştı ki kaybetmenin ne olduğundan habersizdi. Bana böyle bir şans verilmemişti, bu yüzden hız treninde olmaya alışmaya başlıyordum.

“Senin için gelmişlerdi, tatlım,” dedi korkmuş görünerek ve başımla onayladım çünkü neredeyse beni alıyorlardı. Eğer Reed olmasaydı, şu anda St. Lawrence’da Declan’la birlikte dalış yapıyor olacaktım. Ya da belki de çoktan Brennus’la tekrar buluşmuş olurdum. Bu düşünce dengemi bozup içimi dondurdu.

“Biliyorum ama ellerinde değilim çünkü sen kaçıp yardım çağırdın. Teşekkür ederim,” dedim kemerimi açıp Buns’ın koltuğuna giderek. Başını omzuma koyduğunda ona sıkıca sarıldım. Uzun süre böyle oturduk, ikimiz de korkudan dolayı hissizleşmiştik. Reed ve Zephyr’in uçağın kokpitinden Melek lisanında konuşmalarını dinliyorduk. En sonunda Buns’a, “Kiminle konuşuyorlar?” diye mırıldadım çünkü onları anlayamıyordum. İkisi de aynı anda konuşuyordu.

“Zephyr farklı birkaç bağlantıyla konuşuyor. Biri Dominion. Yaklaşık bir saat önce Reed’e Gancanaghlar’ın adaya saldırmayı kestiğini söyledi. Ayrılan uçakta olduğunu fark etmiş olmalılar, bu yüzden geri çekilmişler. Dominion onları kovmak için karşı savunma planlıyor ama Gancanaghlar bütün araçlarını kullanım dışı bıraktığı için karaya kendileri uçmaları gerekecek. Bu da zaman alacak ve büyük ihtimalle Brennus’u kaybedecekler.”

“Gancanaghlar artık saldırmıyor muymuş?” Rahatlatma, sistemime yatıştırıcı gibi akmıştı. Dominion’un hayranı sayılmazdım pek ama Gancanaghlar tarafından yok edilmelerini de istemiyordum, özellikle Declan bunun Brennus’un bana bir hediyesi olduğunu söyledikten sonra.

“Hayır. Bizi takip etmeye çalışıyorlar. Zephyr şimdi Reed’e Dominion’un geri gelmemizi istediğini söyledi. Yeni bir silah olarak potansiyelini anlıyorlar. Şeytani güçler için inanılmaz bir caziben var. Birkaç milenyumdur kimse Güçlere saldırmadı ve ardından sen ortaya çıktın ve uzun

süredir gizli kapaklı çalışan Gancanagh ordusunu kendine çektin,” diye açıklarken uçağın önünde bir şeyler tartışan melekleri dinliyordu.

“Yani geri gitmemiz mi gerekiyor?” Olanlardan sonra geri gitmenin düşüncesiyle bile kabaran panik duygusunu bastırmaya çalışıyordum.

“Aklını mı kaçırdın sen?” Olanlardan sonra ilk defa gülümsemişti. “Seni oraya geri götürmüyorum. Reed onlara imkânı yok dedi. Ordumuza katılabileceklerini söyledi ama sana olanlara dair onlara söz hakkı tanınmayacak.”

“Bunu nasıl yapabiliyor?” diye sorduğumda yüreğim gücü ve zehir gibi aklına duyduğum hayranlık ve sevgiyle dolup taşmıştı.

“Yapabiliyor, çünkü ona bu gücü sen verdin. Onlara kapıyı gösterip yüzlerine çarpabilir.” Çalışımın bir kısmını geri kazanmaya başlamıştı. “Onu terfi ettirdin sayılır tatlim. Göğsünde Serafim kanatları var artık. Rütbesi hepsinin üzerinde.”

“Gerçekten mi?” diye sorduğumda olanları anlayamıyordum çünkü yarı insandım. Yani nasıl oluyordu da kanatlarım ona yardım edebiliyordu? Buns başıyla onayladı. “Oh, Tanrı’ya şükürler olsun. Dominion’a geri dönüp en iyisini dilemek zorunda kalacağımı düşündüm.” Geri gitmediğimizi fark ettiğimde bir rahatlama dalgasının bana çarptığını hissettim.

“Bahse varım Brennus sinirden köpürüyordur. Seni almak için tüm o adamları getirdi ve sen parmaklarının ucundan kayıp gittin.”

Bunun onu ne kadar sinirlendireceğini düşündüğümde titredim. *Acaba Declan, Faolan ve Lachlan hiddetinden hayatta kalacaklar mı? Neredeyse açık yeşil gözlerindeki öfkeyi görmüştüm ve bu korkuyla titrememe neden olmuştu.*

Buns konuştuğu için bunu fark etmemişti. “Reed

mal varlığını öğrenmek için ajanlarıyla bağlantıya geçti. Zephyr'e birkaç evinin yağmalandığını söyledi. Crestwood evi görünüşe göre harap haldeymiş." Bir süre daha kokpitte geçen konuşmaları dinledi ve sonra bildirdi. "Reed şimdi Zephyr'e Gancanaghlar'ın oradan geçtiğini ve odandaki her şeyi aldıklarını söyledi, tatlım. Depoya koyduğun şeyleri de almışlar, sana ve dayına ait şeyleri."

İrkildim. O depoda dayımla resimlerimiz vardı ve onları istiyordum. Onlara ihtiyacım vardı. Artık onlar Brennus'un elindeydi. Kişisel anılarım elindeydi. Yoğun bir tecavüz hissi anında beni ele geçirdi. *Benim parçalarımı topluyor. Lanet sapık!*

Buns artık işe odaklanmıştı. "Zephyr ayrıca ajanlarıyla konuşuyor ve uçağı terk edebileceğimiz, yeni kimlikler ile alternatif ulaşım aracı bulabileceğimiz bir durak ayarlıyor çünkü jeti takip etmesi çok kolay. Ön tarafa gidip onlara yardım edebilecek miyim bakacağım. Brownie ve Russell'ı kontrol edip durumları hakkında yeni bilgi edinebiliyor muyuz görmemiz gerek. Bu bölüm üzerinde çalışabilirim." Omuzlarını dikleştirerek paylaştığımız koltuktan kalktı.

"Ben ne yapabilirim?" diye sordum, yardım etmek istiyordum. Onu ön tarafa takip etmek için koltuğumdan kalkıyordum ama beni koluma bir elini koyarak durdurdu.

"Tatlım, şu anda yapabileceğin bir şey yok. Melek lisanında konuşamıyorsun, bu yüzden rahatla," dedikten sonra karmaşaya katılmak için hızla ön tarafa gitti. Yavaş yavaş nefesimi verdim, koltuğa yaslanarak rahatlamaya çalıştım çünkü şu anda burada oturmak ve ayaklarına dolanmamak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Kokpit kapılarına bakarak otururken ahenkli seslerini dinliyordum. Biraz önce olanlar hakkında düşünmek istemiyordum ama bunu inanılmaz derecede güç bulmuştum. Brennus durmayacaktı. Benim sahibimmiş gibi

hissediordu, bu yüzden aklınca kendisinin olanı geri alıyordu. Kendi planlarımı yapmam şarttı. En kötü ihtimal için bir olasılık planı olması gerekiyordu çünkü en kötüsü neredeyse başımıza gelmişti. Bunun hakkında Zephyr'le konuşmam gerekiyordu. Reed'i içeremezdi. Reed'in tek odağı beni korumaktı. Peki ya bunu yapamazsa? Beni ölüme dek takip mi edecekti? Reed'le bunu konuşamazdım, Zee olması gerekiyordu. Brennus'un beni yine ele geçiremeyeceğine dair bana söz vermesine ihtiyacım vardı. Beni korumasını istemediğimi anlayacaktı, Brennus'un beni alacağı kesinleştğinde hayatımı sonlandırmasını isteyecektim ondan. Başparmağımdaki tırnağı kemirdim. Ricamla ona yaklaştığımda Zephyr'e söyleyeceklerimi derin derin düşünüyordum. Eğer yapmazsa, bunu Russell'a soracağımı biliyordum ama Zee'nin yapmasını tercih ederdim. Russell bana zarar verdikten sonra hayatta kalamazdı. Onu öldürürdü bu.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu Phaedrus. Bana güzel bir bardak uzattı. İçindeki şey şüpheli derecede şarap gibi kokuyordu.

"Evet," dedim minnettarlık hissederek, bardağı elinden alarak yudumladım. "Teşekkür ederim," dedim hoş yanış boğazımı rahatlattığında. Kendi bardağını tutarak karşıma oturdu. Birkaç dakika boyunca birbirimizi değerlendirdik. "Bunların hepsini normal karşılıyor gibi görünüyorsun. Seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum çünkü bardağı tutan elim hâlâ biraz titriyordu ama Phaedrus Gancanaghlar'dan kaçmaktan huzursuz olmuş gibi görünmüyordu.

"Kötülerin yaptıklarından rahatsız olmuyorum. Tanrı genellikle beni en kötüsünden esirgiyor. Sanırım bana zafı var," dedi Phaedrus bana gülümseyerek. Anında daha sakin hissettim ve bunun şarapla alakası yoktu.

Gülümsemesine karşılık veremeden edemedim. "Ne-

den sana zaafı olduğunu görebiliyorum. Çok nazıksın. Tüm Erdemler senin gibi midir?"

"Orijinal olduğumu düşünmekten hoşlanıyorum." Elindeki bardağıyla oynuyordu.

"Eh, benim için öylesin. Senin gibi biriyle tanışmadım hiç. Sana bir soru sorabilir miyim?" Kulağa zorlayıcı gelmek istemiyordum ama buradaki rolünü gerçekten merak ediyordum.

"Evet." Onu tanımak istediğim için gururu okşanmış görünüyordu.

"Erdem melekleri ne yapıyor?" Feci havalı olduğuna karar verdiğim kara gözlerine baktım. Bugünden önce kimse bana Erdem meleği bölümünden bahsetmediği için onun hakkında çok az bilgim vardı.

"Mucizeler," dedi dümdüz, herhangi bir önemi yokmuş gibi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mucizeler mi? Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sorduğumda dediğini anlamak için aklım son hız işliyordu.

"Bu ne için gönderildiğime bağlı olarak değişiyor." Ona bakakaldım. Daha fazla anlatacağını umuyordum ama bunu yapmadı, içkisinden başka bir yudum daha alarak neşeyle bana geri baktı sadece.

"İnsanlar için mucizeler mi gerçekleştiriyorsun?"

"Gönderildiğim yere gidiyorum," dedi omuz silkerek. "Çoğunlukla insanlar çünkü diğer varlıklardan daha çok yardım istemeye eğilimliler. Çok dua ediyorlar," diye ekledi göz kırparak.

"Ne istiyorlar peki?" diye sorduğumda yine gülümsemediğini gördüm.

Phaedrus yine omuz silkti. "Eh, genellikle her şeyi ama verebildiklerimle yetiniyorlar." Aklım karışmış gibi görünmeliydim çünkü sıırıttı ve devam etti. "Kasırmanın evi çıkıp

geçtiği ama mucize eseri iki insanın sığındığı küveti sağlam bıraktığı raporları gördün mü hiç?" Sessizce başımla onayladım. "İşe o küveti tutan ben oluyorum. Genellikle evin geri kalanını gördükten sonra minnettar kalıyorlar."

Hemen ona sııttım çünkü hiç fikrim yoktu, yani mucize olduğunu biliyordum ama bunu sağlamak için bir meleğin gönderildiğinden habersizdim.

"Seni kim gönderiyor?" diye sordum çünkü cennetteki meleklerle direkt bağlantısı var mı öğrenmek istemiştim.

"Görüntüler alıyorum, yerlerin ya da insanların görüntüsü. Böylece onları bulmak için işe koyulabiliyorum."

"Nereye gideceğini nasıl biliyorsun?"

Alçakgönüllü bir gülümsemeyle, "Hiç sıcak soğuk oyununu oynamış mıydın?" diye sordu.

"Hani bir şeyi aradığın ve birinin sana sıcak dediğinde hedefe yakın, soğuk dediğinde de hedeften uzak olduğun oyundan mı bahsediyorsun?"

"Aynen ama ben sadece sıcaklığı hissediyorum," dedi gülümseyerek.

"Bu harika ya!" dedim hayranlık içinde. "Ee, hedefini bulduğunda ne oluyor?"

"Genellikle bir çözüm kendi kendine ortaya çıkıyor," diyerek gizemle yanıtladı.

"Ama insanlar çözüm ortaya çıkana dek etrafta takılmandan şüphelenmiyorlar mı?" Hâlâ insan olsaydım ve Phaedrus mucizeye ihtiyacım olduğu anda kara gözleriyle ortaya çıksaydı biraz korkacağımı söylemek istememiştim.

Phaedrus kahkaha attıktan sonra konuştu. "İnsanlar beni göremez. Onlara görünmezim." Bir saniyeliğine şaka yaptığını düşündüm.

"Ciddi misin?"

"Evet. Bu beni görebildiğin gerçeğini daha da ilginç yapıyor," dedi ışıldayarak. "Beni yanlış anlama, arada sırada

orada olduğumu bilecek kadar altıncı hissi olan bir insana rastlıyorum ama beni görebilmesi, bu alışılmamış.”

“Eee, o zaman insanların ne istediğini nasıl biliyorsun?” diye sordum çünkü onlarla konuşamıyorsa ne istediklerini nasıl bileceğini anlayamamıştım.

“Düşüncelerini duyabiliyorum,” dedi Phaedrus. Bunu duyduktan sonra gözlerimin kocaman açıldığını biliyordum. İçkimden bir yudum alarak ona zihnimden hitap ettim. *Düşüncelerimi duyabiliyor musun Phaedrus?*

“Evet. Ancak bu düşünceyi bana iletmek için çabalıyordun. İnsanları oldukça iyi duyabiliyorum ama seni o kadar net işitemiyorum. Sadece çok güçlü düşüncelerini alıyorum ya da direkt bana yönelttiklerini.” Gözlerimin fal taşı gibi açılmasını seyretti. “Diğer melekleri duyamıyorum, yani büyük ihtimalle düşündüğün her şeyi duyamamamın neden bu.”

Ne duydu? diye merak ederken çok yumuşak görünen tüylü kanatlarını inceliyordum.

“Tanıştığımızda benden hoşlandığını düşündün. Gözlerimden biraz korkmuştun ama artık ‘feci havalı’ olduklarını düşünüyorsun.” Gülümsedi. “Havalandığımızda uçakta olduğum için rahatladın çünkü Gancanaghlr’la geride kalmamı istememiştin,” diyerek devam etti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu çünkü tek kelime etmeden onunla konuşuyormuşum gibi hissediyordum. “Reed’in bağlanma teklifini kabul ederek hata yaptığını düşünüyordun çünkü olduğun şey yüzünden onun zarar göreceğinden korkuyorsun. Ayrıca kararından zarar göreceğinden korktuğun bir Russell da var.”

Pancar gibi kızardım çünkü en karanlık düşüncelerimi duymuştu. “Ağın oldukça açık. Tamamen okuyabildiğin biri olmaktan nefret ederdim. Düşüncelerim yüzünden bir türlü rahat edemezdin.” Gülümsemeye çalıştım. Ödünç

alabilmeyi istediğim mükemmel bir kabiliyeti vardı çünkü son zamanlarda rast geldiğim bütün o varlıklarla uğraşırken işe yarardı.

“Bunu senden alabilmek için sana çok odaklanıyordum. Başımın dönmesine neden oluyor,” dedi ciddi ciddi. “Etrafında olmak biraz sarhoş edici, kabul etmem gerek,” diyerek ekledi. Tepkimi izlerken suçlulukla çenesini biraz indirdi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Meleklerden ya da insanlardan daha farklı bir ışıık yayıyorsun. Sanki enerji şeklinde sevgi sunuyorsun,” dedi ciddi bir tonda. Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım, söyledikleri beni rahatsız etmişti. “Sevdiğin kişiler için endişeleniyorsun ama bu diğerlerine de uzanıyor. Gancanaghlar’ın senin peşinde olma nedeni de bu büyük ihtimalle. Ayrım yapmadan sevgi dağıttığını hissediyorlar. Bu, yanında olmayı çekici hale getiriyor,” dedi gülümseyerek.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sorduğumda ağzım şok yüzünden bir karış açtı.

“Hayır,” diyerek başını salladı. “Neden seni istediklerini görebiliyorum. Sen onlar için bir ışııksın. Lanetlenmişlere sevgi dağıtan bir varlık oldukça sarhoş edici ve hareketlerinden de görebileceğimiz gibi oldukça bağımlılık yaratıcı.”

“Bu kötü. Bunu yapmayı nasıl kesebilirim?” diye sordum açık bir endişeyle. “Şeytani varlıklar için ışıık olmak istemiyorum,” diyerek dürüstçe ekledim koltuğumda öne eğilirken. Tüm bu deliliklerin tekrar olmasını durdurabilmek için bir yanıt vermesini bekledim.

Phaedrus bana başını salladı. “Bu bana gözlerimi nasıl başka bir renk yapabilirim diye sormakla aynı. Gözlerim kara. Onları bir şekilde saklayabilirim ancak bu kara oldukları gerçeğini değiştirmez,” dedi bana açıklamaya çalış-

şarak. "Bazı şeyleri kontrol edemeyiz."

"Bunu kabul edemem," dedim yanıtı yüzünden hayal kırıklığına uğrayarak. Bir iblisin gönülsüz sevgilisi olmamı durduracak bir yol bulmalıydım. *Brennus beni en parlak ışığı ve en karanlık gecesi olarak çağırdı. Ne demek istedi?* diye kederle merak ettim.

"Bu oldukça şairane, belki de Brennus haklıdır. Üzerine düşünmem gerek. Birkaç farklı açıdan bakabilirsin," dedi düşüncelerimi okuyup sorumu yanıtlayarak. "Bu parçanı nasıl değiştireceğini sorgulamak yerine, belki de neden böyle yaratıldığını sormalısın. Yaratılma şeklinin amacı nedir?" dedi nazik bir tonda.

Sözleri öyle dokunaklıydı ki gözlerim yaşlarla doldu. "Bilmem," dedim usulca.

"Belki de nedenini bilmemek bugün için iyidir," dedi rahatlatıcı bir tonda. "Belki Tanrı'nın sana zaafı olduğunu bilmek yeterlidir," diyerek ufacak şüphe duymadan ekledi.

"Ne?" Neredeyse gülecektim ancak samimi olduğunu gördüğümünden yapmadım.

"İnanılmaz derecede zor görevler üstlendin. Ancak seçkin kişilere böyle görevler verilir," dedi ciddi ciddi. "Bunda tek başına da değilsin. Sana görevlerinde yardım eden meleklerle bak. Yaptıkları işte en iyileri onlar. Ve görevlerini başarmak için sana bahşedilen armağanlara bir bak. İşe mükemmel bir şekilde uyuyorlar."

"Bana bahşedilen armağanlar neler?" diye sordum şaşkın şaşkın.

"Sayamayacak kadar çok var ama senin için açık olanı söyleyeceğim," dedi hızla. "Gancanaghlar'ın tenine tepki vermeyen ve onları çekeabilen tek varlık olmanı tuhaf buluyor musun? Bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Kızarmıştım çünkü bana tesadüften biraz fazlası gibi gelmişti. "Bu duymaya alışkın olduğumdan farklı bir ba-

kış açısı Phaedrus,” dedim bana anlattıklarını düşünürken.

“Bir şey daha söyleyebilir miyim?” diye sordu bardağını incelerken.

“Elbette.” Bana dediklerinin üzerine çıkacak başka ne söyleyebilir diye merak ederken konuşmasını bekledim.

“Oturup seninle konuşmadan hemen önce düşüncelerini duydum,” diyerek kabul etti. Gözlerimin içine baktı ve olasılık planlarımı oluştururken beni duyduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Biraz solmuştum çünkü o düşüncelerin özel olduğunu sanıyordum.

“Ah. Onaylamıyor musun?” diye sordum. Brennus tarafından yine yakalanmak istemediğim için biraz korkak hissetmiştim. “Ruhumu koruma yollarını bulmaya çalışıyordum, eğer gerekirse diye.”

“Evet. Çelişkini görüyorum. Ancak kendini o duruma düşmüş bulursan, belki de bunun yerine bir mucize için dua etmelisin,” dedi yine gözlerimin içine bakarak.

“Belki de ederim,” diyerek yanıtladım söylediklerini düşündüğümde. “Phaedrus, şu anda nasıl hissediyorsun?” diye normal normal sordum ama kalp atışlarım biraz hızlandı.

Dudaklarının kenarlarına bir gülümseme yerleşti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu ama ne sorduğumu zaten bildiğini görebiliyordum. Büyük ihtimalle sorumu ben söylemeden önce duymuştu.

“Sıcak mı, soğuk mu hissediyorsun?” diye sorarak konunun üzerine gittim.

“Burası biraz havasız,” dedi kaçamak bir yanıt vererek. “Dominion’daki melekleri sık sık ziyaret etmediğimi söyleyelim sadece.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Söylediklerine tepki olarak hissettiğim duyguları ayırt edememişim. Bunların hepsi öyle büyüktü ki, olayların boyutu o kadar devasay-

dı ki küçücük hissetmeme neden oluyordu. Solo bir parça çaldığını düşünürken arkada hep bir orkestranın çaldığını fark etmek gibiydi ve müzikleri sağır ediciydi. “Şimdi ne yapmam gerekiyor Phaedrus?” diye sordum, kara gözlerini bakışlarıyla tutsak etmişim. “Çünkü artık kayıp değilim ama bulunmak çok daha korkutucu.”

“Bilmiyorum ama sıradaki hareketini öğrenmek için sabırsızım.”

“Buralarda mı takılacaksın o zaman?” diye sordum şaşkınlık içinde.

“Bir ordu topluyorsunuz gibi görünüyor. Yardımcı olabilirim, kendi âlemimde bir sürü bağlantım var.”

“Teşekkür ederim,” dedim sadece çünkü Phaedrus gibi birinin bana yardım etmek istemesi beni şaşkına çevirmişti.

“Rica ederim. Öyle... Tanrı bana çok iyi davranıyor.” Kalkarken boş bardağını elimden almıştı. Mutfağa gittiğinde, dışarıdaki gece göğünü seyrettim ve uçağın önünde kaçışımızı ayarlayan meleklerin seslerini dinledim. Uçağın nazik sallantısı beni ninni gibi uyutmuştu. Jet sabit bir şekilde alçalırken arka taraftaki kocaman yatakta uyandım. Pencereden gördüğüm kadarıyla ufak, özel bir havaalanının pistine inmiştik.

Kapıdan içeri gelen Buns beni yatağın kenarında oturur buldu. “Tatlım İzlanda’ya indik şimdi. Yeni pasaportlarımızı alana dek burada kalacağız.” Beni elleri kalçalarında inceliyordu. Banyoya daldıktan sonra tarak ve kozmetik çantasıyla dışarı çıktı. Jet hangara park edilirken birkaç dakikayı benimle geçirdikten sonra kendi standartlarına göre sunulabilir hale getirmeyi başardı beni. Dijital bir kamera çıkardıktan sonra beni duvara dikerek birkaç tane resmimi çekti. “Pasaport için,” diyerek bana bilgi verdi. “Şimdi belgeleri ve banka hesaplarını ayarlamak için bu-

rada birkaç saat geçireceğiz çünkü yenilerine ihtiyacımız var. Brennus'un bizim hakkımızda neler bildiğinden habermiz yok, bu yüzden hepimiz İzlanda'dan yeni kimlikler alacağız."

"İzlanda mı? Şimdi orada mıyız?" İzlanda'nın nasıl görüldüğüne bakmak için pencereye koştum, hiç bura-ya geleceğimi hayal etmemiştim. Dışarısı karanlıktı ama ufuktaki dağları ve yakındaki şehirlerin ışıklarını görebiliyordum.

"Evet, gezi işini çabuk halletsen iyi olur çünkü birkaç saatten fazla kalmayacağız. Çok yakınız." İhtiyaç duyacağımız birkaç şeyi bir çantanın içinde topladı. "Buradaki spada kalacağız. Senin ihtiyacın olan her şeyi alacağım çünkü buradan ayrılırken farklı bir uçakta olacağız büyük ihtimalle."

"Pasaportlarımızı nereden alacağız?" Yatağın üstüne koyarak toplamaya başladığı bir çift bavula bir şeyler koymasına yardımcı oldum.

"Brownie ve Russell'ı yakalamamız gerek, Ukrayna'dalar ama Çin'e geçiyorlar," dedi gardırobu incelerken.

"Çin mi?" dedim hayretler içinde. Bir yandan kulağa macera gibi geliyordu ama öte yandan öyle yabancı bir yerdi ki dilini konuşamayacak ya da sokak işaretlerini okuyamayacaktım. İçim sinsi bir korkuyla doldu çünkü bana yardım etmeleri için diğerlerine güvenmek zorunda kalacaktım. Şu anda bu şekildeydi ama hayatta kalmam konusunda bir rol oynama ve diğerlerine yardım edebilme şansım her zaman vardı. *Çin'de ne yapacağım? Russell tüm bunlarla nasıl baş ediyor? Bu sanki en yüksek seviyede bir kültür şoku.*

Buns nazik bir tonda, "Hazır mısın, tatlım?" diye sordu. Yüzümdeki paniği okumuştı. Başımla onayladım çünkü artık bu zincirdeki şu anki halimden daha zayıf bir halka olmak istemiyorum.

Odadan çıktık. Jetin ön tarafında inebilelim diye zaten indirilmiş olan merdivene yürüdük. Uçaktan dışarı çıktığımda Reed ve Zephyr'in merdivenin bitiminde bizi beklediklerini gördüm. Üzerlerine tam oturan gri kumaş pantolonlar ve beyaz yakalı gömlekler giymişlerdi. Oldukça cilalı görünen bir arabanın yanında dikiliyorlardı. Reed ile Zephyr telefonlarında Melek lisanında konuşuyorlardı hızlıca. Ancak Reed merdivenlerden aşağıya attığım her adımı izliyordu. Elini bana uzatıp son iki basığı inmeme yardım etti.

"Phaedrus nerede?" diye sordum etrafa bakınıp onu göremediğimde.

Buns, "Bizim için pasaportları halledecek. Bir bağlantısı var. Phaedrus grubumuzdaki bilinmeyen bir varlık, onun tanıdıklarını kullanmanın en güvenli yol olacağını düşünüyoruz," diyerek açıkladı. Reed arabanın kapısını açtıktan sonra arka koltuğa geçtim. Buns, Zephyr ona kapıyı açtıktan sonra yolcu koltuğuna oturdu ve ardından Zee sürücü tarafına giderken Reed arkada yanıma oturdu. Reed kolunu omzuma dolayarak beni yanına çekti. Hâlâ diğer eliyle telefonu kulağında tutuyordu.

Başımı Reed'in omzuna yasladım ve pencereden akan İzlanda manzarasını seyrettim. Kısa sürede koca şehri arkamızda bırakarak dağın bitimindeki karanlık yollarda ilerledik. "Geldik tatlım!" dedi Buns heyecanla, omzunun üstünden bana bakarak gülümsüyordu. "Adı Yeryüzü ve Gökyüzü Gölü ve bir volkanın yanında. Spanın arka tarafını çevreleyen bir kaplıca var, içinde halihazırdaki en iyi mineralli su var." Cam girişli binaya yaklaşıyorduk. Ke-limenin tam anlamıyla bir tarafı volkanın lav kayalarıyla desteklenmişti. Yoğun yoğun sızan sis bulutları binayı gizemin içine gömüyordu. Reed'in elini tutarak arabadan dışarı adım attım.

Buns önümüzden giderek bizi içeri soktu ve spanın VIP bölümünde süit odalarımızı alma işini halletti. VIP bölümü bize özel kaplıca lagünümüze ulaşım sağlıyordu, burası diğer müşterilerden lav kayasıyla ayrılarak mahremiyet sağlamıştı. Gölün gündüz çekilmiş hayret verici fotoğraflarına baktım. Gökyüzü bir opalin muazzam yarıdönerliğiyle mavi renkteydi. Buhar davet edici şekilde sudan yükseliyor ve bina boyunca ufak ağızları birleştiren sayısız kemerli köprüyle kara püskürük kumun üzerinde yuvarlanıyordu.

Süitimiz bize gösterildiğinde eşsizliğine hayran kalmıştım. Bir duvarı sert, içine gömülmüş silis ve kuvars parçalarıyla parlayan kara lav kayasından oluşuyordu. Diğer duvarsa tamamen camdı ve dışarıdaki lagüne bakıyordu. Bahse vardım ki sabah içeri ışık girdiğinde lav duvar kuvars yansımalarından dolayı ışıklar saçarak parlayacaktı. Ana odadaki zemin cilalanmış ahşaptı. Mobilyalar rahatlatıcı ve huzur verici olması için keskin kenarları olan köşeli şekillerdeydi, odanın merkezinde duran şöminenin etrafına yerleştirilmişti.

Zee'yle Reed'in bu konaklamayı iş fırsatı olarak değerlendireceklerini hemen anlamıştık. İkisi de üstünlükörü bir bakış dışında odaya bakmayıp etrafında dolanıyor ve telefonlarında pazarlık yapıyorlardı. Pencereye yürüyerek dışarıda, karanlık lagünün ötesinde yatan avluya baktım. Buns bana şeytani bir sırıtış eşliğinde parmağıyla gel gel işareti yapıp dikkatimi çekmeyi başardıktan sonra beni yatak odalarından birine soktu. "Şelale ve spa havuzları benim. Sen ve Reed dışarıdaki özel lagünde oynayabilirsiniz."

"Hı hı. Peki, bunu yapmak için telefonu elinden bırakmasını nasıl sağlayacağım?" diye sordum şüpheyle. "O bir Güç meleği ve şu anda ordusunu kurmaya çalıştığı bir savaşın içerisinde. Bununla nasıl yarışabilirim?" diye sorduğumda bavulunun içini karıştırmasını seyredivordum.

"O aylardır seni düşleyen bir Güç meleği. Hiç sorun yaşamayacaksın, güven bana. İşte bu yardımcı olur." Bana ufacık, kırmızı bir bikini fırlattı. Giyinirsem ne kadarcık kısmımı kapatacağını gördüğümde birazcık kızarmıştım. "Ayak uydur," dedi Buns seksi siyah bikinisiyle odanın kapısına yürüdüğünde. "Tatlım, spa odasına bakacağım. Danışma sadece bize ayrılmış olduğunu söyledi ve kendi şelalesi var. Gelmek ister misin?"

Yüzündeki kurnaz ifadeyi gördüm ve hemen oyununu yakaladım. "Kulağa eğlenceli gibi geliyor Buns ama ilk önce dışarıdaki lagüne göz atmak istiyordum. Kuzey ışıklarını görebilecek miyim bakacağım ve ardından kaplıcada biraz yüzerim dedim. Burası soğuk da." Sırtım Reed'e dönmüktü, böylece bikinimin vücudumun ne kadarını kaplamadığını görebilecekti.

"Ya," dedi üzülerek Buns. Zee'nin eline geçirmek istediği bir silah gibi onu izlediğini gördüğümde gülümsememi saklamaya çalıştım. "Sanırım tek gidebilirim," diyerek iç çekti, alt dudağı seksi bir somurtmayla düşmüştü. Dönerek kapıya doğru yürüdü. Kapıdan dışarı çıktığında Zephyr onu milisaniye içinde takip etti. Arkama döndüğümde Reed'i bir milimetre uzağımda buldum, artık telefonda değildi.

"Reed!" derken nefesim kesilmişti çünkü hareket ettiğini duymamıştım.

Reed kollarını etrafıma dolayıp beni sardı. Ellerini rahatlatıcı biçimde sırtımda yukarı aşağı gezdirirken, "Üzgün müsün?" diye mırıldadı saçıma doğru. "Periler, büyüler ve Dominion'da olanlar hakkında konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz. Onlar hakkında şimdi konuşmamız gerekmiyor. Onlar hakkında düşünmek istemiyorum," diye yanıtladığımda içimden bir titreme geçmişti. Reed'in geri çekilip gözlerimin içine bakmasına neden oldu.

"Bir ordusu olduğunu bilmiyordun, değil mi?" diye sordu gözlerimdeki dehşeti değerlendirdiğinde.

"Hayır. Bana güçlü olduğunu söylemişti ve ona bunu söyleyen insanların genellikle güçsüz olduğunu söyledim." Reed'in ağzının kenarlarının gözlerinin bastıramadığı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmasını izledim.

Yumuşakça, "Seni istemesine hiç şaşmamalı. Ayrıca oldukça becerikli, bu yüzden onu bir daha asla küçümseyeceğim. Bana senin için geleceğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu. Başımınla onayladım çünkü sesimdeki korkuyu işitmesini istememiştim. "Geleceğini söylediğinde sana inanmıştım ama elde ettiği her şeyi riske atmayı göze alacağını ummamıştım. Bu korunmasız demek. Yandaşlarının kimler olduğunu öğrenmeliyiz..." Brennus hakkında konuşmasını kesmek için çaresizce dudaklarımı onununkilere yapıştırdığımda Reed susmak zorunda kaldı.

"Şşş... Onun hakkında daha fazla konuşmak yok," diye fısıldadığımda geri çekildim. "Artık senin yanıdayım ve bunun bir saniyesini bile onun hakkında tartışarak harcamayacağım. Seninle bu ânı onu dahil etmeden geçirmek istiyorum."

"Birlikte daha fazla anımız olmayacağından mı korkuyorsun?" Dehşetimin merkezine odaklanmıştı. Gözleri benimkileri incelediği için gözlerimi ondan kaçırdım çünkü bu durumdan ne kadar da emin olduğumu görmesini istememiştim.

"Gancanaghlar'la hücremdeyken, sana daha açıkça anlatmam gereken bir şeyi fark etmeye başladım. Savaş konseyiyle konuşurken hayallere kapılmamıştım. Bunun sonlanacağı iki yol var," dedim Reed'in elini sıkıca tutarak. "Bu ölümüne bir maç: Benimki ya da Brennus'un ki. Bu ya ben şeytani bir kraliçeyken ya da Brennus öldüğünde bitecek. O durmayacak. Asla."

"Evet, seni çaresizce istiyor ve geldiğinde onun için merhamet olmayacak. O ölecek," dedi vurgulayarak. Sesinde hiç kuşku yoktu. Ancak bu sözlerden tatmin olmamıştım ve bu beni daha fazla korkutmuştu çünkü Alfred'inkini istediğim gibi Brennus'un ölümünü de istemeliydim.

Reed'den çekilerek göle giden cam kapılara doğru harekete geçtim. Reed elimi yakalayarak beni sahiplenici şekilde kendisine çekti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ve başı benimkine doğru eğildi. Boynumdaki saçların kokusunu içine çekti. Ardından gözleri kalbimin üzerindeki işarete odaklandı ve hareketsizleşti. Sol göğsümün üzerindeki teni şerefleştiren kanatlarının görüntüsü gözlerinin kara kara parlamasına, saf şehvetle dolmasına neden olmuştu.

"Gel benimle ve sana neredeye gittiğimi göstereyim." Elinden tutarak onu balkon kapısına doğru götürdüm. Kapı devasa, yüksek bir avluya çıkıyordu. Her iki taraftan lav taşlarıyla desteklenmişti. Basamaklar aşağıdaki kasvetli volkanik sahile doğru uzanıyordu. Kara kum biz daha su kenarına varmadan önce tenimizi nemlendiren sıcak, puslu sis tarafından örtülmüştü. Tezat olarak tepemizdeki gök saf ve açıktı, gökyüzündeki her yıldız alev alev yanan elmaslar gibi sergiliyordu ama Reed yanımdayken yıldızlara pek dikkatimi verdiğim de söylenemezdi.

Tereddüt ederek suya adım attığımda hoş sıcaklığını fark ettim. Karanlıkta su neredeyse safir mavi görünüyor, ay ışığı altında parlıyordu. Sudaki silis minerali suyun opal ateşi gibi görünmesini sağlamıştı ve bu kara kumla inanılmaz tezatlık yaratıyordu. Parmak uçlarımda dikilerek kollarımı Reed'in boynuna doladım ve bedenimi onun kine bastırdım. Dudaklarımı onunkilere değdirdim ve ardından alt dudaklarını ısırarak nazikçe çektim. Gözlerinin çok iyi bildiğim açıklıkla bulutlanmasını seyrettim.

Reed geri çekildi. "Evie, yapamayız... Hissettiğim... Çok vahşi... Sana zarar veririm." Ne dediğini biliyordum.

Duyularımızı körelten yorgunluğun koruması olmadan zaman geçirmeyeli aylar olmuştu. Artık kelebekler yoğunlaşmıştı ya da sürekli beraber olamadığımız için hassasiyetimiz artmıştı. Durum her neyse, Reed'e duyduğum ve içimi kavuran ihtiyaç ölümcüldü ve beni şimdi reddederse sonsuza dek yanacaktım gibi hissediyordum.

Ona bakmadan suyun içine yürüdüm. Baldırlarımın etrafında girdap oluştururken uzanıp bikini üstümü tutan bağları açtım. Üzerimden düştü. Kararlı bir şaklamayla kanatlarımı özgür bırakarak cesurca etrafa yayılmalarına izin verdim. Arkamı döndüğümde gözlerinin bir okşayış gibi her tarafıma dokunduğunu gördüm. Kavuran bakışlarının bana hissettirdiği duyguların tadını çıkardım. Mest olmuştum ve güzeldim.

"Reed, bütünüyle evrim geçirene dek beklememizin en iyisi olduğunu düşündüğünü biliyorum ama daha fazla bekleyemem," diye mırıldadım. "Artık kanımdasın ve ben de seninkindeyim. Birbirimize biri hariç mümkün olan her şekilde bağlıyız ve... Nereye gittiğimi bilmiyorum, ne olduğumu dahi bilmiyorum ama seninleyken özgür olduğumu biliyorum. Evimde olduğumu biliyorum. Benim için ne ifade ettiğini göstermeme izin ver. Beni kendi dünyana çektiğin gibi benim de seni kendi dünyama çekmeme izin ver."

Suyun kenarında Reed'in tişörtünün paramparça olarak sahile düştüğünü duydum. Güçlü kanatları intikamla göğe uzanıyordu. Bu ışıktaki neredeyse karaydılar. Yüzündeki vahşi ifade duyularımı hassaslaştırırken korku ve arzu karışarak zaten son haddine varan beklentimi artırıyordu. Reed sahili hızla adımladı. Kanatları gerginlikle kıpırdanarak ipe dizilmiş, rüzgârda dalgalanan çarşaf lar gibi sesler çıkarıyordu. Reed'in içinde bir savaş vardı. Gü-lümsememeye çalışarak ondan uzaklaşıp lagünün rahatlatıcı sıcaklığına yürüdüm, sonraki hareketini bekliyordum.

Saniyenin ufak bir parçasından fazla beklemeden ayaklarım yerden kesildi ve Reed tarafından suyun ilerisine taşındım. Beline kadar suya girdiğinde beni yavaşça yine suya bıraktı. Ayaklarım altımızdaki kuma değene dek bedenimin bedeninden kaymasına izin verdi. Kulağıma hafif ısırlıklar bırakıp nazikçe çektiğinde eriyerek ona yaslandım. Bütün bedenimin alevlenmesini sağlamıştı. "Seninle savaşıyorum," dedi kendini geri çekerek. "Senden başka her şeyle savaşıyorum. Evie... Eğer canını yakmaya başlarsam beni durdur..."

"Şşş... Seninle birlikte olmaktan alacağım zevkin yanında biraz acının hiç önemi yok," diye fısıldadım kulağına. Sis etrafımızda toplanarak bizi gizlemişti ve bu anda, bu dünyada sadece ikimizin var olduğuna inanamamıştım.

Reed beni yavaşça kollarının arasına alırken sıcak dudaklarını benimkilere bastırdı, içimde cehennem gibi bir tutkuyu alevlendirdi. Dudaklarını benimkilerden kopararak boynumdan aşağıya ve ardından da tenimi işaretleyen sembole indirdi. Kanatlarının şekline şehvetli öpücükler kondurarak parmaklarımın sırtındaki kaslara asılmasına neden oldu. Dudakları hâlâ tenimdeyken benimle Melek lisanında konuştu. Daha önce hiç hissetmediğim şehvani bir şekilde güzel hissetmemi sağladı.

Başımı kaldırarak yüzünü ellerimin arasına aldım, parmaklarımı nemli saçlarıyla birleştirdim. "Ne söyledin?" diyerek fısıldadım.

Reed'in yanağı benimkini okşarken nazikçe saçımı seviyordu. "Bana gelmen için bir sonsuzluk boyunca beklediğimi söylüyordum. Beni özgür kıldın ve senin için sonsuza dek bekleyebilirim çünkü sende değiştireceğim tek bir şey bile yok. Sen mükemmelsin."

Sözlerinin yarattığı şehvet seli beni neredeyse boğacaktı. Ellerimi saçlarından indirerek omuzlarına bıraktım.

Parmak uçlarım sırtından yavaşça kaydı. Bedeni benimki-
ne yashyken tenini hissediyordum. Reed'in parmak uçları
boynumdan köprücük kemiklerime doğru bir çizgi çizdi.

"Bunun için hazır olduğuna, istediğinin bu olduğuna
emin misin?" derken gergin ve seksiydi. Kalp atışlarımın
hızlanmasına neden olmuştu çünkü bana gerçekten onu
istiyor muyum diye sormuştu.

"İstediğim sensin," dedim nefesim kesilerek. "Sevdiğim
sensin. Her zaman sen olacaksın."

"Evie..." dedi Reed yumuşakça ve ardından dudakları
benimkilere dokundu.

"Asla senden uzak kalamam," dedim sersem sersem.

"Sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin," dedi Reed. Beni
kıyıya taşıırken kollarının arasında sımsıkı tutuyordu. Ya-
nıtını duyduğumda dudaklarımı kıvrıran gülümsemeye
engel olamamıştım çünkü ilk öpücüğümüzden sonraki ilk
kelimelerimin yansımasydılar.

Beni kuma bırakırken zeminde yanıma uzandı ve ar-
dından göğsünde yatabileyim diye beni kollarının arasın-
da çekti. Tenimize doğru esen gece havası suyun sıcaklı-
ğundan ve bizi tüketen ateşten sonra harika hissettirmişti.
Gökyüzüne baktığımda nefesim göğsümde sıkışıp kaldı.
Peş peşe zümrüt yeşili ve masmavi renkli ışıkların ufuk
çizgisinde karıştığını görüyordum. Reed'e o kadar dalmış-
tım ki farkına varamamıştım.

"Reed bak... Kuzey ışıkları..." dedim kısık bir sesle.
Neredeyse Reed'in gözleriyle eş olan, yılan gibi kıvrılan
yeşil ışıltılara baktığımda gök üzerimizde dans ediyormuş
gibi görünüyordu.

"Evie, bana bir söz ver," dedi Reed ciddi bir tonda, elimi
dudaklarına götürmüştü.

“Ne istersen.” Tepemizdeki ışıklardan üzerime renk yağarken Reed’in elimi öptüğünü hissettim.

“Bir daha asla benden kaçma,” dedi yumuşakça. Kalbim göğsümde sıkıştı çünkü sesinde onu terk ettiğimde yarattığım acı ve sızı vardı.

Bir an için ricasını düşündüğümde bu ricaya uymanın benim gücüm dahilinde olmayacağını biliyordum. Bu yüzden, “Bir daha asla kendi rızamla seni bırakmayacağım ama ortadan yok olursam bil ki sana dönmek için savaşıcağım,” dedim.

Reed saniyenin kısa bir süresinde üzerimdeydi ve yoğun bakışları gözlerimi deliyordu. “O zaman sen de şunu bil, seni aramayı asla bırakmayacağım çünkü biz biriz.” Beni kuma yasladıktan sonra kasırga şiddetiyle benimle sevişti. Aklımda benim onun ve onun da benim olduğuna dair hiç şüphe kalmamıştı. Yeryüzü ve gökyüzü.

sözsük

a ghra - sevgili

aingeal - melek

gancanagh - kurbanını tek bir dokunuşla esir edebilen zehirli bir deriye sahip, ölümsüz peri ırkı

muirnin - tatlım

mo chroi - kalbim

yazar hakkında

İki oğlum ve kocamla beraber Michigan'da yaşıyorum. Ailem kitaplarım konusunda bana çok destekçi oluyorlar. Yazdığım zamanlarda sık sık seçip sipariş edebileyim diye bana hazır yemek menüsünü getirirler. Karakterlerimden ger ekmi  gibi bahsetti imde sabırla beni dinliyorlar. Bir bölümü yazmayı bir dakikaya bitirece imi s yledi imde bana nadiren gözlerini deviriyorlar ve sonra da mont-larını çıkarıyorlar. Saatlerce kendi yarattı ım dünyada ya adıktan sonra dışarı  ıktı ımda bana hikâyenin nasıl gittiğini sorarlar. Siyah tayt, ti  rt ve pembe e ofman  s-t nden oluşan " alı ma  niformamı" kabul etmeyi   gren-diler. Onlara fantastik türü ne zaman açıklamayı denesem kitap kurdu hallerime gülümsüyorlar. Kısacası beni anlı-yorlar, yani m kemmeller ve  anslıyım. Daha fazla bilgi için: www.amyabartol.weebly.com